

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FATİH MURAT ARSAL

Gecenin Gölgesinde

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arama: <https://tr.industry.org>

1. BÖLÜM

KAPIDAKİ YABANCI

27 Temmuz Pazar / 16.45

Temmuz ayının sonlarıydı. İstanbul'da günler, insanı çıldırtacak kadar sıcak geçiyordu. Üstelik epey de nem vardı. Klimalar bile bu yoğun sıcaklığı tam olarak engelleyemiyordu. Bu şehre acilen yağmur yağması lazımdı ama meteoroloji uzmanlarına bakılırsa, bu uzak bir ihtimaldi. Avrupa'da da sıcaktan ölen çok sayıda insan olmuştu.

Saat akşam beşe geliyordu ve şimdiden trafik yoğunluğu artmıştı. Pazar günü olmasının sanki hiçbir etkisi yoktu. Kırmızı renkli spor otomobil sinyal verip trafikten sıyrıldı ve dar bir sokağa dönerken lastikleri sıcak asfaltın üstünde gıcırdadı. Üsküdar'da az sayıda kalan bahçeli evlerden birinin önünde durdu. Plakayı tanıyan kameralı sistem, büyük çelik kapıyı hızla yana kaydırmaya başladı. Bahçe kapısının iki yanında yüksek çözünürlüklü ve gece görüşlü güvenlik kameraları vardı. Bunlar, eve giren çıkanı ve bahçe duvarlarını boydan boya takip edebiliyordu. Duvarların ardında kalan evin kendisi de tabii ki son derece güvenlikti.

Kapı hızla açıldığı gibi içeri giren aracın ardından yine hızla kapandı. Şimdi iki katlı modern ev kısmen görünüyordu. Uzun ve gür ağaçlar, bu mesafeden evin önemli bir kısmını gizliyordu. Otomobil, parke taşlarıyla kaplanmış araç yolundan eve doğru yavaşça ilerledi. Yaklaştıkça ayrıntılar ortaya çıkıyordu.

Duvarları, Nevşehir'in volkanik kesme taşlarından örülmüştü. Böylece yazları serin, kışları sıcak oluyordu. Evin çevresi yemyeşildi. Araç yolu hariç çoğu kısım bakımlı çimlerden oluşuyordu. Çimlerin içinden yükselen devasa ağaçlar kalıcı bir gölgelik sunuyordu. Bu gölgelerden faydalanan güller rengârenkti ve bahçenin birçok yerine serpiştirilmişti. Küçükken bu zengin bitki örtüsü içinde kolaylıkla saklanabildiğini hatırladı. O yaşlarda bu bahçe ve bu ev gözüne kocaman geliyordu. Ağabeyinden gizlenmek, babasına arkadan saldırıp sonra kocaman gövdesine sarılmak çok eğlenceliydi.

Gülümsedi. Nereden aklına gelmişti ki bu anılar? Üzerinden yıllar geçmişti. Artık kocaman bir kadındı. Bahçe de artık o kadar büyük gelmiyordu gözüne. Kim bilir, belki ileride kendi çocukları için yine büyük bir alan oluşturunurdu. Tabii, evlenirse! Tabii, evlenmeyi isteyeceği kadar özel bir adam bulursa! Hem de hayatında ağabeyi ve babası gibi harika iki erkek varken!

Hangi aptal âşık onlarla yarışabilirdi ki? İkiisi de ortalamanın üstünde çekici ve alışılmadık şekilde şeytan tüyüne sahiptiler. Allah, onları yaratırken oldukça cömert davranmıştı. O ikisiyle kıyaslamayacağı bir koca adayı bulamayacağı açıktı. Kaderin kötü bir cilvesiydi bu. Galiba kız kurusu olarak kalacak veya en iyi ihtimalle bazı arkadaşları gibi yakın çevresinden özelliiksiz bir adamla evlenmesi gerekecekti.

Otomobilini yan tarafta bulunan kapalı otoparka bıraktı. İçeride veya dışarıda başka bir araç görememişti. Bu da babası ve ağabeyinin henüz evde olmadığını gösteriyordu. Şaşırmamıştı. Kontağı kapatıp dışarıya çıktı. Yoğun iş hayatı içinde, aynı evde bile onları göremediği günler oluyordu. Kim bilir, şimdi hangi işin peşinde geziniyorlardı.

Küçük el valizini arka koltuğa bırakmıştı. Kapıyı açıp onu eline aldı. Uçaktan yeni inmişti. Normalde pazartesi öğlene doğru gelmiş olacaktı. Bir haftalığına gittiği tıp sempozyumu erken bitince, ertesi güne kalmadan geri dönmeyi tercih etmişti. Pazartesi günü için hiç hasta randevu oluşturmadığından işe gitmesine de gerek yoktu. Haftanın kalanı ise oldukça yoğun geçecek gibiydi. Şu anda ise soyunup serin havuza atlamaktan başka hiçbir isteği yoktu.

Binanın kapısında şifreye ek olarak parmak izi tanımlıydı. Babası evde sıkı güvenlik tedbirleri almakta inat ediyordu. İş adamlarının büyük düşmanları olabileceğini söyleyip duruyordu. Aslında bu yalan değildi. Onun birkaç kere saldırıya uğradığını ve birkaç kere kurşunla yaralandığını biliyordu. Çılgın ihtiyarın tekiydi işte! Buna rağmen evlerinde bir koruma bile yoktu. Hafta içi gelen Ceylan abladan başka daimî bir çalışanları bile olmamıştı.

Odasına çıkıp valizini boşalttı. Sonra çok beklemeden soyunup bikinisini giydi. Aynada kendisini şöyle bir kontrol etti. Yirmi yedi yaşındaydı ve ince fiziki sayesinde daha genç gösterirdi. Yaptığı spor egzersizleri ve her zaman hareketli bir hayat sürmesi ince kalmasını sağlıyordu. Siyah saçları ve beyaz cildi de genç görünümünü pekiştiriyordu. Dalgalı saçlarını eliyle havalandırdı. Kısa saçları ensesini ancak örtüyordu.

Bir tutam asi saç yine alnına döküldü. İri, mavi gözleri ise nadide bir mücevher gibi parlıyordu.

Gidip biraz havuz keyfi yapsa iyi olurdu. Odasından ayrılıp ev terlikleriyle merdiveni hızlı hızlı indi. Elinde havlusunu ve telefonunu tutuyordu. Serin suya kavuşmak için acele ediyordu. Açık olan dış kapıyı geçip verandaya doğru hızlı bir adım attı. Evde yalnız olduğunu bildiği için gayet rahatı. En azından öyle sanıyordu. Bu güvenli evde yalnız olmalıydı.

Fakat!..

Fakat işte o anda hiç beklemediği bir şey oluverdi.

Kapının ardında, neredeyse dev gibi bir adamla burun buruna geliverdi.

Elinde olmadan küçük bir korku çığı attı. Bunu beklemiyordu. Az kalsın ona çarparaktı! Üstelik bu adam, hiç tanımadığı birisiydi!

Yerinde çakılıp kalmıştı. Bir eli önce göğsünün üzerine kapandı. Sonra hemen toparlandı. Telefonunu bir silah gibi tutarak adamın yüzüne doğru çevirdi.

"Sen de kimsin?" diye sordu şaşkınlığını atmaya çalışarak. Sesi korkusunu gizlemiş, tehditkâr bir havaya bürünmüştü.

Adam da şaşırılmış gibiydi. O da bir saldırıya hazırlanmışçasına gergindi. Sonra iri vücudunun duruşu rahatladı. Ela gözleri bir an için genç kadının ince vücudunda gezinmişti. Bikinisinin biçimi çok açık olmasa da hiçbir kusuru bulunmayan vücudunu başarıyla ortaya çıkarmıştı. Bakışları hemen genç kadının yüzüne çevrildi.

"Özür dilerim, Mihrimah Hanım!" diye karşılık verdi hemen. Birkaç saniyede durumu kavramış gibi görünüyordu. Durum ne olursa olsun adamın ciddi bakan gözleri zeki olduğunu belli ediyordu. "Sizi korkutmak istememişim."

"Evet ama korkuttunuz! Ben de sizin kim olduğunuzu öğrenebilir miyim?" Hâlâ elindeki telefonu adamın suratına yapıştırmaya hazır bir hâlde duruyordu.

"Ben..." diye başladı adam. Bu kısa duraksamanın ardından sakın bir sesle açıklamaya çalıştı. "Ben babanız ve kardeşiniz için çalışıyorum. Adım Yılmaz... Burada yapmamı istedikleri bir iki iş vardı da..."

Havluyu çıplak vücuduna sarıp, yabancıнын karşısında kendini daha iyi hissetmeyi isterdi ama duruşunu değıştirmek pek akıllıca olmazdı. Gerçi adam vücuduna bakıyor da değildi. İlk an hariç bir daha yarı çıplak bedenine bakmamıştı.

“Pazar günü mü?” diye sordu şüphyle. Güzel gözleri kısılmıştı. Aslında iyi derecede karate biliyordu ama adamın fizigine bakınca, önce biraz konuşmanın doğru olacağına karar vermişti. Bu boy, bu pos te-dirgin ediciydi doğrusu.

“Kardeşiniz evde kimsenin olmadığını söylemişti bana. Çok fazla iş olmadığını tahmin ettiğim için gelip bakmak istedim.”

“Size kapı şifresini mi verdi?” Sesi kuşkuluydu. O koca kapının üstünden atlayamazdı elbette.

“Aslında ben zaten biliyordum...” diye mırıldandı adam. Genç kadının şaşkınlığı üzerine yine açıklamaya çalıştı. “Buranın güvenlik sistemini kuran benim. O yüzden biliyorum.” Gözleri bir an için genç kadının arkasındaki açık kapıya çevrildi. “Ben de evin kapısını aralık görünce şaşırdım doğrusu. Hırsız girdi zannettim.”

“Hırsız mı? Arabam var garajda!” Sesi hâlâ sertti. Kaşlarını çatmıştı. Sonra onu kapalı garaja bıraktığını hatırladı.

“Görmedim...” dedi adam kısaca. “Ayrıca sizin İngiltere’de bir tıp sempozyumunda olduğunuzu da söylemişti. Yarın öğlen gelmeyecek miydiniz?”

Bu kadar bilgiyi kafasından atamazdı. Yine de şüpheli bakışları, adamın asık yüzündeydi. Tekin bir adam gibi durmuyordu. Bir zamanlar kırılmış olduğu belli olan burnu ve ifadesiz yüzü bunu pekiştiriyordu. Bir poker oyuncusu kadar düz bakıyordu. Ne çıplaklığına karşı erkekçe bir ilgi ne arsızlık ne gülümseme ne de genç kadının ona inanması için ekstra bir çabası vardı.

“İşim erken bitti.”

Bunu niye açıklamıştı ki şimdi

booksfer.com

daha fazla e-kitap

Elinde olmadan onu baştan aşağı süzdü. Üzerine krem rengi bir gömlek ve altına lacivert bir kot giymişti. Gömleğinin eteği dışarıya serbestçe sarkıyordu. Geniş omuzlarına ve gergin göğüs yapısına bakılırsa, boş zamanlarında spor yapıyor olmalıydı. Babasının arada sırada bahsettiği düşmanlardan olması ihtimali zayıf görünüyordu. İstese

daha ilk anda genç kadının üzerine atlayıp onu etkisiz hâle getirmeye çalışabilirdi.

“İzin verirsiniz...” dedi donuk bir sesle. “Bu konuyu ağabeyimle konuşmak istiyorum.”

Adam geniş omuzlarını silkti. “Tabii ki.”

Mihrimah havluyu sararak ince vücudunu gizledi. Sonra hemen telefonunu açıp ağabeyi Boran'ın numarasına tıkladı. Gözleri uzun boylu yabancıdaydı ama o başka yerlere bakıyordu. Ne değişik bir adamdı! Kıyafetleri gayet iyi kesimli ve kaliteli şeylerdi. Tertemizdi.

Telefon sinyalinin olmadığını anladığında, isteksizce kapatıp bu sefer babasının numarasını çevirdi.

“Pardon! Adım ne demiştiniz?” diye sordu bu arada.

“Yılmaz...” dedi adam sabırlı bir sesle. Genç kadının biraz kaba olan tavrı karşısında bozulmuş gibi değildi. “Yılmaz Keydanlı...”

Garipti ki babası da cevap vermiyordu. Pazar günü bu ikisi neyle meşgul olabilirlerdi ki? Memleketin her yerinde telefonlar çekiyordu oysa. Canı sıkkın bir şekilde telefonu kapattı ama adamın bakışları kendisine çevrilince sıkıntısını hemen gizledi.

“Ağabeyim sizden ne işi istemişti acaba?” Sesinde hâlâ şüphe izleri vardı.

Adam hemen elini ceketinin cebine atıp bir kart çıkarttı. Genç kadına uzattı. Mihrimah elinde olmadan, otomatik bir şekilde kartı almıştı. Üzerindekileri okurken adam da kısaca açıkladı.

“Genel olarak bilgisayar ve güvenlik işiyle uğraşıyorum.” Başıyla evin girişindeki küçük kamerayı işaret etti. “Sizin Amerika'da okuduğunuz yıllarda, bu güvenlik sistemini evinize ben kurmuştum. Ağabeyiniz bir sorun olduğundan bahsedip göz atmamı istedi.” Adam kolundaki saatine bakmıştı. “Sizi rahatsız etmeyeyim ben madem. Müsait olduğunuz zaman veya evde olmadığınız bir gün gelirim.”

Mihrimah yerinde huzursuzca kıpırdandı. İlk kez onun arkasındaki aracı görmüştü. Beyaz renkli, pahalı sayılabilecek bir Alman cipydi. Hâlâ şüpheleri vardı ama her şey adamın doğru söylediğini gösteriyordu. Dış kapının şifresini, kendisinin yurt dışında olduğunu falan kesin olarak biliyordu. Hem adama ait şirket kartı da elindeydi. İsim ve şirket bilgisinin doğru olmasını umdu.

"Gitmeyin artık!" dedi yavaşça. "Madem zaman ayırıp geldiniz, ne işiniz varsa yapın. Uzun sürer mi?"

"Bilemiyorum... Sorunu görmem lazım."

"Peki..." Havluyla örtünmüş olsa da hâlâ onun karşısında çıplak sayılırdı. Üstelik o keskin bakışlı ela gözler vücuduyla hiç ilgilenmediği hâlde içi ürpermişti. Neden böyle garip, gergin hissetmişti? "Siz işinizi yapın o hâlde. Benim yanınızda olmama gerek var mı?"

"Hiç yok!" dedi adam rahatça. Sanki ondan kurtulmak ister gibi hızlı cevap vermişti.

Genç kadın odasına gidip giyinmek ile havuza girmek arasında kararsız kalmıştı. Kontrol için adamın yanında gezinebilirdi aslında. Sonra kararını verdi. "Peki, ben havuz başında olacağım o hâlde. Evin yan tarafında... Giderken bana haber verirsiniz, Yılmaz Bey."

"Tabii!"

Adam uzun adımlarla yanından geçip eve girdi. Mihrimah bir an onun arkasından baktı. Neyi tamir edecekti şimdi bu? Elinde bir alet çantası olması gerekmez miydi? En azından bir kontrol kalemi? Belki de sorunu görüp ona göre arabasından alıp gelecekti.

"Aletsiz tamirci... Garip!" diye söylenirken havuza yöneldi. Yolda yine ağabeyiyle babasını aramıştı ama hâlâ ikisine de erişilemiyordu. Dişlerini sıktı. Bu adamdan hoşlanmamıştı. Daha ezik büzük bir adam görse belki böyle endişeli olmazdı. Fakat adamın kendinden emin duruşu, genç kadına doğrudan bakan ela gözleri oldukça ilginç gelmişti.

Şezlonglardan birine oturduğu sırada aramaya devam ediyordu. Ni-hayet ağabeyinin telefonu çalmaya başlamıştı.

"Alo!" dedi içi biraz rahatlamış bir şekilde.

"Alo! Mihrimah!" Karşıdan ağabeyi Boran'ın kalın, ciddi sesi duyuldu. "Hayırdır? Bir şey mi oldu?"

"Telefonla konuşmamız için bir şey mi olması lazım?"

"Amerika'da okuduğun onca yılda kaç kere aradın ki beni? Sen telefonla konuşmayı pek sevmezsin."

"Diyene bak! Sen özel günler haricinde kaç kere beni aradın bakalım? Sen de telefonla konuşmayı sevmezsin. Neyse, boş ver şimdi bunu. Ever, sana bir şey sormak için aradım."

"Ne oldu?"

"Burada iri yarı bir adam var. Senin kadar iri! Daha yakışıklı olsaydı babamın başka bir çocuğu mu acaba, derdim!"

"Ciddi ol, Mihri!"

"Adının Yılmaz olduğunu söyledi..."

Karşıda kısa bir an duraksama oldu. Boran sanki bu ismi hiç duymadım, diyecek gibi gelmişti.

"Yılmaz mı? Sen neredesin ki? İngiltere'de sempozyumda değil misin?"

"Değilim... Sempozyum erken bitince geceyi orada geçirmek istemedim. Bir uçak bulup eve döndüm. Tam havuza girecektim ki sursatsızlıkta seninle yarışacak bir adamla burun buruna kaldım. Gerçi onunkine pek burun denmez ya! Birisi kırmış sanırım."

"Sonra ne oldu?"

"Ne mi oldu?" Burun kıvrıldı. "Kendisini senin yolladığını söyledi. Evdeki güvenlik sistemini kontrol edecekmiş. Doğru mu bu? Tüm şifreleri hatmetmiş adam! Elini kolunu sallaya sallaya girmiş içeri."

"Evet, doğru..." dedi Boran hiç duraklamadan. "Sen ona çok aldırma. Dürüst birisidir. İşini yapıp gider."

"Emin misin? Sen gönderdin yani?"

"Evet, senin evde olacağını bilmiyordum. Korkmadın umarım?"

"Ne korkacağım ya? Karatede kara kuşağım var benim. O korksun benden!"

"Aferin sana... O hâlde sen de adamı korkutma sakın. Sert görüldüğüne bakma. Yumuşak huylu, sakın birisidir. Senin gibi sert kadınlara alışık değildir."

Yumuşak huylu mu? O bakışlar sanki bunun aksini kanıtlıyordu ama eğer Boran öyle diyorsa!

"Aman! Sevmem ben öyle sümsük tipleri. İşini yapsın yeter! O hâlde ben şimdi bu adama karışmıyorum, değil mi?"

"Karışma... İş bitince ortadan kaybolur."

"İyi..." Rahatlamıştı açıkçası. "Sen neredesin? Kaç kere aradım seni. Babam da yok ortalarda."

"Babam yurt dışında... Acil olarak gitti. Senin geleceğini bilmediğim için ben de bir arkadaşım ile beraberdim."

"Kadın arkadaş mı?" Sesi hafif alaycıydı.

"Benim kadın erkek bir sürü arkadaşım var!"

Mihrimah'ın gözlerinin önünde ağabeyinin yakışıklı yüzü canlandı. Pek çok kadının onun için ayılıp bayıldığını yakından görenlerden biriydi. Henüz bir delikanlıyken bile genç kızların ve hatta ondan birkaç yaş büyük kadınların ona ilgi duyduğunu görmüştü. Şimdi ise otuz yaşında, ne istediğini bilen, kendinden emin, genç bir adam olmuştu.

"Neyse... Bu gece evde tek başımayım o hâlde?" Biraz sinsî bir şekilde gülümsedi. "Şu suratsız tamirciyi yemeğe mi davet etsem acaba?"

Karşıdan Boran'ın gülümsediğini hissetti. *"Kabul edeceğini sanmıyorum. Yılmaz'ı uzun bir süredir tanıyorum. Senin gibi cesur ve güzel doktorlara karşı bile bağışıklığı vardır. İstersen dene!"*

"Aman! Şaka yaptım zaten. Haydi, kapatıyorum ben. Çok sıcak... Biraz yüzüp kendime gelsem iyi olacak. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz..."

Genç kadın telefonu kapatıp son bir kez eve baktı. Bir hareket yoktu. Gözleri pencerelerde gezindi. Adam sapığın biriyse pencereden bakabilirdi. Bikinili bir kadını dikizlemek ilgi alanı olabilirdi.

Hiçbir şey göremeyince ince havluyu üzerinden sıyırdı. Pişmişti iyice. Ayağa kalkıp havuzun kenarına gitti. Epeyce büyük bir havuzdu. Otomatik temizleme sistemi sessizce çalışıyordu. Suya birkaç ağaç yaprağı düşmüştü ve onlar da nazlı nazlı yüzüyorlardı. Derin bir nefes alıp suya daldı. Havuzun öbür ucuna kadar dipten yüzdü. İlk şok hariç, suyun serinliği harika hissetmesine sebep olmuştu. Sonra birkaç defa bir uçtan diğer uca yüzüp durdu. Bu arada avcı bir balık gibi yaprakları da toplayıp kenara bırakmıştı. Yorulduğunu hissedince kendisini suyun içinde geriye atıp bulutsuz gökyüzünü seyretmeye başladı. Akşam güneşi bile yakıcıydı. Bu şekilde suda yatmak güzeldi ama fazla kalamazdı. Az sonra yanakları kıpkırmızı olurdu. Hem şu iri adama bir göz atsa mıydı?

Suda doğrulup havuzun kenarına doğru yüzdü. Tam kenara tutunmuştu ki adamın evden çıktığını ve cipine doğru gittiğini gördü. Elinde dosya gibi bir şey vardı. Tamir talimatnamesi miydi acaba? Ne olmuştu? Kendisine bir şey demeden gidecek miydi şimdi?

Yılmaz isimli adam başını çevirmiş, bir an için havuza bakmıştı. Mihrimah merdiveni kullanarak sudan çıktı. Havlusuna uzanıp vücuduna dolarken, onun yön değiştirip kendisine doğru gelişini izliyordu.

İçgüdüsel olarak ıslak saçlarını eliyle düzeltip onu bekledi. Ne de olsa karşısındaki bir erkekti.

Yılmaz gelip önünde durdu. Yine de aralarında iki metre kadar mesafe bırakmıştı.

"Bitti mi?" diye sordu genç kadın.

"Evet..." Yeşil pırlıtlı el gözlerindeki bakış yine mesafeliydi. Genç kadının çıplak omuzlarına veya havludan görünen bacaklarına bir kere bile bakmamıştı.

"Güvenliğimizle ilgili küçük bir sorun muydu? Çabucak hallettiniz."

"Sistem hatası... Evin elektrik voltajında bir oynama olmuş sanırım. Birkaç gün içinde sisteme yeni bir güç kaynağı ekleyeceğim."

"Ağabeyimle mi konuştunuz?"

"Evet, az önce..." Hafif sıkıntılı bir şekilde kıpırdandı. "Sizi korkutduğum için özür dilerim. İyi günler..."

Hepsi bu kadar mıydı?

"İyi günler..." diye mırıldandı Mihrimah. Adam onu son kez başıyla selamlayıp doğruca arabasına yönelmişti. Genç kadın bir süre ardından baktı.

Yılmaz isimli bu suratsızda dikkatini çeken bir şey vardı ama ne olduğunu bir türlü açıklayamıyordu.

2. BÖLÜM

SÜRPRİZ DAVETLİ

22 Haziran Pazartesi / 22.50

11 Ay Sonra...

M ihrimah, çevresindeki hareketlilikten biraz sıkılmıştı. Evlerinin bahçesinde düzenlenmiş olan kendi yaş günü partisi, umduğundan kalabalık olmuştu. Bugün yirmi sekiz yaşına girmişti. Yıllar ne çabuk geçiyordu! Sürpriz partide sevdiği insanlar da vardı pek sevmedikleri de... Babası ona sürpriz yapmak isterken önüne kim gelirse davet etmişti. Bazılarını tanımıyordu bile. Babasının veya ağabeyinin arkadaşları olabiliyorlardı.

Bunaldığı zamanlar yaptığı gibi kısa, siyah saçlarını eliyle düzeltti. Genç kadın o gece gerçekten çok güzel görünüyordu. İyi kesimli, mavi elbisesi ince boynunu ve güzel fiziğini ortaya çıkarmıştı. Elbise askısı narin omuzlarını ortaya çıkarsa da göğüs kısmı tutucu denebilecek kadar kapalıydı. Beline kadar dar inen kıyafeti, hafif bol bir dökümle dizinin biraz altına uzanıyordu. Yan taraftaki yırtmacı ise hareket kolaylığı yaratan işlevselliğinden başka, kıyafeti yaşlı kadınların giydiklerinden farklı bir sınıfa sokuyordu. Zarif, genç işi bir kolye, beyaz gerdanından göğüs oluğuna doğru iniyordu. Bileklerinde de gençliğini vurgulayan birkaç altın künye görünüyordu.

Neyse ki vakit çabucak ilerlemişti. Böyle ilgi odağı olduğu partileri sevmiyordu. Havuz kenarındaki ikramlı parti hafif müzik eşliğinde devam ederken misafirlerin bir kısmı gitmeye başlamıştı bile. Gülümseyerek bir çifti yolcu ederken bahçe kapısının önünde tek başınaydı. Babası ile ağabeyi neredeydi acaba? Çift gidince gözleri etrafta gezindi. Havuzun kenarında babasını gördü. Uzun boyu ile kendisini hemen belli ediyordu. Onun yaşında böylesine karizmatik olan birisini henüz tanımamıştı.

Her kız çocuğu gibi hayranlıkla babasını süzdü. Deniz Karadağ hâlâ her yaşta kadının ilgisini çekecek kadar yakışıklı ve atletikti. Kendi yaşıtı kızların bile elliye merdiven dayamış bu yakışıklı adamın gözlerinin içine baktığını gördüğünde şaşırması çoktan bırakmıştı. Siyah saçları

zamanla şakaklarında kırışmış olsa da çoğu orta yaşlı erkek gibi kel ve şişko değildi. Yediğine içtiğine hiç dikkat etmeyen bu adamın hâlâ böyle fit olması, aileye mahsus bir şeydi. Ağabeyi Boran ve kendisi de kilo alamayan bir yapıya sahiplerdi. Bu büyük bir şanstı. Metabolizmaları gerçekten hızlı çalışıyordu.

Birkaç kişiyi daha yolcu ettikten sonra kimseye belli etmeden eve yöneldi. Gülümsemekten yorulmuştu. Otuzuna yaklaşmış bir kadına yaş günü yapmak da neydi? Haziran ayını sevmiyordu artık. Yaşlanıyordu! Hem de hızla! Doktor olmak için kendisini yırtarken ne bir sevgilisi olmuştu ne de ciddi şeyler düşüneceği hoş bir adam tanımıştı! Liseden arkadaşları da vardı bu partide. Çoğu evlenip çoluk çocuğa karışmıştı bile. Aldıkları kilolarla çok mutlu görünüyorlardı.

Misafirlere hizmet etmek için kiralanan garsonlar evin içine girip çıkarlarken, o da mutfığa yöneldi. Bir soda içse iyi olurdu. Kızılay'ın bisküvili sodasına bayılıyordu. Bu yaz sıcaklığında yüreğindeki sıkıntılı kaynamayı ancak o yok ederdi.

Çalışanların arasından sıyrılıp buzdolabına gitti. Kendisi için ayırmış olduğu soda şişelerinin hâlâ yerinde durduğunu görünce sevindi. Bazen ağabeyi de bu hazineye el atıyordu.

Soğuk sodasını şişesinden yudumlayarak mutfaktan çıktı. Kendisine sığınacak sakin bir yer arıyordu. Sadece sodasını içebilecek kadar zaman, birkaç sakin dakika ona yeterdi. Tamamen kaybolamazdı da! Bu kendi yaş günüydü.

Yavaşça çalışma odasına doğru yürüdü. Orada kimse olmayacağını düşünüyordu fakat kapıyı açıp içeriye girdiğinde, yanıldığını hemen anladı. Ağabeyi Boran, odanın diğer ucundaki bir koltuktaydı. Dalgalı, siyah saçları; mükemmel yüz hatları ile babasından sonra en yakışıklı bulduğu erkekti. Tek kusuru, kız kardeşinin aksine genellikle suskun ve ciddi oluşuydu. Onun önündeki koltukta ise bir başkası oturuyordu. Sırtı dönük olduğu için kim olduğunu anlayamadı. Sadece kumral, sık saçlı birisi olduğu görülüyordu.

"Pardon! Burada kimse olmadığını sanıyordum!" dedi duraklayarak.

İki erkek de ister istemez gelen kişiye baktımlardı.

Ağabeyi Boran, onun içeriye girdiğini görünce yerinde hafifçe doğrulup başını salladı. "Gel, Mihrimah... Yabancı değil. Yılmaz'ı bantırların belki. O da yeni geldi."

Yılmaz dediği adam ise yavaşça ayağa kalktı.

Yüzünü görünceye kadar ağabeyinin kimden bahsettiğini anlamamıştı. Geçen sene evin kapısında burun buruna geldiği davetsiz misafiri hemen hatırladı. Kırık burnu ve asık yüzüyle hatırlamak kolaydı. Güvenlik işleriyle uğraştığını söyleyen bu adam, Boran kadar uzundu. Giymiş olduğu takım elbise iri cüssesini biraz abartıyor olabilirdi. Her iki erkek de kravat takmamıştı.

Onun bu saatte, kendi yaş gününde ne işi vardı?

“Ever, kendisini hatırlıyorum...” diye mırıldandı genç kadın. Hafifçe gülümsemişti.

“İyi akşamlar, Mihrimah Hanım!” dedi adam kalın sesiyle. Nazik görünmesine rağmen yüzü ciddiydi. “Yaş gününüz kutlu olsun...” diye ekledi.

“Teşekkür ederim.” Gözleri, adamın mesafeli gözlerindeydi. Neden-se onun bu hâlden hoşlanmıyordu. Azıcık gülümsece ölür müydü? Boran’dan bile öküzdü bu adam. “Davetli olduğunuzu bilmiyordum.” Sustu bir an. Bu ifadenin kaba bir tarzı olduğunu biliyordu ve bile-rek öyle konuşmuştu. Sonra ağabeyinin yüzünü göremese de sert bakışlarından yansıyan ıyıyı hissetti. Aniden elini uzattı. Belki durumu kurtarabilirdi. Gülümsemesi daha da büyüdü. “Yoksa mutlaka yanınıza uğrar, *hoş geldiniz* derdim.”

Adam mecburen elini uzattı. Genç kadının zarif elini kısaca tuttu ama ardından hemen bıraktı. Ona dokunmaktan hoşlanmamış gibi davranması genç kadını şaşırtmıştı.

“Davetli değildim zaten!” dedi düz bir sesle. “Yoksa ben de mutlaka güzel bir hediye ile gelirdim.”

“Büyüdüm artık, Yılmaz Bey. Yirmi sekiz oldum. Hediyeler bekleyecek yaşı geçtim.”

“Hediyeler her yaşta güzeldir.”

“Sevdiklerinizden aldıklarınız öyledir.” Bakıştılar bir an. Odada kısa bir sessizlik olmuştu. Yılmaz bu iğnelemeyi anlamıştı kuşkusuz.

“Sevdikleriniz şanslı o zaman...” diye karşılık verdi sakın bir tonla.

Mihrimah onunla yaptıkları bu gizli atışmadan hoşlanmıştı. Ağabeyi Boran’ın yanında, birisinin kendisiyle böyle cesurca konuşması ilginçti. Genelde pek cesaret edemezlerdi.

“Sanırım öyle!” dedi. Kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Yine kameralarımız mı bozuldu acaba?” Adamlarla bakiştılar bir an. “Gecenin bu saatinde geldiğimize göre! Haftanın her günü böyle aşkla mı çalışıyorsunuz?”

“Bazen...”

“Çok fedakârsınız.”

“Mecburen... Siz de bir doktorsunuz. Acil hastalarınız çağırıldığında *gelmem* mi diyorsunuz?”

Mihrimah bu tatlı sert cümle ile nazik bir tokat yemiş gibi oldu. Duruşu dikleştirdi. Bakışları bir an Boran'a kaydı. Ağabeyinin hafifçe gülümsemesi iyi olmamıştı.

Gözleri yeniden adama çevrildi. Köşeli bir çenesi, geriye doğru taranmış kumral saçları vardı. Bu gür saçlar, geniş alnını hoş bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Aslında ela gözleri de hoş sayılabilirdi fakat geri kalan kısmı için aynısını düşünmüyordu. Keskin hatlı dudakları, bir kadın olarak kendi zevkine uygun değildi. Acaba kırık burnunu aynı kendisi gibi ondan pek hoşlanmayan birisi yumruklamış olabilir miydi?

Saçmalıyordu! Büyük ihtimalle bir araba kazası ya da benzeri bir şeyle olmuştu.

“Demek siz de kendinizi güvenlik doktoru olarak görüyorsunuz? Bize her zaman vakit ayırdığınız için çok şanslıyız gerçekten.” Elindeki soda şişesini hafifçe kaldırdı. “Bisküvili soda almaz mıydınız? Belli ki Boran size bir şey ikram etmemiş.”

İki erkeğin de gözleri bir an için duvardaki saate kaydı. “Teşekkür ederim, gitsem iyi olur,” dedi Yılmaz. “Geç olmuş.”

“Uğrayacağınız başka yerler mi var?” diye tatlı bir gülümsemeyle sordu Mihrimah. Hayret! Adam nezaketten bile olsa gülümsememişti. O da kendisinden hoşlanmamış olabilir miydi? “Şaka yapmıştım. Kızarmıyorsunuz, değil mi?”

Adamın gözleri tepkisizdi. “Hayır!” dedi sonra. “Böyle şakalar sadece sevdiklerinizden gelince incitici olur...”

Mihrimah şimdi hafifçe irkilmişti. Bu adam ne kadar da cesurdu böyle! Çok zeki olduğu su götürmezdi.

Yılmaz sanki onun ağzının payını vermemiş gibi nazik ama mesafeli bir sesle devam etti:

“Haklısınız ayrıca. Hep uygunsuz zamanlarda karşılaştık. Kusuruma bakmayın.” Gözleri Boran’a döndü. Genç kadından bir cevap beklemediği kesindi. “Yeni güvenlik sistemini en kısa zamanda teslim edeceğim.”

Ayağa kalkmış olan Boran başını eğip elini uzattı. “Tamam, bekliyoruz.”

“Ben yolu bulurum.”

İki erkek tokalaştı. Genç kadın bir an için bu iki uzun adamı süzdü. Boran’ın yakışıklılığı yanında Yılmaz sönük kalmıştı. Ondan artık hiç hoşlanmadığına karar verdiği için bu sönüklük hoşuna gitmişti. Her zaman ciddi olan ve az konuşan ağabeyi bu adama neden bu kadar değer veriyordu ki? Biraz kendisine benzediği için mi? Belki de Yılmaz sırf onu kandırmak için pek gülümsemeyen, ciddi adam rolü yapıyor olabilirdi.

“Mihrimah Hanım,” diyerek genç kadını da selamladı Yılmaz. Elini uzatmaya yeltenmemişti. “Size de iyi geceler. Mutlu yaşlar.”

“İyi geceler, Yılmaz Bey!”

O odadan çıkınca, Boran’ın gözleri kız kardeşine çevrildi. Birkaç saniye sessizce bakiştılar. “Sanki biraz kabaydın!” dedi Boran yavaşça.

“Kaba mı?” Mihrimah ona inanmıyormuş gibi bakmıştı. “Gayet kibardım aslında ağabeyciğim! Ayrıca bu adamdan hiç hoşlanmadım.”

“Sebep?”

“Bilmiyorum... Suratsızın teki!”

“Bu mu yani?” Boran’ın koyu gözleri kısılmıştı. “Ben de çok neşeli biri değilim.”

“O sayılmaz! Sen ağabeyimsin.” Gidip Yılmaz’ın kalkmış olduğu koltuğa oturdu. Sodasından bir yudum alırken gözleri sehpanın üzerindeki ince dosyaya kayd. “Hangi yeni güvenlik sisteminden bahsetti?”

“Şirkette tüm sistemleri yenileyeceğiz. Bilgisayarlar dâhil.”

“İhale açmadan, tüm işi doğrudan bu adama mı vereceksiniz?”

Boran omuz silkti. “Ne olmuş?” Kardeşinin dosyaya uzandığını görünce, ondan önce davranıp eline aldı. O da kardeşinin karşısında oturdu. Dosyayı değerli bir şeymiş gibi sıkıca kucağında tutuyordu. “Şu ana kadar hep uygun fiyata kaliteli malzemeler aldık.”

“Siz bilirsiniz tabii ama bu işlerin adam kayırma şeklinde olmadığını sanıyordum ben.” Boran’ın yüzünün hafifçe karardığını görmüştü. Normalde onu kızdırmak istemezdi ancak bu sefer nedense inat edesi vardı. “Hiç bakma öyle! Ben haklıyım.”

“Haklı mı?”

“Evet! Geçen sene, bu adam bana kartını verince merak edip internete baktım. Beşiktaş’ta vasat bir dükkân.. Yanında adam bile çalıştırmıyor olmalı ki gece gündüz, hafta sonu bile her işe kendisi koşturuyor. Çalışkanlığına bir şey diyemem ama bence yanlış yapıyorsunuz. Böyle küçük, kurumsal olmayan firmalar bir iki sene sonra ortadan kaybolurlar ve siz de bozulan cihazlarınızı kime göstereceğinizi bilemeden ortada kalırsınız.”

“Yılmaz’ı uzun zamandır tanıyoruz biz, Mihri!” Sesinin donuklaşması hayra alamet değildi. Üstelik adını da kısaltmıştı! “Neredeyse on beş senedir.”

Mihrimah’ın kaşları inanmıyormuş gibi havaya kalktı. “Gerçekten mi? Madem öyle, ben neden onu hiç görmedim? Doğrusu kolay unutulacak birisi değil.”

“Senin uğraşların başka! Yıllarca ülke dışında okudun. Buraya gelince de kendi muayenehaneni açtın. Bazen aynı evde biz bile görüşmüyoruz.”

Mihrimah onaylarcasına başını salladı. “Doğru...” Sonra narin omuzlarını silkeli. “Neyse ya! Siz daha iyi bilirsiniz tabii! Kime kol kanat gereceğinize karışmak istemem. Umarım haklı çıkmam. Bir gün, ondan ciddi bir kazık yerseniz hiç şaşırmayın! Paraya önem vermediğinizi biliyorum ama gururunuz epey incinecek. Sonra bu söylediklerimi hatırlayıp çok utanacaksınız!”

“Belki de sen utanırsın!” dedi Boran. Yakışıklı yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. “Kapatalım mı bu konuyu artık? Yılmaz’ın arkasından konuşmaktan hoşlanmıyorum.”

“Onun hakkında konuşmaktan ben de hoşlanmıyorum ama sizi uyarmak benim vazifem.”

“Sen bir doktorsun. Karakter uzmanı değil! Şirketimizde bile çalışmıyorsun.”

“Kendi ayaklarımın üzerinde duracağım ben!” Burun kıvrırmıştı. “Daha sen yeni açtığım yere bile gelmedin.”

“Geldim ya!”

“O eskisiydi. Beş ay önce daha geniş ve işlek bir yere geçtim. Moda’da!”

“Öyle mi?” Genç adamın kalın kaşları hafifçe kalkmıştı. Şaşırmış görünüyordu.

“Kardeşinle biraz daha ilgilenmelisin. Evlenip gittiğimde beni çok özlersin!” Keyifle gülmüştü. Sodasından bir yudum daha aldı.

“Evlenmek mi?” Boran’ın gözleri merakla kısıldı. “Yoksa hayatında birisi mi var?”

“Gördün mü bak! Onu bile bilmiyorsun. Sevgilimle evleneceğiz neredeyse! Çok ayıp!” Koltuktan kalktı. “Neyse! Ben gideyim. Millet doğum günü kızını merak edecek.”

“Hayatında bir erkek mi var?” diye ardından seslendi Boran.

Genç kadın onu duymamış gibi davranıyordu. “Yaş günü gibi şeyleri sevmiyorum. Evlenirsem de sade bir nikâh isterim.”

“Mihri!” Boran ayağa kalkmıştı ve ona bakıyordu. Dosyayı da hâlâ elinde sıkıca tutuyordu. Sanki içinde bilgisayar alım şartnamesi değil de devlet sırları vardı. “Birisi mi var diye sordum?”

Genç kadın gülererek başını iki yana salladı. “Yok tabii ki! Hangi aptalda sizinle boy ölçüşecek kadar şey vardır ki? Hani şu üzerine oturulan yerimiz var ya!”

“Mihrimah! Kaba olma!” Boran’ın sesi iyice sertleşip onu susturunca, genç kadın bu sefer tatlı bir şekilde kıkırdadı.

“Ama belli ki Yılmaz Bey’de var!” dedi cesur bir şekilde. “Adam senin yanında benimle nasıl konuştu ya! Aslında kırık burnuna bakmazsan bayağı da seksi bir şey. Bir de onun için *yumuşak huylu, sakın birisi*, demiştin. Kız kardeşine senin yanında laf sokacak kadar cesur bir adam. Hoşlandım...”

“Pısırik demedim. Sen de hak ettin! Ona çanak tuttun.”

“Yine de beni savunmanı beklerdim. Yılmaz Bey bekâr mı bari? Belki onunla ilgilenirsem...”

“Saçmalama!” Genç adam hafifçe iç çekti. “Ondan neden hoşlanmadığınızı gerçekten anlamıyorum. Sana o gün bir saygısızlık mı yaptı yoksa?”

“Daha neler!” dedi genç kadın burun kıvrıp. Bir sene önceki o günü hatırlamıştı. “Siz olmadan da ben kendimi koruyabilirim. Terbiyesizlik yapsa onun hakkından gelirdim ama doğruyu söylemek gerekirse, o gün gözlerimden başka bir yere bakmadı. En seksi bikinimi giymiştim hem de!”

Boran yine homurdandı. “Mihri!” Kızmaya başlamış gibiydi. “O senin dengin olan bir adam değil!” dedi sonra dişlerinin arasından.

“Şakadan bile anlamıyorsun ya!” diye kendisini savundu genç kadın. “Tabii ki dengim değil! Ne işim olur benim onunla? Zavallının hiç şansı yok!”

“Doğru!” Genç adam bunu söylerken hiç tereddüt etmemişti. “Öyle olmalı! Hem zaten...” Kısa bir an duraklamıştı. Sonra hafifçe gülümsedi. “Yılmaz’ı tanırıysam senin de hiç şansın yok!” Sesinde minik bir alay vardı sanki. “Sana daha önce de senin güzelliğinden etkilenmeyeceğini söylemiştim.”

Mihrimah bu cümleden kadınsı bir içgüdüyle hoşlanmamıştı. Başkası söylese umurunda olmazdı ama erkeklerde kendisi için nirvana olan ağabeyi söyleyince gururu biraz incinmişti.

“O neden?” diye sordu. Aşırı güzel olmasa da ortalamanın epey üstündeydi. Sadece biraz daha uzun olmak isterdi. Ailedeki erkekler bu kadar uzunken kendisinin ortalama boyda olması haksızlıktı. “Gey mi yoksa?” diye kendince bir bahane buldu.

Aldığı cevap, Boran’ın içten kahrkahasıydı. Genç kadın daha da şaşırdı. Ağabeyini böyle gülerken görmek esasen çok zordu. Tahmini de pek geçerli değildi anlaşılan.

Yılmaz’ın ciddi ela gözleri ise bir türlü aklından çıkmıyordu. Ne vardı bu adamda böyle? İlk kez bir erkeğe karşı böyle garip tavırları olmuştu. Böylesine garip duygularla doluydu. Kalbi ise nedensizce sürekli hızlı atmıştı.

3. BÖLÜM

BEKLENMEYEN KARŞILAŞMA

7 Temmuz Salı / 17.40

Mihrimah son hastasını muayene edip gönderdiğinde saat altıya geliyordu. Yorucu bir gün olmuştu. Salı günleri genellikle bu kadar yoğun olmazdı. Sekreteri Figen Hanım başka hasta olmadığını söylediğinde, ona da eve gidebileceğini söyledi. Beyaz önlüğünü çıkardı. Askıya asarken aynadan kendisini gördü. Ense hizasındaki dalgalı saçlarını eliyle düzeltti. Mavi gözleri yorgun bakıyordu. Dudaklarında ruj yoktu. İsteyken makyaj yapmazdı zaten. En beğendiği yeri olan dik göğüsleri, beyaz bluzunu ileriye itiyordu. Beyaz kendisine yakışırdı. Kalçaları da yeşil, kumaş pantolon içinde fena görünmüyordu.

Tabii, ne yazık ki hayatında bunları takdir edecek bir erkek yoktu. Aslında birkaç yakışıklı erkekle çıkma denemeleri olmuşsa da henüz hiç âşık olmamıştı. Aynada gördüğü bu kadının aşk konusunda hiç şansı yoktu. Boran haklıydı galiba... Aşkta şans önemliydi. Boran'ın demesine göre o asık yüzlü adamın, yani Yılmaz'ın karşısında bile hiç şansı yok ise yakışıklı bir erkek hayali kurması da hâliyle saçma olurdu.

Nedense dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kabul etmeliydi ki yaş günü gecesi Yılmaz'la atışmak hoşuna gitmişti. Belki de zararsız bir adam olduğunu o gece kesinleştirdiği içindi. Dev yapılı ama sessiz bir şapşaldı. Atışırken bile mesafesini korumuştur. Onun da kendisi gibi yalnız birisi olduğuna emindi. Kim beğenirdi ki öyle bir adamı?

Koltuğuna oturup başını geriye yasladı. Gözlerini yumdu. Adamın yüzünü aklından çıkarmaya çalıştı.

Zaten hava çok sıcaktı. Böyle havalarda klimayı icat eden adama epeyce dua ediyordu. Willis Carrier bol dua alıyor olmalıydı. Gündüzleri hava öyle bunaltıcıydı ki nefes almak bile çok zor oluyordu. Üstelik İstanbul'un havası nemden dolayı iyice çekilmez olmuştu. Eve gidip havuzda biraz serinlemek iyi gelecekti ama önemli bir problem vardı. Buradan evine on kilometre olsa da bu saatlerde yoğunlaşan trafiğe dalmayı şu anda hiç gözü kesmiyordu. Bir süre daha koltuğunda dinlense, sonra belki kalkıp gitmek için cesareti olurdu.

Temmuzun ilk haftası çok sıkıcı başlamıştı. Babası ve ağabeyi evde olmayınca, o koca bina tatsız bir yer hâline geliyordu. Onların güçlü varlıklarına alışmıştı. Her ikisi de bir otel işi için Alanya'ya gitmişti. Kendi alanlarının dışında bir iş olmasına rağmen babası Alanya'da bir otel yaptırmayı kafaya koymuştu. Boran bile babasını ikna edememişti. Babaları oradan büyükçe iki arsa satın almıştı ve otel inşaatına bir an önce başlamak istiyordu. Sonunda Boran da ona uymuştu. Önce Boran, sonra da babası işin ayrıntılarını yerinde görmek için Alanya'ya gitmişlerdi. Ne zaman dönecekleri de belli değildi. Galiba bir yandan da keyifli bir tatil yapıyorlardı.

Telefonu çaldığında acil bir hastası olmaması için dua etti. Burayı açalı çok fazla olmamasına rağmen epeyce hasta edinmişti. İç hastalıkları uzmanı olarak ünü hemen yayılmıştı. Tabii, hastalarıyla olan pozitif ilişkisi, güler yüzü ve tazecik bilgileriyle sağladığı fayda, en pahalı reklamdan bile daha başarılıydı.

Koltuğunda doğrulup telefonu eline aldı. Arayan babası veya ağabeyi değildi. Onların zil sesleri farklıydı. Numarayı tanımıyordu.

"Alo?" dedi.

"*Mihrimah Hanım mı?*" diye sordu karşıdan biraz şiveli bir ses. Doğulu birisi gibi görünüyordu. "*Mihrimah Karadağ?*"

Genç kadın sakince onayladı. "Evet, buyurun?"

"*Bir hastamız var da... Dayımdır kendisi. Feci böbrek ağrısı çekiyor. Şu anda müsait misiniz?*"

Genç kadın hafif sıkıntılı bir nefes aldı. Yapacak bir şey yoktu. Yalan söyleyemezdi. "Evet, muayenehanedeyim ama çıkmak üzereydim. Uzakta mısınız?"

"*Çok değil. On dakika içinde orada oluruz,*" dedi karşıdaki adam.

"Peki, beklerim sizi." Telefonu kapatıp yeniden arkasına yaslandı. En azından on dakika zamanı vardı. Galiba serin havuz için biraz daha beklemesi gerekecekti.

Ani bir kararla elini telefonuna uzattı. Bu on dakikalık zamanı ilk ve son aşkı olan adamla konuşarak değerlendirebilirdi. Onun güzel sesini duymak iyi gelecekti. Özlemişti o koca adamı. Kaç gündür görmüyordu.

"Alo? Baba..." dedi keyifli bir sesle.

"*Mihrimah, kızım?*" Deniz Karadağ şaşırmış gibiydi.

"Nasılsın bakalım, yakışıklı adam?" Aynen tahmin ettiği gibi olmuş, o kalın ses tonu yüreğini ferahlatmıştı. "Seni özledim... O yüzden aradım. İyi misin?"

"*İyiyim, kızım... Sen nasılsın? Kongre nasıl gidiyor?*"

"Hiç sorma, baba! Kongre saçma bir sebepten iki ay sonraya ertelendi."

"Ne?" Anlamaya çalışır gibi duraksamıştı. Sonra ağır ağır sordu: "Sen şimdi neredesin ki?"

"İş yerimdeyim tabii ki!"

"*Kongreye gitmediğini bana niye haber vermedin?*"

Genç kadın onun sesinde hafif bir telaş hisseder gibi olmuştu. Bunca yıllık babasını gayet iyi tanırdı. Sesi normal gibi olsa da içindeki gizli bir tını, bir sorun olduğunu belli ediyordu.

"Dün seni aradım ama erişemedim. O kadar önemli bir şey değil zaten. Siz eğlenirken ben rutin hayatıma geri döndüm."

Sesi şakacıydı. Babası niye endişelenmişti ki şimdi? Zaten çoğu zaman evde tek başına kalıyordu. O ikisi bazen ayrı ayrı, bazen de aynı anda bir yerlere gidip bir süre ortadan kayboluyorlardı.

"*Bugün dikkatini çeken veya canını sıkan bir şey oldu mu?*"

"Diyabet hastası olduğu hâlde insülin ilacına geçmeyi reddeden sinirli bir hastayı ve neredeyse alev almamıza sebep olan sıcakları sayıyor muyuz?" Neşesini bozmadan konuşmuştu. "Gerçekten çok sıcak burası! Alanya nasıl?"

"*Burası da sıcak!*" dedi babası. Sesi hemen normalleşmişti. Kızının iyi oluşu onu rahatlatmış gibiydi. "*Mihrimah... Şimdi senden bir şey isteyeceğim! Tamam mı? Hiç sorgulamadan, hemen uygulayacaksın.*"

Genç kadının kaşları hafifçe kalktı. Babasının sesindeki kesin tonu hissetmişti. "Ne oldu?"

"*Hemen oradan çıkıp, sana mesaj olarak göndereceğim adrese gideceksin.*"

"Anlamadım?"

"*Oradan hemen uzaklaşman lazım, kızım. Şu anda uzun uzun anlamam.*"

Mihrimah elinde olmadan güldü. "Baba! Sen iyi misin?"

"*Dediğimi yap, Mihri!*" dedi adam biraz sertçe. "*Önemli olmasa sende böyle bir şey istemezdim.*"

Genç kadın oturduğu yerden kalktı. Güzel dudaklarındaki gülümseme yok oldu. Kaşları çatılmıştı. "Gidemem, baba!" dedi açıklamaya çalışarak. "Bir hasta gelecek şimdi. Onu bekliyorum."

Deniz Karadağ duraklamıştı bir an. "*Randevulu hasta mı?*" diye sordu.

"Hayır, acil bir hasta! Telefonla aradılar." Pencerenin önüne geçti. Geniş penceresi, yeşil bir parka bakıyordu. Yeşilliklerin ortasında çocuk oyun alanı vardı. Diğer kenarda da içinde bulunduğu altı katlı binanın otoparkı yer alıyordu. Hastalar burada cüzi bir ücretle araçlarını park edebiliyorlardı.

"*Mihri!*" dedi babası biraz sıkıntılı bir sertlikle. "*Boş ver o hastayı! Hemen muayenehaneden çık ve merdivenlerden aşağıya in. Asansör kullanma. Arabanı da alma! Bir taksiye bin ve sana mesajla göndereceğim adrese git.*"

"Ama niye?"

"*Başın dertte olabilir de ondan! Sorun bizden kaynaklanıyor ve hemen oradan uzaklaşman işimizi kolaylaştıracak, inan. Fakat hemen çıkman lazım!..*"

Camdan bakarken siyah bir minibüsün otoparka girmeden, binanın önünde durduğunu gördü. Aslında buna dikkat etmezdi ama simsiyah camlı minibüsten dev gibi üç adam hızla çıkmış ve minibüs de hemen oradan uzaklaşmıştı. Adamlar ise başlarını kaldırıp binaya bakmışlardı.

Elinde olmayan bir tepkiyle geriye çekildi. Kendisini gizledi. "Baba! Aşağıda izbandut gibi üç adam var..." dedi yavaşça. "Bu sıcakta siyah ceket giymişler..." Üçüncü katta olduğu için gayet iyi görebiliyordu. Adamlar şimdi binaya yönelmişti. Birisinin ceketi o anda yanından geçen bir araba yüzünden hafifçe havalandı. İşte, o anda genç kadın, adamın belindeki tabancayı gördü. "Bellerinde tabanca var, baba!" dedi irileşmiş gözlerle.

"*Hemen çık oradan, Mihrimah!*" Deniz Karadağ'ın sesi telaşlıydı. "*Lütfen! Soru sorup durma artık, kızım! Uzaklaş oradan!*"

Genç kadın geri çekildi. Telefonu kapatmadan odasında yürüdü. Çantasını alıp hemen muayenehane olarak kullandığı lüks dairenin

kapısına yöneldi. "Kapıdayım! Çıkıyorum şimdi!" dedi telefondaki babasına.

"Çabuk ol. Merdivenleri kullan."

Kapıyı çekip alışkanlıkla kilitledi. Her katta sekiz daire vardı. Kendi daire kapısının yan duvarında ise kocaman harflerle adı ve soyadı yazıyordu.

İç Hastalıkları Uzmanı Doktor Mihrimah Karadağ

Burayı bulmaları zor olmayacaktı. Bu adamlar ondan ne istiyor olabilirlerdi ki? Hemen merdivenlere doğru yöneldi. "Merdivenlere gidiyorum..."

"Sen yine de dikkatli ol. Merdivenlerden de birisi gelebilir," dedi babası.

"Tamam, baba! Kapatıyorum şimdi. Taksiye binince ararım seni."

"Hayır! Arama... Benim de burada acil bir işim var. Telefonu mecburen kapatmam lazım. Sana şimdi gideceğin yerin adresini atacağım. Adresi taksiciye söyledikten sonra sim kartını çıkartıp kır. Hatta telefonunu da imha et. İkisini de yolda bir yere atıp kurtulursan güzel olur."

Genç kadın yutkundu. "Baba! Korkutuyorsun beni!"

"Korkma diyemeyeceğim, kızım! Ciddi bir durum var maalesef. Keşke kongrede olsaydın. Cesur ol ve acele et. Gittiğin adreste emniyette olursun."

"Baba! Nereye gidiyorum? Kimin yanına?"

"Tanıdığını sanmıyorum. Seni canı pahasına koruyacak birisi. Acele et... Konuşma artık, seni duyabilirler. Telefonu kapatıyorum. Sizden haber bekleyeceğim."

Kimden? Kimin yanına gidiyordu?

Gerçekten de babası telefonu kapatmıştı. Genç kadın merdivenlerden inerken dikkatliydi. Merdiven boşluğundan sık sık bakıyordu. Kimse görünmüyordu ama birtakım sesler duymaya başlamıştı. Galiba birisi sessizce yukarıya çıkıyordu. Hemen ara katlardan birisine geçti. Kendisini saklayıp kulağını merdivenlerdeki seslere verdi. Bir kişi idi. Gözünün ucuyla baktığında takım elbiseli adamlardan birisi olduğunu gördü. Üstelik elinde bir de tabanca vardı. Gözleri irileşmişti.

Neler oluyordu böyle?

Adam yukarı çıkınca, hemen sessizce merdivenlere geri döndü. Ne olduğunu hiç anlamamıştı ama babasını dinlemek zorundaydı. Bu

adamların niyetinin iyi olmadığı çok açıktı. Babası başını ne gibi bir belaya sokmuştu? Bunlar yoksa o hep bahsettiği, ihalelere hile sokmaya çalışan mafyalardan mıydı?

Topuklu ayakkabılarıyla ses çıkarmamaya çalışarak ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde alt kata indi. Aynı anda asansörün sesini duymuştu. Birileri ya yukarı çıkmıştı ya da çıkmak üzereydi. Zemin kata vardığında dikkatli bir şekilde koridora baktı. Gözleri asansörün mavi rakamlarındaydı. Tam da kendi muayenehanesinin olduğu katta durmuştu.

Adamlar her şeyi biliyorlardı!

Ön kapıya doğru gitti. Kapıda her zaman güvenlik olurdu. İçeriye sadece randevusu olan yabancılar girebilirdi. Tüm iş yerleri için geçerliydi bu. Acil bir durumda da dairelere telefon açıp onay alırlar ve gelenleri içeriye öyle gönderirlerdi. Bu adamlar içeriye nasıl girmiş olabiliyorlardı ki?

Gözü, binanın içindeki güvenlik odasına gitti. Boş görünüyordu. Biraz yaklaştı. Sonra bankonun ardında, yerde yatan birisinin ayaklarını gördü. Biraz daha yaklaşıncı bunun güvenlik görevlisi olduğunu anladı. Sırtüstü yatıyordu. Göğsünde iki küçük delikten sızan geniş bir kan lekesi vardı. Gri gömleğinin önünü kaplamış, parlak fayanslara yayılmıştı.

Eli ağzına gitti. Çığlık atmamak için kendisini zor tuttu. Ölmüş olduğunu anlamak için doktor olmasına gerek yoktu. Güvenlik görevlisinin açık gözleri şaşkınca tavana dikilmişti.

Kendisini toplayıp kapıdan uzaklaştı. Dışarıyı görebiliyordu. Bir adam otoparkın girişindeydi. Binayı gözlüyordu. Belli ki olabilecek bir şey için temkinli bir bekleyiş içindeydi. Kendi arabası da o otoparktaydı. Yanından öylece geçip arabasına binemezdi. Ayrıca, babası da bir taksiye binmesini söylemişti.

Geri gidip yine merdivenlere yöneldi. Binanın kalorifer dairesi bir alt kattaydı. Gerekli malzemelerin giriş çıkışı için orada eski, demir bir kapı olduğunu biliyordu. Bir gün kaloriferci adam rahatsızlanmış, şans eseri genç kadın gidip ona yardım etmişti. Eğer kalp atışlarını yavaşlatamazsa, az sonra kendisi de o adam gibi kalp krizi geçirecekti.

Merdivenlerden kalorifer dairesine indi. Kapısı açıktı. Yaz olduğu için içeride bir görevli olmaması normaldi. Üç binanın arasında kalan küçük avluya açılan kapısı da içeriden sürgülüydü. Arkasındaki aydın-

lığı sızdıran demir kapıyı açıp hemen kendisini sıcak avluya attı. Kapıyı sessizce çekti. Dar alanda bir sürü araba ve bir boşaltma kamyonu, birbirlerine sürtme pahasına yer bulmuştu.

Aralarından hızla geçerek daha işlek bir caddeye çıktı. Buralarda kafeteryalar, küçük ama iş yapan lokantalar, alışveriş merkezleri vardı. Rahmetli Barış Manço'nun dilinden düşürmediği Moda semti her zamanki gibi hareketliydi. Daracık yolları insanlarla ve araçlarla doluydu.

Etrafına bakındı. Bir taksi arıyordu. Neyse ki ileride park etmiş, müşteri bekleyen sarı taksiyi hemen görmüştü. Hızlı adımlarla ona doğru yürüdü. Kapısını açınca otuzlu yaşlardaki taksicinin başı ona çevrildi.

“Çalışıyor musunuz?”

Adam başını salladı. “Tabii! Buyur, abla!” Yerine oturan genç kadını hafif bir merakla inceledi. Sonra gözleri aynadan ona döndü. “Nereye?”

“Söyleyeceğim şimdi... Siz dümdüz devam edin.”

Taksi yavaşça hareket etti. Genç kadın telefonunu yeniden açmıştı. Göz ucuyla babasının gönderdiği mesajı bulmaya çalışırken bir yandan da dışarıyı kontrol ediyordu. Az önce kendi çıktığı avludan iki adamın koşarak görünmesiyle yerinde gerildi. O adamlardı, tanıdıktı. Meymenetsiz gözleri her yerde hızlıca geziniyordu. Kendisini aradıkları belliydi. Taksi birazdan önlerinden geçecekti ve büyük ihtimalle onu göreceklerdi.

Genç kadın, babasının mesajını bulmuştu. Orada buluşacağı kişinin adına hiç dikkat etmeden telefonunu taksiciye uzattı. “Buraya gideceğiz.”

Adam adresi hızla okumuştı. Başını salladı. “Ta Beylikdüzü'nde ama orası!” dedi kaşlarını hafif çatarak. Taksisindeki kızın günlük hâli ne bir doktor olduğunu ne de başka bir şeyi belli ediyordu. Sokaklarda her zaman görülebilecek sadelikte genç bir kız gibiydi. “Çok para yazar oraya...” diye elinde olmadan uyardı.

“Kart geçiyor mu?”

“Evet, tabii.”

“Tamam, siz gidin o hâlde!” dedi Mihrimah. Sonra telefonunu geri çekerken bilerek yere düşürdü. “Hay Allah!” Alma bahanesiyle eğildiğinde tam da adamların önüne gelmişlerdi. Ayakta dikilip radar gibi her yere bakınan adamlardan birisi, taksiye doğru çevirdi gözlerini. Yere

eğilmiş zayıf kadını fark edemedi. Taksi boş gibiydi. Bakışları yeniden etrafına çevrildi. Taksi uzaklaşırken, onlar da elleri boş bir şekilde geri dönmüşlerdi. Sinirli bir hâlleri vardı.

Genç kadının aklında binbir soru geziniyordu. Telefonunu alıp arkasına baktı. Sıkışık ve dar sokaklarda taksi o kadar yavaş ilerliyordu ki birisi koşarak onlara yetişebilirdi. Neyse ki koşan hiç kimse yoktu. Akı almıyordu. Ne olmuştu böyle? Bu adamlar kendisinden ne istiyorlardı? Babasından ne istiyorlardı? Zavallı güvenlik görevlisini de öldürmüşlerdi. Adamı tanırdı. Üç çocuklu o adamın ne suçu vardı bu olayda? Bu kadar cani ruhlu olduklarına göre, babası onun için endişelenmekte haklı olmalıydı.

Taksi şoförü hafif bir müzik açmıştı. Klima da çalışıyordu. Arkasına yaslanan Mihrimah hemen telefonunu kapatıp sim kartını çıkardı. Babasının istediği gibi kırdı. Fakat eli bir türlü yeni aldığı telefonunu imha etmeye gitmedi. Bir sürü müşteri bilgisi, kişisel fotoğrafları vardı. Onları yedeklemeye vakti olmamıştı. Zaten taksinin içinde sağlam görünüşlü bu telefonu nasıl kırabilirdi ki?

Gittikleri yer gerçekten de Moda'ya çok uzaktı. Epey bir süre sessizce ilerlediler. İstanbul'un neredeyse diğer ucuna gelmişlerdi. Taksi şoförü taksimetrede yazan ücretten dolayı çok memnundu. Mihrimah ise hâlâ neler olduğunu çözmeye çalışıyordu. Camdan dışarıya bakarken güzel, mavi gözleri düşünceliydi. Bir insanı öldürecek kadar gözü dönmüş bu adamlar kimlerdi? Babası neden o kadar endişelenmişti? Onun bir şeyden korktuğuna hiç şahit olmamıştı.

"Geldik, abla!" dedi taksici.

Genç kadın dikkatle önünde durdukları eve baktı. Bahçeli, iki katlı, sade bir binaydı. Beylikdüzü'nde hâlâ böyle müstakil binalara rastlamak mümkündü. Pek yeni sayılmazdı. En az on yıllık gibi duruyordu. Bahçesinden dış duvara doğru uzanan, sararmaya yüz tutmuş asma dalları görünüyordu.

Çantasını açıp cüzdanını çıkardı. Kartıyla ödemeyi yapıp taksiden indi. Araba uzaklaşırken o da evi süzüyordu. Kimindi bu ev? Kimi görecekti? Mesajda en altta bir isim yazıyordu ama telaştan dikkat etmemişti.

Demir kapıya doğru gidip zile bastı. Kapı tek parça olduğu için içerisi görünmüyordu. Başını kaldırdı. Kapının önünü görecektir şekilde bir kamera yerleştirilmişti. Kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. On saniye

beklediği hâlde kapı açılmayınca çevresine bakındı. Nispeten sakin bir semtti. Çevredeki binaların çoğu bahçeli ve en fazla üç katlıydı.

Demir kapıda bir tıkırtı duyunca hemen başını çevirdi. Açılan kapıya baktı. Merakla ardından çıkacak kişiyi görmeye çalışıyordu.

Merakı hızla şaşkınlığa dönüştü. Görmeyi umduğu en son kişi kapının ardında duruyordu. Âdeta yerinde sarsıldı. Bu nasıl bir sürprizdi?

Yılmaz Keydanlı!

4. BÖLÜM

B PLANI BÜYÜK HATA

7 Temmuz Salı / 18.25

Lüks arazi aracı, Pendik'teki kum deposuna yeni girmişti. Bir kam-yona kum yükleyen dozerin yanından dikkatle geçti. Geniş de-ponun sonunda iki katlı bir bina inşa edilmişti. Alt katında şirketin per-soneli ve patronun bazı özel işlerinde kullandığı adamlar olurdu. İkinci kat ise sadece patrona aitti. O kata çıkış binanın arkasından, kapısında koruma olan özel bir asansörle sağlanıyordu. Patronun sekreterinden ve bir iki özel adamından başkası giremezdi.

Aracın şoförü binanın önünde durmayıp arkasındaki o özel girişe gitti. Binanın o kısmı parke taşlarla, çimlik alanlarla ve birkaç süs hey-keliyle daha çekilir hâle getirilmişti. Burası bile kamyonlara boşaltılan kumlardan yayılan mikro tozlar yüzünden her gün temizlenmek zo-rundaydı.

Arka koltukta oturan adam kendi kapısını kendisi açtı. Dışarıya çıkıp, kapıyı kapatmadan özel girişe doğru yöneldi. İri yapılıydı, bir seksenden uzundu. Üzerindeki yazlık pantolon ve gömlek çok kalite-liydi. Aracın sağ ön kapısından bir başka adam daha çıktı. O da hızlı adımlarla onun bir adım arkasında yürüdü. İki birden binaya girdiler. Kapıdaki koruma, patronun geldiğini telefonla öğrendiği için bir daki-ka öncesinden daha dikkatli olacak şekilde oraya dikilmişti. Kalın cam kapıyı açıp ikisinin binaya girmesini bekledi.

Uzun adam ve yakın koruması, özel asansöre yöneldiler. Üst kata sadece bu asansörle çıkılabilmesi lüksten ziyade güvenlikten doğan bir ihtiyaçtı. Yaptıkları işler yüzünden birkaç düşman kazanmışlardı. Uzun boylu adam asansörün içinde normal bir insanın yaptığı gibi aynada kendisine baktı. Mavi gözleri, beyaz gömleğine sıçramış birkaç damla kana kilitlenmişti. Bunları yeni fark etmişti.

"Kahretsın!" diye kısık bir sesle homurdandı. Kirli sakallı, köşeli çe-nesi gerilmiş; sinirden dudakları incelmışti.

Koruması İbrahim merakla kaşlarını kaldırdı.

"Ne oldu, Neco?" Ona ismiyle hırıp edecek kadar yakındı. Beş yaş büyük olsa da aynı mahallede büyümüşlerdi.

"Yok bir şey!" dedi. "Adamın kanı üstüme sıçramış."

"Sana yaklaşıma demiştin."

"Çıkar mı bu kan dersin? Marka bu gömlek... Kumaşı özel."

"Bilemem... Benim *hatun* çıkaramıyor." O da aynadan kendi kıyafetine bakmıştı. Hem siyah ceket hem de içindeki açık mavi gömleği kan damlacıklarıyla doluydu. Az önce ölesiye dövdükleri iş adamı yüzünden elleri de kanlıydı. Acıyan yumruğunu hafifçe ovuşturdu. "Her giriştiğimiz işten sonra yeni kıyafetler almak zorunda kalıyorum. Senin yüzünden masrahım çok oluyor."

"Maaşına zam mı istiyorsun yoksa, İbo?" Sesi alaycıydı.

"Eh! Temmuz ayı içindeyiz. Memurlara bu ay zam var. Sen de bize yaparsın diye umuyorum. Yoksa artık kasap önlüğü ile gezmeye başlayacağım."

Neco gülümsedi. "Şu Deniz Karadağ meselesi hallolunca herkese iyi bir zam yapacağım, söz." Çok yakışıklı sayılmazdı ama esmer yüzünde yine de kibirli bir çekicilik vardı. "İyi bir ödeme alacağız."

Asansör hemen üst kata çıkmıştı. Neco doğrudan odasına yöneldi. Sekreteri olan kısa boylu, asık yüzlü kadına bakmamıştı bile. Orta yaşlı kadın onu görünce ayağa kalktı. Arkasından seslendi.

"Sizi Tamyapı İnşaat Şirketinden ara-" diye başladı ama Neco elini kaldırıp onu susturdu.

"Sonra!" dedi. "Şimdi işim var..."

Adamı İbrahim ise aynı kattaki başka bir dinlenme odasına geçmişti. Ellerindeki kanı yıkayıp temizlenmek istiyordu. İlkisi de farklı odalarda olmalarına rağmen, bellerindeki tabancaları aynı anda çıkarıp odalardaki sehpalara bıraktılar.

Neco, elini cebindeki telefonuna atarken uzun bedenini masasının arkasındaki rahat deri koltuğa bıraktı. Rehberden konuşmak istediği kişinin numarasını buldu. Arama tuşuna dokundu. Onun açmasını beklerken de klimanın kumandasını kurcalıyordu. Kendisi gelmeden sekreteri klimayı son güçte çalıştırmıştı. Temmuz ayı epey sıcak gidiyordu. Ne var ki içerisi fazla serin olmuştu. Hasta olmak istemediği için derecesini azalttı.

Nihayet karşıdan arama cevaplanmıştı.

"Efendim, Neco?" dedi sert bir ses.

Neco ayaklarını masanın kenarına dayadı. Camlar her zaman sıkı sıkıya kapalı olmasına rağmen buraya bile toz giriyordu.

"Köse, sana iyi haberlerim var!" dedi keyifli bir sesle. "Deniz Karadağ ve oğlunun yerini tespit ettim. Alanya'da terk edilmiş bir evdeler. Cemil Keskin'in de orada tutulduğu ihtimalini değerlendiriyoruz. Birkaç dakikaya kadar adamlarımız eve baskın yapacaklar."

Köse isimli adamın hafif ama rahat bir nefes aldığını hissetti. "Bu iyi! Umalım da Cemil orada olsun! Onu kurtarmamız lazım. Milletvekili, işi bitirmemiz konusunda baskı yapmaya başladı. Kaç adam var şimdi orada?"

"On üç adam görevlendirdim. Merak etme! Hepsi işinin ehli, profesyonel askerlerdir. Başlarında Çetin var. Daha önce bir sürü işimi halletti. Onlar ise sadece iki kişiler." Bu rakamlar, katliam yapmayı planlayan bir canı için makul bir eşidikti. Sesindeki rahatlık açıldı.

"Güzel... Fakat Deniz Karadağ'ı canlı yakalamalıyız. Bize Cemil Keskin'in yerini söyleyebilecek tek kişi o"

"Ya oğlu?" Gözü yine gömleğindeki kana takılmıştı. Gerçekten de biraz dikkat etse iyi olacaktı. Ya kurbanlarla şahsi olarak ilgilenmeyecekti ya da canlarını yakarken lbo'nun dediği gibi kasap önlüğü giyecekti. Bu sıcakta da hiç iyi bir alternatif değildi.

"Mümkünse o da canlı yakalansın. A planımız bu olur. Hiçbir baba, gözü önünde oğluna işkence edilmesine dayanamaz."

"B Planı ne olacak?"

"Kızı tabii! Hem oğlu hem de kızı tehlikede olan bir babanın bülbül gibi öteceğine emin olabilirsin. O konuda ne yaptınız?"

Neco'nun keyfi azıcık kaçmıştı. Bu konuda haberler pek iyi değildi. "Doktoru yerinde ziyaret ettik ama orada değildi. Bir randevu almamıza rağmen adamlarımız gelmeden önce oradan ayrılmıştı."

"Bulun onu!" Köse dediği adamın sesi emreder tondaydı. Eh! Kendisinden daha büyük bir patron olduğuna ve tüm masrafları tazlasıyla karşıladığına göre emretmesi normaldi.

“Bulduk zaten!” Neco’nun sesi güven doluydu. “MIT’teki adamımız, kadının telefon izini takip ediyor. Modâdan Avrupa yakasına geçtiğini öğrendim.”

“Ne işi olabilir ki orada?”

“Henüz bilmiyorum. Hâlâ hareket hâlinde. Belki doktorun bir sevgilisi vardır. Onun yanına gidiyordur. Belki de o tarafta yazlık ev gibi bir şeyleri vardır. Adamlarımız da şimdi o güzergâhta ilerliyor.”

“Güzel! Kadını ele geçirmemiz çok önemli, Neco. Sana güveniyorum. Fakat öncelikli işimiz Alanya olmalı.” Sesindeki minik endişe kırıntıları, tam rahatlayamadığını belli ediyordu. *“Adamların çok dikkatli olsun. Kendisini koruyabildiği çok açık. Belli ki Deniz Karadağ basit bir iş adamı değil. Ülkedeki en büyük mafya babasını gizlemesi için ona emanet etmelerinin bir sebebi olmalı.”*

“Rahat ol! Bence o herif, zengin bir züppeden başkası değil.”

“Ben de öyle düşünüyordum ama dün gece yolladığım adamlardan nasıl kurtuldu peki? Hepsi öldürülmüş. Adamın koruması bile yok!”

“Bilmiyorum... Mantıklı bir açıklaması olduğuna eminim.”

“Mantık bizim işimizde son akla gelen şeydir. Dikkatli ol! Senden haber bekleyeceğim. Bu sefer adamı elimizden kaçırmayalım. Kadını da unutma... Gerekirse parmaklarını, kulaklarını, gözlerini tek tek babasına göndeririz.”

5. BÖLÜM

İSTENMEYEN KORUMA

7 Temmuz Salı / 1923

✓ arşısındaki adamın üzerinde, görmeye alışkın olduğu üzere be-
1 \ yaz bir gömlek vardı. Aceleyle önden birkaç düğmesi iliklenmiş
gibi gözüксе de sanki onu daha iri yapmıştı. Geniş göğsü kısmen görünū-
yordu. Adamın tek omzu, kendisinin iki omzuna eş değerti.

Şaşkınlığını gizleyemedi. "Yılmaz Bey!" dedi hayretle. Adamın gür
saçları dağınıktı. Uykudan kalkmış gibiydi. Bir eli arkasında, sanki bir
şey saklıyordu.

Adam da şaşırmıştı. Şöyle bir ayakta durakladı. "Mihrimah Ha-
num!" diyerek o da şaşkınlığını belli etti.

Mihrimah gerçekten şoke olmuştu. Bu kadar insan varken babası,
onu bu adamın yanına mı göndermişti?

Yılmaz'ın gözleri bir anlığına kısıldı. Genç kadından önce toparla-
mıştı kendisini. "Bir sorun mu var?" diye sordu yavaşça. Gözleri hızla
askılı bluzunda, bluzunun açıkta bıraktığı düz karnında, pantolonunda
gezindi. Sanki bir yara bere arar gibiydi.

"Sorun olduğunu da nereden bildiniz?"

Nedense tüyleri diken diken olmuştu. Sebebini anlayamıyordu.
Onun yanındayken kendisini bir garip hissediyordu. Kalbi garip bir
şekilde atıyordu. Galiba gerçekten de pek hazzetmiyordu bu adamdan.
Kırık burnunu, çıkık elmacık kemiklerini beğenmiyordu. Hiç gülme-
yen ciddi suratından da hoşlanmıyordu. Neyse ki adam her seferinde
en az kendisi kadar mesafeli davranıyordu. Yılışk bir adam olmaması,
onun adına bir artıydı.

"Evimi kimse bilmez de..." diye mınıldandı adam. Genç kadının
başının üstünden etrafa bakındı. Sonra ne renk olduğu tam belli olma-
yan gözlerini ona çevirdi. Kapalı ortamda ela zannetmişti ama şimdi
çok farklı duruyordu.

"Babam buraya gelmemi istedi!" dedi Mihrimah doğrudan. "Sizinle karşılaşacağımı bilmiyordum."

Genç adam onun sesindeki iğnelemeyi elbette anlamıştı. Mihrimah'ın kendisinden hoşlanmadığının da farkında gibiydi. Kenara çekildi.

"Gelin..." dedi kısaca. Sağ elindeki tuttuğu şeyi belli etmeden beline doğru götürmüştü. Bu bir tabancaydı ve Mihrimah, bu gizemli tavrı kendi ailesinden çok iyi tanıyordu. Adam tabancasını beline sokarak gömleğinin eteği ile gizledi.

Genç kadın eli mahkûm bir şekilde demir kapıdan içeriye girdi. Kapı kapandıktan sonra adamın bir işaretiyle eve doğru yürümeye başladı. Önden giderken etrafını da rahatça inceleyebiliyordu. Kesme taşlarla örülmüş ev gayet güzel bir tasarıma sahipti. Bahçesi biraz ihmal edilmiş gibi gözüксе de geniş ve yeşildi. Bir kenarda daha önceden görmüş olduğu o beyaz cip duruyordu. Evde köpek görünmüyordu. Çocukların varlığına dair bir delil de yoktu. Hiç merak etmediği için ağabeyine bu adamın evli olup olmadığını bile sormamıştı. Evliymiş gibi durmuyordu. Zaten öyle olsa, Boran o kadar konuşmanın içinde bunu mutlaka söylerdi.

Gözü güllerle çevrili kamelyaya kaydı. Bu sıcakta eve gireceklerine orada oturmayı tercih ederdi. Nasılsa çok oturmadan bu evden ayrılacaktı. Babasının ne istediği umurunda değildi. Bu adamdan alacağı yardım ne olabilirdi ki?

"Burada oturabilir miyiz?" diye sordu. Aniden durup başını çevirmişti. "Çok kalacağımı sanmıyorum da... Babamla konuşup neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Tabii ama çok temiz değil. Epeydir oturmuyorum. Bir seyahatten yeni geldim."

"Sorun değil..."

Üstü kapalı kamelyaya yönelen genç kadın bir sandalye çekti. Üzerindeki minder temiz görünüyordu ama yine de hafifçe silkeledi. Yeniden yerine koyup üstüne oturdu. Kamelyanın ortasında mermer bir masa vardı. Üzerindeki mermer vazoda ise solmuş birkaç gül görünüyordu.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" diye sordu genç adam.

"Korkunç şeyler oldu!" dedi Mihrimah. Adamı görmenin şaşkınlığı içinde neler yaşadığını bir an unutmuştu. "Babamla telefonda konuşurken siyahlar içinde dört adam muayenehanemin bulunduğu binanın önüne geldiler. Bellerinde tabancalar vardı. Babama anlatınca, benim için geldiklerini söyleyip hemen oradan uzaklaşmamı istedi. Ben çıkıncaya kadar onlar binadan içeriye girdiler. Ben merdivenlerden inerek onlardan gizlendim. Sonra... Sonra girişteki görevlinin ölmüş olduğunu gördüm. İki mermiyle göğsünden vurulmuştu!"

Bir doktor olarak son kısmı gayet sakin anlatmıştı. Ancak o anki endişesi yine de gözlerine yansımıştı.

"Babanız başka ne dedi?" Yılmaz hiçbir tepki vermeden onu dinliyordu.

"Mesajdaki adrese gitmemi ve bana yardım edileceğini! Siz olduğunuzu bilmiyordum." Burnunu hafifçe kaldırmıştı. "Belli ki o da tanışmış olduğumuzu bilmiyordu. Adınızı hiç zikretmedi."

Adam ayakta öylece duruyordu. Gözleri düşünceli bir şekilde yerdedydi. Elleri kumaş pantolonunun cebindeydi. "Kuşkusuz!" diye mıldandı.

Mihrimah'ın kaşları hafifçe kalktı. Bu adam şimdi kendisiyle dalga mı geçmişti? Yoksa öylesine söylenen bir söz müydü?

"Babam sizi aramadı mı?"

Adam saçlarını geriye doğru attı. Gür saçlarını her zaman geriye doğru tutucu bir şekilde taranmış olarak gören Mihrimah, bu dağınık hâliyle onun daha genç durduğunu düşündü. Çok da yakışmıştı üstelik. Fazla yaşlı olamazdı. Belki Boran'la aynı yaşta veya biraz büyük olabilirdi.

"Uyuyordum ama arasaydı duyardım. Belki de aramamıştır."

"Siz şimdi onu arayabilir misiniz acaba? Ben sim kartımı kurdum da! Öyle istemişti."

"Ya telefonunuz?"

Genç kadın hafifçe yutkundu. "Doğrusu onu da kırmamı istedi ama kıyamadım. Daha alalı birkaç gün oldu ve..."

Adam elini uzattı. "Onu bana verebilir misiniz?"

Mihrimah farkında olmadan bu nazik emre uydu. Çantasından çıkarıp ona verdi. Gerçekten de son model bir telefundu.

Yılmaz telefonu eline aldı. Bu telefonun pili sökülemiyordu. Sonra döndü. Masanın üzerine bıraktı. Masayla uyumlu mermer vazoyu aldığı gibi üzerine büyük bir güçle çarptı. Mihrimah'ın şaşkın bakışları içinde telefonu dağılıverdi. Birkaç vuruştan sonra geriye sağlam bir şey kalmamıştı. Yılmaz kalan parçaları eline alıp öylesine inceledi. Pıl ve diğer kırılmayan parçaları güçlü parmakları ile ayırdı.

“Ne yaptınız siz!” diye öfkeyle ayağa kalkmıştı genç kadın. Elleri yumruk olmuştu ve gözleri kızgınlıkla yanarak bakıyordu. “Rehberimde bir sürü kayıt vardı! Fotoğraflarım!..”

“Buluttan yedekleriniz geri gelecektir. Bir telefon her türlü takip edilebilir!” dedi adam düz bir sesle. “Hiç film izlemediniz mi?”

“Tamam ama... Niye takip etsinler beni?”

“Siz burada bekleyin. Benim telefonum evde.”

Onu orada bırakıp eve yönelince Mihrimah da peşinden koştu. “Hayır! Ben de geleceğim! Hem bana bir telefon borçlusunuz! Tepkinizin fazla olduğunu düşünüyorum!”

Adam onu dinlemiyor gibiydi. Eve girince genç kadın da hemen onu takip etti

Bir an evin güzelliği karşısında donup kaldı. Giriş doğrudan geniş bir oturma odasına açılıyordu. Eşyalar modern ve kaliteliydi. Sağda solda nereden olduğunu tam çıkaramadığı otantik eşyalar gördü. Çoğunun Afrika'dan geldiğini düşündüğü mistik heykelleri elinde olmadan ilgiyle süzdü. Şu duvarda duranlar samuray kılıçları mıydı? Şu üzeri özel desenlerle süslenmiş olan kıvrık sopa, Avustralya bumerangı mıydı? O kadar çok irili ufaklı ve farklı eşya vardı ki hepsini tek tek incelemek bile saatler alabilirdi. Üstelik kalabalık etmeyecek şekilde zarıfçe yerleştirilmişti.

Yerdeki değerli halıları görünce, aynı adam gibi ayakkabılarını çıkarıp peşinden ilerledi. Yılmaz ikinci kata çıkan merdivene yönelmişti. Onun arkasından giderken bakışları beline takıldı. Tahmin ettiği gibi oradaki şeyin tabanca olduğunu gördü. Kabarıklığı bunu kesinlikle belli ediyordu.

Yılmaz oldukça seriydi. O dev gibi vücudunun merdiveni çıkışı çok hızlı olmuştu. Genç kadın merdiven boyunca duvarlardaki zevkli tabloları izlerken tek bir tane bile aile resmi olmadığını fark etmişti. Belki de yatak odasına asmış olabilirdi.

Üst kat da alt kattan farklı değildi. Gerçekten çok zevkli döşenmiş bir evdi. Bunların parasının kendi şirketlerinden çıktığını düşününce yüzü asıldı. Belki de başka şirketlerle de böyle sıkı ilişkileri vardı. Utak tefek işler yapan bir adam için incik boncuğa epeyce para harcamıştı. Üstelik orantik eşyaların yurt dışından alındığı düşünülürse, epey de geziyor olmalıydı. Buna para mı yeterdi?

Yılmaz çoktan kendi yatak odasına girmişti. Mihrimah oraya vardığında kapısında durakladı bir an. Bir erkeğin yatak odasına daha önce hiç girmemişti. Üstelik Yılmaz, tanımadığı bir erkekti. Gözleri yine de merakla içeride gezindi. Yatak kocamandı. Örtüsü dağınıktı. Onun gerçekten de uykudan yeni kalktığı belliydi. Bazı tahminlerinde yanılmamıştı. Akşamın bu saatinde bile uyuklayan bir tembeldi işte! Oysa normal insanlar işlerinden yeni çıkıyorlardı. Ne sinir bozucuydu! Neyse ki evde bir kadın görmemişti.

Adam bir kenara atılmış ceketine uzandı. İç cebinden telefonunu çıkarıp baktı. Gözleri kapının önünde dikilip kalan genç kadına döndü. "Babanız beni aramamış." Onun içeriye girmekten çekinmesine aldurmadan telefonundan bir numarayı çevirdi. Şimdi sırtını ona dönmüştü.

Mihrimah, ortalamanın üzerinde bir güzelliği olduğunu biliyordu. Vücudu da yaptığı ağır sporlar sayesinde, bir mankeninkinden geri kalmazdı. Ancak adamın ilgisiz bakışları karşısında meraklanmadan yapamıyordu. Acaba ondan hoşlanmıyor olması, karşılıklı olan bir şey miydi? Yoksa bu bedavacı; sırf Boran'ın kardeşi olduğu için mi ondan uzak duruyordu? Boran, kız kardeşini gözü gibi sakınırdı. Emindi ki epeyce müsamaha gösterdiği bu adamın, kız kardeşiyle yakınlık kurmaya çalışmasına asla izin vermezdi.

Birkaç adımla içeriye girdi. Göz ucuyla etrafını süzmeye devam etti. Yatak odası, diğer odalara göre daha sadeydi. Bir tarafı komple camdı ve aşağıdaki bahçe olduğu gibi görünüyordu. Hatta bulunduğu yerden evin dış duvarında kalan İstanbul manzarası bile seçiliyordu. Odanın tabanına gerçekten büyük bir halı serilmişti. Yatak tam ortadaydı. Duvar da çok büyük bir ruvale, şaha kalkmış siyah bir at yağlı boya ile resmedilmişti. Gerçekten sade ancak çok zevkli bir odaydı. Adamın zevkli olduğunu kabul etti.

Yılmaz telefonu kapattı. Yan gözle genç kadına baktı. "Babanız cevap vermiyor." Genizden gelen kalın sesi onda bir Doğulu erkisi bıraksa da diksiyonu mükemmeldi. Hiçbir şive belirtisi yoktu.

“Boran?” diye sordu. Ondan uzak durmaya çaba harcıyordu. Topuklu ayakkabıları olmayınca adamın yanında ufak tefek kalmıştı. Keşke o da ağabeyi gibi babalarının uzun boyunu almış olsaydı. Bir yetmiş beş olarak çok kısa sayılmazdı ama şu anda bu adamın yanında kendisini epey narin hissetmişti. Kabul etmeliydi ki bu adamda insanı ezen güçlü bir yan vardı.

“O da cevap vermiyor.” Yılmaz telefonunun mesajlar kısmına baktı. Kaşları çatılmıştı. “Babanızdan şimdi bir mesaj gelmiş...” dedi yavaşça. “Sizi alıp şehirden uzaklaştırmamı istiyor! Cemil Keskin’le alakalı olduğunu söylemiş. Müsait olunca bizi arayacakmış.”

Mihrimah alayla güldü. “Daha neler! Neden kaçıyorum ki ben? Cemil Keskin de kim? Bu adamlar neden benim peşimde?”

“Aklıma bir şeyler geliyor ama emin değilim.”

Mihrimah derin bir nefes aldı. “Tamam! Aklınızdakini hiç sormayacağım. Şimdi de siz babama bir mesaj atın. Ona yanına gelmek üzere yola çıkacağımı söyleyin. Sizin benimle gelmenize gerek yok.”

Hiç gülmeyen adam, kısılmış gözlerle onu süzüyordu. Sanki onu dinlemiyor gibiydi. “Ortada ciddi bir sorun olduğu belli!” dedi sonra katı sesiyle. “Alanya’ya gitmeniz hiç mantıklı değil.”

Genç kadının gözleri şaşkınlıkla irileşti. “Siz onların orada olduğunu da mı biliyorsunuz?” Şaşırmıştı gerçekten. Bu adamın Karadağ ailesine yakınlığı çok can sıkıcıydı. Kendisinden başka tabii!

“Babanız bana ne derse onu yaparım!” dedi adam onun şaşkınlığına aldırmadan. “Sizinle şehir dışına çıkacağız. Durumu anlayıncaya kadar yanınızda olacağım!”

Mihrimah dişlerini sıktı. “Yılmaz Bey! Ben karatede siyah kuşak sahibi bir kadıyım. Kendimi koruyabilirim. Tek başıma gid...”

“Birlikte gideceğiz!” dedi adam onun sözünü keserek. “Ben yanınızda olacağım, siz de dövüş yeteneklerinizle beni koruyacaksınız. Böyle düşünsek olmaz mı? Babanızın isteğine karşı gelemem. Siz de gelmemelisiniz...”

Mihrimah’ın gözlerinde öfke kıvılcıkları parlayıp duruyordu. O anda babasına gerçekten kızgındı.

Genç kadının suskunluğu veya kızgınlığı ile ilgilenmeyen adam giysi dolabına yöneldi. Bir duvar komple giysi dolabı olarak düzen-

lenmişti. Sürgülü kapısını kenara çekince, içindeki takım elbiseler ve gömlekler ortaya çıktı.

“İzin verirsiniz üstümü değiştireceğim. Çok fazla vaktimiz olduğun sanmıyorum. Birazdan gelirler!”

Mihrimah irkilmişti. Adam gömleğinin düğmelerini çözmeye başlamıştı. “Kimler gelirler?” diye sordu merakla.

“Telefonunuzu takip eden adamlar...”

Gömleğini sıyracak gibi durunca, Mihrimah hemen ona sırtını döndü. “Biraz fazla ajan filmi izlemiştiniz siz!” diye söylendi. Yılmaz sessizdi.

Onun giyinmesini bekleyecek değildi. Yatak odasından çıkıp etrafına bakındı. İkinci kat bile istenirse oturulabilecek gibi tasarlanmıştı. Şu ikinci kapı boş bir misafir odası olmalıydı. Açıp içine baktı. Tahmin ettiği gibiydi ve burası da çok zevkli bir sadelikle döşenmişti. Geri kalan alan ise koltuklarla, büyük bir televizyonla ve hatta bir şömineyle sıcacık bir görünüme kavuşmuştu. Burada da komple cam bir duvar vardı. Oraya gidip bahçeye göz attı.

Biraz elden geçirilse burası gerçekten harika bir yer olurdu. Kabul etmeliydi ki böylesine zevkli bir evle karşılaşmayı hiç beklememişti. Bu evde yaşamak gerçekten çok güzel hissettirirdi.

Birkaç egzotik eşyaya parmaklarının ucuyla dokunarak odada gezindi. Bu adam tüm dünyayı gezmiş olmalıydı. Yoksa bu kadar çeşitli, bu kadar zevkli nesneleri nereden temin etmiş olabilirdi? Hediyeelik eşyacılar da gördüğü o imitasyon parçalara benzemiyordu.

Arkasında bir hareket hissedince döndü. İşte, şimdi daha evvelden tanıdığı o Yılmaz olmuştu. Krem rengi takım elbise ve beyaz gömlek içinde sanki bir iş görüşmesine gidecek gibiydi. Saçları düzgünce taralıydı.

“Bu sıcakta takım mı giydiniz?” diye hayretle sordu.

Adam omuz silkti. “Alışkanlık...”

“Neyse ki kravat takmamışsınız!” diye hafif bir alayla mırıldandı. Krem takımının içine giydiği beyaz gömleği pırıl pırıldı. Sadece siyah kemeri birazcık renk ayrımı yaratıyordu. Elinde olmadan hiç göbeği olmadığını fark etti. Pantolonu belini sıkıca sararken düz karnını açığa çıkarmıştı. Bu koca gövdesine rağmen belki de yemek yemeyi pek sevmiyordu.

Adam onun yanına geldi ama yüzüne bakmadı bile. Gözleri bahçeyi olduğu gibi gösteren camdan dışarıya çevrilmişti.

“Geldiler...” dedi sakın bir sesle.

Kim?

Mihrimah da hemen camdan dışarıya baktı. Geniş bahçenin sokağa açılan demir kapısı net olarak görünüyordu. Demir kapının arkasında olanları göremese de alttaki azıcık boşluktan gölgelerin hareket ettiğini fark edebiliyordu. Aynı saniyelerde dış kapı zilin güçlü bir şekilde çaldığını duydular.

Yılmaz başını çevirdi. Çalışma masasının üzerindeki bilgisayar monitörünün düğmesine bastı. İncecik monitör hemen aydınlandı. Kapının önündeki kameranın da olduğu sekiz ayrı görüntü ekranda belirdi.

Mihrimah heyecanlanmıştı. Kapının önünde siyah giyimli dört adamın durduğunu gördü. İkisini tanıyordu. Muayenehanesinden kaçarken onu taksiye kadar takip edenlerdi. Uzun boylu görünen bir tanesi de parmağını zile dayamış, kararlı bir şekilde basıp duruyordu.

“Beni nasıl buldular?” diye biraz korku, biraz heyecanla fısıldadı.

“Telefonunuzdan...”

“Benden ne istiyorlar?” Dört adama karşı iki kişi ne yapabilirlerdi ki?

Yılmaz ceketinin önünü düzelterip merdivenlere doğru yöneldi. “Öğrenirim birazdan. Kendinizi fazla göstermeyin camdan. İki dakikaya gelirim. Oturun siz.”

Genç kadın heyecanını yenmek için bir koltuğa çöktü. Adamın ardından öylece bakmıştı. Ne salak birisiydi bu! Nasıl böyle aptalca bir cesaretle kapıya gidip dört adamın karşısına çıkardı ki? Belli ki kendisinin burada olmadığını söyleyecekti. Onları böyle basit bir yalanla başından savabilir miydi?

Dudağının kenarını ısırды.

Daha saçma bir teorisi de vardı. Ya bu adam onu satarsa? Ya genç kadının içeride olduğunu söyleyip onu ele verirse?

Kucağına aldığı küçük yastığı geriye bıraktı. Bu son seçeneğe ihtimal vermek bile istemiyordu. Babası onu rastgele birisine emanet etmezdi. Tamam, bu adamdan pek hoşlanmıyordu ama kötü birisi gibi

de durmuyordu. Babası illaki bir sebepten dolayı onu bu suratıza göndermiş olmalıydı.

Yerinden çabucak kalktı. Kendisini göstermemeye çalışarak büyük camın yanına geçti. Govdesini gizlerken kafasını hafifçe uzattı. Kapıda olanları görmeye çalışıyordu.

Yılmaz kapıyı açmıştı.

Adamların uzun boylu olanı, onu kabaca itirip içeriye girdi. Ardından da diğerleri girmişti. Son giren kapıyı kapatıp önünde beklemeye başladı. Diğer ikisi ellerini pantolon ceplerine soktuğu için ceketleri yana açılmış, karın kısmına soktukları korkutucu tabancalar ortaya çıkmıştı. Bunu bilerek yapıkları açıktı. Yılmaz ı korkutup gözdağı vermek istedikleri belliydi. Önden giren uzun adam tehdit edeceğine bir şeyler söyledi. Yılmaz sakince onu dinliyordu. Hatta uzun adam eliyle onu kenara çekmeye çalıştı ama inanılmaz bir şey oldu. Yılmaz milim yerinden kıpırdamamıştı. O anda adam öfkelenip Yılmaz a bir şeyler daha söylemişti. Sonra...

Sonra daha da inanılmaz, kimsenin hiç beklemediği bir şey oldu. Mihrimah da beklemiyordu.

Yılmaz kendi yüzüne çok yaklaşan adamın suratına sert bir kafa attı. Ne olduğunu bile anlayamayan adam geriye, çimlere doğru uçmuştu. Sırtüstü yere düştü. Işın doğrusu her şeyi anbean izleyen Mihrimah da ne olduğunu anlamamıştı. Yılmaz ın belinden kendi tabancasını çekişini, şaşırın adamların kafalarına birer mermi sıkışını şaşkınlıkla izleyebilmişti. Susturucu takılmış tabancadan çıkan sesleri duyması imkânsızdı. Fakat etrafa sıçrayan kan ve beyin parçalarını görmüştü. Kocaman adamların vuruldukları ilk anda bedenlerinin kasılıp sonra da dibinden kesilmiş ağaçlar gibi yere dümdüz devrilişini inanamayan gözlerle izledi. Yılmaz kafa attığı, yerde yatan diğer adama yaklaştı. Ağzından burnundan kan akan adama bir şeyler sordu. Adam pek konuşma taraftarı değildi.

Yılmaz ın tavrı ani oldu. Ayağa kalktı. Tek bir an bile duraklamadan susturucu takılı tabancasını adamın göğsüne doğrulttu ve ateş ediverdi.

Mihrimah ayakta sallandı bir an. Rayılmamak için kendisini zor tutuyordu.

Neler yapmıştı bu adam? Dahası, nasıl yapabiliyordu?

6. BÖLÜM KORKUSUZ GÖZLER

7 Temmuz Salı / 19.44

Yılmaz, bahçenin çelik kapısını açtığında karşısında dört güçlü yapılı adam buldu. Yaz günü hepsi de siyahlar içindeydi. Kuşkusuz bu ceketler tabancaları saklamak için bir kamufleajdı. Tıpkı kendisinin yaptığı gibi!

“Buyurun?” diye sordu sakince.

En öndeki adam kendi boyuna yakındı. Onu omzuyla kabaca ittirip içeriye girerken, “Buyuralım bakalım!” dedi lakayt bir sesle. Ardından diğer üç kişi de içeriye girmişti.

Adamlardan birisi kapıyı kapatıp önünde dururken, diğer ikisi elleri pantolon ceplerinde, fazlasıyla öz güvenli bir şekilde Yılmaz’ı süzüyorlardı. Karınlarının kenarına sıkıştırdıkları tabancaların kabzaları ortadaydı. Liderleri gibi görünen uzun boylu adam bir an etrafını süzdükten sonra Yılmaz’a doğru yaklaşıp yüzüne baktı.

“Söyle bakalım, ahbap!” dedi yavaşça. “Kadın nerede?”

Yılmaz, uzun yıllar yaşadığı bu evde bir sıkıntı çıkması taraftarı değildi. “Hangi kadın?” diyerek alttan almayı denedi. Birkaç adım atıp sırtını eve vermiş, belli etmeden onun önünü kesmişti. Üstelik bu açıdan dört adamı da rahatça görebiliyordu.

Adam biraz daha sokuldu Yılmaz’a. Yüzünü yüzüne iyice yaklaştırdı. Kendine güvenli ama pis bir sırıtış atmıştı. “Bırak şimdi yalanı, dostum! Kadının telefonunu buraya kadar takip ettik!” dedi kendisinden emin bir şekilde. “Teknoloji artık her şeyi yapabiliyor.”

“Yanlışınız var bence...” dedi Yılmaz hiç istifini bozmadan.

“Sinyal kayboldu ama yine de bu ev olduğundan emin bizimkiler!” dedi adam burun kıvrarak. “Herhâlde telefonu kırmışsınızdır. Söylemesen de kadını buluruz. Sanırım hâlâ evdedir.” Eliyle onu kenara çekmek istedi. “Çekil bakalım...”

Fakat koca gövde, milim yerinden kıpırdamamıştı.

Adamın çipil gözleri, Yılmaz'ın sakın yüzünde gezindi. Önce daha evvel kırılmış gibi duran burnunda, kaşının üstündeki incecik çizikte ve son olarak da gözlerindeki korkusuz pırıltılarda dolaştı.

Ve tüm bedenini bir ürperti sardı.

Doğa kanunu gereği bir erkek olarak içgüdüleri onu acilen uyarmıştı. Bu bakışlar...

Hayır! Saçmalıyordu! Tek başına, iri yarı bir sersemdi işte! Yine de Yılmaz'ın, göğsündeki elini yavaşça indirdi.

Diğer adamların elleri tabancalarına gitmişti. "Akıllı ol, oğlum!" dedi adam sinirli bir sesle. Cesaretini yeniden toplamıştı. Canı bakışlı gözleri Yılmaz'ın gözlerine kilitlenmişti. "Yoksa şuracıkta canını alırım. Kadın bize lazım."

Yılmaz başını hafifçe eğerek onayladı. "Peki ama sana tek bir sorum var. Sonra belki içtenlikle yardımcı olabilirim." Sustu bir saniye. "Sizi buraya kim gönderdi?"

Adam şaşırılmıştı. O da bir an durakladı. "Sana ne, aptal! Tanıdığın birisi değil zaten!" dedi ters bir sesle. "Sadece büyük bir işe karıştığını söyleyebilirim. Doktor kadını bize ver, canını kurtar."

Yılmaz gözünün ucuyla diğer üç adama baktı. "Peki, bu iş bu kadar büyükse, neden sizin gibi dört aptal maymunu yolladılar? Anlaşılan ölmenizi umursamıyorlar..."

Adamın yutkunması gözle görülür derecede belirgindi. "Sen ne diyorsun be?"

Yılmaz'ın yüzünde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Dostça bir uyarı yapıyormuş gibi gözünü kırptı. "Gitmenizi tavsiye ederim. Yoksa beş saniye içinde hepiniz ölmüş olacaksınız!" Uyarısındaki kibarlığa rağmen, sesi kesin bir soğuklukla doluydu. İnsanı ürperten, ölümü hatırlatan bir soğukluk!

Adamın gözleri, bu sözleri anlamak ister gibi kısıldı. "Lan sen ne..."

Sözlerini bitiremedi. Yüzüne aniden gelen sert kafa darbesine hiç hazırlıklı değildi. Yılmaz'ın şimşek hızıyla attığı kafa, adamı arkasındaki sık çimlerin üzerine savurdu. Burnundan fişkıran kanla birlikte yere düştü. Yılmaz kaşla göz arasında belinin arkasına sakladığı tabancasını çekiverdi. Susturucu takılmış tabancayı en öndeki adamın alnına doğrulturken, insanın ölmeden önce gözlerinde beliren o şaşkınlık dolu bakışı, o inanmayan ifadeyi gördü. Ölebileceğine inanmayan, her şeyin

bir rüya olmasını uman aptalca bir şaşkınlıktı. Adamın kafasına giren mermi bile o şaşkınlık pırıltılarını silememiştir.

Yılmaz bir saniye sonra ikinci korumanın silah tutan bileğini yakaladı. Tabancanın kendisine yönelmesini engellerken, aynı anda gözleri arkada kapıyı tutan üçüncü korumaya çevrilmişti. Kendi tabancasını önce bu adama doğrulttu. Üçüncü koruma, gözünden girip kafatasının ardından çıkan merminin gücüyle kapıya çarpıp yere düştü. Mermi de çelik kapıya çarpıp onunla birlikte yere düşmüştü.

Yılmaz bileğini tuttuğu korumaya baktı yanan gözlerle. Kendisine göre daha kısa, daha zayıftı. Silah gücüyle kendisini kabadayı zanneden bir zavallıydı. Bileğini onun çelik gibi pençesinden kurtaramayan adamın gözlerinde delice bir korku belirmişti.

Yılmaz zerre kadar duraklamadan tabancasını onun çenesinin altına dayadı ve gözlerinin içine bakarak ateş etti. Son anda yüzüne gelebilecek kandan korunmak için başını yana çevirmişti. Adamın çenesinin altından girip kafasını patlatan kurşun, bilinmez bir yere gitti. Beraberrinde beyin ve kemik parçaları da götürmüştü.

Yere pelte gibi düşen adamı bırakan Yılmaz, hemen çimlere doğru yöneldi. Burnu kırılmış olan liderleri geri geri gitmeye çalışıyordu. Bir elini kaldırmıştı.

“Hayır! Yapma!” dedi dehşetle. Üç adamın saniyeler içinde beyinlerinin dağıldığını, yüzünü kaplayan kana rağmen görmüştü.

Yılmaz ona doğru eğildi. Gözleri acımasızdı. “Son kez soracağım! Sizi kim gönderdi?”

“Söyleyemem...” dedi adam korkuyla.

“Öleceksin!” dedi Yılmaz. Tabancayı alnına dayamıştı. “Söyle haydi...”

“Hayır, yapma...” derken kendini acındırmak için ellerini havaya kaldırdı adam. “Söylersem ölürüm.”

“Nasıl öğrenirim!” dedi genç adam. Yeniden doğruldu. Tabancasını hiç acıma belirtisi göstermeden kaldırdı. Ateş ettiğinde çıkan mermi, adamın göğsünü delip kalbine saplandı. Havada bir an asılı kalan elleri iki yana yavaşça düştü.

7. BÖLÜM SEN KİMSİN?

7 Temmuz Salı / 1945

11 st pencereden her şeyi bir filmmiş gibi izleyen Mihrimah bayılmamak için tüm gücünü harcamıştı. Yılmaz'ın yerdeki cesetlere eğilişini, ceplerini karıştırmışını kocaman gözlerle izledi. Az sonra o adamların gülererek ayağa kalkacaklarını umdu. Her şey bir rüya mıydı yoksa?

Birkaç saniye sonra Yılmaz, adamların üstünü aramayı bırakıp doğruldu. Başını kaldırdı. Camdan kendisini izleyen genç kadını gördü. Dönüp hızlı adımlarla eve yöneldi. Birkaç saniye sonra Mihrimah'ın yanındaydı.

"Onları öldürdün!" dedi genç kadın şaşkınlığını atlatmak istercesine. Sesi suçlarcasına çıkıyordu. Genç adamın ceketi ve gömleği kan olmuştu. Yüzünde de birkaç damla kan vardı.

"Aynısını onlar bana yapacaktı!" dedi adam sakince. "Sizi de alıp bilinmeyen bir yere götüreceklerdi. Sonra ne yaparlardı, bilemem!"

"Gözünü bile kırpmadın!" dedi Mihrimah onu duymuyormuş gibi.

"Aslında kırptım. Onlara gitmeleri için fırsat tanıdım." Yılmaz'ın ona yaklaşmasıyla Mihrimah bir iki adım gerilemişti. Karşısında bir katil duruyordu! Ona nasıl güvenebilirdi ki?

"Hiç vicdanın sızlamıyor mu?"

"Hayır!" O kadar umursamazdı ki Mihrimah hayretler içindeydi. Yılmaz kanlanmış kıyafetlerine baktı bir an. "Üstümü değiştirmem lazım!" dedi. Odasına doğru yönelmişti. "Beş dakika sonra çıkmaya hazır olun. Adamlardan haber alamayınca yeni bir ekip göndereceklerdir buraya..."

Mihrimah hemen onun arkasından yatak odasına yöneldi. "Dur bakalım!" diye seslendi ardından. Yılmaz durmamıştı elbette. Peşinden yatak odasına girdi. "Delirmek üzereyim! Bana neler olduğunu anlatacak mısın? Sen elektronikçi değil misin? Babam, beni neden sana

yolladı? Gözünü kırpmadan o adamları öldüreceğini biliyor muydu? Aranızda ne gibi bir güven ilişkisi var?”

Yılmaz ceketini çıkarıp kenara atmıştı. Gömleğini de çıkarıp onun üzerine bıraktı. Atleti bile kan olmuştu. Onu da çıkarıncaya kadar genç kadına dönmedi. Elindeki atleti atıp yeni bir atlete uzanırken, Mihrimah kocaman olmuş gözlerle adamın esmer vücudunu, geniş sırtını süzüyordu.

Gördükleri karşısında donup kalmıştı. Adamın her yeri, neredeyse tüm sırtı küçük yaralarla doluydu. Gelişmiş kasların üzerine serpiştirilmiş bu yaralar, o hareket ettikçe dikkat çekecek şekilde dalgalanıyordu. Yılmaz elindeki atleti giyerken ona doğru hafifçe dönmüştü. Geniş göğsü, her kadının okşamak isteyeceği kadar doğal kaslarla bezeliydi. Mihrimah konuşmayı unutmuştu. Ağabeyinde görmeye alışkın olduğu bu güzel kasları ilk kez bir yabancıda görünce... Saçmaydı ama... Her şey silikleşmişti ve... Ürpermişti!

Adamın vücudunun ön tarafında bile birkaç belirgin yara izi vardı.

“Ve sen gerçekten de kimsin?” diye sordu elinde olmadan. “Bu yaralar ne?”

Yılmaz bu soruyla hiç oralı olmadı. Onun bakışları altında pantolonunun kemerini çözdü. Fermuarını indirirken yan gözle baktı bir an. “İzleyecek misiniz?”

“Meraklısı değilim ama soruma cevap verinceye kadar bir yere gitmeyeceğim. Söylesene bana, sen kimsin? O adamları nasıl hiç acımadan öldürdün?”

Adam kanlanmış pantolonunu da çıkarıp kenara attı. Şimdi daracık iç çamaşırıyla duruyordu. Garipti ama bu *boxer*, atletik vücuduna çok yakışmıştı. Genç kadına baktı bir an. “Bunu sonra açıklasam? Fazla vaktimiz yok!”

Odasındaki banyosuna yöneldi. Bir dakika sonra yüzüne sıçramış olan birkaç damla kanı yıkayıp geri gelmişti. Dolaptan yeni bir takım elbise ve gömlek aldı. Temiz gömleği vücuduna geçirip düğmelerini ilikledi. Sonra koyu renkli ama yazlık takımını giydi. Bir kenarda duran tabancasına uzandı. Susturucusunu sökmeden beline yerleştirdi.

“Buradan gitmeliyiz!” dedi genç kadına. “Bu sefer daha kalabalık geleceklerdir.”

“Kim bunlar?”

“İnanın, bilmiyorum. Sordum, söylemediler. Önce kendimize güvenli bir yer bulalım. Sonra konu hakkında kritik yaparız. Belki babanızla da konuşma şansımız olur.”

Mihrimah onun ciddi sesi karşısında ister istemez endişelendi. Bir saat içinde beş ölü adam görmüştü. Bu sayı bir doktor için bile fazlaydı.

Yılmaz kirlilerini bir çöp poşetine doldurdu. Ağzını bağladı. Belli ki çöpe atacaktı. Mihrimah onunla birlikte, hızlı adımlarla alt kata indi. Kapının önüne çıktıklarında, cesetlerden akan kanın üzerine sineklerin üşüşmeye başladığını gördüler.

“Bunlar ne olacak?” diye sordu. Kötü manzaranın etkisiyle yüzü ekşimişti. Cesetlerin parçalanmış yüzlerine bakmamaya özen gösterdi.

“Yanımızda mı götürelim?” diye özensizce sordu Yılmaz. Elindeki poşeti evin girişindeki büyük, mavi bidona attı.

“Espriyi ben de severim ama vallahi hiç komik değil.”

Adam dönüp kapının kenarındaki bir paneli açtı. Birkaç rakama basınca, evin pencerelerinin olduğu her kısımdan aşağıya doğru çelik panjurlar inmeye başladı. Artık bir ordu gelse eve giremezdi.

Genç kadının koluna dokunup onu beyaz cipe doğru yönlendirdi. Ancak bu temas çok kısaydı. Asla kötü niyet de taşımıyordu.

“Arabaya binelim...” demişti.

Mihrimah ister istemez onun komutlarını uyguluyordu. Cipe bindikten sonra adam aracı evin arkasına yönlendirdi. Orada duvarla bütünleşmiş duran, gizli, büyük bir çelik kapı vardı. Mihrimah ilk kez evin duvarlarının bile jiletli keskin tellerle çevrili olduğunu fark etmişti. Otlarla o kadar sarmalanmıştı ki dikkat edilmezse görünmüyorlardı. Evin bahçesine büyük bir donanıma sahip olmayan hiç kimse izinsiz giremezdi. Bahçesine girse bile iki katlı evin kendisi kale gibiydi.

Yılmaz elinde beliren küçük bir kumandanın düğmesine bastığında, çelik kapı tekerlekleri üzerinde kenara kaydı. Adam bahçeden boş bir ara sokağa çıktı. Biraz durup kapının arkadan kapanmasını bekledi. Sonra gaza bastı. Birkaç dakika sonra İstanbul'un işlek trafiğine çıkmışlardı.

“O adamlar orada çürüyüp güzelim evi leş gibi kokutacaklar!” dedi Mihrimah elinde olmadan.

“Merak etmeyin. Az sonra daha kalabalık bir grup eve gelecektir. Bizi bulamayınca, kendi adamlarını alıp giderler.”

“Belki de seni polise ihbar ederler. Bahçende dört ölü adamın gübre olarak kullanıldığını görmeleri, seni zor durumda bırakmaz mı?”

“Sanmam...”

“Ya kimse gelmezse?”

“Gelecek...”

Telefonuna uzandı. Birkaç yere tıklayınca, evin ön cephesinin kamera görüntüsü ekranda belirdi. Onu araç göğsünde duran mıknatıslı telefon tutacağına taktı. Mihrimah dikkatle ekrana bakıyordu. Kapının önü bomboş duruyordu.

“Kimse yok...” dedi sıkıntılı bir sesle. “Bence kaçarak hata yapıyoruz! Niye polise gitmiyoruz ki? Evde uslu uslu otursak daha iyi değil miydi?”

“O kadar basit olsaydı, babanız sizi pek hoşlanmadığınız bir adama yönlendirmezdi. Polise gitmenizi isterdi.”

Mihrimah elinde olmadan yutkundu. “Babamın tanıştığımızı bildiğini sanmıyorum,” dedi kıvrırmak için. “Senin hakkında hiç konuşmadık ve onun yanında seninle hiç yan yana gelmedik. Öyle bir şey düşünmediğine eminim.”

Yılmaz onu dinlemiyor gibiydi. Telefonun ekranını işaret etti. “Bakın!”

Mihrimah sıkıntılı gözlerini telefona çevirdi. Bahçe kapısının önünde birkaç siyah giyimli adam belirmişti. Daha arkada ise en az beş kişinin sadece ayakları görünüyordu. Pozisyona bakılırsa çevreyi kolluyor gibilerdi. Kapının önündeki adamlar ellerindeki matkap gibi bir şeyi kullanarak çelik kapı kilidini yaraladılar. Ardından bir başka adam elinde boru gibi bir şeyle kapıya yaklaştı ve hızla vurdu. Polislerin kullandığı türden bir koçbaşıydı bu. Üçüncü vuruşta kapı ardına kadar açıldı.

“O evde kalsaydık her türlü size ulaşırlardı. Adamların sizi takip etmelerine bakılırsa, uydulara erişim yetkileri bile var. Babanız bu yüzden polise güvenmiyor olmalı.”

“Cemil Keskin kim?”

“Adını duymadınız mı hiç?”

“Yabancı değil ama şimdi çıkaramadım. Can korkusundan kendi adımı bile unutmak üzereyim!”

Genç adam yan gözle ona baktı. “Tanıdığım çoğu kadından daha cesursunuz. Bu iyi bir şey. Cemil Keskin’e gelirse, ülkedeki en büyük organize suç örgütünün lideriydi. Emrinde para yedirdiği ve işlerini gördürdüğü binlerce kişi vardı. Gümrük memurları, vergi memurları, polisler, askerler, millervekilleri, hatta bakanlar! Akla gelebilecek her meslekten kişi. Sonunda özel bir operasyonla yakalandı. İfadesi alınmak üzere emniyetli bir yere nakledilirken onu kurtarmak isteyen kişilerce yolda bir baskın oldu. Yaklaşık elli kişilik bir grup, konvoyun önünü kesti. Cemil Keskin’i kaçırdılar. Geride yirmi altı ana kuzusu şehit bıraktılar.”

Mihrimah başını salladı. “Hatırladım şimdi bunu. Bir hafta kadar önceydi. Korkunç görüntülerdi. Birkaç gün içinde o mafya babası yeniden yakalanmamış mıydı? Haber programlarında flaş haber olarak yer almıştı.”

“Öyle...” dedi Yılmaz dişlerini sıkarak. “Özel bir ekip tarafından çok kısa sürede yeniden yakalandı. Sonra devletin çok güvendiği önemli birisine teslim edildi. O kişi de Cemil’i kimsenin bilmediği bir yere götürdü. Sorgulanacağı ve hapse gireceği güne kadar orada tutulacak.”

Mihrimah şüpheyile onu süzüyordu. “Sen bunları nereden biliyorsun?” diye sordu. “Yoksa o önemli kişi sen misin?”

Yılmaz başını iki yana salladı. “Hayır!”

“Nereden biliyorsun peki?”

“Çoğu bilgi medyada zaten vardı. Birazını da oradan buradan duydum işte.”

“Peki, bizimle ne ilgisi var?” Aklına gelen bir düşünce ile gözleri irileşti. “Yoksa babam da onun?.. Ondan?..” Devam edememişti. Dili kilitlenmişti âdetâ.

Yılmaz başını iki yana salladı. “Daha neler!” dedi kesin bir dille. “Babanızın ve sizin gırtlığınızdan bir kuruş bile haram geçmediğine canım pahasına kefil olurum.”

“Öyleyse babamdan ne istiyorlar? Ve niye ben?”

“Bunu ben açıklayamam. Babanıza sorsanız daha iyi. Şu anda ilk amacımız, sizi güvenli bir yere götürmek olmalı.”

Gözleri bir an yolun üst kısmına çevrildi. Geçtikleri yol üzerindeki köprüde bir dizi mobese kamerası kurulmuştu.

“Çok yakında nerede olduğumuzu keşfederler. Bu arabadan kurtulmalıyız...” diye mırıldandı.

Mihrimah hâlâ adamların ne yaptığına bakıyordu. Bir dakika sonra hepsi birden evin kapısından çıktı. Siyah bir minibüs kapıya yanaşmıştı. Birileri bahçeye girip çıktı. Ellerinde taşıdıkları cesetleri minibüse âdeta fırlatıp atıldılar. En son bir adam bahçeden dışarıya çıktı. Elinde fener gibi bir şey vardı.

“O ne?”

Yılmaz yan gözle telefona baktı. “Evin duvarlarından içeriye görebilecekleri özel bir kamera... Isıya duyarlı. Kapıyı kırmakla uğraşmadılar. Artık evde olmadığımızı anlamış olmalılar.” Biraz daha gaza bastı. Otoyola çıktıkları için trafik nispeten daha akar durumdaydı. Üstelik İstanbul tarafına gitmiyorlardı. Hava kararmaya başlamıştı.

Uzunca bir süre sonra dayanamayıp sordu: “Nereye gidiyoruz? Tekirdağ’a mı?”

“İzimizi kaybettirip kalacak bir yer bulmamız lazım.”

Aynı anda Yılmaz’ın telefonu çalmaya başlamıştı. Genç adam gözlerini aracın dijital ekranına çevirdi. Sadece bir numara görünüyordu.

“Babanız...”

Mihrimah da ekrandaki numarayı tanımıştı. Merak ve endişeyle oturduğu yerde dikleşti.

Yılmaz bir düğmeye basınca, cipin içinde konuşmaları duyulur oldu. “Alo?” dedi genç adam.

“*Hah! Yılmaz!*” diye karşıdan rahatlamış bir ses duyuldu.

“Deniz ağabey! İyi misiniz siz?”

“*İyiyiz, iyiyiz...*” dedi Deniz Karadağ karşıdan. “*Siz iyi misiniz? Mihrimah? Kızım nasıl?*”

“Buradayım, baba!” dedi genç kadın heyecanla. “Ben de duyuyorum. Neler oluyor, baba? Hiçbir şey anlamadığım için aklımı yitirmek üzereyim ben! Tam beş kişi öldü!”

“*Çok uzun mesele, Mihri... Sen iyi misin? Bir şey yapmadılar değil mi sana?*”

"Hayır, baba! İyiyim..." Yan gözle asık suratlı adamın yüzüne bakrı. "Tabii, Yılmaz Bey'in sayesinde. Onu geçmek için bir ordu göndermeleri gerek!" Babasını rahatlatmaya çalışıyordu.

"Gönderecekler de zaten!" Adamın sesi belli cümese de endişeliydi. Mihrimah babasını tanırdı. "Yılmaz! Çok dikkatli olun! Cemil Keskin'in yerini bilen tek kişi olduğumu öğrendiler. Onu kurtarmak için ülkedeki bütün şerefsizlerin seferber olacağını biliyordum ama bu kadar hızlı olacaklarını tahmin etmiyordum."

Yılmaz bir an duraksamıştı. "Sizin de başınız dertte mi?"

"Halledilmeyecek bir şey değil. Bu akşam Alanya'da bizi de kalabalık bir ekip ziyaresi etti. Neyse ki sorunsuz hallettik. Yanımızda yardıma gelmiş iki Ghost da vardı. Sanırım Mihrimah onların yedek planıydı. Onu kaçırap beni avuçlarına almak istediklerini tahmin ediyorum. Dikkatli olmalısınız. Cemil'in yerini öğrenmek isteyen adamların çok güçlü bağlantıları var. Bu adamların aynı zamanda Cemil'i kaçırmak için konvoyla saldıranlar olduğunu da öğrendik. Hiç acımaları yok!"

"Anladım..."

"Siz şimdi neredesiniz?"

"Silivri yakınlarında..."

"Tamam! Bu güzel!" Deniz Karadağ kısa bir an duraksadı. "Yılmaz!" dedi yavaşça. "Kızımı iyi koru... Tamam mı? Sana güveniyorum." Adamın sesinde büyük bir rica vardı.

"Merak etme, abi. Doktor Hanım'a ben ölmeden erişemezler," dedi Yılmaz da ciddi bir sesle.

"Biliyorum... O güvende oldukça ben de rahat hareket edebilirim. Bu için arkasında Köse diye birisi olduğunu öğrendik. Araştırıyoruz. Bilgiye erişince sizi ararım. Şimdilik kimseyle bağlantı kurmayın. Nereye gideceksiniz? Çanakkale'deki güvenli eve mi?"

"Hayır..." dedi Yılmaz. "Orasının emniyetli olacağından emin değilim. İçeride bir köstebek olabilir. Bilerek Silivri tarafına geldim. Onlar da yola devam edeceğimizi düşünürlər. Sabah geri dönüp onları şaşırtacağım."

"Güzel... Ben işleri düzeltinceye kadar birkaç gün bir yerde gelsenin. Ben sizi ararım." Duraksadı yine. Hafif bir nefes aldığı belliydi. "Kızım..." dedi yavaşça. "Olanlar için üzgünüm. Yılmaz sana gerektiği ka-

darını anlatır. En kısa zamanda seni bu sıkıntıdan kurtaracağım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, baba!"

"Görüşürüz, kızım..."

Mihrimah aklına gelen bir şeyle telefon kapanmadan atıldı. "Baba!"

"Efendim, kızım?"

"Boran? Boran nasıl? O iyi mi?"

Babasının gülümseyişini hissetti. *"Merak etme! O da çok iyi. Sadece seni çok merak ediyordu."*

"Yanında değil mi?"

"Değil maalesef. Biz Lavandel Oteldeyiz. Boran bir savcıyla konuşuyor ama bir sıkıntı yok. Sana selamı vardı. Müsait olunca o da arar seni."

"Tamam! İyi olmanıza sevindim ama dikkatli olun. Sizi seviyorum. Mutlaka arayın. Meraktan öldürmeyin beni..." Telefon kapanınca dalgın dalgın durdu birkaç saniye. Sonra gözleri Yılmaz'ın esmer yüzüne çevrildi. "Evet, *şimdi* bana anlatacaklarını dinlemek istiyorum!" dedi kararlı bir sesle. *"Gerektiği kadar* olmasın ama! Her şeyi bilmek istiyorum. Cemil Keskin denen adam gerçekten babama mı emanet edildi?"

"Evet..."

"Neden?"

Yılmaz birkaç saniye sessizce duraklamıştı. Belki aklında söyleyeceklerini toparlamaya çalışıyordu. Belki de söyleyeceği yalanları sıralamaya uğraşıyordu. Durum her ne ise Mihrimah'ın merakı daha da artmıştı. Dikkatle onun yüzüne bakıyordu.

"Uzun zaman yurt dışında kalmış olsanız da zaman zaman babanızın sizden bir şeyler gizlediğini hissetmiş olmalısınız..." dedi. Bu bir açıklama değildi. Bu bir soruydu. Gözlerini yoldan ayırmış ve genç kadının mavi gözlerinin içine bakmıştı.

Mihrimah yalan söylemeyecekti. "Bir şeyler gizlediğini çocukluğumdan beri biliyorum ama sormaya hiç cesaretim olmadı!" diye karşılık verdi. "Sorduğumda da hep yuvarlak cevaplar verirdi. Babam bana hep gizemli gelmiştir. Çocukken onu bir süper kahraman sanırdım. Atletik vücudu, Ninja gibi dövüşmesi, belinde tabanca taşıması, bir sineği ikiye bölecek kadar iyi bıçak kullanması, bunları hep benden gizlese de

gördüğüm şeylerdi. Büyüdükçe bunların sadece bir çocuğun gözünde büyütülmüş baba imajının sonucu olduğunu düşünmeye başladım."

Yılmaz sessizdi. "Çok da yanılmış sayılmazsınız!" dedi sonra yavaşça. "Deniz Karadağ'da görünenden hep daha fazlası vardır. Kızı olarak bunları hissetmeniz normal."

Genç kadın dudaklarının kenarını ısırıştı. "Bana yalan söylemiyorsun, değil mi? Babam... Nasıl bir işin içine bulaştı? Cemil Keskin'in yerini nasıl bir tek o bilebilir? Devlet neden bu kadar tehlikeli bir adamı babama emanet etti?" Soruları arka arkaya gelmişti. "Zengin olduğu için olamaz!"

Yılmaz kısa bir an onu süzdü. Tam olarak nasıl açıklayacağını düşünüyordu gibiydi. Sonra dudakları kıpırdandı. "Devlet zaman zaman güvendiği önemli iş adamlarından böyle şeyler ister. Zenginlerin bir sürü kaynağa erişimi vardır ve kimse onları devlerle ilişkilendiremez. Cemil Keskin gibilerini ortadan buhar edebilecekleri lüks yarıları, gizli kaleleri hatra denizaltıları bile vardır. Sınırsız seyahat özgürlüğü içinde dünyayı gezer ve kimseyi şüphelendirmeden istihbarat bilgileri toplayabilirler."

Mihrimah'ın gözleri irileşmişti. "Yani babam?... Babam bir çeşit ajan mı?" O kadar tahmin edilemez, inanılmaz bir açıklamaydı ki bu, genç kadın için tam bir şok olmuştu.

Yılmaz onun şaşkınlığını görse de devam etti: "Deniz abi, devletin isteği üzerine Cemil Keskin'i alıp hiç kimsenin bilmediği bir yere götürdü. Tabii, bu görevin babanıza verildiğini tüm ülkede sadece birkaç kişi biliyordu. Birisi bunu sızdırmış olmalı."

"Peki, tüm bunları sen nereden biliyorsun? Gazetelerden deme sakın! Benim bilmediğimi sen nasıl bilebilirsin ki?"

"Herkes hirisine güvenmek zorunda..." dedi genç adam düz bir sesle.

"Demek babam sana o kadar güveniyor! O yüzden mi polise değil de sana gelmemi istedi?" Yılmaz cevap vermeden arabasını sürüyordu. "Peki, Cemil denen o adamla ilgili bilgiyi sızdıran kişi sen olamaz mısın? Madem bilen birkaç kişiden birisin?"

"Öyle olsaydı şu anda sizi adamlara teslim etmiş, şişmiş banka hesabımla evimde dinleniyor olurdum." Genç adamın kuru sesi gerçeği ortaya koyuyordu.

Mihrimah hafif bir nefes aldı. "Affedersin! Paranoyak oldum bir anda işte. Sen olamazsın elbette." Akli karmakarışıktı. Düşünüyordu. Anlamaya çalışıyordu. Aslında zeki bir kadın olarak çoğu şeyi hemen kavrama yeteneğine sahipti ama söz konusu kendisi ve ailesi olunca görüş açısı epeyce daralmıştı.

"Merak etmeyin..." dedi Yılmaz onun endişeli hâlini hissedince. "Babanız kendisini korumayı becerir. Zaten yalnız değilmiş. Ayrıca babanızın ölmesi şu an için işlerine gelmez. En azından Cemil Keskin bulununcaya kadar."

"Kim bunlar peki? Bir adam hapisteyken bile nasıl bu kadar güçlü olabilir?"

"Koca bir suç imparatorluğuyla karşı karşıyayız. Kolayca eriyip kaybolamaz. Cemil Keskin o kadar güçlü ki yokluğunda bile bazı önemli insanları korkutuyor. Avucunda tuttuğu bu karanlık kişiler, onun yerini öğrenmek ve kurtarmak zorundalar. Önceden de söylediğim gibi vekiller, emniyet müdürleri, rütbeli subaylar ve birçok kişi hâlâ onun kontrolünde. Tüm hayatları Cemil'in iki dudağı arasında. Ölümü bile herkesin başını derde sokabilir."

"Beni niye istiyorlar? Babama şantaj yapmak için mi?"

"Tabii ki! Babanızdan bilgi alabilmek için size ihtiyaçları var."

"Babam konuşmazdı ki!" dedi genç kadın ona olan inançla.

"Evladı için konuşurdu." Bu çok yalın bir itiraftı. "Herkes konuşurdu. Özellikle çocuklarından birer parçayı önlerinde gören herkes!"

Mihrimah'ın gözleri irileşmişti. "Nasıl bir parça?"

"Bu tip olaylarda genellikle tehdit edilen kişiye, yakınlarının uzuvlarından birer parça kesilip gönderilir. Uyarı olarak! Ciddi olduklarını göstermek isterler. Başta rehin olduğunu gösteren bir fotoğraf, bir tutam saç falan olabilir. Sonra birkaç parmak, el, kulak gibi parçalar..."

Genç kadın yutkundu. "İnanamıyorum!"

"İnansanız iyi olur. Sizi ele geçirirlerse yapabilecekleri şeyler bunlar. Babanız hiç konuşmazsa nihayetinde başınızı veya kalbinizi kapısında görmesi işten bile değil!"

Mihrimah iyice ürkmüştü. Onun sesindeki ciddilikten doğruyu söylediğini anlamıştı. "Tamam! Daha fazla duymak istemiyorum." Bakışlarını yeniden yola çevirmişti.

“Babanıza hâlen erişemediklerini göz önüne alırsak, vücut parçalarınızı gazete ve televizyonlar vasıtasıyla iletmeye çalışırlardı. Haberlerde ilk sıralarda olacağınız kesin.”

“Tamam, sus artık! İçim bayıldı!” Bir süre sessiz kaldı. Gerçekten içi şişmişti. “Madem bu adamlar bu kadar tehlikeli, sen neden yardım ediyorsun? Korkmuyor musun hiç?” diye sordu Mihrimah.

“Ben babanız için her şeyi yaparım.” O kadar kesin konuşmuştu ki doğru söylediği gözlerine de yansımıştı. “Ve dolayısıyla sizin için de!”

“Bizim için adam öldürmek de buna dâhil mi?”

Genç adamın pürüzsüz cildindeki yanak kasları dişlerini sıkıldığını gösterircesine dalgalandı. “Bu konuda sadece iki seçeneğim varsa, kendimizi canlı tutmak birinci tercihim olurdu.”

Mihrimah gözlerini yola çevirdi. Daha fazla üstelemek istemiyordu. Adam ne kadar da rahattı! Onun tüm sakinliğine rağmen Mihrimah yine de endişeleniyordu. Kendisi için olmasa da en çok sevdiği iki erkek için korkuyordu. Neyse ki babası kadar Boran da genç kadın için tam bir süper kahramandı. Babası onu Uzak Doğu’da bir eğitim kampına bile yollamıştı. Ağabeyi mutlaka yakışıklı babasını korurdu. Boran’ın kof birisi olmadığını yakından bilenlerdendi.

Kendi payına da kala kala bu suskun, *çirkin* adam kalmıştı!

8. BÖLÜM

KATİLLE EMNİYETTE OLMAK

7 Temmuz Salı / 20.22

Bindikleri beyaz cip güçlü bir serilikle ilerliyordu. Otoban epeyce kalabalık olsa da kendi hızlarında giden çok araç vardı.

Mihrimah gözünün ucuyla Yılmaz'a baktı. Ona haksızlık ettiği his-sine kapılmıştı birden. Doğrusu... Bu adam... Bu adam pek çirkin sayılmazdı. Ondan hazzetmediği için, öyle olduğunu kendisine telkin etse de adamın değişik bir havası olduğu kesindi. Belki de asık suratı yüzünden öyle hissediyordu. Bir fırsatçı olarak düşündüğü adamın, evin bahçesindeki o dört zorbayı birkaç saniyede öldürüşünü hatırlayınca içi ürperdi.

Bir katille yolculuk ediyordu! Hem de babasının yönlendirdiği, genel olarak hoşlanmadığı bir katil!..

“Senin de bazı özel yeteneklerin olduğu kesin!” dedi yavaşça. “Sen MİT’ten misin peki?” Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için gözlerine bakıyordu. Oysa loş ortamda genç adamın ifadesi tam anlaşılmıyordu.

“Hayır!” Neyse ki cevap çok kesindi. Gözleri de sürekli dikiz aynasındaydı. Arkalarında hareket hâlindeki her aracın modelini ve plakasını dikkatle kontrol ediyordu.

“Babamla uzun zamandır mı tanışıyorsunuz?”

“Gençliğimden beri...”

“Ben niye seni hiç duymadım veya görmedim?”

“Neredeyse on yıldır yurt dışındaydınız. Lise dâhil.”

“Ama tatillerde buradaydım! Evimizin kamera sistemi bozulmasaydı belki de seni hiç görmeyecektim, değil mi? Kamera sisteminin bozulduğunu da sanmıyorum aslında. Ne almaya gelmiştin eve? Elinde dosya gibi bir şey vardı. Babamın özel işlerini yapan fedaisi gibi bir şey misin? Özel koruması falan?”

“Öyle olsaydım beni sürekli onun yanında görmeniz gerekmez miydi?”

“Ben babamı bile sürekli görmüyorum! Seni nasıl göreceğim?” diye homurdandı Mihrimah. “Çok sevgilim olmadığı için bu konunun uzmanı değilim ama vücudundaki yaraların da her erkekte olmadığını ağabeyim de bir saldırıya uğramıştı. Onlarda da bu izlerden birkaç tane var ama seninkiler çok daha fazla! MİT’ten değilsen eski bir asker misin peki?”

“Çok eskiden...” diye onayladı Yılmaz.

“İzlerin bir kısmı da yanık gibiydi!” Biraz kızarmıştı. O kadar kısa sürede adamın vücudunu incelemiş olmasının utancıydı bu. “Doktor olduğum için dikkatimi çekmesi normal!” diye açıkladı elinde olmadan.

Yılmaz’ın gözleri yol kenarındaki tesislerdeydi. “Ever...” demişti kısaca. “Bir araba kazasında oldu.” Başka da bir açıklama yapmadı. Cipi yavaşlatıp sağ sinyali verdi. Silivri’ye girmek üzerelerdi. Sağda küçük bir dinlenme tesisi vardı. Aracı tesisin bahçesine soktu.

Genç kadın onun nasıl bir kaza geçirdiğini soracak kadar meraklanmıştı aslında ama o kadar yakın değillerdi. İşin doğrusu, yakınlaşmak da istemiyordu. Bir süre onun yanında bulunacaksa yılışık, güzelliğine sulanan bir erkek yaratmak istemiyordu. Çoğu erkeğin birazcık samimiyeti kötü anlayıp hemen cıvıttığını çok iyi biliyordu. Neyse ki Yılmaz denen bu gizemli adam mesafesini hâlâ koruyordu. Kendisi bırakmış olsa da o hâlâ sizli bizli konuşuyordu. Bu iyiydi.

Genç adam loş bir alana park edip kontağı kapattı. “Şu ana kadar plakamızı öğrenmişledir. Silivri’ye girdiğimizde yerimizi hemen tespit ederler. O yüzden başka araç bulmalıyız.”

“Peki, bu durum ne kadar sürer?”

“Bilmiyorum... Oldukça büyük bir iş. Şimdilik babanızın önerisine uyup kendimizi gizlemeliyiz.” Genç adam arabanın kapısını açıp aşağıya indi. “Ne yapacağımıza karar verirken bir şeyler yiyelim. Gelin...”

“Bu kadar sıkıntı içinde yemek mi yiyeceğiz?” diye söylendi Mihrimah. Genç adam onu dinlemiyor gibiydi.

Genç kadın da cipten dışarı çıktı. Kapıyı kapattı. Küçük tesiste dört beş araç, birkaç kamyon park etmişti. Yan yana tesis binasına yürüdü-

ler. Takım elbise içindeki adamla kendisi epey zıt görünüyor olmalıydılar. Gerçekten de göbeğini zorlukla örten beyaz bluzu ve rahat, yeşil pantolonuyla üniversiteli genç bir kızıdan farklı değildi.

Tesisin dışındaki masalardan birisine oturdular. Yılmaz tesis girişini görecek şekilde oturmuştu. Elli yaşlarında bir adam sipariş için yanaştı. Elinde epeyce eskimiş bir menü vardı.

“Ben önden mercimek çorbası, ardından sac kavurması, yanında kuru fasulyeli pilav ve sarımsaksız cacık alayım. İçecek olarak da şalgam olsun lütfen!” dedi genç adam. Menüü inceliyordu. “Çoban salatası da isteriz. Tatlı olarak da kaymaklı ekmek kadayıfı olsun. Bir tabak da mevsim meyveleri alalım.”

Garsonun gözleri Mihrimah’a dönünce, genç kadın şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. “Ben sadece ızgara köfte ve su alayım. Tatlı istemem...” Siparişleri alan adam gidince gözleri Yılmaz’a çevrildi. “Diğer müşterilere de bir şeyler bıraksaydın!” dedi âdeta iğneleyerek. “Bu şartlarda böyle iştahlı olmanı çok sevdim doğrusu!”

Yılmaz onun mavi gözlerine öylesine baktı. Sonra yine bakışları etrafında gezindi. “Dün öğlenden beri bir şey yiyecek vaktim olmadı. Yirmi dört saati geçti. Aç olunca kafam çalışmaz. Ayrıca aç kalmanın sorunlarımızı hafifleteceğini sanmıyorum.”

“Sorunları hafifletmez belki ama kilonu artıracığına eminim.”

“Kilolu muyum?” diye hafif bir merakla sordu genç adam.

Genç kadın, onun yarı çıplak hâlini hâlâ o andaki gibi net hatırlıyordu. Bunu unutamamak utanç vericiydi. Şeker görmüş arsız bir çocuk gibiydi. Kalan diğer yerlerini merak etmesi ise ayrı bir utançtı. Ne oluyordu ona? Yabancı bir erkeğin vücudu neden dikkatini çekmiş, merakını artırmıştı?

“Ben bir doktor olarak uyarmak istedim. Uzun boyun yüzünden pek belli olmasa da eminim, benim iki misli kilomdasındır. Ben elli beş kiloyum.”

Yılmaz’ın gözleri kısıldı. Genç kadının doğru tahmin ettiği belliydi. “Nasılsa bunu önemseyecek birisi yok hayatımda...” diye hafifçe homurdandı.

“Olmasa da sağlık önemli...”

“Hastalıktan dolayı öleceğimi sanmıyorum.” Genç adam etrafına bakınıyordu. Onun sözleriyle hiç ilgilenmemiş gibiydi. Aynı anlarda

çorbası geldi. Köftelerin birazdan geleceğini, kavurmanın da çorbadan sonra geleceğini söyleyen garson, masaya tesis ikramı olarak birkaç meze bıraktı.

Çatal ve kaşığın bulunduğu kâğıt poşeti yırtan Yılmaz, çorbasından bir kaşık alıp tadına baktı. Sonra üzerine limon ve bolca acı biber döktü. Aslında çorbanın görüntüsü çok güzeldi.

Çorbanın kokusu burnuna kadar gelince, Mihrimah'ın da canı çekmişti. Fakat inadından gözlerini kaçırdı. Yeniden geri gelen garson onun köftesini de önüne koydu. Yumuşacık pide parçalarının içinde çok güzel kokuyordu.

"Afiyet olsun!" diyen Yılmaz, çorbasını içmeye başlamıştı bile.

"Sana da..." diyen Mihrimah'ın gözleri hâlâ çorbanın güzel görüntüsünde olsa da inat edip istemedi.

Genç adam önüne gelen yemekleri silip süpürdü. Tatlısını yerken elini telefonuna atmıştı. Bir numarayı bulup arama tuşuna dokundu. Birkaç saniye bekledi.

"Alo, Melike? Benim, Yılmaz... Evet, iyiyim, sağ ol. Evde misin? Tamam, sana çok yakınlım. Gelip beni alır mısın?" Gözleri hâlâ etrafındaydı. Tatlısından bir çatal almayı da ihmal etmemişti. "Evet, seninle daha evvel kavurma yediğimiz o tesisteyim. Dışarıda bekliyor olacağım."

Mihrimah elinde olmadan konuşmayı dinlemişti. O da yavaşça yorgurdunu yiyordu. *Bu Melike de kimdi?*

Genç adam telefonu kapattı.

"Senin telefonunu izleyemezler mi?" diye sordu genç kadın.

"Hayır! Telefonun kendi IME numarasını bile gizleyen ek bir program kullanıyorum. Çok iyi bir dostum tasarladı. Babanızda da var."

Mihrimah biraz şaşırılmıştı. Bu adam sandığından daha donanımlıydı. Beleşçi, kolay para kazanmayı seven, ikili ilişkilerinden kolayca faydalanan bir fırsatçı olduğundan artık pek emin değildi.

Melike isimli kadınla yaptığı o teklifsiz konuşmayı da biraz garip bulmuştu. Bu saatte onu böyle rahatça çağırması aklını karıştırmıştı. Aralarında nasıl bir ilişki vardı ki? Gecenin bir vakti onu birisi böyle çağırırsa ne yapardı acaba? Belki zavallı kadının bu gece bir işi vardı! Belki sevgilisi veya kocasıyla yemek yiyordu! Emindi ki geldiğinde biraz

öfkeli olacaktı. Kendisi olsa böyle emrivaki yapılmasına çok öfkelenirdi doğrusu.

Genç adam garsona işaret edip hesabı istedi. Biraz da bahşiş bırakmayı ihmal etmemişti. "Kalkalım mı?" diye sordu genç kadına. "Çayımızı Melike'de içeriz."

Demek o kadar yakınlardı! Demek bu kadının onu hoş karşılayacağından emindi. Belki de kadının ona bir borcu vardı? Varsa da ne olabilirdi ki?

Mihrimah sesini çıkarmadan çantasına uzandı. Birlikte tesis binasından ayrılıp araç parkına doğru yürüdüler. Genç adam onun cipe binmesini istemedi. Tek başına araca binip daha geride, ağaçların arasında kalan ve yoldan görünmeyen bir kısma park etti. İçinden bir şeyler alıp ceketinin cebine attı. Sonra inip kapıyı kilitledi.

"Burada mı bırakacaksın?" diye sordu Mihrimah.

"Silivri'ye girer girmez bizi yakalarlar. Araç değiştirmemiz lazım." Gözleri o sırada ana yoldan geçen birkaç motorluya takıldı. Tam altı motor görmüştü. Üzerinde ikişer kişi oturuyordu. Hepsi de siyah, deri kıyafetler içindeydiler ve başlarında siyah kasklar vardı. Son ikisi yol kenarındaki tesisi fark edip yavaşladı. Diğerleri yoluna devam etti.

İki motor tesisin içine girerken, Yılmaz hemen Mihrimah'ın elini tutup ağaçların arasına çekti. "Çok erken geldiler..." diye mırıldandı. "Gerçekten organize bir örgüt bunlar..."

"Kimler?" Genç kadın tam anlamamıştı. Elinden tutulduğunu fark edince hemen geri çekti. "Yılmaz Bey! Korkutmayın beni!" Gözleri motorlulara kaymıştı. "Bunlar onlar mı?"

"Şüphesiz..."

"Bunlar normal insanlar. Bence gereksiz yere endişe edi..."

"Tedbir iyidir!" dedi genç adam onu susturarak. Motorlarından inen dört adam tesis binasını inceliyorlardı. Kasklarını çıkaran ilk ikisi binaya girerken, diğer ikisi kasklarını çıkarmadan geride beklemeye başladılar. Etrafı kolaçan ediyorlardı.

Yılmaz gölgelerin içinde, olacakları bekliyordu. Ayaktaki adamlardan birisi lokantanın yan tarafındaki karanlık bölgeyi fark edince bulunduğu yerden ayrıldı. Tesisin yanındaki ağaçlık alana yöneldi. Tam da onların olduğu yöne geliyordu. Yılmaz, genç kadını bir ağacın gövdesine doğru çekip gizledi.

“Burada bekleyin... Birazdan cipi fark eder,” diye fısıldadı.

“Belki onlar değildir! Niye telaş yapıyorsun ki!” diye itiraz etti Mihrimah. “Belki sadece öylesine uğramışlardır!”

Yılmaz gözlerini üzerlerine doğru gelen adamdan ayırmamıştı. “Belki de elindeki şey sigarasını yakacağı çakmaktır,” diye mırıldandı.

Kaskının önündeki camı kaldıran siyahlı adam, elini deri ceketinin içine atıp bir tabanca çıkarmıştı. Ucunda susturucu vardı. Bunu gören Mihrimah hemen sustu. Kendisini ağacın gövdesinin arkasına gizledi. Elinde olmadan nefesi sıklaşmıştı. Elini ağzına atıp ses çıkarmamaya çalıştı.

Siyah, deri kıyafetli adam şimdi kontrollü bir şekilde yürüyordu. Acımasız bakışları, onun profesyonel bir katil olduğunun belirtisiydi. Dikkati ağaçların arasındaki beyaz araca odaklandığı için diğer tarafta sessizce karanlığa karışmış olan ikiliyi fark etmedi. Onun beyaz bir cip olduğunu görünce hemen plakasına yöneldi. Tabancasını da tedbir olarak doğrultmuştu. Eğilip dikkatle plakasını okuyunca hafifçe irkildi. Aradıkları şeyi bulmuş olmanın verdiği rahatlamayla geri dönüp tesis önünde bekleyen diğer arkadaşına seslenmek istedi.

Arkasına döndüğünde uzun bir adamı karşısında görmeyi hiç belemiyordu. Karanlıklar içinde yüzü gözükmeyen adamın iri cüssesi, bu ani karşılaşmayı beklemeyen birisi için çok korkutucu olabilirdi. Hatta ölümcül...

Ön camı kalkmış kaskından görünen gözleri bir an için korkuyla açıldı. Uzun adam ona doğru hızla bir hamle yaptığında, gözleri bu sefer de şaşkınlıkla irileşti. Kalbine gömülen uzun komando bıçağının hızı, acı hissetmesini bile engellemişti. Ayakta öylece kaldı. Uzun adam bıçağı aynı hızla geri çekti. Kalbi anında duran adamın şaşkın bakışları, ölümün soğukluğuyla donandı. Acımasız gözlerinin ışığı hızla soldu.

Yılmaz daha ayaktayken son nefesini veren adamın gövdesini hemen yakaladı. Düşmesini engelledi. Onu karanlık bir köşeye sürükledi. Mihrimah'tan uzak bir alandı. Genç kadın da kocaman olmuş gözlerle olan biteni izlemişti. Yılmaz bir leopar kadar sessizce adama yaklaşmış ve elinde tuttuğu komando bıçağını kalbine sokuvermişti.

Gördüklerine inanamıyordu. Bu nasıl bir adamdı? Neden her önüne çıkana öldürüyordu?

Yılmaz yeniden geri döndü. Elinde kask vardı. Ayakta bekleyen diğer adama doğru kısa bir ıslık çalarken kaskı da hemen başına geçirmişti.

Ayaktaki adam, karanlık içinden gelen ışığa çevirdi yönünü. İleride dikilmiş Yılmaz'ı kendi arkadaşı zannetti. Gelmesi için yaptığı el hareketini gördü. O tarafa doğru merakla yürüdü. Yılmaz geri geri gidip beyaz cipe yaklaşmıştı. Diğer adam cipi görünce hızını artırdı. O da tabancasını çekip çıkarmıştı. Koşarak geldi. Hemen cipin plakasına bakmak istedi.

Ne olduğunu bile anlamadı. Arkadaşı sandığı Yılmaz'ın kendisine sokulmasına ve uzun bıçağını omuzuna saplamasına engel olamadı. Bıçağı geri çıkaran Yılmaz, bu sefer de gırtlığına dayayıp adamı arabanın yanında sırtüstü yere yatırdı. Kaskını başından çıkarıp çok sakin bir yüzle yaralı adamı süzdü.

"Tek bir sorum olacak!" dedi sert sesiyle. Yaralansa bile adamın acıyla buruşmuş yüzünde hiç korku yoktu. Bıçak biraz daha boğazına dayanınca bile gözlerinde korku pırıltısı belirmedi. "Sizi kim gönderdi?"

"Sadece sizi bulmamız istendi. Gerisini bilmiyorum..." dedi kısık bir sesle. Boğazına dayanmış bıçağın baskısı yüzünden ses telleri zorlanıyordu. Omzuna girip çıkan bıçak, kendi kanıyla kirlenmişti. Ayrıca boğazına değdiği noktada ince bir kan sızıntısı vardı. Derisi kesilmişti.

"Kim istedi?" diye yine sordu Yılmaz.

"Cehenneme git!" dedi adam öfkeli bir sesle.

"Bir daha sormayacağım. Ölümle kalım arasındasın. Sizi kim gönderdi? Adı lazım bana... Köse mi?"

"Öyle birini tanımıyorum," dedi adam dişlerinin arasından. "Aklın varsa bu işe karışma! Hayal bile edemeyeceğin kadar büyük bir belanın içindesin! O kadını hemen teslim et!"

Yılmaz gözlerini kıstı. "Yanlış cevap!" dedi. Yanak kasları dalgalanmıştı. Ani bir hareketle bıçağını boğazından çekti. "Seni uyarmıştım!" Ve havaya kaldırdığı bıçak, aşağıya hızla inerek adamın deri ceketini deldi. Göğüs kafesinin içinde ilerleyip kalbine hiç zorlanmadan girdi. Bir iki saniye içinde adamın gözleri ölümün soğukluğuyla donuklaşp gitmişti.

Yılmaz yerinden doğrulurken bıçağını çekip aldı. Adamın cesedini karanlığa doğru sürükledi. Birkaç saniye sonra Mihrimah'ın yanına geri gelmişti.

"Buradan uzaklaşalım..." diye fısıldadı ona. Genç kadının koluna girmişti. "Melike şimdi gelir. Girişe gidelim." Birlikte hızlı adımlarla tesisin girişine gittiler. Otoyolun ortasında araçların geçemeyeceği uzun bir refüj olduğu için tesise giriş tek noktalandı.

"Adam ne dedi sana?" diye sordu Mihrimah. Onun yerdeki adamla bir şeyler konuştuğunu görmüştü ama duyamamıştı.

"Hiçbir şey... Bunlar basit kabadayılar değil. İyi eğitilmişler. Sizi yalamak için donanımlı kişileri yollamışlar."

"Onları öldürdüğün için hiç mutsuzluk duymuyor musun?" diye sordu genç kadın. Sesi biraz iğneleyiciydi. "Sinek öldürür gibi insan öldürüyorsun. Senin onlardan ne farkın kaldı?"

"Onlar size karşı, ben ise sizin yanınızdayım... Fark bu!" diye donuk bir sesle mırıldandı Yılmaz. "Ve siz hâlâ hayattasınız." Eline telefonunu almıştı. Bir numarayı çevirdi.

"Bir katille emniyette olmak, kendimi hiç de güvende hissettirmiyor! Adam öldürmekten zevk mi alıyorsun sen?" Karanlıkta bile gözleri parlıyordu. Öfkeyle dönüp biraz ilerideki otobüs durağına yöneldi. Orada oturacak bir bank vardı. Kendisini banka bitkin bir çaresizlikle bıraktı.

"Melike..." dediğini duydu Yılmaz'ın. "Tesisin on metre gerisinde bir otobüs durağı var. Orada buluşalım!"

Telefonu kapatan adam onun yanına gelmişti. Fakat hâlâ tesisi görebiliyordu. Tesis binasının içinden iki adamın çıktığını görmüştü. Adamlar belli ki içeride bir araştırma yapmışlar, o ikisini görüp görmediklerini sormuşlardı. Yanlarında onlara yemek getiren elli yaşlarındaki garson da vardı. Bir eli yüzündeydi. Dudağının kanamış olduğu bu kadar mesafeden bile belli oluyordu. Adamların bilgi almak için içeridekileri darberttiği açıktı.

Dışlerini sıktı. Bedeni gerilmişti.

Oraya gidip canlarına okuma isteğiyle doluydu. Gözleri Mihrimah'a kaydı. Onu yalnız bırakıp gitmesi yanlış olurdu. Başka bir grup buraya gelip doktoru tanıyabilirdi. Hatta bu öfkeli kadın bile kendi başına bir

yere kaçıp saklanmayı deneyebilirdi. En iyisi yutkunmaktı. Hiç hoşuna gitmiyordu ama başka seçeneği yoktu.

9. BÖLÜM

GÜVEN AMA HOŞLANMA

7 Temmuz Salı / 21.52

Yılmaz o kararsızlığı içinde bocalarken, küçük bir otomobil durağa yaklaşmıştı. Genç adamın kısılmış gözleri araca çevrilirken eli belindeki tabancaya gitti. Emniyetli bir yerde duran *Clio* model araçtan genç bir kadın indi. Bir an Yılmaz'a baktıktan sonra neşeyle koştu. Uzun boylu, gayet güzel bir sarışındı. İnce kollarını Yılmaz'ın boynuna dolayarak sımsıkı sarıldı. Yılmaz elini tabancasından çekmiş, otomatik bir hareketle genç kadının ince beline sarılmıştı.

Sarışın kadın onun dudaklarına kısa ama kocaman bir öpücük kondurdu.

"Yılmaz! Aşkım! Çok özlemiştim seni ya!" dedi mudulukla. "Bu ne güzel bir sürpriz oldu!"

Genç adam bu öpücüğe hazırlıklı olmasa da gülüşüne hafif bir tebessümle karşılık verdi. "Gelebilmene sevindim, Melike..."

"Hem de uçarak geldim! Ne işin var buralarda?" Parlayan gözlerle adama öyle bir bakıyordu ki Mihrimah dişlerini sıkı. Hiç de umduğu gibi olmamıştı. Kadın öyle emredilir gibi çağrıldığı için ne kızgındı ne de sıkkın! Bir kadın bu herifte ne bulabilirdi ki? Hele böylesine güzel bir kadın! Uzun saçları beline dökülen sarışın, kendisinden bile genç görünüyordu.

"Sonra anlatırım!" Kadından biraz uzaklaşınca, Melike isimli kadın da kollarını isteksizce onun omuzlarından geri çekti. Yılmaz'ın bakoşları önce dinlenme tesisine döndü. Fazla vakitleri kalmamıştı. Cesetleri bulmaları an meselesiydi. Gözlerini Mihrimah'a çevirerek onun varlığını belli etti. "Mihrimah Hanım, benim bir dostumun kızıdır. Başta deritte ve aklıma sen geldin. Takip ediliyoruz..."

Mihrimah'ı yeni fark eden Melike, biraz utangaç bir şekilde genç kadına gülümsedi. Adamı onun gözü önünde öptüğü için özür diler gibiydi. "Başını yine mi derde soktun?" diye sordu genç adama. Sesi anlayışlıydı. "Haydi, gelin... Gidelim buradan."

Hepsi birden otomobile bindiler. Yılmaz da arkaya geçmişti. Mobeselere görüntülerinin düşmesini istemiyordu. Melike şoför koltuğuna oturup aracı çalıştırdı. Yola doğru hareketlendikleri sırada, tesiste bir hareketlilik olmuştu. İki motosikletli adam koşarak karanlık ağaçlık alana, Yılmaz'ın cipinin olduğu yere gitmişlerdi. Birisi yere eğildiğine göre yerde yatan cesetleri bulmuş olmalıydı.

Aynı hareketliliği Yılmaz gibi Mihrimah da izliyordu. Aklı karışıkta. Akşamdan beri yaşadıklarına inanamasa da yeteri kadar korkmuyordu. Bu çok garipti. Şu yanındaki mendebur yüzünden olabilir miydi? Henüz onun gözlerinde herhangi bir korku veya endişe kıvılcımı görmemişti. Nasıl bu kadar profesyonel olabilirdi?

Gözleri otomobili süren gerçek sarışına kaydı. Kadın arada sırada aynadan Yılmaz'a bakıyor ve pırıltılı yüzü tatlı gülümseyişiyle süsleniyordu.

"Evime gidiyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Aslında burada fazla oyalanmasak daha iyi..." Genç adamın gözleri aynadan Melike'ninkilerle kesişti. "Seni de tehlikeye atmak istemiyorum. Bizi bir otele..."

"Saçmalama aşkım ya! Ne oteli? Bu gece bende kalın. Sabah erkenden çıkarsınız. Bu arabayı alabilirsin. Bana lazım değil. Sonra bir yerlere bırakırsın, ben gelir alırım."

Yılmaz sessiz kaldı. Yan gözle Mihrimah'a baktı sadece. Genç kadın gözlerini ondan kaçırmıştı. "O hâlde ara sokakları kullan. Mobeselerin ve trafik ışıklarının olmadığı yerlerden gidelim," dedi Melike'ye.

Küçük arabanın içinde bir süre yol aldılar. Melike çevreyi iyi biliyor gibiydi. Ara sokaklardan geçerken hiçbir sorunla karşılaşmadılar. Kadının evi deniz gören dört katlı bir apartmanın en üst katıydı. Binanın önüne park edip daireye çıktıklarında, evin içinin sade ama zevkli döşenmiş olduğunu gördüler. Oturma odasındaki masanın üzerinde yarısı yenmiş bir yemek tabağı duruyordu. Belli ki Yılmaz onu aradığında yemeğini bile yarım bırakıp aceleyle evden çıkmıştı.

"Kusura bakmayın... Etraf biraz dağınık!" dedi kadın. Hemen tepsiyi aldı. "Toplamaya vakit olmadı." Boşta kalan elini Mihrimah'a uzattı. "Ben Melike..."

"Mihrimah..." dedi genç kadın. Onun içten gülümseyişi karşısında kendisi de gülümsemişti. O dolgun dudakların az önce Yılmaz'ı aşkla

öptüğünü hatırlamamaya çalıştı. Onu hiç ilgilendirmedeği hâlde aklındaydı işte!

"Ne güzel ismin var!" dedi Melike samimi bir gülümsemeyle.

"Teşekkürler! Seninki de çok güzel... Bizi aldığın için teşekkürler. Sana zahmet verdik."

"Yok canım! Ne zahmeti!" Sesindeki içtenlik çok belliydi.

Yılmaz pencerenin önündeydi. Ceketini çıkarmıştı. Fırahı hızlıca kontrol etti. İki kadın birden ona çevirdiler gözlerini. "Siz?.." diye başladı Melike ancak sonra sustu. Mihrimah, onun aklındaki düşüncüyü anlamıştı.

"Hayır, sevgili değiliz. Yılmaz Bey, babamın şirketine bazı işler yapar."

"Öyle mi?" Sanki ikisinin sevgili olmaması onu mutlu etmiş gibiydi. Güzel yeşil gözleri daha da parlamıştı.

"Ever." Sormak istemiyordu ama elinde değildi. "Ya siz?.." diye başladı ve bilerek sustu. Şu anda sevgili olmadıkları kesindi. Öyle olsaydı, Melike kendisine o soruyu hiç sormazdı.

Melike hafifçe kızardı. "O benim kahramanım. Dört sene önce beni rahatsız eden üç adamın elinden kurtardı. İstanbul'da okuyordum o sıralar."

"Öldüler mi?" diye sordu Mihrimah elinde olmadan. Sesi şakacıydı ama alacağı cevaptan endişeliydi doğrusu.

Melike neşeli bir kahkaha atmıştı. "Daha neler! Yılmaz normalde bir karıncayı bile incitmez! Yine de o insanların iyi bir dayak yediklerini söyleyebilirim. Sersemler onu takım elbiseyle görünce kolay lokma sandılar."

"Doğrusu ben de öyle sanmıştım!" diye mınıldandı Mihrimah.

Melike'nin kahkahası üzerine Yılmaz başını çevirdi. Ne konuşuklarını anlamadan yanlarına doğru yürüdü. Melike'nin gözlerinin içine baktı. "Nasılsın bakalım?"

Onun sert kıvrımlı dudaklarında ikinci kez bir gülümseme gören Mihrimah şaşırılmıştı. Melike adamın sorusu üzerine kaşlarını kaldırdı. "Bu soruyu sormanı aylardır bekliyordum!" dedi biraz iğnelercesine. Yine de mutlu olduğu belliydi. "Kaç aydır beni aramadın!"

"İşler yoğun biraz..." diye onun iğnelemesine aldırmadan cevap verdi Yılmaz. Mihrimah belli etmeden burun kıvırdı.

Hangi işler?

Genç kadın onların bakışmalarını görmemek için geri dönüp üç kişilik koltuğun bir tarafına oturdu. Kendi aralarında konuşan ikiliyi dinlememeye çalışarak sehpa duraan romanı aldı. Çevirip adına baktı.

İki Renk Aşk...

Bu yazarın çoğu romanını okumuştı. Bu kitabı da biliyordu. Yanık yüzlü hilkat garibesi bir adamın ve o adama âşık olmamaya çalıştığı hâlde delicesine ona çekilen bir kadının hikâyesiydi. Romanı sehpa geri koydu.

Bu tip imkânsız aşklar sadece romanlarda olurdu.

"Ben size bir çay demleyeyim!" diyerek elindeki tepsiyle birlikte mutfığa yöneldi Melike. Hayatından çok memnun görünüyordu. Yılmaz da ellerini yıkamak için banyoya geçmişti. Bir süre etrafını izleyen Mihrimah evin sade ama zevkli olduğuna karar verdi. Melike bekâr olmalıydı. Bir erkeğe ait hiçbir belirti yoktu. Bu ikilinin, zamanında sevgili oldukları gün gibi açıktı. Bir koltuğa oturdu. Elini kumandaya atıp televizyonu açtı. Haberlerde her zamanki olayların dışında farklı bir şey yoktu. Bugün o kadar adam ölmüştü ama onlarla ilgili tek bir haber olmamıştı.

Yılmaz odaya geri döndüğünde, yine camın önüne gidip kısa bir süre dışarıya göz attı.

"Bizi bulabilirler mi?" diye sordu genç kadın.

Genç adam camın önünden ayrıldı. "Umarım bulamazlar."

"Niye endişeleniyorsun o zaman?"

"Farelerden dolayı..." Genç kadın anlamamış gibi bakınca açıkladı. "Böyle çetelerin her ilde ve hatta ilçede haberci fareleri vardır. Dilen-ciler, seyyar satıcılar, aklına gelen herkes olabilir. Üç kuruş para için analarını bile satarlar."

Gelip onun yanına oturdu. Koca bedeni yüzünden eski koltuk hafifçe esnemişti. Aralarında kalan kumandayı alıp televizyondaki haber kanallarında gezinmeye başladı.

Aynı anda içeriye Melike girdi. Elinde tuttuğu servis tabaklarının içinde birkaç çeşit bisküvi ve kek vardı. Küçük kapların içine dondurma bile koymuştu.

“Şansınıza, bugün işten dönerken almıştım bunları...” dedi. Gülen gözleri Yılmaz’dan Mihrimah’a çevrildi. O henüz durumun ciddiyetinin farkında değildi. “Çayın yanında atıştırırız. Sen ne işle meşgulsün, Mihrimah?” Belli ki yaşıtı bulduğu genç kadınla resmî olmak istemiyordu.

“İç hastalıkları uzmanıyım...” dedi genç kadın.

“Ya? Ben de hemşireyim. Aynı sektördeymişiz. Hastanede mi?”

“Hayır, özel muayenehanem var.”

“Ne güzel...” İki tabağı da onların önündeki sehpayaya koydu. “Çaylar hazır olur birazdan.” Birer de peçete koymuştu. “Aç mısınız diye sordum ama Yılmaz yemek yediğinizi söyledi.”

“Yedik, teşekkürler. Senin yemeğin yarım kalmıştı ama?”

“Epeyce yemiştım. İnsan yalnız olunca biraz fazla yemek yiyor. Çoğu da böyle abur cubur aslında... Kiloma dikkat etmeliyim.”

Mihrimah’ın gözleri ister istemez Melike’nin ince vücudunda gezindi. Vücuduna göre dikkat çeken dolgun göğüsleri göz alıcıydı. Kendi ortalama büyüklükteki göğüsleri de güzeldi ama böylesine dikkat çekici değildi. Melike’nin kalçaları yuvarlak, bacakları ince ve uzundu. Gerçek sarışın olması bir yana, güzelliği de işin içine girince pek çok erkeğin hayali olabilirdi.

Gözünün ucuyla Yılmaz’a baktı. O da Melike’nin ince vücudunu süzüyordu.

“Aynısın bence...” dedi Yılmaz rahat bir sesle. “Hiç değişmemişsin.”

Genç kadının yüzü iyice aydınlandı. “Teşekkür ederim...” dedi mutlu bir sesle. “Sen de öyle!” Belli ki Yılmaz’ın ciddiyeti, onun neşesini hiç engellemiyordu. “Saçında hâlâ beyaz bile yok.”

Yılmaz’ın bu ince vücudu çok iyi tanıdığı belliydi. Bu kadar güzel bir kadının Yılmaz’da ne bulduğunu anlayamayan Mihrimah yerinden kalktı. “Ben de elimi yüzümü yıkasam iyi olur aslında. Lavabo ne tarafta acaba?” diye sordu.

“Göstereyim...” dedi Melike. İyi bir ev sahibi gibi onu banyoya doğru yönlendirdi. Birlikte odadan çıktılar. Melike bir lambayı yakıp

geniş banyoyu işaret etti. "Burası! Temiz havlu koydum şu kenara. Duş almak ister misin?"

"Yok, teşekkürler. Elimi yüzümü yıkasam yeterli..."

Onu banyoda bırakan Melike odaya geri döndü. Hemen Yılmaz'ın yanına geldi. Hiçbir çekinme belirtisi göstermeden genç adamın kucağına yanlamasına oturdu ve kollarını boynuna doladı.

"Çok güzel kadın!" dedi gülümseyerek. "Aranızda bir şey olmadığını söyledi ama..." Durakladı. Devam etmeden önce genç adamın elaya dönen gözlerine baktı. "Gerçekten aranızda bir şey yok mu?"

Yılmaz kaşlarını hafifçe çattı. Şaşırmış gibiydi. "Doktor Hanım'la mı? Tabii ki yok. En yakın arkadaşımın kardeşi o. Çok sevdiğim birisinin de kızı..."

"Fakat çok güzel!" dedi Melike.

"Evet..." diye onayladı Yılmaz itirazsız. Fakat ses tonu ilgisizdi. "Çok güzel."

"Sık görüşüyor musunuz?"

"Aklından saçma şeyler geçirme! Bu onunla üçüncü görüşmemiz. Ayrıca emin ol, benden hiç hoşlanmıyor!"

Melike neşeyle güldü. "İnanmam ya! Neden?"

Genç adam omuz silkti. O da gülümsemişti. "Elektrik meselesi sanırım."

Melike elini genç adamın yüzünde gezdirdi. Sevgiyle dolaştırıyordu. "Buna memnun oldum işte!" dedi biraz kıskançlıkla. Sonra eğilip genç adamın dudaklarını aşıyla öptü. "Seni çok özledim!" dedi yavaşça. "Senden sonra hiç kimse kalbimi böyle heyecanla attıramadı." Onun elini tutup iki göğsünün ortasına götürdü. "Bak!.."

Genç adam avucunun altında hızla atan kalbi hissedebiliyordu. Göğüslerinin diri dolgunluğunu da... Elini yavaşça geri çekti.

"Gelecek şimdi!" dedi yavaşça. "Bu kadar korku yaşarken bizi böyle görmesin."

"Kötü şeyler mi oldu?"

"Epeyce..."

"Yine gizemlisin... Sorsam anlatmazsın, değil mi?"

“Seni bu işe karıştırmakla bile hata yaptım. Hayatını riske attım. O yüzden hiçbir şey bilmemen senin için daha hayırlı.”

“Sana yardım edebilirsem hiçbir şeyin önemi yok. Korkmuyorum...” Hafif bir nefes aldı. Dayanamıyormuş gibi dudaklarını yenisinden genç adamın dudaklarına yapıştırdı. Özlemle öptü. Sonra geri çekilip ayağa kalktı. “Güzel kadın ama demek ki biraz aptal!” dedi tatsız bir gülümsemeyle.

Çay oluncaya kadar, sıcak havada iyi hissettiren soğuk dondurmalarını yediler. Çaylarını ise sessizce ve televizyon izlerken içtiler. Televizyondaki kanallarda gezinmeye devam eden Yılmaz ne kendi evindeki ne de dinlenme tesisindeki ölümlerle ilgili bir haber görebildi. Bunu Mihrimah da fark etmişti. Genç adamdan uzak bir koltuğa oturmuştu. Onun boşalttığı yere ise Melike yerleşmişti.

Bu güzel sarışının hâlâ Yılmaz’a âşık olduğu çok belliydi. Büyük ihtimalle de gece, bu suratsız adamı kendi odasına çağıracaktı. Yılmaz’ın reddetmeyeceğine emindi. Adam o kadar heyecanın içinde bile karnını iştahla doyurmuştu. Cinsel açlığını mı doyurmayacaktı? Üstelik elinin altında bu kadar hevesli bir sarışın varken!

Zaman ilerlemeye ve Mihrimah’a yorgunluk çökmeye başlamıştı. Melike ortalığı toplayıp mutfığa geçmişti. Uykusunu açmak için ayağa kalktı. Yılmaz’ın sessizliğinden sıkıldığı için o da su içme bahanesiyle mutfığa gitti. Bardakları yıkayan Melike onu görünce gülümsedi. Bir bardak su alıp mutfak penceresinin önüne geçti. Gözleri camdan dışarıdaydı. Sakin sokakta birkaç başıboş köpek geziniyordu. Başka bir hareketlilik yoktu.

“Yatağını hazırladım.” Melike bu sözleri Mihrimah’a doğru söylemişti. Onun yorgunluğunu hissetmiş olmalıydı. “Temiz pijamalar da koydum yatağın üstüne. İstedğin zaman yatabilirsin. Yılmaz biraz dinlenmenin iyi olacağını söyledi. Sabah erkenden yola çıkacakmışsınız.”

“Teşekkür ederim. Yardımlarını unutmayacağım...”

“Hiç önemli değil. Yılmaz’ın hatırına, her şeye değer! Sen de iyi birisine benziyorsun. Sevdim seni gerçekten. Belki arada sırada kız kıza İstanbul’da takılabiliriz.”

Mihrimah onun kalbinde kötülük olmadığını, içinden geldiği gibi konuştuğunu hissedebiliyordu. Gülümsedi. “Çok isterim. İnşallah şu dertlerimiz bitsin, sonra seni ararım. Bir yerde buluşuruz.”

“Yanında Yılmaz varken sen hiç endişelenme...” dedi Melike. “Senin derdinle kendi derdi gibi ilgileneceğine eminim. Ona güvenebilirsin.”

Mihrimah yavaşça başını eğdi. “Sanırım başka şansım yok.”

“Başka şans mı? O senin en büyük şansın! Buna inan.”

Mihrimah dudaklarını sıktı. Dilinin ucuna kadar bir soru gelmişti. Sonunda dayanamadı. “Siz ikiniz çok mu yakındınız birbirinize?” diye sordu lafın gelişi gibi.

Melike kısa bir an sessizce durdu. “Ben ona âşıktım...” dedi sonra. Duraklarında hüzünlü bir gülümseme oluşmuştu.

“Ya o?”

“Âşık olmasa da çok ilgiliydi. Nazikti... Düşünceliydi... Fakat kalbi hiç bana ait olmadı.” Hafif bir nefes aldı. “Bilmiyorum... Beni sevmeyeceğini bile bile ona âşık olmam belki de aptallıktı ama inan bana, hiç pişman değilim. İnsan hayatta bir kez bile olsa iyi bir adama âşık olmalı... Bu mutluluğu tatmalı!”

Mihrimah onun hâlâ Yılmaz’ı sevdiğine emin olmuştu. O yeşil gözler adamdan bahsederken pırıl pırıldı.

“Şanslısın o hâlde!” dedi yavaşça. “Ben hiç âşık olmadım. Hiç sevgili bile olmadı.” Melike ona şaşkınlıkla bakınca omuz silkti. “Olmadı işte! Yani Amerika’da okurken birkaç erkekle çıktım ama öpüşmekten daha ileriye gitmedik. Öpüşmek bile pek hoşuma gitmedi.”

“Cidden mi? Çok güzeldir oysa!”

“Sanırım tenlerine yerleşmiş alkol ve sigara kokuları yüzünden. Bazen zevksiz veya soğuk bir kadın olduğumu da düşünüyorum. Erkekler fazla ilgimi çekmiyor. Belki de her erkeği babam ve ağabeyimle yarıştırdığım içindir. İkisi de çok yakışıklıdır.”

Melike güldü. “Bu kötü olmuş. İnşallah seveceğin birisine denk gelirsin.”

“Bu konuda hiç ümidim yok. Yaşım otuz oluncaya kadar bekleyeceğim. Sonra sanırım sevmediğim bir adamla evlenip çocuk yaparım. Çocuk istiyorum çünkü.”

“Ben de istiyorum. Özel hastanede çalışıyorum ben. Orada bir adam var. Bilgisayar uzmanı... Benden hoşlanıyor. Birkaç kez çıkma teklif etti ama henüz kabul etmedim.”

"Yılmaz'ı mı bekliyorsun?"

"Hayır! Onun bana dönmeyeceğini biliyorum. Onun aklında evlenmek yok. Bana hiç anlatmadı ama sanırım bir zamanlar bir kadın tarafından kötü hayal kırıklığına uğratılmış."

"Öyle mi?" Elinde olmadan bu konu dikkatini çekmişti. Belki de kendisinden öküzlük derecesinde uzak durmasının sebebi de buydu! Adam onunla hâlâ sizli bizli konuşuyordu. Samimi olmak gibi bir niyetinin bulunmadığı çok açıktı. Bu iyi bir şeydi elbette ama yine de garip geliyordu. "Nasıl anladın?"

Melike omuz silkti. "Bazı konularda verdiği bilinçsiz tepkilerden... Hemen açıklayamam ama kadınca bir içgüdü bu! Televizyondaki aşkla ilgili bir sahneden tut da seviştikten sonra bile sana hiçbir özel sırrını vermemesine kadar, hepsi biriken minik damlalar hâlinde insanın aklında göl oluyor."

"Seni üzmüş olmalı..."

"Yılmaz asla... Tavrı mı? O da asla! Onun aklını çelen bendim. Nasıl birisi olduğunu bile bile onunla oldum. Dedğim gibi hiç pişman da değilim." Derin bir nefes aldı. "Haydi, Yılmaz bize ne olduğunu merak etmeden dönelim."

Oturma odasına döndüklerinde, adamın yine pencere önünde durduğunu fark ettiler.

"Ben biraz dinleneceğim..." dedi Mihrimah.

Yılmaz gözlerini sakın sokaktan ayırıp ona baktı. "Tamam... Sabah ben sizi uyandırırım."

Genç kadın temiz yazlık pijamayı giyip yatağa uzandığında hemen uyuyamadı. Tüm olanları yine hızla aklından geçirdi. Halâ olanlar bir rüyaymış gibi geliyordu. Babası nasıl bir işe bulaşmıştı böyle? Demek kendi hâlinde, yakışıklı bahası bir devlet ajanıydı, ha? Garipti ki buna o kadar şaşırmamıştı. Bazen ağabeyi ile spor salonunda karşılıklı spor yapmalarını izlerdi. Boks eldivenleri içinde ikisi de güçlü ve yenilmez gözükürdü. Belki de yaşadığı tehlikeli hayattan dolayı çocuklarının da dövüş eğitimi almasını istemişti. Her iki çocuğunu da daha küçüklükten dövüş sporlarına göndermişti. Belki de ileride başlarına bir şey gelebileceğinden korkmuş, kendilerini savunabilmelerini istemişti!

Peki ya Yılmaz? Demek bir zamanlar askerdi? İlk başta ön yargılı yaklaştığı bu adam o yaraları, o güzel kasları, o ölümcül becerileri asker-

ken mi elde etmişti? Belki o da şimdi babası gibi bir devlet ajanıydı... Bunu ona sormalıydı.

Dişlerini sıkıldığını sonradan fark etti. Az konuşan, asik suratlı ve resmî olmakta inat eden bu adamdan hâlâ hoşlanmıyordu. Hoşlanmama da kararlıydı. Fakat bu sıkıntılı durumda bile aklının onunla meşgul olması çok garipti.

Şimdi Melike ile içeride yalnız kalmışlardı. Ne yapıyorlardı acaba? Melike'nin ona karşı direnmeyeceği, hatta istekle yatağına alacağı çok barizdi. Melike çok tatlı bir kadın olduğu için böyle bir şeyi arzulaması genç kadına hiç yanlış gelmedi. Sevdığı adamla birlikte olmak istemesi onun hakkıydı. Yılmaz çağırdığında koşarak gelmiş, onları arabasına almış, evinde misafir etmiş, her türlü tehlikeyi göz ardı etmişti.

Yılmaz'ın tavrı ne olurdu acaba? Bitirmiş olduğu bir ilişkiyi, en azından sırf teşekkür etmek niyetine yine canlandırabilir miydi? Bir gecelik bile olsa, Melike'nin cinsel davetine *evet* diyebilir miydi? Üstelik de böyle tehlikelerle dolu bir gecede...

Gözlerini yumdu.

Her şeyin bir an önce bitmesini diledi. Eski sakın hayatına kavuşmak istiyordu.

10. BÖLÜM MEÇHUL DÜŞMAN

8 Temmuz Çarşamba / 00.23

"Allah hepinizin belasını versin, beceriksiz herifler!"

Neco elindeki telefonu öfkeli bir şekilde kapattı. Kaldırıp duvara fırlatmak üzere hazırlandı. Fakat bir iki kızgın denemeden sonra her seferinde vazgeçti. Şu anda öfkesine yenilip telefonu kırmanın bir anlamı yoktu. Derin bir nefes aldı. Kaldırdığı elini isteksizce indirdi.

"Ne oldu?" diye sordu yakın koruması İbrahim. Siyah gözleri merakla kısılmıştı. Oda'nın bir kenarında duruyordu. Sırtını pencere pervazına dayamıştı, elleri ceplerindeydi. Kum deposundaki büroda ondan ve dışarıda güvenlik için iki korumadan başka kimse yoktu.

Neco sıkılmış dişlerle sunturlu bir küfür savurdu. Gidip üç kişilik deri koltuğa bıraktı kendisini. "Her şey ters gidiyor. Daha ne olsun!" Acımasız bakışlı gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Adamı ve doktoru Silivri'de kaybetmişler. Üstelik iki adamımızı öldürmüş." Parmakları oturduğu koltuğun kenarında sıkıntıdan tıngırdıyordu. Görüşme yaptığı adam, ona hiç iyi haberler vermemişti. "Sen Alanya'daki adamınızla konuşabildin mi? Deniz Karadağ'ın yerini tespit etmişti."

"Hayır! Seyfi'nin telefonuna erişilemiyor. Çalmıyor bile."

"Ben de Çetin'e erişemiyorum... Operasyon bittikten sonra arayacaktı. Köse benden haber bekliyordur. Ne diyeceğim ben ona şimdi?"

"Doğrusunu tabii!" dedi İbrahim rahat bir sesle. Elli yaşında olmasına rağmen güçlü kuvvetli bir adamdı. Saçları gibi kaşları ve bıyıkları da beyazlamıştı.

"Demesi kolay!"

"Daha fazla bekleyemezsin. Belli ki bir terslik var. Durumu olduğu gibi anlat."

Neco bu sözlerin doğruluğu ile başını eğdi. Sonra hafif bir nefesle cesaretini topladı. Elinde tuttuğu telefondan aradığı kişiye ulaştı. Kar-

şıdan anında açılmıştı. Belli ki Köse, elinde telefonla ondan haber bekliyordu.

"Alo? Neco?" Adamın kalın sesi merak doluydu. *"Neden bu saate kadar aramadın?"*

Neco yerinden kalktı. Bu konuşmayı oturarak yapamayacaktı. Telefonun hoparlörünü açtığı için İbrahim de konuşmayı duyabiliyordu. *"Bazı şeyleri teyit etmem gerekti de..."* diye kıvırdı.

"Neyi?" Sesi sabırsızdı. *"Karadağ işi tamam mı? Sen onu söyle. Cemil Keskin'i bulmuşlar mı?"*

"Maalesef, hayır!" Sesini elinden geldiğince normal tutmaya çalıştı. Karşıdaki ağır sessizlik hayra alamet değildi. *"Alanya'ya gönderdiğim ekipten bir ses çıkmadı. Başlarındaki Çetin son derece profesyoneldir. İşleri bitince beni arayacaktı ama şu saate kadar hiç ses seda yok."*

Köse'nin dişlerini sıkıldığı sesinin tonundan belliydi. *"Ne demek haber yok? Sen onu aradın mı?"*

"Operasyon başlayınca sim kartını kırmıştır. O aramadığı sürece iletişim kuramayız."

"Sen ne düşünüyorsun peki?"

"Kanımca..." Neco'nun sesi sıkıntılıydı. Hâlâ odanın içinde geziniyordu. *"Kanımca başarısız oldular."*

"Bir düzine profesyonel adam mı?" Sinirlenen Köse âdeta bağırıyordu. Onun bağırması ile Neco telefonu biraz kendinden uzaklaştırdı. *"Onlar sadece iki kişi!"* diye yine bağırıyordu Köse.

"Bu işte kafamı karıştıran, midemi bulandıran başka şeyler var!" dedi Neco. Onu sakinleştirmek ister gibi konuşuyordu. *"Tek kötü haber bu değil! Mihrimah Karadağ operasyonu da başarısız oldu."*

"Anlamadım?"

"Kadını almaları için birkaç adam yollamıştım ama..."

"Ne oldu?"

"Hepsi öldü!"

"Ne?" Buz gibi bir sessizlik doldurmuştu odayı. Belki de tam güç çalışan klimadan dolayı öyle soğuk gelmişti. *"Nasıl?"*

"Tam bilmiyoruz. Kadının telefon izini takip ettiğimizde, Yılmaz Keydanlı diye bir adamın evine gittiğini tespit ettik. Adamın Beşiktaşta"

vasat bir dükkânı var. Bilgisayar ve güvenlik sistemleri üzerine... Ben kadınla sevgili olduklarını ve onun yanında olacağını tahmin ettim. Keydanlı'nın evine dört adam yolladım. Bir süre sonra onlardan haberi alamayınca eve başka bir ekip daha yolladım. Ekiptekiler hepsini bahçede ölü buldular. Karşılık bile veremeden ölmüş olduklarını söylediler."

"Sonra?" dedi Köse patlamaya hazır bir şekilde.

"Evde başka kimse yoktu. Canın sıkılmasını diye sana hemen söylemedim. Onları bulmaları için adamların sayısını artırdım. Gidebi-
Tekirdağ yönünde adamın aracını tespit ettik. Hemen o civardaki motorize adamlarımızı peşine düşürdüm. Fakat işler yine ters gitti. Silivri rengiz bir şekilde öldürüldü. Rastlantı değil çünkü Yılmaz Keydanlı'ya ait beyaz cip orada terk edilmişti. Aracın içinde işe yarayacak hiçbir şey bulamadık."

Köse ne kadar kızsakı haklıydı. Öfkeden elinin titrediğini, yüzünün karardığını tahmin etmek zor değildi. Bir günde bu kadar başarısızlık epeyce çoktu.

"Yani basit bir adam mı altı profesyoneli öldürdü diyorsun?" diye sordu dişleri arasından. "Yılmaz Keydanlı isimli kıçı kırık bir bilgisayarçı mı?"

Neco masasının önüne gitmişti. Orada mavi renkli basit bir dosya duruyordu. O kadar basitti ki içinde bir resim ve önemsiz birkaç evraktan başka bir şey yoktu.

"Adam hakkında bilinen hiçbir şey yok, Köse!" Gözleri dosyanın en üstünde duran fotoğrafa dikilmişti. Yılmaz Keydanlı'nın bulabildikleri tek fotoğrafıydı. Çok fazla bir şey belli değildi. "Ne trafik cezası ne ödenmeyen vergi borcu ne de gecikmiş su faturası var. Onu araştıran emniyetteki adamımız şaşkın. Cep telefonu var ama takip edilemiyor. İlk kez böyle bir şey gördüğünü söyledi."

"O zaman telefon açın adama! Kızı teslim etmesini söyleyin yoksa... Yoksa..." Duraksamıştı.

"Yoksa ne, Köse? Altı kişiyi gözünü kırpmadan öldüren birisini nasıl korkutacağız? Doğum tarihi ve doğum yeri hariç adam hakkında tek bir bilgi yok. Akrahaları var mı, nerede büyüdü, nerede okudu, bilmiyor. GBT sorgulaması bomboş. Dükkânı öyle bir yerde ki komşu

dükkânlardan hiç kimse onu görmemiş. Kimse onu tanımıyor. Adam sanki hayalet.”

Köse şimdi sessizdi. “Başarısızlık istemiyorum, Neco!” dedi sonra donuk bir kızgınlıkla. Duyduklarından memnun olmadığı o kadar belliydi ki... “Beni zor durumda bıraktın. Bana güvenenler var. Onlara, bana güvenebileceklerini söyledim. Ben de sana güvenmiştim.”

“Merak etme, Köse!” Onu sakinleştirmeye çabalıyordu.

“Ama merak ediyorum! İşini aldığım adam da benden haber bekliyor. Adam güçlü bir milletvekili! Bu işi yüzümüze gözümüze bulaştırırsak sorunumuz hiç iyi olmaz. O kadını en kısa sürede ele geçirmen gerekiyor.”

“Biliyorum... Artık doğrudan ben ilgileniyorum. Tesis kameralarına baktık. Girişe doğru yürüyüp kaybolmuşlar. Ana yoldan bir sürü araba geçiyor. Birisine binmiş olabilirler.”

“Yol boyunca tüm adamlarımız uyanık olsun. Hatta Çanakkale’ye ve Edirne’ye kadar uzanan tüm yolları tutun. Bu şehirlerdeki tüm adamlarımız yollara dizilsin. Her trafik lambasının önünde birisi olsun. Kadının fotoğrafını sana yollamıştım. Sen de herkese yolla... Varsa adamın fotoğrafını da!”

“Hallettim bile... Az sonra ben de yola çıkacağım.” Kısa bir an duraklamıştı Neco. “Bu arada sen de daha güvenli bir yere geçsen iyi olur. İçimde kötü bir his var. Cemil Keskin normal bir şekilde korunmuyor gibi hissediyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Deniz Karadağ ve Yılmaz Keydanlı canımı sıkıyor. Görünüşte iki entel iş adamı gibiler. Fakat hepsi bu olamaz! Mantığım kabul etmiyor. Karadağ denen adam kaç tane tuzaktan kurtuldu! Ardında bir sürü ölü adam bıraktı. Keydanlı desen, birkaç saatte altı adamımızı öldürdü. Bak, sana söylüyorum, Köse! Bu adamlar kesinlikle profesyonel! Öldürmeyi biliyorlar ve öldürmekten korkmuyorlar. Bu adamların yaptıkları bir savunma değil! Açıkça bir saldırı... En azından Yılmaz Keydanlı nasıl öldüreceğini çok iyi bilen birisi! Onun hakkında daha çok şey öğrenmeliyiz. MİT’teki adamlarını devreye sokmalısın. Gerekirse şu milletvekilinden yardım iste. Onun gizli bilgilere erişmesi daha kolay olur.”

“Peki... İstihbarat elde edebileceğimiz her yerden onun hakkında bilgi isteyeceğim. Yarın belli olur. Siz kadını bulmaya odaklanın. Tüm fareleri

harekete ge tr. Yol boyunca dağılısınlar. Görüp yerlerini bildirene büyük para  d l  verileceğini d y r."

"Tamam, hallederim," dedi Neco.

Konuşma bitince Neco pencereye doğru gidip uzakta kalan İstanbul ısklarına baktı.

İbo bemen yanı başındaydı. "Şu Yılmaz mıdır nedir, onun hakkında aklıma bir şey geldi."

Neco cebinden bir paket filtreli sigara çıkardı. Bir tane çekip ince, uzun parmakları arasına aldı. Altın kaplama çakmağıyla yakıp dumanından g    bir nefes çekti. "Nedir?" diye sordu sıkıntılı bir sesle.

"Az önce onun için hayalet gibi adam dedin ya?"

"Eee?"

"Şu dedikoduları sen de duymuşsundur. Hani şu devletin gizli birimi? Adlarına hayalet diyorlardı. *Ghost...*"

Neco bir an durup d   nd kten sonra sigarasından derin bir nefes daha çekti. Dumanını   fleyinceye kadar bir şey demedi. Gözleri kısılmı tı. "Ne yani?" dedi sonra. "Adam bir Ghost mu?"

İbo geniş omuzlarını öylesine silkti. "Neden olmasın?"

" ncelikle Ghost teşkilatı, tamamıyla bir hayal ürünü. Korkakların uydurması. Ben onlardan birisiyle kar ıla anı duymadım."

"Ben duydum... H k merlerden bağımsız olarak ülkelerin böyle özel ve gizli teşkilatları olduğu söyleniyor."

"Şehir efsanesi bunlar. Diyelim ki varlar, koca ülkede bula bula bizi mi bulacak bu adamlar? Deniz Karadağ orta ya lı bir sosyetik! Yılmaz Keydanlı ise rahminimce askerî eğitimini komando olarak yapmış bir adamdır." Elini yeniden cebindeki telefona atmı tı. "Onunla konuşmak daha iyi olacak sanırım. Bakalım neyin nesiymi ! Korkmasa da canını sıkabilirim belki."

İbo uzanıp onun elini tutmuştu. "Hayır, sakın! Onu kendi telefonundan aramak gibi bir aptallığa d  meyeceksin umarım!"

Neco ters ters mırıldandı: "Niyeymiş?"

"Yahu! Ya adam gerçekten Ghost veya başka bir şey ise! Ya senin telefonunu takip ederse? Benim telefonumdan ara. Benim numaram gizli!"

Neco elinde olmadan güldü. “İyice paranoyak oldun sen! Kaçan o, kovalayan biziz! En iyisi buranın konumunu atayım da tıpış tıpış gelsin. Birbirimizi bulmak için zahmete girmeyiz hiç değilse. Ne dersin?”

“O zaman da belki bir orduyla gelir buraya.”

“Şaka yaptım yahu!”

“İçimde bir huzursuzluk var ve bilirsin, hislerim pek yanılmaz.”

“Kes artık...” Dönüp masaya gitti. Dosyayı açtı. Adamın sisteminde kayıtlı cep numarası, silinmez kalemle fotoğrafının üstüne yazılıydı. İbrahim’in yanına gelip elini uzattı. “Peki, dediğin gibi olsun. Senin telefonundan arayalım herifi. Bakalım neyin nesiymiş...”

İbo da elini iç cebine atıp ona telefonunu verdi. Fotoğrafın üzerindeki numarayı çeviren Neco biraz sabırsızlıkla beklemeye başladı. Konuşmaları ikisi de duysun diye sesi hoparlöre vermişti. Sonunda telefon açıldı.

“Alo?” dedi karşıdan açan ses. İkisinin de tahmin ettiği gibi kalın, kendine güvenen bir sesi vardı adamın.

“İyi geceler, Yılmaz Keydanlı mı?”

“Evet...”

“Selam, dostum! Bak, hiç uzatmadan hemen konuya gireceğim,” dedi Neco rahat bir sesle. “Sanırım başının büyük bir dertte olduğunu biliyorsundur.”

“Kiminle görüşüyorsun?”

“Bu şu anda o kadar önemli değil! Önemli olan senin ve Doktor Hanım’ın peşinde olduğumuz. Kaçacak hiçbir yerin yok.” Karşıdan bir tepki gelmemişti. Telefonun ucunda derin bir sessizlik vardı. “Dinle, dostum. Birkaç acemiye alt ettin diye kendini güvende ve güçlü sanma. Güvende olabilmen için o kadını bize teslim etmen lazım. Bu kadar net! Sizi birkaç saat içinde bulacağımızı bilmeni isterim.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü buralar benim çöplüğüm. Uçan kuştan bile haberim olur.”

“O hâlde beni niye aradın ki? Madem bu kadar kolay?”

“İş uzamadan, medeni yollardan meselemizi halledelim istedim. Akıllı olursan ve Doktor Hanım’ı kendi rızanla bize teslim edersen canını kurtarırısın. Yetenekli olduğunu kabul ediyorum ama eninde sonunda zayıf düşüp öleceksin. Teklifimi kabul edersen, belki üzerine

biraz para da kazanabilirsin. O küçük dükkândan fazla kazanamadığına eminim."

Karşı taraf önce sessizdi. "*Ne kadar bir para?*" diye sordu sonra.

"Elli bin dolar düşünüyordum aslında..." dedi Neco. "Fakat harcadığın çabaya saygı olarak, yüz bin dolar öneriyorum. Kadını teslim et, anında hesabına yatsın."

Elbette böyle bir şey olmayacaktı. Neco, koruması İbrahim'e alaycı bir şekilde göz kırpmıştı.

"*Patron sen misin peki? Sana nasıl güveneceğim?*"

"Benim elbette! Yoksa niye arayayım?"

"*Buluşma noktasına sen mi geleceksin?*"

Neco ve İbrahim bir an karşılıklı bakiştılar. Şu ana kadar adamın sesinde en ufak bir korku veya endişe hissetmemişlerdi. İri yarı koruma huzursuzca kıpırdandı.

"Evet, ben geleceğim. Normalde böyle küçük işlerle adamlarım ilgilenir ama senin için bir istisna yapacağım. Seni merak ediyorum. Bakalım, fotoğrafına benziyor musun?"

"*Sana güvenip güvenemeyeceğimi bilemiyorum. Düşünmem lazım. Kadın uyumak üzere. Bir saat sonra beni yine ara. Karar verirsem adresi söylerim. İki adamınla gelir alırsın. Kalabalık bir grupla gelersen anlaşma biter. Emin ol, bazılarının da canı yanar.*"

"Anlaştık... Akıllı adamları severim."

"*Evet! Ben de!*" Ve adam telefonunu kapatmıştı.

Neco yine İbrahim'le bakiştı. Kendi yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. "Halledeceğiz galiba!" dedi keyifli bir sesle. Telefonu ona geri uzatmıştı. "Kolay oldu!"

İbo'nun kaşları çatıktı. "Evet, fazla kolay olmadı mı sence?" diye mınıldandı. Telefonunu alıp ceketinin cebine attı.

"Nasıl yani? Adam korkup vazgeçti işte! Sen de duydun."

"Ne korkması ya! Herif ip üzerinde takla atan bir kumarbaz kadar rahattı! Pazarlık bile etmedi. Bu iş cidden canımı sıkıyor."

"Acemi olduğu çok belli! Artık saçmalama da gidip hazırlan. Beceriksizlerin eline bıraktığımız şu işlerle biz ilgilenelim. O bölgedeki tüm

adamlara da toplanmalarını söyle. Adres geldiğinde hepsini orada istiyorum. Sen de tek başıma gideceğimi sanacak kadar aptal olamazsın.”

“Niye bir saat sonra dedi? Bence bizi oyalıyor ve zaman kazanmaya çalışıyor. Belki harita üzerinden rastgele bir yer seçip bizi kendisinden çok uzağa gönderecek? Belki de gerçekten orada olup bize tuzak kuracak?”

Neco yine güldü. “Sen gerçekten bu gece iyi değilsin. Uykun mu geldi yoksa? Saat geç oldu diye kimyan mı değişti? Oraya bir sürü adamla gideceğiz. Seni tanımasam korktuğunu düşüneceğim, İbo! Sen ki iki sersemi çıplak elle öldürmüş adamsın!”

“O da iki saat içinde altı kişiyi öldürdü, Neco! Anla artık. Hepsi profesyonel ölümlerdi. Dört adamın hiçbirinde ikinci bir mermi yok! Tek mermi ile işlerini bitirmiş! Temiz ve hızlı olmuş. Dinlenme tesislerindeki iki adamımızı ise bıçak darbesiyle, sessizce öldürmüş. Gergin değilmiş. Endişeli bir korkak gibi tekrar tekrar bıçaklamamış.”

Neco bu sefer gerçekten duraklamıştı. “Bana yine Ghost masalı deme!” diye homurdandı. “Yılmaz Keydanlı gölgelerde gezinen tek başına bir adam sadece!”

Gidip pencereden dışarıya baktı. Bir saatleri vardı. Bir saat sonra her şeyin yoluna gireceğini umuyordu.

İbo kendi odasına gidip kanlı kıyafetlerini değiştirdi. Burada her zaman bir yedeği bulunurdu. Hazırlanıp yeniden patronunun odasına dönmüştü ki telefonuna bir mesaj geldi. Elini ceket cebine atıp telefonu çıkardı. Neco da dönüp yanına gelmişti. İkisi birden gözlerini ekrana çevirdiler. İbrahim’in yüzü daha da asılmıştı.

“Kim bu?” diye sordu Neco.

“İstihbarattaki adamlarımızdan birisi.” Kilit ekranında mesajın bir kısmı gözüküyordu ama daha fazlası için üzerine tıklayıp açması gerekmişti.

“Gecenin bu saatinde ne yazmış?”

İbo sanki biraz beyazlamıştı. Telefonu uzatıp onun da okumasını sağladı.

Telefon numaran sisteme düştü. Birisi sorgulama yaptırıyor. Çok güçlü bağlantıları olmalı. Konum bilgileri dâhil her şeyi öğrenecekler. Acilen her şeyi imha et.

Bakıştılar bir saniye. Sonra Neco hemen telefonu alıp ahşap masasının cilalı yüzeyine koydu. Masanın diğer köşesindeki pahalı kristal vazoyu kaptı. Dibiyle defalarca telefona vurup parça parça etti. Onunla da kalmayıp eline aldı. Meydana çıkan sim kartını da kırıp yere attı. Her taraf telefonun parçalarıyla dolmuş, masanın yüzeyi de zedelenmişti.

"Sana söyledim!" diye sertçe hatırlattı İbrahim. Dişlerini sıkıyordu. "Bu adam hiç normal değil. İstihbarata kim bu kadar çabuk erişebilir? Servis sağlayıcılar, savcılık talebi olmadan asla gizli numaraları açıklamazlar. Gizli olan numaramı bir çırpıda nasıl öğrenebilir? Hangi yetkiyle bu kadar çabuk sorgulama yaptırabilir? Üstelik biz adamın telefonunu bildiğimiz hâlde neden kimse onun yerini tespit edemiyor?"

"Çok güçlü tanıdıkları olabilir. Mesajda da öyle yazmış işte! Neticede o bir iş adamı... Vardır tanıdıkları." Neco hâlâ bir bahane bulmaya çalışıyordu.

"Gecenin bu saatinde mi?"

Neco elini saçlarında gezdirdi. Ne düşüneceğini bilemiyordu artık. Sonunda pes etti. "Haklısın!" diye isteksizce onayladı. "Bürokratların hiçbirisi sabahtan önce kullarını kıpırdatmazlar. Ne yapacağız peki?"

"Beni dinlersen, bu iş için Dilaver ve adamlarını çağıralım. Adam uzun yıllar yurt dışında askeri eğitim verdi. Emrindekiler de tam bir profesyoneldir."

"Güldürme beni! Alanya'ya gönderdiklerim de öyleydi."

"Onların akıbetini bilmiyorum ama Dilaver tam bu işin adamı. Biraz pahalı olsa da işini iyi yapar."

"Biliyorum, daha evvel çalışmıştık." Düşünceli gözlerle bakıyordu. "Onların gelmesi sabahı bulur. Keydanlı ne olacak?"

"Eski planı devam ettireceğiz. Yerini kendimiz tespit edeceğiz. Sonrasını Dilaver halleder."

Neco hafif bir nefes aldı. Sonra bu planı onayladı. "Peki! Fakat basında ben de olmak istiyorum. O adamı gerçekten merak ediyorum. Yüz yüze durup gözlerinin içine bakmak istiyorum. Sonra belki gırtlığına bıçağı ben sokarım."

Sesinde saplantılı bir adamın tınısı vardı. Keydanlı çok kısa bir sürede Neco için normal bir hedef olma özelliğinin dışına çıkmıştı.

"Önce onu bulalım da..." diye mırıldandı. "Canlısı için şansımızı deneriz."

İbo işleri halletmek üzere oradan ayrıldı. Neco sıkıntılı gözlerle kırık telefon parçalarına bakıyordu.

"Kimsin sen, Yılmaz Keydanlı?" diye kendi kendisine mırıldandı. "Sen ve o ihtiyar gerçekten hayalet misiniz? Ghost değilseniz nesisiniz?"

11. BÖLÜM

GİZLİ KALMAK ZOR

8 Temmuz Çarşamba / 06.15

B irisi tarafından hafifçe dokunularak uyandırıldığında, gözlerini yeni yummuş gibi hissediyordu. Kendisini evde, kendi rahat yatağında zannetti. Uzun kirpikli güzel gözleri yavaşça aralandı. Önce ne olduğunu hatırlayamadı. Mavi gözleri, karşısındaki uzun adama dikildi. Bu adam da kimdi? Onun odasında ne arıyordu?

Sonraki saniyede ise onun kim olduğunu hatırladı. *Yılmaz Keydanlı...* Ardından, bir gün önce olanlar da tümüyle aklına üşüştü. Hepsi bir iki saniye içinde gerçekleşmişti.

“Ne oldu?” diye endişeyle doğrulup sordu.

“Korkulacak bir şey yok. Sabah oldu. Artık buradan ayrılmamız gerekiyor.”

Genç kadın pamuklu pijamasının açılan yakasını düzeltti. Oysa Yılmaz ona bakmıyordu bile. Kapıya yönelmişti. Mihrimah kolundaki zarif saate baktı. “Ama daha çok erken!” diye itiraz etti.

“Yeterince geç!” dedi Yılmaz geriye bakmadan. “Hava aydınlanıyor. On dakika sonra çıkalım...”

“Emredersiniz!” diye alçak sesle homurdandı Mihrimah. Örtüyü üzerinden ittirdi. Odadan çıkan Yılmaz’ın ardından ters ters bakıp söylendi. “Huysuz!.. Benim banyoya gidip gelmem bile on dakika sürer.”

Tabii, Yılmaz duymamıştı. Duymuşsa bile aldırmamıştı. Genç kadın evin banyosuna doğru yalın ayak yürüdü. Yerler temiz halıyla kaplıydı. Elini yüzünü yıkayıp yeniden odaya döndüğünde Melike’yi orada gördü. Yatağı onun yerine toplamıştı bile.

“Günaydın!” dedi Melike neşeyle. Sabah sabah ne kadar güzeldi bu sarışın! Gözleri parlıyordu. “Sana yeni kıyafetler getirdim. Makyaj malzemen yoksa benimkileri kullanabilirsin.”

Mihrimah bir kenara düzgünce konmuş olan kot pantolon ve açık mavi renkli bluza baktı. "Teşekkür ederim!" dedi gülümseyerek. "Çok naziksin."

"Sana olurlar sanıyorum. Bunlarla daha rahat edersin." Gözleri genç kadının dik göğüslerine kaymıştı. "Göğüsler hariç bedenlerimiz aynı gibi..."

Mihrimah'ın da gözleri ister istemez onun göğüslerine kaymıştı. Gerçekten dikkat çekecek kadar dolgun ve güzel görünüyordu. Yılmaz Keydanlı bu göğüsleri seviyor olmalıydı. "Olur sanırım," dedi yavaşça. Kendi kendine kızmıştı. Adamın bu göğüslerle ne yaptığı onu ilgilen-dirmezdi.

Melike başını salladı. "Tamam o zaman. Ben çıkayım da sen giyin. Eski giysilerin burada kalsın. Ben yıkarım. Bir ara alırsın." Sonra dönüp oda kapısına yöneldi. Kapıyı ardından çekip kapattı.

Mihrimah hızlıca soyundu. İç çamaşırlarını değiştiremediği gibi banyo da yapmamıştı. Kendisini kirli hissediyordu. Madem İstanbul'a geri döneceklerdi, eve uğrayıp bir duş alsa, üstünü değiştirse nasıl olur-du? Ya hastaları ne olacaktı? Sekreterine bir şekilde ulaşip mesaj bırak-malıydı.

Çantasındaki rujunu alıp hafifçe dudaklarına sürdü. Pek makyaj düşkünü değildi. Cildi bunu gereksiz kılıyordu zaten. Kısa saçlarını bir lastik tokayla ensesinde atkuyruğu yaptı. İncecik boynu çekici bir şekilde meydana çıkmıştı. Aynada kendisini süzdü. Kot pantolon tam oturmuştu. Mavi bluz da dik göğüslerini öne çıkarmıştı doğrusu. İnce askılarının meydana bıraktığı omuzları güzel görünüyordu. Melike gibi dolgun göğüsleri olmayınca bluzun göğüs oluğu birazcık aşağıya inip oldukça cömertleşmişti. Farkında değildi ama daha seksi olmuştu.

Yeni kıyafetlerle kendisini bir nebze iyi hissederek odadan çıktı. Oturma odasına geçti. Orada kimse yoktu. Mutfaktan sesler geliyordu. O tarafa yöneldi. Yılmaz bir sandalyeye oturmuştu. Önündeki masaya kahvaltılıkler yerleştirilmişti. Genç adam kızarmış bir dilim ekmeği ısı-rırken, Melike'nin anlattıklarını dinliyordu.

O içeriye girince konuşmayı kesip ikisi birden ona baktı. Sonra Yılmaz önüne dönüp kahvaltısına devam etti.

"Giysilerim sana çok yakışmış!" dedi Melike gülümseyerek. "Kah-valtı için Yılmaz'ı ikna ettim. On dakika ayırdı. Sen de omlet ister mi-sin?"

“Çok aç değilim. Teşekkür ederim. Bir dilim ekmek yeterli.”

Bir sandalye çekip oturdu. Önündeki temiz tabağa Melike kızarmış iki dilim ekmek bıraktı. Görünüşe göre Yılmaz kahvaltısını bitirmişti bile. Saplı kupasındaki tavşankanı çayını yudumluyordu.

Genç adam çayını yudumlarken bir yandan da Mihrimah'ın ekmeğine tereyağı ve bal sürüşünü izledi. Sonra da bir parçayı ısırtışını süzdü. Gözleri hafif rujlu dolgun dudaklarında gezindi. Tertemiz cildiyle sabahın o saatinde bile hayret verici derecede dinç ve güzel görünüyordu.

Bakışları kesişti bir an. Mihrimah'ın kaşları soru sorarcasına kalktı. Niye kendisini süzdüğünü anlamamıştı. Genç adam bir şey demedi. Ciddi gözlerinden bir şey anlamak mümkün değildi. Bakışlarını kaçırmamıştı bile.

Melike de ikisi arasındaki boş sandalyeye oturup bir dilim kızarmış ekmeğe uzanmıştı. Aralarındaki bakışmanın farkında değildi. “Geldim...”

Yılmaz bu sefer gözlerini ona çevirdi. “Sen arabasız sorun yaşamaz mısın?” diye sordu. Böylece az önceki konuşmalarının ne olduğu ortaya çıkmıştı.

“Hafta içi işe servisle gidiyorum. Hafta sonu da bir yere gitmeye niyetim yok. Hava çok sıcak. Evde pineklemeyi düşünüyorum. Roman okuyacağım. Çok heyecanlı bir aşk romanım var.”

“Peki, teşekkürler. İlk fırsatta sana arabayı geri gönderirim.”

“Sen kendin getirsen daha iyi olmaz mı?” diye sordu Melike hafif bir göz süzmeyle.

“Bakalım...” dedi genç adam.

Mihrimah onları dinlememeye çalışıyordu. Birkaç dakika sessizce kahvaltılarını ettiler. Tereyağlı ve ballı ekmek güzel gelse de gerçekten fazla iştahı yoktu. Çayının desteğiyle ekmeğini zorla yedikten sonra ayağa kalktı. Kirlenmiş tabağını ve çatal bıçağını lavaboya götürürken Melike ardından seslendi:

“Ben hallederim... Makineye koyacağım. Sen oraya bırak.”

Genç kadın elindekileri mutfak tezgâhına bıraktıktan sonra banyoya geçti. Elini ağzını yıkayıp son bir kere aynadan kendisi süzdü. Hâlâ başına gelenlere inanamıyordu. Bundan sonra ne olacaktı peki? Ne zaman bitecekti? Kötü adamlarca muayenehanesinden kaçırılmaya

çalışılmıştı. Takip edilmişti. Vahşi bir çatışmaya şahit olmuştu. Bir sürü ölü insan görmüştü. Şimdi ise evinden uzakta, akıbetinin ne olacağının belli olmadığı bir güne başlıyordu. Aksi gibi bu suratsız adama bağımlı kalmıştı.

Neyse ki mutfağa geri döndüğünde, içindeki sıkıntıyı gayet güzelce gizleyebilmişti. "Ben hazırım," dedi sakince.

Genç adam bardağının dibinde kalanı son çayı da bir yudumda bitirip doğruldu. "Kalkalım o hâlde!"

Beş dakika sonra kapının önünde vedalaşıyorlardı. Hava aydınlanmıştı ama sokaklar henüz çok hareketli değildi. İleride bir çöp kamyonu, büyük konteynerlerdeki çöpleri topluyordu. Kırmızı, kirli motosikletiyle karton kâğıt toplayan bir adam da yavaş yavaş önlerinden geçti. Kapıda duran üç kişiye öylesine göz atmış, yoluna devam etmişti. Başka da kimse yoktu.

Melike'ye içtenlikle teşekkür etti genç kadın. "Yardımlarını unutmayacağım, sağ ol!" dedi ona sarılarak.

"Hiç önemli değil, zevkti!" karşılığını aldı. "Yine görüşelim mutlaka! Kıyafetlerini de alırsın."

"Tamam, olur."

Melike'nin genç adama karşı tavrı ise daha farklıydı. Uzanıp hiç çekinmeden yine dudaklarını öptü. Gözlerini gözlerine dikti. "Sakın öleyim deme!" diye fısıldadı.

"Merak etme!" dedi genç adam yumuşak bir bakışla. "Henüz niyetim yok."

"Güzel! Benim için çok değerlisin."

Melike'nin küçük arabasına binip yola çıktıklarında, Mihrimah hâlâ bu sarışın kadının Yılmaz'a olan tutkusunu düşünüyordu. Yan gözle genç adama baktı. Yılmaz dikkatini yola vermişti. Gür, kumral saçları yine tutucu bir şekilde geriye taranmıştı. Çıkık elmacık kemikleri, geniş alnı, köşeli çenesi ile dikkat çekici olsa da Melike kadar güzel bir kadının kalbini kaptıracağı başka ne özelliği vardı ki? Onu bu adama bu kadar tutkuyla bağlayan, onun için tehlikeye atılmasına sebep olan şey neydi? Onun kişiliği miydi?

Ne yazık ki Mihrimah hâlâ onun kişiliğini de etkileyici bulmuyordu. Üstelik kolayca insanları öldürebilmesinden dolayı ondan biraz çe-

kiniyordu. Her ne kadar bunu kendisini kurtarmak için yapmışsa da cinayet cinayetti!

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu. “İstanbul’a mı dönüyoruz.”

“Tam olarak değil. Maşukiye’ye gittiniz mi hiç?”

“Gittim elbette! Harika bir doğal güzelliştir!”

“Evet, öyledir. Şimdi oraya gidiyoruz. Bana ait bir dağ evi var. Belki birkaç gün orada saklanabiliriz.”

Mihrimah’ın gözleri irileşti. “İkimiz mi?”

“Ev büyüktür. Rahatsız etmem sizi!”

“Kusura bakma ama yine de aynı evde olacağız. Ben böyle şeylere alışık değilim. Bir otele gitsek olmaz mı?”

“Yerimizi anında tespit ederler.”

“Sahte isimle falan gireriz. Filmlerdeki gibi!”

“O da olur ama sizi koruyabilmem için otelde aynı odada kalmamız lazım. Diğer türlü olmaz. Babanıza söz verdim.”

“Saçmalama, Yılmaz ya! Aynı oda ne demek?”

“Dağ evinde daha özgür olursunuz. Yuvacık barajına bakan harika bir manzarası vardır. Kısa bir tatil gibi düşünün. Birkaç kitap bile okuyabilirsiniz.”

Genç kadın dişlerini sıktı. “Umarım duşu, tuvaleri falan vardır. Başından aşağıya dağ suyu döküp beni yıkamaya kalkmazsın, değil mi? Filmlerdeki gibi gölde çıplak da yıkanmam, haberin olsun!”

“Gayet konforludur...” dedi Yılmaz onun iğnelemesine aldırmadan. Gaza biraz daha bastı. Ana caddelerdense ara yollardan gidiyordu. Sonunda Silivri’den sorunsuz çıkmışlardı. “Fakat evin arkasında küçük bir gölet var. Tertemizdir. Orada çıplak yıkanmanın çok keyifli olduğunu söyleyebilirim.”

“Birçok kadın arkadaşınla test ettiğine eminim!” dedi Mihrimah ters bir sesle.

“Daha önce oraya kimseyi götürmemiştim!” Yılmaz’ın cevabı kuru ve kesindi. “Orası benim yalnızlık kalemdir...”

Uzun bir süre konuşmadan yol aldılar. İstanbul’un kuzeyindeki ottoyoldan şehrin çevresini dolaşarak gidiyorlardı. Trafik rahattı. Radyodan haberleri dinlemişlerdi ama şimdilik onlarla ilgili hiçbir haber yoktu.

Önceki gün sanki hiç kimse ölmemiş gibi herkes olağan hayatına devam ediyordu.

Haberlerden içi şişen genç kadın uzanıp başka kanallarda gezindi. Yabancı müzik yayını yapan bir kanalda bıraktı. Güncel müzikler arka arkaya çalmaya başlamıştı.

Kocaeli'ye varmaları dört saatlerini almıştı. Otoban üzerinde yol çalışması yapılıyordu. Bir de kaza olmuştu. Maşukiye yoluna saptıklarında, haftanın her günü işlek olan turistik beldenin yolları tabii ki yine kalabalıktı. Mihrimah artık dikkatle etrafını seyrediyordu. Her yeri yeşillikler, dev ağaçlar sarmıştı. Evler bile yeşillikler içinde kaybolmuştu. Lokantalar, seyyar satıcılar, hediyelik eşya satanlar çoktan işlerinin başına geçmişti.

Bir süre sonra çok kıvrımlı bir dağ yoluna girdiler. Sollarında inanılmaz güzellikte, kartpostalları aratmak bir yana, onlardan bile güzel görünen bir göl belirmişti. Yuvacık Barajı'nın oluşturduğu bu harika manzara tam seyirlikti. Bazı ağaçların gövdeleri, hatta aşağıya sarkmış dalları bile suyun içindeydi. Göl üzerindeki inanılmaz ışık yansımaları, sürekli değişen olağanüstü manzara gerçekten nefes kesiciydi.

Manzarayı izlemeye o kadar dalmıştı ki yoldan ayrıldıklarını, kısa bir toprak yola girdiklerini görünce üzüldü. Yolun iki tarafı sık çalılıktı. Karşıdan gelen ikinci bir arabaya geçiş hakkı tanımayacak kadar dardı. Hatta bazı ağaçların yaprakları arabaya dokunuyordu.

Bu yolun, Yılmaz'ın bahsettiği kulübeye ait olduğunu hemen anladı. Elli metre sonra, ağaçlara ve yüksek bir tepeye sırtını dayamış olan ahşap kulübeyi gördüğünde tüm sıkıntısını unuttu. Her normal dünyanın, ömründe en az bir kere kalmak isteyeceği kadar güzel bir görünümü vardı. Konumu ise âdeta bir cennet parçasıydı. İki katlı kulübenin çevresi ahşap çitlerle çevrilmişti. Yönü gölü görecektir şekilde ayarlanmış, zeminden de bir metre kadar yükseğe inşa edilmişti. Önünde geniş bir veranda bulunuyordu. Orada kahvaltı etmenin, göle bakarak akşam yemeği yemenin hayali bir anda genç kadının gözlerinin önünde belirdi. Bu harika olurdu.

Elbette yanında sevdiği birisi ile olsa daha da güzel olurdu!

Genç adam telefonunu çıkardı. Bir uygulama açıp düğmelerine bastı. Evin girişindeki ahşap görünümlü çelik bariyer yavaşça kenara kayd. Otomobili evin yan tarafına park etti. Burası gölgelikti.

Yılmaz bir şey demeden arabadan indi. Mihrimah da peşinden çıkmıştı. Genç adam evin önüne gelip etrafını süzdü. "Biraz bakımsız, kusura bakmayın!" dedi. "Bu yaz sadece bir kere gelebildim. Normalde çimleri keser, yoldaki dalları da budarım ama ortamın elverişliliği sebebiyle bitkiler hemen büyüyorlar."

Mihrimah hâlâ hayranlıkla etrafını seyrediyordu. Göl olduğu gibi önlerindeydi. Yürüyerek birkaç dakikada gidilebilirdi. Evin arkasından ise su şırıltısı duyuluyordu. O tarafa bakınca, yan taraftaki yeşillikler ve taşlar içinden nazlı nazlı akan ince dereyi gördü. Geldiği tarafta küçük bir şelale olmalıydı. Doğruca şahane göle süzülüyordu. Suyu pırıl pırıldı.

"Çok güzelmış gerçekten!" dedi yavaşça. Sesinde hafif bir hayranlık vardı.

Yılmaz evin geniş verandasına çıktı. Bir ailenin rahatça kahvaltı edebilmesi, akşam çayı içip muhabbet edebilmesi için tasarlanmış gibiydi. Anne, baba ve iki çocuk için idealdi. Hatta çiftin kendi ailelerini de barındıracak kadar büyüktü. Acaba babasıyla Boran buraya hiç gelmiş miydi?

Genç adam ahşap görünümlü çelik kapının önünde durdu. Yan taraftaki şifreli ve parmak izi tanıma özelliği olan kilide uzandı. Bu kapıyı açmak için her ikisi de gerekiyordu. Mihrimah'ın evindeki sistemle aynıydı. Şifresini tuşlara basarak girdikten sonra başparmağını tarama bölmesine dayadı. Kapının dili küçük bir tıkırtıyla açıldı. Yılmaz çok iyi dengelenmiş ağır kapıyı kolayca itirdi.

"Biraz havasız kalmış olabilir ama bir iki saate düzelir."

Mihrimah onun peşinden eve girdi. Yılmaz telefonundan bir düğmeye basınca, aynı Beylikdüzü'ndeki gibi evin pencerelerini koruyan çelik kepenkler yukarı doğru açılıp yuvalarına gizlendi. Şimdi her yer aydınlıktı. Girişin bir bölümü hariç, geri kalan kısmı yalın ayak gezilecek şekilde düzenlenmişti. Serin tutacak kısa tüylü halılar ahşap zeminin üzerindeydi. Evin içi de dışı gibi ahşaptı. Fakat tek bir böcek veya örümcek gözükmüyordu. Bu tip evleri özel ilaçlarla koruduklarını okumuştur. Bazı evlerin ahşapları da böcekleri çekmesin diye imalat öncesi kireç kuyularında uzun süre dinlendiriliyordu.

"Ev konusunda zevkti olduğunu kabul etmeliyim!" dedi yavaşça. "Burası çok güzel."

"Teşekkürler..."

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp gezinmeye ve etrafına bakınmaya başladı. İçerideki her şey harikaydı. Evin yapısına uygun, ahşap ama modern koltuklar; güneş ışığını engelleyen özel perdeler, duvarlarda birkaç yağlı boya tablo, ahşap süsler tam bir uyum içerisindeydi. Büyük odanın içinde soğuk havalarda kullanıldığı belli olan bir şömine bile vardı. Önündeki tüylü koyun postlarında oturup kitap okumak ne harika olurdu! Gözleri bir duvarı boydan boya kaplayan kütüphaneye kaydı. Yılmaz birkaç kitap demişti ama burada onlarca kitap vardı!

“Sen mi dekore ettin yoksa güzel bir kadının işi mi?” diye iğnelercesine sordu. Belki de Melike bu eve el atmıştı.

“Dediğim gibi... Buraya sizden başka kimse gelmedi.” Genç adamın sesi kesindi. “Aileniz dâhil!”

“Yalnızlık kalesi mi demiştin? Yalnızlığı seviyor musun?”

“Çoğu zaman.”

“Arada insan içine çıkmalısın. Eğlenmelisin. Belki böyle suratsız olmazsın.”

“Eğlenceli bir şey olmadı son zamanlarda.”

“Eski sevgilini gördün ya!” Kaşları hafif bir alayla kalkmıştı. Gece o güzel sarışının yatağına gidip gitmediğini merak ediyordu. Sabah Yılmaz’ın duş almış olduğunu fark etmişti. Özel bir faaliyetten sonra alınan duş muydu yoksa sadece güne zinde başlama isteğinin sonucu muydu?

Aslında o da bir duş alsa iyi olurdu. Kendisini kirli ve pejmürde hissediyordu.

“Eğlenmek için pek uygun bir zaman değildi. Kastettiğiniz oysa...” dedi genç adam hafif kısılmış gözlerle.

Mihrimah kızardığını gizlemeye çalıştı. Başını çevirdi. Yine evi süzmeye başladı. “Neyse... Beni ilgilendiren bir şey değil...” dedi önemsemiyormuş gibi. “Peki, bu güzel kalede yiyecek bir şeyler de var mı? İnanmayacaksın ama karnım acıktı. Üstelik tuvaletim de geldi. Bana odamı gösterirsen sevinirim. Sonra lütfen bir şeyler yiyelim. Yol acıktırdı beni!”

“Benim odamda yatacaksınız!” dedi genç adam.

Genç kadın irkilmişti. “Anlamadım?” diye sordu biraz şaşkınca.

"Ne yazık ki misafir odam yok. Benim odam sizin için daha uygun olur"

"Bana uyumam için masal da anlatacak mısın?" Şaşkınlığının içinde iğneleme de vardı.

"Korkmanıza gerek yok. Ben üst salondaki koltukta yatarım."

Mihrimah'ın rahatladığı gözlerinden belliydi. Endişesini şakaya vurmaya çalıştı. "Himm... İyi o zaman ya. Bir an emniyeti bahane edip aynı yatakta yatmamızı isteyeceksin sandım!"

"O kadar çapkın mı görünüyorum?"

"Aksine hiç öyle görünmüyorsun ama görünüş her şey değilmiş, dünden beri ben bunu öğrendim." Adam anlamamış gibi bakınca hemen ekledi: "Mesela seni takım elbiseli, fırsatçı bir sosyetik sanıyordum ama gözünü kırpmadan o kadar adamı öldürdüğünü görünce yanlışlığımı anladım. Çapkın olduğunu da Melike'ye bakınca rahatça görebiliyorum."

"Merak etmeyin!" dedi genç adam ciddi bir sesle. Hâlâ yüz yüze bakıyorlardı. "Benden size zarar gelmez!"

Mihrimah onun sakalı uzamış yüzünde, kesin bir ihtirasın belirtisi olan dudaklarında takılıp kalmıştı. Ne kadar da keskin çizgileri vardı! Kim bilir, kaç kadın bu dudaklardan payına düşeni istekle almıştı! Melike bile o dudakları kendi gözünün önünde kaç kere öpmüştü! Bu düşüncenin kendisini neden rahatsız ettiğini anlayamadı.

"Neden?" diye sordu farkında olmadan. Ağabeyinin sözleri aklına gelmişti. Duruşunu hafifçe değiştirdi. Bakışları karşılaştı. "Sen de benden hoşlanmadığın için mi?"

Genç adamın derin gözleri hafifçe kısıldı. "Ben öyle bir şey demedim. Sanırım duygularınız tek yönlü."

"Aramızda bir sıkıntı olduğunun farkındasın yani?"

Adam geniş omuzlarını silkirdi. "Beni üzen bir şey değil."

"O hâlde beni güzel bulmuyorsun?"

"Bana emanetsiniz!" dedi genç adam kısaca.

Mihrimah gözlerini kırpsıttı bir an. Ne demek istediğini düşündü. Sonra hemen anladı. "Babam ve abim yüzünden mi?"

"Tabii ki!"

Mihrimah alayla güldü. "Yok artık! Utanmasan, *bacım sayılırsın*, diyeceksin! Bir tane çatlak abi yeter bana."

Genç adam geri döndü. Ona cevap vermemesi ne düşündüğünü belli ediyordu. Ahşaptan yapılmış merdivene yönelmişti. "Odayı göstereyim. Ne yazık ki banyomuz ortak. Banyo raflarında temiz havlular var. Üzerimi değiştirmek için arada sırada yatak odasına girmek zorunda kalabilirim. Umarım rahatsız olmazsınız."

Genç kadın tatlı bir şekilde omuz silkti. "Ev senin... Ben içerideyken üzerini değiştirmezsene güzel olur tabii. Hatta belki ben de senin kıyafetlerini giymek zorunda kalabilirim. Elimizi kolumuzu sallaya sallaya buraya geldik. Şu arkadaki ormanın derinliklerinde veya gölün kıyısında gösterişli bir alışveriş merkezi yoktur, değil mi?" Sesi alaycıydı.

"Yok..." Kuru ses, genç kadının eğlencesine katılmadığını gösteriyordu.

Onun arkasından merdivenleri çıkan Mihrimah burun kıvrıdı. "Sende sütyen de yoktur sanırım?" diye seslendi. "Seksen beden!" Tahmin ettiği gibi Yılmaz cevap bile vermemişti. Mihrimah farkında olmadığı bir gülümsemeyle onun peşine takıldı.

Genç adamın yatak odası gerçekten çok zevkliydi. Tavan lambasına kadar çoğu eşya oldukça otantikti. Yerdeki halı yumuşacık görünüyordu. Yatak kocamandı. Yılmaz'ın boyuna uygundu. Bir sürü yastık vardı. Eski model bir dolap, odanın bir duvarını kaplamıştı. Antika olduğu ve Yılmaz'ın onu özellikle getirttiği belliydi.

Etrafını incelerken gözleri karşılaştı. "İyi para kazanıyor olmalısın!" dedi hafif bir iğnelemeyle. "Asıl mesleğini bana açıklayacak mısın?"

"Bildığınız gibi işte..." dedi adam kısaca. Gidip balkon kapısını açtı. Onun da üstünde yukarı kalkmış çelik bir kepenk görünüyordu. Evin her yeri güvenlikliydi.

"Hiç inandırıcı değil!" Kaşları hafifçe kalktı. "Bence sen kimsin, biliyor musun? İstemedenden de olsa, çıkarın olduğu bir ailenin kızına koruma hizmeti sağlayan kiralık bir katilsin. Yani şu an yaptığın, kendi adıma güvenlik işi olsa da kiralık bir katil olduğundan neredeyse eminim. Doğru mu?"

Yılmaz bir an durakladı. İlk kez keyifli bir şekilde gülümsemişti. "Tüm olanlardan çıkarımınız bu mu?"

Mihrimah kendisini topladı. O gülüş karşısında yüreğinde oluşan sıcak ısıyı görmezden geldi. Onun tutucu taramış saçlarını bir çocukmuş gibi karıştırıp alına dökmek istemişti.

"Saçma olmadığını düşünüyorum. Tam da filmlerdeki tıpsız katil modeline uyuyorsun. Boy pos, atletik vücut, bolca yara ve... Azrail'i kışkandıracak serilikte ölümler."

Genç adam başını eğdi. "Sadece bir konuda haklısınız. İstemesem de bir dostumun kızına koruma sağlıyorum."

"Bunun için iyi para alıyor musun?"

"Henüz bir rakam konuşmadık!"

"Tahmin ediyorum ki iyi bir ödeme alacaksın. Senden başkasına güvenmediğine göre! Ayrıca misafirperverliğine de bir şey diyemem. Kendi evini açtın. Pahalı arabayı kaybettin. Yatağını verdin. Babam bunları görmezden gelmez."

"Aynı şeyleri o da yapardı. Bir kere hayaumu kurtarmışlığı bile vardır."

"Cidden mi?"

"Cidden!"

"Nasıl? Anlatabilir misin?"

"Belki sonra."

Genç kadın hafif bir nefes aldı. Bu cümlelerin, *hayır, anlatmayacağım* demek olduğunu gayet iyi biliyordu. "Neyse! Gülümseyebildiğini de gördüğüme göre acilen tuvalete gidebilirim. Ben yokken sen de burada hızlıca giyinebilirsin. Sonra da şu karnımın guruldamasına bir çare bulalım."

Banyo, yatak odasının karşısındaydı. Umduğundan lüksü. Suya karşı emniyetli olması için yerleri kaymayan, ahşap desenli, büyük tayanslarla kaplanmıştı. Duş alınan camlı bölme hariç, duvarları da ahşaptı. Banyonun en dibindeki duvara yepyeni bir çamaşır makinesi yaslanmıştı.

Gözleri özlemle duşa gezindi. Tuvalet ihtiyacını giderdikten sonra ani bir kararla soyunup duşa girdi. Sıcak suyun akacağını pek ummamıştı fakat belli ki bir yerde güneş enerjisi paneli vardı. Suyu ılışırıp uzun süre kıpırdamadan altında durdu. Çok iyi gelmişti. Gözlerini keyifle yumdu. Daha yirmi dört saat önce muayenehanesinde hastalarına

bakarken ne kadar da mutluydu! Başına böyle bir bela geleceğini düşünmeden, sadece sıcak havayı ve trafiği dert ediyordu. Şimdi ise büyük bir belirsizlik ve tehlike içindeydi. Suratsız ve tehlikeli bir adamla aynı evde hapsolmek da ayrı bir sıkıntıydı.

Neyse ki tehlikeli de olsa, bu adamın yanında güvendeydi! Belli ki Yılmaz, babasından ve ağabeyinden ciddi şekilde çekiniyordu. Kendisine hiçbir zaman kadın gözüyle bakmayacak bir adamlaydı. Bu iyiydi.

Banyoda iç çamaşırlarını da yıkadı. Herhâlde bu sıcakta akşama kadar kurumuş olurlardı. Havlusuna sıkıca sarınıp başını banyo kapısından dışarıya uzattı. Hiç ses yoktu. Aceleyle yatak odasına geçti. Yılmaz tabii ki gitmişti. Balkon kapısı ardına kadar açıktı. Oda havalansın diye Yılmaz açmış olmalıydı. Çok geniş, tüm manzaraya hâkim bir balkondur. Tek bir sandalye olmasına bakılırsa, adam burayı gerçekten de sadece kendisi için planlamış olmalıydı.

Balkonda iç çamaşırlarını asacağı bir yer bakındı. Bulamayınca geri döndü. Sandalyenin üzerine bırakmayı gözü kesmemiştii. Esen hafif rüzgârda bu küçücük şeyler uçuşabilirdi. Mecburen koridordaki banyoya gidip oradaki askılardan birisine astı.

Giyinip aşağıya indiğinde kendisini daha zinde ve biraz da çıplak hissediyordu. İlk kez bir erkeğin karşısına sütyensiz, Melike'nin verdiği incecik bluzla çıkacaktı. Kısa saçları hemen kurumuştur. Vanilyalı şampuanın etkisiyle parıldıyordu. Merdivenlerin dibine yeni varmıştı ki burnuna güzel kokular erişti. Hemen mutfak tarafına yöneldi. Amerikan tarzı açık bir mutfaktı. Tabii ki çoğu şey ahşaptandı. Beyaz eşyalar ise pek sırtıtmamıştı. Beş gözlü siyah ocağın üzerinde bir tencere görünüyordu. Başında da Yılmaz duruyordu.

Dikkatle genç adamı süzdü. Ceketini çıkarmıştı. Beyaz gömleğinin kısa kolları kaslarını gösteriyordu. Neredeyse kendi bacağı kadardı. Boş zamanlarında sürekli spor yapıyor olmalıydı. Dar kalçalarının süslediği ince belinde duran tabanca ise yine önemli bir aksesuar olarak kendisini belli ediyordu.

“O ne?” diye sordu merakla.

“Mantarlı makarna!” dedi genç adam. Yan gözle kendisine doğru gelen genç kadına bakmıştı. “Sever misiniz?”

“Bilmem ki! Hiç yemedim!” Mihrimah gidip yanında durdu. Omuzları birbirine değmesin diye özen göstermişti. “Mantarı nereden buldun? Bahçeden mi?”

"Hayır! Şu hazır çorbalardan birini kullandım. Bardakta içilenlerden. Makarna suyunun içine pişirme esnasında atıyorsunuz. Güzel olur. Karnımızın açlığına acil çare olarak aklıma bir tek bu geldi. Konserve kavurma da var isterseniz ama babanız kutulanmış şeyleri pek sevmediğinizi söylemişti."

Burun kıvırdı. "Babam ne çok şey söylemiş! Mecbursam yerim aslında ama makarna daha iyi olur. Kokusu çok güzel geliyor." Etrafına bakındı. "Ben ne yapayım?"

"Yapacak bir şey yok. Verandaya çıkıp oturabilirsiniz." Gözleri bir an genç kadının bluzuna takıldı.

Mihrimah göğüs uçlarının görüldüğünü tahmin edebiliyordu. Göğüsleri çok büyük olmasa da uçları bir nohut tanesi kadar belirgindi. Üstelik bu ilgisiz bakış karşısında alışılmadık bir tepki vermişlerdi.

"Bakma öyle!" diye homurdandı. "İç çamaşırlarımı yıkadım." Daha da belirgin oluşlarını gizlemek için hemen ona sırtını döndü. Bu ne saçma bir şeydi! Daha önce bir erkek baktı diye göğüs uçları hiç böyle sertleşmemişti. "Verandadayım ben..."

Neyse ki geniş verandada iki sandalyesi olan bir masa duruyordu. Kendisi banyo yaparken genç adam onları evden dışarıya çıkarmış olmalıydı. Masada içecek olarak su ve küçük şişelerde sade gazoz vardı. Genç adamı beklerken bardakları suyla doldurdu. Bir dakika sonra Yılmaz elinde iki servis tabağıyla yanına geldi. Genç kadın o sırada hayranlıkla ilerideki harika manzarayı seyreliyordu. Suyu yakın yeşil ağaçlar, baraj gölünü de yeşile boyamıştı. Ne kadar da huzurlu bir yerdi!

Manzarayı izlerken sessizce makarnalarını yediler. Mihrimah ilk lokmada tadını algılamaya çalışmış, beğenince de memnun bir şekilde yemeye devam etmişti. En az kokusu kadar lezzetliydi. İkinci tabak teklifine bile hayır demedi. Çubuk makarnanın bu kadar lezzetli olabileceğini bilmiyordu.

"Gerçekten harika olmuş!" dedi yerken. "Bu kadar pratik bir şeyin bu kadar güzel bir lezzette olması çok ilginç! Eline sağlık."

"Bekâr olunca pratik şeyler yapmayı öğreniyorsun." Genç kadının övgüsü karşısında hiç erimemişti.

"Hiç evlenmedin mi?"

"Hayır..."

"Ben de evlenmedim."

“Biliyorum...”

Genç kadının kaşları kalktı. “Öyle mi? Nereden biliyorsun? Onu da mı babam söyledi? Belki de Boran?”

“Kimsenin söylemesine gerek yok. Ailenizi yıllardır tanıyorum. Deniz abi sanırım bir an önce evlenip çocuk sahibi olmanızı istiyor. Ölmeden önce torununu görmek istiyormuş.”

Mihrimah tatsız bir şekilde güldü. “Böyle özel konuları konuştuğunuzda göre babam sana gerçekten *güveniyor* olmalı.”

“En büyük sıkıntısının bu olduğunu düşünürsek, birisine güvenip açılması çok normal!”

“Ya Boran? O huysuz da evlenmek istemiyor! Benden büyük ve aslında evlenme önceliği onda! Babam önce onun çocuğunu kucaklamayı hayal etmeli. Hem bu *ölmeden önce* meselesi de çok saçma! Babamın yaşı elli bile değil.”

Genç adam dudak kıvrırdı belirsizce. “Ölüm her zaman onun çevresinde! Kimse genç kalmıyor. Ayrıca hayat sürprizlerle dolu. Devlet için hayatını tehlikeye attığını unutmayın!”

Mihrimah gerçekten de bunu unutmuştu. Durakladı bir an. “Yine de gönlü olsun diye sevmediğim bir adamla evlenecek değilim. Bu devirde iyi bir koca bulmak ne kadar zor, biliyor musun sen?”

“İyi bir kadın bulmak kadar zor olmalı...” Sesi hafif alaycıydı.

Mihrimah onun yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışıyordu. “Belli ki bir kadın seni epey pişman etmiş!” dedi. Melike’nin sözleri aklına gelmişti. Bu respit karşısında Yılmaz sessizdi. Genç kadın üsteledi. “Öyle mi?”

Genç adam umursamazca omuz silkti. “Böyle özel konuları konuşmak için benim de size *güvenmem* gerekmiyor mu?” diye hafif bir alayla sordu. Onun sözlerini hatırlatmıştı.

“Ben Deniz Karadağ’ın kızıyım! Bu yetmez mi? Benim sana güvenmem de bir mucize aslında.”

“Bence de kimseye güvenmeyin...”

“Sen güvendin de mi böyle oldun?”

Yılmaz suyundan bir yudum içti. Gözleri yeniden sertleşmişti. “Ben nasıl olmuşum ki?”

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Eminim bir zamanlar güvendiğin bir kadın olmuştu. Sonra ne oldu? Seni daha yakışıklı bir adamla mı aldattı? Daha zengin bir adamla? Ya da sana olan ilgisi mi bitti? Birle-rini öldürdüğünü mü öğrendi? Yoksa seni öylesine terk mi etti?" Kaşları hafifçe, soru sorarcasına kalkmıştı. "Söyle haydi, vardı bir kadın, değil mi? Benden ve hatta Melike'den daha güzel bir kadın olmalı... Sonra ne oldu?"

"Bitti işte!" Sesi kuruydu.

"Onu anladım da neden?"

Genç adam sandalyesini geriye itip doğruldu. Masanın üzerinden boş tabakları ve çatalları aldı. "Uzun hikâye... Sıkıcı da..." Dönüp eve girmişti. Mihrimah onun ardından bakıp kalmıştı. Merak etmişti doğrusu. Bu konuyu bir ara babasına sormalıydı. Babası ona açıldığını göre, Yılmaz da aynı şeyi yapmış ve babasına o kadın hakkında açılmış olmalıydı.

O da yerinden kalktı. Bardakları ve boşalmış şişeleri mutfığa götürdü. Yılmaz tabakları yıkamaya başlamıştı bile. Elinde köpüklü bir sünger vardı. Genç adam bardakları onun elinden aldı.

"Şişeleri geri dönüşüme atacağız, değil mi?" diye sordu Mihrimah.

"Geri dönüşüm için buraya çöpçülerin geldiğini mi sanıyorsunuz?"

"Ya ne oluyor? Göle mi atıyorsun?"

"Diğerleriyle birlikte çöp konteynerine atıyorum. Bir kilometre geride piknikçiler için bir tane var."

"Ama bunlar geri dönüşüme gitmeli!"

"Şehirde yaşamıyoruz. Eminim çöp toplama ve arıtma tesisinde ayrıştırılıyorlardır. Şuradaki çöp bidonuna atabilirsiniz. Yarın hallederim."

Genç kadın isteksizce elindekileri çöp torbası geçirilmiş bidona attı. Sonra ellerini yıkamak için lavaboya gitti. Lavanta kokulu sıvı sabunla temizlendikten sonra ne yapacağını bilemeden durdu. Ardından kütüphaneye doğru yürüdü. O kadar çok kitap vardı ki! Birkaçının ismini okudu. Bazılarını da eline alıp inceledi. İçlerinde İngilizce, Almanca ve Rusça kitaplar bile vardı. Bu dilleri biliyor muydu yoksa sırf gösteriş olsun diye mi kütüphaneye koymuştu? Peki ama kime gösteriş yapacaktı? Burası onun yalnızlık kalesi değil miydi?

Türk yazarlardan seçtiği bir tanesini alıp kendisini rahat koltuklardan birine attı. Ayaklarını önündeki pufa uzattı. İlk sayfadan itibaren okumaya başladı. Sessiz ortamda kitap okumak gerçekten çok keyifliydi. Yirmi dakika sonra Yılmaz da yanına gelmişti. Evin içinde gezinip kapıları ve pencereleri kontrol ediyordu.

Genç kadın kitabı indirdi. "İş yerine telefon açsam sorun olur mu?" diye sordu ona. "Sekreterim meraklanmıştır."

"İmkânsız..." dedi Yılmaz. Ondan uzak bir koltuğa oturdu. Pencereden dışarısını görebiliyordu.

"Mesaj atsak?"

"Onun hayatını tehlikeye sokmuş olursunuz!" diye yine reddetti. "Birileri onu konuşturmaya kalkarsa, bilmediği bir şeyi söyletemezler."

Mihrimah canı sıkkın bir şekilde iç çekti. Aklına güvenlik görevlisinin öldürüldüğü gelmişti. "O da mı tehlikede?"

"Şimdilik değil. İş yerinin bulunduğu binada şu anda bir sürü polis olduğuna eminim."

"Burada fare gibi saklanacak mıyız?"

Yılmaz gözlerini ona çevirdi. "Daha geleli iki saat olmadı. Sıkıldınız mı hemen?"

"Sıkılmadım ama korkarak beklemek çok bunaltıcı."

"Korkmuyorum ben... Sadece babanızın isteğini yapıp güvende olmanızı sağlamaya çalışıyorum. Siz de korkmayın! Çok yakında her şeyin düzeleceğine eminim."

Mihrimah sesini çıkarmadı. Onun korkmadığını gözlerinde görebiliyordu. Korkan bir adam evinin bahçesinde dört kişiye kafa tutup canlarını almazdı. Motosikletli adamların üzerine tereddütsüzce yürümezdi. Bu deli cesaret olabilirdi ama yaptığı işi çok iyi bildiği de açıktı.

Bir süre sessizce kitabını okudu. Yavaş ilerleyen bir polisiyeydi. On dakika sonra gözleri kendiliğinden kapandı. Kitap kucağına doğru yavaşça düştü. Gece sık sık uyanmış, doğru düzgün uyuyamamıştı. Şimdi ise öğlen sıcaklığının bastırmasına rağmen oldukça serin olan ev, direncini alıp götürmüştü.

Onun uyuduğunu fark eden Yılmaz yerinden kalktı. Bir an başında durup baktı. Koltukta kaykıldığı için tişörtü iten göğüs uçları iyice belirginleşmişti. Sessizce uyuyordu. Pürüzsüz cildinin üzerine uzun kir-

piklerinin gölgesi düşmüştü. Kırmızı dudakları, beyaz cildine apayrı bir hava katıyordu.

Güzel kadındı. Özel bir erkeğin hak edeceği kadar güzel ve cesur! Başka bir kadın olsaydı şu anda ağlayıp zırlıyor olurdu. Ailesine ait cesur kan, onun da damarlarında geziniyordu. Bazen canını sıkacak kadar alaycı laflar etse de saygıyı hak eden bir kadın olduğu açıktı.

Uzanıp kitabı kucakından aldı. Bir kenara koyduktan sonra ince ayak bileklerini yumuşakça tuttu. Küçük bir zorlamayla puftan çekip koltuğa doğru uzattı. Mihrimah gözlerini hafifçe aralamış olsa da rahat koltuğa hemen uyum sağlamıştı. Başının altına konan yumuşak koltuk minderine yüzünü gömdü. Yan dönüp anne karnında gibi hafifçe kıvrılmıştı.

Yılmaz şömineye doğru yöneldi. Soğuk kış gecelerinde kullanmak üzere kenardaki rafta duran polar örtüye uzandı. Geri gelip genç kadının üstünü beline kadar örttü. Fazlası onu terletirdi. Mihrimah memnun bir şekilde koltukta biraz daha kaykılmıştı.

Evin içinden verandaya çıkan genç adam gözlerini etrafında gezdirdi. Evin arkasından kimse gelemezdi. Sık ve yüksek ağaçlar vardı. Onların arkasında da dik ve kayalık bir yamaç yükseliyordu. Eve araçla gelinebilecek tek yol kapı tarafıydı. Fakat evi çevreleyen çitlerden gizlice birisinin atlaması her zaman mümkündü. Yamaçlardan da iyi eğitilmiş birkaç komando gelebilirdi. Cemil Keskin'i kurtarmak isteyen çetenin daha eğitilmiş adamları da olabilir miydi acaba? Şimdiye kadar karşılaşmaları pek yüksek nitelikli değildi.

Yeniden eve girdi. Girişteki giysi dolabının kapaklarından birisini açtı. Karşısına dokunmatik düğmeleri olan bir kontrol ünitesi çıkmıştı. Geniş ekranlı bir monitör de vardı. Bir düğmeye bastı. Birkaç saniye içinde monitör açılıvermişti. Düğmelerden birine daha dokundu. Ekranda hemen bir yazı göründü.

*** Kameralar Aktif ***

On iki adet gece görüşlü kameranın canlı yayınladığı görüntüler monitörde belirdi. Arka arkaya bastığı dokunmatik tuşlar, hemen ilgili mesajları ekrana yansıtmıştı.

*** Hareket Sensörleri Aktif ***

*** Isı Sensörleri Aktif ***

Dolabın kapağını kapattı. Dağ evinin yüz metre yarıçapında gezen her büyük kütleli canlı, cep telefonuna sinyal gönderecekti. Telefonunu da açıp ilgili uygulamayı çalıştırdı.

* Cep Telefonu ile Bağlantı Kuruldu *

Artık tüm kameraların gönderdiği görüntüler gayet net bir şekilde telefon ekranında görülüyordu.

O da banyo yapsa iyi olurdu. Sakalları da uzamıştı. Üst kata çıktı. Koridordaki banyoda genç kadının asılı iç çamaşırlarını gördü. İnce vücuduyla orantılı olarak küçüktü. Yanlarından geçip soyundu. Aldığı hızlı duş, onu kendisine getirmişti. Dün gece pek uyumamıştı. Tıraş olunca daha da dinlenmiş hissetmişti.

Yatak odasına beline sardığı havluyla geçti. Çekmecedan aldığı yeni iç çamaşırlarını giydikten sonra dolaptan bej renkli yazlık bir kumaş pantolon aldı. Üzerine de kısa kollu safari gömleğini giydi. Düğmelerini ilikleyip gür saçlarını geriye doğru taradı. Aynadan kendisine baktı. Asık yüzlü kumral adam, gerçekten de Doktor Hanım'ın hoşlanacağı bir tipe benzemiyordu. Onun kendisinden hoşlanmama sebebini tam anlamasa da durum buydu işte.

Neyse! Hoşlanması gerekmiyordu zaten!

Çok sevdiği iki arkadaşının emaneti olan bu genç doktora iyi bakmak zorundaydı. Onu korumak adına canını bile verebilirdi.

12. BÖLÜM

SENİ KORUMAK İÇİN

8 Temmuz Çarşamba / 16.55

Mihrimah uyandığında saat öğleden sonra beşe geliyordu. İlk baktığı, kolundaki altın saati olmuştu. Saçlarını düzelterek şaşkınca doğruldu. Üzerindeki ince örtü aşağıya kaydı. Amma da uyumuştur! Uyukladığının farkında bile olmamıştı.

Etrafına bakındı. Yılmaz yoktu. Bu örtüyü üzerine o örtmüş olmalıydı. Koltuğa uzunlamasına yatıran da büyük ihtimalle oydu. Hayal meyal onun ayak bileklerini tutup koltuğa uzattığını hatırlıyordu.

Esneyerek ayağa kalktı. Hâlâ uykusu vardı. Yakası açılan bluzunu düzeltti. Eliyle saçlarını yeniden toparlarken, gözü camdan dışarıya kaydı. Bahçede olabilir miydi? Kapıya gidip verandaya çıktı. Evet, genç adam gölgelikler içindeki bahçede geziniyordu. Bir yandan da telefonla konuşuyordu. Belki de konuşmasının genç kadını uyandırmasını istemediği için bahçeye çıkmıştı. Bu ince bir düşünceydi.

Konuşmasını bitiren Yılmaz ona doğru yürüdü. Genç kadın onun dinç görünüşü karşısında biraz şaşkındı. Üstünü değiştirdiğini fark etmişti. Tıraş da olmuştu.

“Babanızdı...” dedi kısaca.

Heyecanlanmıştı. “Var mı bir haber?” Her şeyin bittiğini duymak ne güzel olurdu.

“Var... Deniz abi şimdilik önemli bir sorun olmadığını söyledi. Biraz daha bekleyeceğiz. Köse ve Necdet diye iki isim bilgisine ulaşmışlar. Kim olduklarını bulmaya çalışıyorlar. Bu yüzden Boran ve diğerleriyle birlikte Ankara’ya geçmişler. Ülke içinde iyi organize olmuş böyle büyük bir çete gizli kalamaz.”

“Diğerleri kim?” diye sordu Mihrimah elinde olmadan. Sesinde hafif bir endişe vardı. “Babam gibi olan başkaları mı? Yoksa devlete bağlı güvenlik güçleri mi?”

"Her ikisi de..." dedi genç adam. "Rahat olun. Babanız emin ellerde. Koca ülke, sadece babanızın çabasıyla güvende tutulamaz. Adı sanı bilinmeyen nice gizli vatansever, ülkenin geleceği emniyette olsun diye dişiyle tırnağıyla çalışıyor. Hayatını tehlikeye atıyor."

O esnada bir telefon sesi geldi. Yılmaz elini pantolonunun cebine attı. Telefonunu çıkardı. Bir an ekrana baktı.

"Alo?" dedi hemen. Karşı tarafın konuşmasını dinledi. Sonra kısaca, "Tamam," dedi. Telefonu genç kadına uzattı. "Boran..."

Mihrimah'ın kalp atışları birden hızlanmıştı. Hemen telefona uzandı. Farkında olmadan Yılmaz'dan uzaklaşıp telefonu kulağına götürdü.

"Alo? Boran?" dedi yumuşak bir sesle.

"Mihrimah? Nasılsın, güzelim?"

"Çok şükür iyiyim, abi... Tabii, Yılmaz'ın sayesinde!"

"Sevindim... Moralini sağlam tut. Bu bela en kısa sürede bitecek."

"İnşallah! Moralim iyi ve korkmuyorum da ama..." Yutkundu. Yan gözle ileride gülleri inceleyen uzun adama baktı. Rahat konuşsun diye epey uzağa gitmişti. Gerçekten de iki kardeşin ne konuştuğunu hiç merak etmiyor gibiydi. "Bir şeyi merak ediyorum."

"Nedir o?"

"Neden Yılmaz?" diye soruverdi birden. "Beni göndereceğiniz başka kimse yok muydu?"

Boran karşı tarafta bir an duraksamıştı. Sonra kesin bir sesle konuştu: "Mihri! Ona karşı hissettiğin olumsuz duyguları bir süreliğine unutmalsın. Yılmaz seni canı pahasına korur. Ona sonuna kadar güvenebilirsin! Babam ve ben, ona kendimiz kadar güveniyoruz. Güzel doktorumuzu gönül rahatlığıyla emanet edebileceğimiz başka kimse yok! Ayrıca o çirkin suratın karşısında erimeyecek bir adam varsa, o da Yılmaz'dır!" Son cümleyi gülümseyerek bitirmişti.

"Aman, gururumu ne çok okşadın!" Genç kadın dişlerini sıktı. Bunun zaten çok iyi farkındaydı. "Onun bir katil olduğunu biliyor musun?" Sesi sıkkındı. "Dünden beri tam altı kişiyi öldürdü!"

Boran yine duraksamıştı. "Katil terimi, bana göre göreceli bir kavramdır, Mihrimah! Aynı şartlarda ben olsam, ben de aynısını yapardım. Ayrıca o adamların ölümlerinden sen de sorumlusun. Babam telefonunu imha etmeni söylemişti. Seni izlemişler!"

"Ben ne bileyim başımızda böyle bir bela olduğunu!" diye isyan etti Mihrimah. "Ne telefonda ne de mesajda hiçbir açıklama yapmadı. Yılmaz'ın yanına niye gittiğimi bile bilmiyordum."

"Neyse, ucuz kurtulmuşsunuz! Yılmaz gerekeni yapmış."

"Sen... Yılmaz'ın birilerini öldürebileceğini biliyor muydun yani?"

"Evet..." dedi Boran sakince. "Seni korumak için her şeyi yapacağını biliyordum. Yılmaz'a çok takılma sen... Onun sağladığı rahatlığın ve güvenin tadını çıkar. Bize de sorunu çözmemiz için biraz zaman ver. Babam bu işle ilgileniyor."

Mihrimah yutkundu. "O da ayrı bir konu..." dedi yavaşça. "Sen babamın devlet için çalıştığını biliyor muydun? *James Bond* gibi bir şeymiş babamız."

Boran'ın ender gülüşlerinden birisi yankılandı telefonda. "Evet, öyledir!"

"Vay canına! Tek kandırılan benmişim demek! Yıllarca uyutmuşsunuz beni! Üvey evlat mıyım ben acaba? Cami kapısından mı almış babam beni?"

"Öyle olmasını çok isterdim ama kardeşim olduğun kesin!" dedi Boran alayla. "Zaten o gün senden başkası doğmamış o hastanede!"

"Bir an için ümitlenmişim işte! Hesabınız kabardı... Bu iş bitsin, ödemeyi fitil fitil alacağım. Babam orada mı?"

"Hayır, Tahir'le bir yere gittiler. Kapatmam lazım. Seni yine ararız. Bu gece her şeyin biteceğini umuyoruz."

"Tahir kim diye sormam saçma olacak sanırım!" diye söylendi Mihrimah. Tabii ki Boran cevap vermemişti. "Peki! Öyle olsun! Hiçbir şeyden haberi olmayan saf doktor rolünü oynamaya devam edeyim ben!" Sonra çaresizce iç çekti. "Beni mutlaka olaylardan haberdar edin, tamam mı?"

"Tamam. Bu arada, her şey kötü değil. Güzel şeyler de oluyor."

"Ne gibi?"

"Kısaca, babamla ben, burada iki güzel kadınla tanıştık. Anne-kız... Tanışınca eminim ki sen de seversin. Annenin huyu da güzelliği de efsane... Fakat kızı için aynı şeyi söyleyemem. Annesi kadar güzel olsa da aynı senin gibi ele avuca sığmıyor. Lafını sakınmayan vahşi bir sarışın."

“Ben burada canımla uğraşıp uyuz bir adamın varlığına katlanırken, siz orada gönül mü eğlendiriyorsunuz?” Sesi yalandan kızgın ve şaşkıncı. “Şaka, değil mi?”

“Değil, kardeşim... Sana uzun uzun anlatırdım ama şimdi hiç zamanımız yok. Yılmaz'a selam söyle. Görüşürüz sonra...”

Mihrimah uykuda gibi mırıldandı: “Görüşürüz...”

Sonra elindeki telefona baktı şaşkın şaşkın. Konuşma bitince ana ekrana dönmüştü. Şaşkınlığını tam atlatamamışken, ekrandaki farklı bir simge dikkatini çekti. Yılmaz'a göz attı. Adam başka bir gül fidesinin oradaydı ve elindeki makasla sararmış, uzamış dallarını kesiyordu.

Ekranda kendisine değişik gelen simgeye hafifçe dokundu. Bir anda bir sürü canlı kamera görüntüsü ekranda belirmişti. Hatta bir tanesinde kendisi bile vardı. O görüntüye basınca tam ekran oluverdi. Başını çevirdi. O ana kadar ağaçların içinde bir kameranın gizlendiğinin farkında bile değildi.

Yılmaz evi bir sürü kamerayla izlemeye almıştı. Ekrana çift tıkladı. Yine bölünmüş küçük ekranlar aktif olmuştu. Bir tanesine daha basıp tam ekran yaptı. Ahşap evin yamaç tarafından görüntülendiği bir pozisyon karşısına geldi.

Elinde olmadan adamın işindeki ciddiyetine hayran oldu. Güllere sevgiyle dokunan şu adam, belinde tabancasıyla tehlikeli birisi olsa da genç kadına karşı da güllere olduğu gibi nazik ve ilgili davranmıştı.

Ve mesafeli!

Hâlâ sizli bizli konuşması ne saçmaydı! Boran'ın sözleri de kafasını iyice kurcalamıştı. Boran, kardeşini emanet edecek kadar Yılmaz'a güveniyordu. Bu güven, sadece canının emniyeti için değildi. Bir kadınla bir erkeğin arasında olabilecek cinsel yaklaşma konusunda da güven duyuyordu. Yılmaz da bu güveni boşa çıkarmayacağını açıkça belli etmişti.

Hoş, zaten bu adamla cinsel bir yaklaşma aklına bile gelmezdi. Elli tane gönlü olsa, bir tanesini ona vermezdi. Ölen diğer adamlardan tek farkı, genç kadının yanında yer almasıydı.

Yılmaz'ın yanına gitti. Telefonu uzattı.

“Teşekkür ederim...”

Genç adam bir şey demeden telefonu aldı. Cebine koyup gül fidesine döndü. Elindeki makasla kırmızı güllerden bir tanesini bir karış altan kesti.

"Bizimkiler iyiymiş!" dedi Mihrimah.

"Biliyorum... Yakında siz de evinize dönersiniz." Bir anda elinde tuttuğu gülü ona doğru uzatıverdi.

Genç kadın şaşırmıştı. Güzel mavi gözleri irileşti. Sonra elinde olmadan gülümsedi. "Bu bana mı?" Elinden aldığı gülü burnuna doğru götürdü. "Teşekkür ederim." Gonca gül mis gibi kokuyordu. "Çok gü-

"Boran size iyi davranmam konusunda ısrar etti. Benden hoşlanmadığınız düşünülürse, onun sözlerini dinlemem doğru olur. Burnumun kırılmasını istemem..."

"Yine!.." diyerek burnunun daha önce de kırılmış olduğunu hatırladı Mihrimah. Bu berbat adama niye gülümsediğini ise hiç bilmiyordu. Sebep bu güzel gül olmalıydı.

Yılmaz başını onaylarcasına eğdi. "Yine..." dedi sakince.

"Daha önce kim kırdı? Başka bir abi değildir sanırım? Ya da baba?"

Genç adam elini burnuna götürdü. "Aslında büyük ihtimalle birisinin abisi veya babasıdır. Birkaç kişi birden yaptı bunu."

"Cidden mi?" Gözleri merakla kırpsı. "Dört kişiyi iki saniyede öldürebilen bir adama bunu nasıl yaptılar?"

Genç adam geniş omuzlarını silkti. "Kötü bir günümdeydim belli ki!"

"Kadın meselesi mi?"

"Sayılır..."

"İş?"

"O da var..." Yılmaz kısa cevaplarla geçiştiriyordu.

"Sonra ne oldu?"

"Pek konuşmak istediğim bir konu değil!" diyerek devam etmeyi kibarca reddetti Yılmaz.

"Özet geç lütfen!" diye gizli bir yalvarışla ısrar etti genç kadın.

Yılmaz hafif bir nefes aldı. Onun gözlerindeki merakı ve yalvarışı görmüştü. Her kadın gibi meraklıydı elbette.

"Kısacası vuruldum, birkaç adam tarafından tekmelerle hırpalandım, sonra yanan bir aracın içinde uçurumdan aşağıya atıldım." Sesi son derece düzdü.

Mihrimah'ın gözleri irileşti. "İnanamıyorum!" Nefes alışını değiştirmiş, yüreği ona karşı hissettiği üzüntüyle şişmişti. "Bu kadarı bile çok korkunç! Ne zaman oldu bu olay? Askerde mi?"

"Hayır! Başka bir ülkedeydim. Yıllar geçti üzerinden."

"Burnun o zaman mı oldu? Tekmelerle?"

"Evet..."

"Peki, niye ameliyatla düzelttirmiyorsun? Artık tıp ilerledi. *Barbie*'yi bile kıskandıracak bir burnun olabilirdi."

"Aynaya baktıkça hainliği hatırlamak istediğim için..." dedi genç adam onun samimi sözlerine aldırmadan. Birden konuyu değiştirdi. "Bu akşam gidip size birkaç parça eşya alalım. İç çamaşırı falan... Burada birkaç gün kalabiliriz. Sonra akşam yemeği için bir lokantaya gideriz. Alabalık sever misiniz?"

"Bayılırım!" Onun konuyu hızla değiştirdiğini fark etse de sesini çıkarmadı. Yılmaz kendisinden bahsedilmesinden belli ki hiç hoşlanmıyordu. Belki de öyle çok renkli bir adam olmadığı içindi.

"Güzel! Bildiğim harika bir yer var. Tertemiz bir derenin üzerinde..." Genç kadın hâlâ gülü kokluyordu. Bakıştılar bir an. "Tabii, benimle dışarıda yemek istemezseniz sorun değil!" diye ekledi Yılmaz.

"Bir şekilde seninle yemek yemeyecek miyim zaten? Ha burada ha bir lokantada... Sorun değil. Ancak..." Sustu bir an. Yılmaz sessizce onun sözünü tamamlamasını bekliyordu. "Ancak senden istediğim bir şey var."

"Yapabilirsem elbette tabii! Nedir?"

"Artık benimle sizli bizli konuşmayı bırakmanı istiyorum. Ben seninle öyle konuşmuyorum zaten. Sen de bana adıyla seslenebilirsin. İçinde bulunduğumuz şartlarda, bana isimle hitap etmende hiçbir sakınca görmüyorum. Birbirimizden bu şartlarda uzak duramayacağımıza göre iki yetişkin gibi medeni olabiliriz."

Genç adam sadece çok kısa bir an duraklamıştı. "Bence bu şekilde mesafeli olmak daha iyi..." dedi sakince. Sesi ciddiye. "Zaten uzun süre bir arada kalmayacağız."

Ne inatçı bir adamdı bu! Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. “Hayır, bence daha iyi değil! Cıvıtmaman kaydıyla benimle belli ölçekte samimi olabilirsin. Neticede hayatımı sana borçluyum.” Genç kadının sesi de kesindi. “Endişen buysa, söz veriyorum, babamla Boran’a söylemeyeceğim. *Odun gibiydi, çok ciddiydi, yüzü hiç gülmedi, derim.*” Güzel burnunu kıvırdı. “Yalan olmadığı için vicdanım da sızlamaz hiç değilse!” diye homurdandı.

“Cıvıtmamak kaydıyla, öyle mi?”

“Lafın gelişi öyle dedim yahu! Sen buna mı takıldın? *Odun gibi* dediğim kısıma ne oldu? Cıvıtmayacak bir adam olduğunu anladım zaten. Cidden bu ortam beni çok geriyor. Birilerine güvenmek zorundayım ve sen bana böyle mesafeli davrandıkça kendimi daha kötü hissediyorum.”

“Ben sizi rahatlatacak bir arkadaş değilim...”

“Şimdilik senden başka arkadaşım yok. Bana Mihrimah diyebilirsin. Zor ve antika bir isim olduğunu biliyorum ama suçlusu ben değilim. Hatta istersen sen de yakınlarım gibi Mihri diye seslen. Birlikte aynı evde kalacağım ilk yabancı erkek olacağına göre, biraz toleransı hak ediyorsun.”

Yılmaz gözünü bile kırpmadan bakıyordu. Sonra hafifçe başını eğdi. “Peki!” dedi yavaşça. Fakat ismini samimi bir şekilde kısaltmayı reddetmişti. “Mihrimah güzel...”

“Tamam!” dedi gül goncasını burnuna götürürken. Kadın yanı, onun samimi olmaktan kaçındığını hissetmişse de bu küçük zafer şimdilik yeterdi. “Ne zaman gideceğiz?”

“Daha erken. Bir iki saate gideriz. Hava da serinlemiş olur.”

Mihrimah o süre içinde verandada kitap okudu. Gül goncasını, sevgiliden alınan çok değerli bir hediyeymiş gibi evde bulduğu bir cam vazoya koymuştu. Masanın üzerinde göz zevkini tamamlıyordu. Göz ucuyla izlediği Yılmaz ise etrafı kontrol edip geri gelmişti. Sonra evin yan tarafındaki küçük garajdan çıkardığı parlak kromajları olan siyah bir motosikleti yıkamıştı. Güçlü görünümlü bir *chopper* motordur. Yağın ve suyunu kontrol ettikten sonra havası inmiş görünen lastiklerini şişirdi. Bunları yaparken üzerindeki gömleğini çıkarmıştı. Beyaz atleti, esmer cildini daha da öne çıkarmıştı. Ten rengine bakılırsa yüzmeyle arası iyi olmalıydı.

Mihrimah elinde olmadan onun neler yaptığını kontrol ediyordu. Garipti ki o motoru ile uğraşırken gerilen kol kaslarından gözlerini kaçırılmakta zorlanıyordu. Bu adamın gerçekten de güzel bir vücudu vardı! İnce beli, geniş sırtı ve daha da geniş omuzları çok estetikti. Yunanlıların mermer heykelleri gibiydi.

Bakışlarını kaçırdı. Karate eğitimi sırasında uzun yıllar spor salonlarına gitmişti. Babasının ısrarıyla dövüş eğitimi alırken, bir sürü atletik erkek de görmüştü. Bu adamın vücudu neden bu kadar ilgisini çekiyordu? Diğer erkeklerden farklı bir özelliği yoktu ki! Vücudu aşırı kastan ibaret adamlardan hoşlanmazdı üstelik!

Gözleri yine ona kaydı. Elinde değildi. Buna engel olamıyordu. O kollar çok çekici gelivermişti birden! Deliriyor muydu yoksa? Hoşlanmadığı bir adama bu kadar dikkat etmek de neyin nesi oluyordu?

Yılmaz eve doğru ilerleyip verandaya çıktığında, dikkatini kitabına vermiş gibi yaptı. "Elimi yüzümü yıkayayım, sonra çıkalım!" dedi genç adam.

"Olur!" dedi Mihrimah. "Ben hazırım."

Birkaç dakika sonra Yılmaz geri geldi. Gelirken gömleğini giymişti. Elinde de genç kadının çantası vardı. Mihrimah, onun tabancasını gizlemek için gömleğinin eteğini dışarıya saldığını fark etti. "Motorla gideceğiz!" dedi Yılmaz. Evin çelik kapısını çekti. Şifreli kapı otomatik olarak kilidlendi. Telefonundan bir tuşa basınca bütün kepenkler otomatik olarak aşağıya inmeye başlamıştı. Kulübe yeniden bir kale olmuştu. "Hem daha serin olur hem de manzaranın tadını çıkarırsın."

"Hayatta olmaz!" dedi genç kadın irileşmiş gözlerle. Elindeki kitabı masanın üzerine koydu. "Hayatımda hiç motora binmedim, binmem de!"

"Korkacak bir şey yok. Bana güvenebilirsin." Genç kadının yanına gelip çantasını ona uzatmıştı.

"Hayır dedim!" Farkında olmadan çantasını onun elinden çekip aldı.

"Evet! Haydi, gel!" Duru sakinliğine, aşırı ciddiyetine rağmen bu ne keskin bir inatçılıktı! Genç adam merdivenden inip garaja doğru yöneldi. "Bayılacaksın..."

Mihrimah ayağa kalkmıştı. "Korkudan olmasın!" diye seslendi ardından.

"Sen korkusuz bir kadınsın. Buna eminim." Garaja girip iki kaskla geri çıktı.

Mihrimah da isteksizce o yana doğru yönelmişti. Önce kocaman motoru, sonra onun uzattığı kaskı inceledi. Eline alıp evirip çevirdi. "Tek başına yaşayan bir adam için iki kask olması garip değil mi?"

"Motoru aldığım firmanın hediyesiydi."

"Diyelim ki motordan düştük; haydi, bu kasklar da kafamızı ve yüzümüzü korudu. Ya vücudumuza ne olacak?"

"Düşmeyeceğiz! Zaten bu kaskları yüzümüz kameralarda görünmesin diye takıyoruz. Bir de sinekler ağzımıza burnumuza girmesin diye." Kendi kaskını başına geçirmişti. Uzanıp onun elindeki kaskı aldı. Yavaşça genç kadının başından geçirip altındaki tokayı taktı. Mihrimah bu yakınlık karşısında şaşırmışsa da sesini çıkarmadı. Genç adamın parmakları çok dikkarlıydı. Tenine dokunmamak için özel bir çaba harcadığı belliydi. Sonra kaskın önündeki koruma camını indirdi. "Şimdi oldu! Gözlerine böcek girmesini istemeyiz."

Mihrimah onun motora binişini izledi. Alman malı, pahalı bir uzun yol motoruydu. Adam başını çevirip kendisine bakınca, mecburen o da motora yanaştı. Bir bacağına atıp arkasına yerleşti. Vücudunu ona değdirmemek için çaba harcıyordu. "İçimde sütyen olmadan bunu yaptırmanı art niyet olarak düşünebilir miyim acaba?" diye homurdandı.

Genç adam marş düğmesine tek bir basışla motoru çalıştırdı. "Fazla bir şey hissedeceğimi sanmıyorum!"

Mihrimah mecburen ellerini onun beline yerleştirmişti. Başını hafifçe eğdi. İğneleyici bir alayla sordu: "Sen şimdi benimkilere küçük mü diyorsun?"

"Onu demedim... Bana sıkıca sarılacağın kadar bozuk yollarda gitmeyeceğiz."

"Aman, içim rahatladı!" diye homurdandı. "Yine de utanarak hatırlarım ki ne altta ne de üstte iç çamaşırım yok. Yavaş gidersen seviririm. Yaz günü üşütmemi istemezsin. Ben hastalanınca çok nazlı olurum."

Genç adam motoru hareket ettirince nefesini tuttu. İlk korkuyla onun belini sıkıca tuttu. Üstelik diri göğüsleri de sırtına sıkıca yapışmıştı. Dağ evinin bahçesinden yavaşça ayrıldılar. Yılmaz bu sefer bahçe

kapısını açık bırakmıştı. Sık ağaçlı dar yolda ilerleyip göl kenarındaki ana yola çıktılar. Bu yol da çok geniş sayılmazdı.

Korkusunu çok kısa sürede yenen Mihrimah, sürekli değişen manzarayı hayranlıkla izliyordu. Bedenini ondan biraz geriye çekmişti. Göğüslerinin bu sert bedene sürtünmesi garip bir şekilde içini gıcıkliyordu. Bazı ağaçların dibinde balık avlayanları gördü. Birkaç aile de hafta içinin sakinliğini fırsat bilmiş, piknik yapıyorlardı. Hatta burnuna mangal kokusu bile gelmişti. Kuş sesleri ise etraflarını sarmıştı.

Bir süre göl boyunca sessizce ilerlediler. Bu güzel yolculuk sırasında iyice gevşedi. Virajlı yollarda sağa sola doğru kaykılırken, farkında olmadan genç adama biraz sokuluyordu. Elleri yine onun beline gitmişti. Göğüslerinin zaman zaman onun sırtına değmesine artık engel olmuyordu. Genç adamın bu kabarıklıkları hissettiğine emindi. Yapabileceği bir şey yoktu. Belki de kendisi kadar olayın farkında değildi. Tüm dikkatini dar yola vermiş gibiydi.

Sonunda eğimli bir yoldan inerek bir yerleşim yerine geldiler. Yuva-cık burası olmalıydı. Motor ile sokaklarda gezinen genç adam sonunda bir mağaza görmüştü. Önünde durdu. Kaskını çıkarıp etrafına baktı. Mihrimah da inip kaskını çıkarmıştı. Onları motorun üzerine bırakıp içeriye girdiler. Hemen genç bir kız karşılamıştı onları. Gülen gözlerle ikisine birden *hoş geldiniz*, dedi.

“Nasıl bir şey bakmıştınız?”

“İç çamaşırlarınız nerede?” diye sordu Mihrimah. Genç tezgâhtar kızın yönlendirmesi ile dükkânın dip tarafına doğru yürüdü. Yılmaz geride kalmıştı. Kendi ölçülerini bildiği için kısa bir kontrolden sonra üçer adet sütyen ve külot aldı. Birkaç tane de ince bluz bakındı. Soyunma odasına girip bluzları tek tek denedi. Yılmaz'ın yanına gittiğinde, kucağında yeni bir kot dâhil bir sürü giysi parçası vardı.

Yılmaz bir sandalyeye rahatça oturmuştu. Satıcı kızın sözlerini dinliyordu. Mihrimah'ın geldiğini görünce ikisi de ona baktı.

“Tamam, bitti...” dedi genç kadın.

Yılmaz onun elindekilere bakmıştı. “Burada birkaç gün kalacağız sadece...” dedi sakın bir sesle.

“Hiç belli olmaz. Hem bunlar şaşırtıcı derecede kaliteli. Aynı fiyata İstanbul'da tekini bile alamazsın. Ailem zengin olabilir ama ben gariban

bir doktorum." Sevimli bir şekilde gülümsemişti. "Şort bulamadım ne yazık ki!"

Aldıklarının parasını Yılmaz nakit olarak vermişti. Filmlerden gördüğü gibi o da kredi kartı kullanmamaya özen gösteriyordu. Satıcı kıza da biraz bahşiş bırakmıştı. Dışarı çıkıp motorun yanına gittiler. Genç adam onun elindeki poşetleri alıp koltuğun altındaki küçük bagaja yerleştirdi.

Birkaç dakika sonra yerleşim yerinden çıkmışlardı. Geri dönüyorlardı. Mihrimah yine etrafını seyretmeye başlamıştı. Bu motor olayına kolayca alışabilirdi. Güneş dağların arkasında çoktan kaybolduğu için baraj suyunun rengi daha da koyulaşmıştı. Yeşilin her türü, sularında oynayıyordu. Hava iyice serinlediği için şimdi yolculuk daha da keyifliydi. Tüm değişken güzellikteki manzara yol boyu üzerlerine geliyordu. Bu inanılmaz bir keyifti. Yılmaz'a iyice sokuldu.

Yılmaz motoru gayet kontrollü sürüyordu. Bir süre sonra göl gözden kayboldu. Arkalarında kalmıştı. Yılmaz'ın dağ evinin girişini de geçmişlerdi. Hâlâ ormanlık yolda devam ediyorlardı. Çok geçmeden genç adam ana yoldan ayrılıp, inişi olan dar bir yola saptı. Toprak yolda birkaç dakikalık yolculuktan sonra dört arabanın park etmiş olduğu bir dağ yolu lokantasının önünde durdu.

Mihrimah motordan indikten sonra kaskını yavaşça çıkarmıştı. Etrafını hayranlıkla izlemeye başladı. Toprak alanda, beyaz bir atın üstünde küçük bir çocuk gördü. Atın dizginlerini ise gündelik kıyafetli genç bir oğlan tutmuş ve çekerek üzerindeki çocuğu gezdiriyordu. Annesi keyifle atın üzerindeki oğlunu izlerken, babası olduğu belli olan kişi de olayı cep telefonu ile videoya çekiyordu.

Bakışları ahşap tesise kaydı. Güçlü bir şekilde akan bir derenin diğer yanına kurulmuştu. Suyun sesi bile çok güçlüydü. Derenin üzerinden ahşap bir köprüyle tesise geçiliyordu. Suyun akışına direnen ördeklere hayranlıkla baktı.

Yılmaz öne doğru ilerleyince, o da peşinde yürüdü. Köprüden geçip ahşap tesisin merdivenine ulaştılar. Alt katta da masalar vardı ama üst katın manzarası daha güzel olmalıydı. Orta yaşlı bir adam onları karşılamıştı. Belli ki Yılmaz'ı sima olarak tanıyordu. Birkaç aileden başka kimse olmadığı için ağaçlık manzaraya ve akan suya hâkim bir masaya yerleştiler. Karşılıklı oturduktan sonra Yılmaz, başını ayakta bekleyen adama çevirdi.

"Hoş geldiniz!" dedi adam gülümseyerek. "Sizi yeniden görmek çok güzel. Tatilde misiniz?"

"Teşekkür ederim. Öyle sayılır. Ufak bir kaçamak oldu."

"Dinlenirsiniz inşallah. Ne hazırlayayım size?" Adamın bakışları Yılmaz'la Mihrimah arasında gidip geliyordu.

"Ben ızgara alabalık istiyorum. Bir buçuk olsun... Üzerinde tereyağı da gezdirin." Onun da gözleri genç kadına çevrilmişti.

"Ben de ızgara balık alayım ama tereyağı istemem..."

"Tabii, efendim..." dedi adam.

O gittikten birkaç saniye sonra lise çağlarındaki iki çocuk masaya yanaşmıştı. Adamın çocukları olmalıydı. Ellerinde servis malzemeleri ve kocaman bir tabakta mevsim salatası vardı. Onlar da gittikten sonra Mihrimah, gözlerini genç adama çevirdi. O ana kadar ahşap restoranı ve çevresini izlemişti. Aşağıda büyük bir güçle akan derenin görünüşü de epey ilgisini çekmişti.

"Çok güzelmiş burası..." dedi. Restoran o kadar sık ağaçlarla ve yeşilliklerle çevriliydi ki gündüz bile doğru düzgün güneş almıyor olmalıydı.

Genç adam yavaşça onayladı. O da gözlerini etrafında gezdirdiyordu. "Evet! Ben de severim. Birkaç kere gelmiştim."

"Uzun zamandır mı dağ evine sahipsin?"

"Beş senedir... Yılda birkaç defa gelmeye çalışıyorum."

"Ya ailen?"

"Kimsem yok..." Bakışları ona döndü. "Ben çok küçük yaştayken ölmüşler."

"Üzıldüm"

"Ben bu meseleye üzülemeyecek kadar uzağım. Anne-baba olayını hiç bilmem."

"Bu daha da üzücü! Benim annem de küçükken ölmüş ama hiç değilse babam ve ağabeyimin o güzel varlıklarını hissettirdi. Babam benim aşkı, Boran ise kahramanımdır. Her ikisi de hayalimdeki erkektir." Sonra içtenlikle ekledi: "Kimse onlarla yarışamaz."

“Evet, tahmin edebilirim,” diye onayladı Yılmaz. “Onlardan birisini bile hayatın boyunca bir kez tanımak zordur.” Sözleri samimiydi. Yalakalıktan uzak, saf dostluk kokuyordu.

Mihrimah, bir an bu suratsız adama karşı hissettiği olumsuz duygular yüzünden pişmanlık duydu. Yılmaz gerçekten de Karadağ erkeklerini seviyor görünüyordu.

“Tabii, Boran bütün üstün özelliklerini babamdan almış. Boy pos, cesaret, ticari zekâ... Bana da dipteki kırıntılar kalmış. Mesela boyum daha uzun olsun isterdim. Asla çok cesur olamadım. Ticarete kafam çalışmadığı için de doktor olmayı tercih ettim. Ben alacağımı bile isteyemem. Bedava muayene ettiğim, ameliyatını ücretsiz yaptığım çok hasta olmuştur.”

“Bu kötü bir özellik değil...” dedi genç adam. “Ülkemiz insanlarının, paraya değil de hastasına değer veren doktorlara ihtiyacı var. Kendinle gurur duymalısın. Şahsen ben bu özelliğini çok önemli buluyorum.”

“Teşekkür ederim.” Nedense genç adamın bu yalın takdiri, Mihrimah’ın çok hoşuna gitmişti. Geçmişte hastaları için verdiği bütün emekler, değerine kavuşmuş gibi hissetmişti.

Konuşmaya o kadar dalmışlardı ki balıklarının çabucak pişirilip masaya getirilişi karşısında şaşkınca irkildiler. Izgara çizgilerini üzerinde taşıyan mis kokulu balıklar sıcacıktı. Yılmaz’ınki, üzerinde erimiş tereyağı ile daha lezzetli görünüyordu gerçekten.

Yemeklerini konuşmadan yediler. Derenin sesine karışan kuş sesleri insanın ruhunu dinlendiriyordu. Arada sırada aşağıda oynayan birkaç küçük çocuğun keyifli kahkahaları kulaklarına geliyordu. Yemekten sonra genç kadın kahve, Yılmaz ise çay istemişti. Masaya bir tabak da fırınlanmış helva gelmişti.

Bu güzel ilginin karşılığı olarak Yılmaz giderken ciddi bir bahşiş bıraktı. Restoranın sahibi, onları derenin üzerindeki köprüye kadar uğurlamıştı.

Motorla dönerken yine sessizlerdi. Hava iyice kararmıştı. Motorun ışıkları yola vurmaya başlamıştı. Mihrimah motorda oturmaya alışmış olsa da kararan hava sebebiyle Yılmaz’a biraz daha sokulmuştu. Göğüsleri yol boyu adamın sırtına sürtüp durdu. Bundan rahatsız olmadığı gibi hoşlanmaya da başlamıştı. Bir erkeğe cinsel temas elinde değilse, sapkınlık da sayılmazdı herhâlde. Küçük elleri de arkadan dolanıp ada-

mın belinin yanlarına tutunmuştu. Avucunun altındaki taş gibi kaslar ürperticiydi doğrusu.

Eve geldiklerinde bahçe aydınlıktı. Kulübenin önündeki sensörlü lambalar hava kararınca otomatik yanmıştı.

Önce Mihrimah motordan indi. Kaskını çıkarıp saçlarını tek eliyle düzeltmeye çalıştı. Bahçe ışığı gerilen tişörtünün altındaki göğüs uçlarını oldukça belli etmişti. Yılmaz da motordan inip kaskını çıkarmıştı ve o sırada gözleri genç kadının göğüslerine takılmıştı. Yol boyu sırtına sürtünen göğüs uçlarının kabarıklığı ortaya çıkınca, hayalinde onları çıplakmış gibi görmesini sağladı. Bu, bir erkek için çok sıradan bir yerenektir.

Ancak hemen gözlerini kaçırdı. Böyle bir şeyi düşünmesi hiç hoş değildi.

Kapının kilidini açıp yine telefonundan bir tuşa bastı. Kepenkler hızla yukarıya kalktı. Yılmaz kasklarla ve motorla uğraşırken, genç kadın yatak odasına çıkıp aldıklarını poşetten çıkardı. Bunları yıkaması lazımdı.

Banyoya gidip elini yüzünü yıkadı. Yeni almış olduğu her şeyi çamaşır makinesine attı. Bir kenarda deterjan da bulmuştu. Bu işlere yabancı değildi. Tek başına okurken çok yapmıştı. Ailesi zengin olabilirdi ama uşaklarla büyümemişti. Kendi işini kendisi yapabilirdi. Tek eksikliği yemek pişirmektir, bu konuda gerçekten zayıftı.

Sonra asılı duran iç çamaşırlarına baktı. Çoktan kurumuşlardı. Onları giyince kendisini daha güvende hissetti. Bir yabancıнын karşısında memeleri fora gezmek pek alışık olduğu bir şey değildi. Saçma olan bir başka şey de onun yanında sütyensiz durduğu süre içinde kendisini çok seksi hissetmesiydi. Bir erkek böyle bir hissi nasıl oluşturabilirdi? Daha önce hiç başına gelmemişti ve elbette böyle hissetmesi de yanlıştı.

Galiba erkeksizlikten çıtayı çok aşağıya düşürmüştü. Uzun zamandır eline erkek eli değmemişti. Aşağıdayken Yılmaz'ın gerilen göğüs uçlarına kısa bir an baktığını ve bakışlarını hemen kaçırdığını fark etmişti. Bu bile içini ürpertmişti.

Adamda şeytan tüyü vardı. Olmayacak bir sürü şeyi aklına nasıl sokabiliyordu? Hem de hiçbir şey yapmadan! Hem de ufacık bile olsa bir çapkınlık, bir beğeni belirtisi göstermeden! Neyse! Her şeyin kısa zamanda biteceği konusunda babası ve Boran söz vermişti. Onlara güveniyordu.

Melike'nin verdiği kıyafetlerle aşağıya indi. Yılmaz verandadaydı. Onun çayı çoktan hazırlamış olduğunu gördü. Dağlarda piknikçilerin kullandıkları jel ile yanan ocağın üzerindeydi çaydanlık.

"Çay?" diye sordu adam. Kendisi kibar bir bardağa koymuş, içiyordu zaten. Boş bir bardak daha masanın üzerinde duruyordu. Masanın daha uzak bir köşesinde ise genç kadının içini ürperten bir tabanca, acil durumlar için bekliyor gibi duruyordu.

"Evet, teşekkürler. Ben kendim doldururum." Mihrimah kendisine de çay koyup onun karşısına oturdu. Tabancaya dikkat etmemeye çalışıyordu. Yılmaz yolu görecektir şekilde yerleşmişti. Elinde bir kitap vardı. İsmine baktığında onun bir aşk romanı olduğunu gören genç kadın, kendi romanına uzandı. "Erkeklerin genellikle kişisel gelişim veya cina-yet romanları okuduğunu sanırdım!" diye onu iğneledi yavaşça.

Adam öylesine baktı genç kadına. Omuzlarına dökülen saçlarının parlaklığını, güzel yüzünün ışıltısını, mavi gözlerinin ona ne kadar yakıştığını fark etmemiş gibiydi.

"Hayat yeterince sıkıcı..." dedi kısaca.

"Doğru... Fakat son yirmi dört saatte, bir ömür yetecek kadar adrenalin depoladım. Sıkıcı hayatımı seviyorum." Gülümsemişti öylesine.

"Doktorluğun sıkıcı olduğunu sanmıyorum. Her hastayla yeni bir maceraya başlıyor olmalısın. Sana bel bağlayanlara, güvenenlere, gözlerine ümitle bakanlara yardım etmek sıkıcı olamaz! Her sabah kime faydalı olacağını bilemeden kapıdan çıkmak, muayenehanenden içeriye girecek yardıma muhtaç kişileri beklemek heyecanlı olmalı!"

Mihrimah hayretle irileşmiş gözlerle şimdi genç adama bakıyordu. Sonra güzel dudakları kıpırdandı. "Biliyor musun?" diye başladı yavaşça. "Mesleğimi bu kadar güzel anlatan başka cümleler duymamıştım!" Tatlı bir şekilde gülümsedi yine. "İşimi gerçekten çok seviyorum. Her sabah aynı heyecanla işe gidiyorum. Derdim para kazanmak değil. Çok şükür, şirketimizdeki payımdan yeterince kazanıyorum."

"Şanslısın..."

"Kocam daha şanslı olacak!" dedi Mihrimah gülerek. "Zengin bir karısı olacak."

Yılmaz çayından bir yudum aldı. "Eminim paraya ihtiyacı olmayan, kendin gibi zengin bir adamla mantık evliliği yaparsın!"

Mihrimah bu iğnelemeye pek aldırmadı. "Sanırım haklısın!" diyerek onu onayladı. "Entelektüel de olmalı tabii. Gezmeyi tozmayı sevmeli. Yaşım otuza geliyor. Birkaç sene içinde göbekli de olsa uygun bir koca bulmam şart. Sen kaç yaşındasın?"

"Otuz üç..." dedi genç adam sanki çok yaşlıymış gibi.

"Boran'dan iki yaş büyüksün, benden beş... Hep surat asmasan ve üzerine biraz spor kıyafetler giysen, eminim daha genç gözükersün. Cildin pırıl pırıl... Saçlarında hiç dökülme yok. Gözlerinin kenarı kırışmamış bile!" Sustu bir an... Hay Allah! Kendi söylediklerine kendisi de şaşırmıştı. Şimdi pek hoşlanmadığı bu adama iltifat mı etmişti? Ya bu özelliklere ne zaman dikkat etmişti? "Neyse!" dedi kıvırmaya çalışarak. "İkimiz de evlenme yaşımızı kaçırmak üzereyiz. Aslında şu dükkân kız, Melike gerçekten çok güzeldi. Evlenme teklif etsen eminim hemen kabul ederdi."

"Pek evlenmek gibi bir düşüncem yok. Yalnızlık her zaman iyidir!" dedi Yılmaz gözlerini kitabındaki satırlarda gezdirirken.

"Ciddi olamazsın!"

"Ciddiyim!" dedi genç adam sıkılmış gibi.

"Bana bir örnek versene! Hangi açıdan iyiymiş?" Gözleri merakla yüzüne bakmaya devam ediyordu. Adamın cildi hakikaten çok güzeldi! Geriye doğru taranmış gür saçları, arkadan vuran ışıktaki parlıyordu. Hafif rüzgâr, önden bir tutamı alnına doğru dökmüştü.

"Mesela sütyen giyemediği için huzursuz olan birisi bulunmaz hayatında... Kitap okumaya çalışırken kimse dikkatini dağıtmaz." Yılmaz'ın sesi kuru olsa da dalga geçtiği belliydi.

Mihrimah elinde olmadan güldü. Nedense bu sözler onu kızdırmamıştı. "Benden mi bahsediyorsun?" diye sordu keyifle. "Beni sütyensiz kıyafetle gören ilk erkek olduğumu söylersem memnun olur musun?" dedi şakayla. Yılmaz gözlerini kitabından kaldırmıştı. "İki yetişkin erkekle yaşıyorum ben. Sütyensiz hiç yapamam. Terbiyem müsade etmez. Ayrıca kitabını zaten çok dikkatle okumadığını biliyorum. Gözlerin hep çevrende geziniyor. Sürekli tetiktesin. Ben hariç her yere bakıyorsun!"

Karanlıkta yeşil gibi görünen gözler, genç kadının üzerinde kıpırtısız duruyordu. İki göz birbirinin içinde takılıp kalmıştı.

Saniyeler sonra Mihrimah bakışlarını kaçırıp çayından bir yudum aldı. İçi ürpermişti birden. Adamın bakışları bir anda huzurunu kaçırmıştı. Bunlar nasıl bakışlardı böyle? Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Sebebini hiç bilmiyordu. Belki bu ilgisizliği daha iyiydi. Belki en iyisi, genç kadın hariç her yere bakıyor olmasıydı.

“Sanırım ben evli olsaydım kocamla arada sırada böyle muhabbetler etmekten, çaylarımızı karşılıklı yudumlamaktan ve birlikte kitap okumaktan müthiş zevk alırdım!” dedi keyfini bozmamaya çalışarak. Tatlı bir şekilde gülümsüyordu. “Onun keyfi için sütyensiz gezip dikkatini çekmek de hoşuma giderdi.”

Yılmaz hâlâ onun güzel yüzünü süzüyordu. Gözleri bir an için gergin göğüslerine kaydı. O göğüsler sütyenli olsun olmasın, her türlü dikkat çekici görünüyordu. Kadın vücudunu iyi tanıyan bir adam olarak onların biçimlerini hayal edebiliyordu. Gözlerini hemen kaçırdı. Ne oluyordu ona böyle? Aklına böyle şeyler getirmemeliydi. Hayal gücü neredeyse onları gözünün önünde çıplak olarak canlandırmıştı. Bugün kaçınıcı kez olmuştu hem...

“Kocanız şanslı olacak, Doktor Hanım,” dedi huzursuz bir sesle.

13. BÖLÜM

YALNIZLIK KALESİ

8 Temmuz Çarşamba / 21.58

Dakikalar sessizce geçiyordu. Her ikisi de kitap okuyor ve çaylarını içiyor görünüyordlardı. Tabii, genç adam arada sırada gözlerini etrafta gezdiriyordu. Ortamı cırcır böceklerinin sesleri sarmıştı. Bir baykuş kendisine has ötüşüyle gecenin seslerine eşlik etti. Sonra havalandı ve önlerinden geçip ağaçların karanlığı içinde kayboldu.

Masanın üstündeki Yılmaz'a ait telefon çalınca, bu huzur verici sessizlik bozuldu.

Genç adam uzanıp telefonu aldı. Kimin aradığını tahmin edebiliyordu. Tuşuna basıp açtı. "Alo?" dedi ardından. Telefonun hoparlörünü de açtığı için Mihrimah konuşmaya dâhil olabilecekti. "Deniz abi?"

"Yılmaz? Mihrimah? Nasılsınız?" Karşıdan yansıyan tok ses gayet kendinden emin ve güven vericiydi.

"İyiyiz!" dedi Mihrimah hemen heyecanla. Kitabını masaya bırakıp yerinde doğrulmuştu. "Siz nasılsınız, baba?"

"Biz de iyiyiz, çok şükür. Gelişmeleri bildireyim diye aradım. Şu anda Ankara'dayız. Köse etkisiz hâle getirildi fakat yılanın başı hâlâ sağ ve özgür. Milletvekili olacak haysiyetsizi suçlayacak hiçbir delilimiz yok henüz. Hata yapmasını bekleyeceğiz."

"Anladım. Başka bir sıkıntı yok, değil mi?"

"Çok şükür. Burnumuz bile kanamadı. Burada bir iki gün daha kalmamız lazım. Necdet denen şu adam da hâlâ ortada yok. Sizi yakalamak için emir aldı ve durumdan haberi yoksa tehlikeli olabilir. Haberi olsa bile işi kendisi bitirmek isteyebilir. Ucunda büyük para olduğunu duydum. Mihrimah şu anda tek kozları. Onu yakalarlarsa kolum kanadım kırılır."

Bu son içten sözler, genç kadını duygulanmasına; Yılmaz'ın ise dişlerini hafifçe sıkmasına sebep olmuştu.

"Endişelenme, abi. Mihrimah Hanım'ın saç teline bile zarar gelmesine müsaade etmem."

"Bunu biliyorum ama adamlar cidden çok organizeler. Her yerde adamları olduğunu tahmin ediyorum. MIT içinde bile."

"Biliyorum..." dedi Yılmaz sakince. "Dün gece birisi telefonuma gizli bir numaradan erişip beni tehdit etti. Patronları olduğunu söyledi. Sesi genç geliyordu. Mihrimah Hanım'ı teslim etmem için bana para teklif etti. Ben de ona kanmış gibi yapıp bir adres vereceğimi söyledim. Hemen arayan numarayı buldurup sorgulama yaptırdım. Kars doğumlu, beş yıl önce ölmüş birisine ait çıktı. Arama İstanbul'dan yapılıyor-muş. Telefonun konumuna tam erişecektik ki sinyalinin kaybolduğunu bildirdiler. Sanırım birisi haber verdi ve o da simle beraber telefonu imha etti. Sonra da bir daha aramadı."

"Adamlar hiç aptal değil. Senin tuzak kurduğunu anlamış olmalılar."

"Evet."

"Neyse, siz neredesiniz? Oraya hemen gelemezsiniz ama Sinan'ı gönderebiliriz. Onun durumu daha uygun. Ya da siz buraya gelebilirsiniz."

"Bildiğim kadarıyla Sinan yakında bir göreve çıkacak, abi. Ekstra yorulmasın. Biz bir iki gün daha burada kalabiliriz. Oraya gelmemiz, fazla göz önünde olmamız demek. Tehlikeli olabilir. Artık resmî görevlere bile güvenemiyorum."

"Doğru..." Deniz bir an duraklamıştı. *"Tamam, sana güveniyorum."* Hafif bir nefes almıştı. *"Mihrimah, kızım, yakında görüşürüz. Endişe etme sakın. Her şey yolunda ve bu belayı başımızdan savmak üzereyiz."*

"İnan ki endişeli değilim, baba." Gözleri Yılmaz'ın sakın, güven verici gözlerinde gezindi. Aslında gerçekten güzel gözlerdi. Uzun kir-piklerle süslenmişti. Göz kenarlarında en ufak bir kırışık bile yoktu. Yutkundu. Saçmalıyordu. "Burası çok harika bir yer. Görmenizi istedim. Yılmaz'ın yalnızlık kalesini ilk gören kadın olarak şanslı olduğumu düşünüyorum."

"Yalnızlık kalesi mi?"

"Şu Superman'deki gibi!" Onun anlamadığını görünce devam etti: *"Neyse, boş ver. Yakında görüşürüz, babacığım. Başını ağrıtmaya hazır bir hâlde bekliyorum."*

Telefon kapandıktan sonra bir süre ikisi de sessiz kaldı. Genç kadının bakışları hâlâ Yılmaz'ın üzerindeydi.

"Necdet denen adamın bizi burada bulma ihtimali var mı?" diye merakla sordu.

“Hiç belli olmaz... diye yanıtladı genç adam. Geniş omuzlarını umursamazca silkmmişti. “Teknoloji çok ilerledi.” Bakışları karanlık ormandaydı.

“Hiç korkmuyor musun bir sürü adamla gelirse diye?” Güzel mavi gözleri kısılmıştı. Genç adam burun kıvırdı fakat bir şey demedi. Mihrimah aklına gelen şeyle ürperdi. “Korkmak bir yana...” dedi yavaş yavaş. “Necdet denen adamın gelmesini umuyorsun, değil mi? Dediklerin doğruysa dün gece karşı karşıya gelebilirdin. Ben yattıktan sonra çıkıp gidecek miydin?”

Yılmaz gözlerini yavaşça ona çevirdi. Bir iki saniye sessizlikten sonra dürüstçe itiraf etti: “Onunla en kısa sürede tanışmayı isterim doğrusu... Ortadan kolayca kaybolabilir ve bu durumda hâlâ tehlikeli bir hâsımla karşı karşıya kalmış oluruz. Seni ömür boyu burada koruyamam. Bu adamlar saplantılıdır.”

“Sana inanamıyorum...” Gözleri irileşmişti. Sonra şaşkınlığını yenip hafif alaycı bir ifadeyle devam etti. “İşler ciddileşmeden önce bile bir sürü adamla peşimize düşmüşlerdi. Artık senin manyak bir katil olduğunu bildiğini varsayarsak, şimdi kim bilir kaç kişiyle peşimize düşecektir.” Sesinde nedense hiç korku yoktu. O Deniz Karadağ’ın kızıydı. Üstelik süper adam gibi görmeye başladığı asık yüzlü bir koruma vardı yanında.

“Ben böyle durumlar için eğitildim...” Cevabı kısa ve özdü.

“Yani gelmesini istiyorsun?”

“Bitmesi için... Evet! Fakat bunun için özel bir çabam yok. Gelmezse de sorun değil. Akrepler onu mutlaka bulur.”

“Akrepler mi? O da ne?” Heyecanlanmıştı birden. Yılmaz’ın ağzından kaçırıldığı şey önemliydi. Masaya kollarını yaslayıp yüzünü ona doğru biraz daha yanaştırdı. Dikkatle genç adamın duygusuz çehresine bakıyordu. “Eğitildim, dedin... Akrepler, senin de içinde bulunduğun bir çeşit teşkilat mı? Hatta babam da o teşkilatın içinde, öyle değil mi?”

Genç adam sessizdi.

“Devlet için çalıştığınızı anladım sonunda. Kafam hemen basmıyor bazen...” Kendi kendine mırıldanmıştı. “Akrepler, ha? Çok egzotik ve fazla sinematik... Uydurma gibi. Fakat sana bakınca öyle olmadığını hissediyorum. Sen ve babam, iş adamı kisvesi altında devletin işlerini rahatça yapılabiliyorsunuz. Ülkeleri gezip kimseye bir devlet ajanı ol-

duğunuzu çaktırmıyorsunuz. Tabii, yine de işleriniz tehlikeli olmalı. Aksi takdirde senin vücudundaki onca yara nasıl olurdu? Sendeki kadar olmasa da babamda da vardı. Hatta..."

Gözleri bu sefer ciddi bir şaşkınlıkla ve sonra da dehşetle doldu.

Yılmaz, bakışlarını karanlık ormandan ayırıp ona çevirdi. Kocaman, mavi gözler gerçekten çok güzeldi. Loş ortamda bile bir çift mücevher gibi parlıyordu. Zifirî karanlıkta etrafı aydınlatacak kadar güzellerdi.

"Aman Allah'ım!" dedi Mihrimah sayıklar gibi. "Hatta Boran! Boran da sizden! Şimdi anlıyorum! Ülke dışında okuduğum sırada bir kere hastaneye yatmıştı. *Ciddi bir şey değil*, demişlerdi. Fakat her görüşümde vücudundaki yaralar artıyordu."

Yılmaz derin bir nefes aldı. Kocaman parmaklar, öldürmeyi bilen o ince uzun parmaklar, şimdi tereddütlü bir şekilde masanın üzerinde tıngırdamıştı.

"Akrepler normalde yaralanacak kadar açık operasyonlara katılmazlar..." dedi yavaşça. "Bizim işimiz daha gizlidir. Vurkaç gibi düşünebilirsin. Fakat zaman zaman işlerin ters gittiği olur. Baban bizim mesleğimizde bir efsanedir. Hiçbirimiz onun tırnağı olamayız. Onun sahip olduğu bilgi ve beceriye sahip olamadığımız için bazen böyle istenmeyen kazalar oluyor."

"Kaza mı? Sendeki yaralara *kaza* denebilir mi? Kurşun izleri, yanıklar... Çok fazla! Sonra da yanan bir arabayla uçurumdan atılmışsın."

Yılmaz canı sıkkın bir şekilde dudak büzdü. "Benimkiler biraz daha özel. Hatta salakça..." Devamını getirmeyecekmiş gibi susmuştu.

"Gittiğin bir görevde mi oldu? Başın nasıl derde girdi? Seni uçurumun dibinden kim kurtardı? Tam olarak anlatsana başına gelenleri. Söz, kimseye söylemeyeceğim."

Genç adamın gözleri bir an genç kadının güzel yüzünde gezindi. Anlatıp anlatmamak konusunda kararsız gibiydi. Sonra dudakları isteksizce kıpırdandı.

"Yıllar önce Gürcistan'da bir silah satışını engelleme görevi aldık. Babanla *birlikte*ydik. Büyük bir silah deposuna baskın yaptık. Baban, depodaki son işlerle ilgilenirken ben de çete liderlerinden birisinin evine gittim. Onu yakalamıştım aslında ancak çift taraflı oynayan, *çok güvendiğim* bir kişi ve birkaç adamı tarafından tuzığa düşürüldüm."

"Sizden miydi?"

“Gürcistan istihbaratı için çalışan bir ajandı.” Hafif bir nefes aldı. Belki farkında değildi ama iri vücudu hafifçe gerilmişti. Bu olayı hatırlamak belli ki canını sıkıyordu. “Hiç beklemediğim için önce iki kurşunla vurdu beni. Burnum ve birkaç kemiğim de yerde yaralı yarken atılan tekmelerle kırıldı. Sonra öldü sanılıp ateşe verilen bir araba içinde uçurumdan atıldım. Baygın olduğum için hatırlamıyorum sonrasını. Sanırım şans eseri araba taklalar atarken camdan fırlamışım. Yamaçta biriken yoğun kar, parçalanıp ölmemi engellemiş. Bir süre kar yığınının içinde baygın kalmışım. Soğuk sayesinde kan kaybım sınırlı olmuş. Beni baban bulmuş. Hayatımı kurtardı. Sonra da bir ay hastanede yattım.” Geniş omuzlarını silkti. “İşte, şimdi buradayım. Öldürmeyen Allah öldürmüyor...”

Mihrimah dehşetle yutkunmuştu. “İnanılmaz...” Sesindeki acı dolu tınıyı kendisi bile fark etmedi. Yılmaz’a bakarken kalbi delicesine sızlamıştı. Bu, hayatı boyunca ilk kez oluyordu. Onu tanıdığından beri hissettiği diğer ilklerin yanına eklenmişti.

Kendisini toplamaya çalışırken Yılmaz aldırmadan devam etti. “Asla olmaz dediğim her şeyin olabileceğine inanırım ben. O yüzden hiçbir şeye şaşırırmam.”

“Ya çok güvendiğin o adam?”

Yılmaz önemsemezce burun kıvrırdı. “Öldü...”

“Sen mi yaptın?”

“Çok istedim ama... Hayır! Ben öldürmedim.”

“Bunca korkunç olaydan sonra nasıl oluyor da hâlâ bu mesleği devam ettirebiliyorsun?”

Genç adam hafifçe gülümsedi. “Yapmayı bildiğim başka bir iş yok!”

“Devlet size iyi maaş ödüyor sanırım? Küçük de olsa iyi bir semtte, iyi bir şirketin var. Cipun lüks sayılırdı ve gözünü kırpmadan onu restoran bahçesinde saldırganlara bıraktın. Evin ve içindekiler de ucuz değildi. Bu dağ evi ise bence parayla alınmaz. Şık motorunu saymıyorum bile! Bence yeterince varlıklısın.”

“Akrepler maaş karşılığı çalışmaz. Çoğu benden çok daha zengindir. Baban gibi... Bizde her şey gönüllük usulüdür. İçtiğimiz suya kadar her kuruş masrafı kendimiz karşılıyoruz. Uçak ve otel biletleri dâhil. Sadece gerektiğinde askerî teçhizat ve lojistik desteği alıyoruz. Görevde olmadığımız zamanlarda da normal hayatımızı sürdürüyoruz.”

"Takdir edilecek bir özveri..." İç çekip birkaç saniye sessizce durdu. Sonra cesaretini topladı. "Sanırım senden özür dilemem lazım. Seni ilk zamanlar paragöz, çıkarıcı birisi olarak düşünmüştüm. Boran da bu konuda beni hiç düzeltmedi. Para kazanmak için ikili ilişkilerini kullandığını sanıyordum. Açıkçası bizim şirketi tırtıkladığını..."

Yılmaz hafifçe gülümsedi. "Ticaretin çoğu, ikili ilişkilere dayanır. Yaşamak için para kazanmam lazım elbette!" Sesi alaycıydı. "Bir holdingin mirasçılarında olsam güzel olurdu."

"Yine de düşündüğüm kadar hırslı, açgözlü olmamana sevindim."

"Neden?"

"Neticede şu kısa zamanda birlikte epey şey paylaştık. Soğukkanlılıkla insanları öldürmen biraz hayal kırıklığı yaşatsa da olumlu özelliklerin de var." Genç adam sessizdi. Mihrimah onun bu genel sessizliğine ise alışmak üzereydi. Hatta o sessiz kaldıkça kendisinin konuşması geliyordu. "Fakat babamla abimin de senin gibi olduğunu düşünmek canımı sıkıyor açıkçası."

"Yaşamak için ne gerekiyorsa onu yapıyoruz. Keyif aldığımız için değil. Verilen görevlerimizde, hak etmeyen hiç kimseyi öldürmedik."

"Bir rütben var mı? Çavuş falan..."

"Önceden vardı. Yüzbaşıydım. Akreplere geçince rütbeye gerek kalmadı."

"Herkes eşit mi?"

"Tabii ki değil. Baban uzun yıllar Akreplerin başıydı. Bu yakınlarda emekli olacak."

Mihrimah ilgiyle yerinde gerilmişti. "Gerçekten mi?"

"Evet! İçin rahat edebilir. Baban yakında tatlı ve zararsız bir ihtiyarcık olarak hayatını sürdürecektir. Kimse, onun dünyadaki en tehlikeli yüz adamdan birisi olduğunu bilmeyecek."

Genç kadın derin bir nefes aldı. "Bunu duyduğuma gerçekten çok sevindim." Aklına ağabeyi gelmişti o anda. "Ya Boran? Bir kızla tanıştığını söyledi. Ya âşık olur da evlenmek isterse? Karısı da onun bu mesleği bırakması için ısrar ederse?"

Genç adam omuz silkti. "Bunu ona sorsan iyi olur. Kimsenin yerine konuşamam."

"Bırakmakta serbest mi peki?"

“Tabii ki! Tüm Akrepler öncelikle özel hayatlarını yaşarlar. Biz sadece devletin bize ihtiyaç duyduğu anda var oluruz. Sürekli görevde değiliz.”

“Yine de hiçbir kadın, kocasının arada sırada da olsa ölümcül bir göreve gitmesini istemez. Şahsen ben istemem. Seninle evli olsaydım buna kesinlikle karşı çıkardım.”

Yılmaz önce bir şey demedi. Sonra kalemle çizilmiş gibi duran biçimli dudakları ilgisizce kıpırdadı. “Neyse ki benim gibi birisiyle evlenme ihtimalin yok. Tüm ülkede sadece on kişiyiz. Denk gelmez.”

Kavisli kaşlar hafifçe havaya kalktı. “Niye evlenemeyeyim ki? Sen denk geldin ya! Tam da elimin altındasın.”

“Seçeneklerinin, iş düşkünü bir entelektüelden benim gibi kırık burunlu bir katile kadar düşmeyeceğine eminim.”

Mihrimah neşeli bir şekilde güldü. “Katil olayını biraz abartmış olabilirim. Adam öldürmeyi bilen suratsız bir vatansever diye düzeltiyorum.”

“Yine de ben seçenek dışıyım!” Uzanıp kendisine yeni bir çay doldurdu. Ardından kitabını yeniden eline alıp kaldığı sayfayı açtı.

“Doğru! Aşkımдан ölsem, senin gibi tehlikeli mesleği olan bir adamla evlenmem.”

“Seni suçlayamam.”

“Bekâr öleceksin...”

“Sanırım.”

“Üstelik çok sıkıcısın. Hiç konuşmuyorsun. Sıkıcı kıyafetler giyorsun.” Elinde değildi. Onunla niye uğraştığını anlayamıyordu. Galiba orada ikisinden başka kimse olmadığı içindi. “Bu dağ başında bile elinden gelse takım elbise giyeceksin! Dört ay önce, bir kere bizim evde seni uzaktan görmüştüm. Kolun sargılı ve askıdaydı. Yine de kumaş pantolon ve gömlek vardı üstünde!”

Yılmaz gözlerini kitabından hâlâ kaldırmamıştı. “Rahatım öyle!”

“Saçma! Babam ve Boran da senin gibi ama onları evde günlük kıyafetlerle de gördüğüm için hiç dikkatimi çekmemişti. Göbekli iş adamlarından olmadığınız anlaşılır diye mi öyle giyiniyorsunuz? Spor yapıp atletik olmak garip değil ki!”

"Hiç o açıdan düşünmemiştim ama sanırım alışkanlık benimki. Meslek gereği tabanca taşımak zorundayım. Bir şekilde onu gizlemem lazım."

"Bence o çirkin şeyi arada sırada evde bırakıp normal insanlar gibi davranabilirsin."

"Dedim ya, ben memnunum böyle. Hayatımı gayet normal buluyorum." Çayından bir yudum alıp yine kitabına döndü.

Bu tavır, konuyu kapattığını belli ediyordu. Mihrimah kendisini ilgilendirmeyen bir konuyu uzatmak istemedi. Fakat merak ettiği başka bir şey vardı. O da çayından bir yudum aldı. Epeyce soğumuştur. "Koluma ne olmuştu peki?" diye sordu. "Neden askıdaydı?"

Genç adam sıkılmış gibi hafif bir iç çekmeyle ona çevirdi gözlerini. "Tüm hayat hikâyemi bu gece öğrenmeye kararlı mısınız?"

Genç kadın tatlı bir şekilde sırıttı. "Mümkünse..."

Onun tatlı gülümseyişi bir an için Yılmaz'ın güzel dudaklarına, beyaz dişlerine ve gerçekten ısıltıyla dolu güzel gözlerine takılıp kalmasına sebep olmuştu. Genellikle meraklı kadınlardan hoşlanmazdı ancak bu parlak gözlü doktorda, ters davranmasını engelleyen anlayamadığı bir yan vardı.

"Kırılmıştı..." dedi kısaca. Ardından hafif bir iğnelemeyle mırıldandı: "Merak edip Boran'a sormadın mı?"

Mihrimah küçük bir utançla dudaklarını büzdü. "Doğrusu... O zaman çok ilgilenmemiştim."

"Şimdi niye ilgileniyorsun?"

"Sadece muhabbet olsun diye sordum."

Yılmaz sonunda onun gevezeliği karşısında okumaktan vazgeçmişti. Kitabını kapatıp masanın üzerine geri koydu. Sakin gözlerini onun gözlerine dikti. "Benimle muhabbet etmek zorunda değilsin! Beni masalı bir koruma olarak düşünebilirsin."

"Doğru ama ben de böyleyim işte! Kadını ben, farkında değilsen söyleyeyim. Olanlar yüzünden sıkılıyorum ve konuşmaktan başka bir şey elimden gelmiyor. Hava da çok sıcak zaten! Yaprak bile kıpırdamıyor!"

Yılmaz birkaç saniye sessizce onu süzdü. "Serinlemek ister misin?" diye sordu birden.

“Anlamadım?”

Genç adam ayağa kalktı. Uzanıp onun elinden kitabı aldı. Genç kadın da zaten okumadığı için hiç direnmemişti.

“Haydi gel... Biraz serinleyelim!” dedi. Ayağa kalkması için bekliyor gibiydi.

“Nereye?” Şaşırmıştı.

“Evin arkasındaki gölete...”

“Sen... Sen ciddi misin?” İyice şaşkın gözlerle bakıyordu.

“Evet!” dedi Yılmaz gayet ciddi bir sesle. “On dakika içinde tüm yorgunluğun ve stresin gider. Sonra da bebek gibi uyursun.” Eliyle kalkması için bir işaret yaptı. “Haydi! Gel!”

Genç kadın bilinçsiz bir şekilde ayağa kalktı. “Ama?” Gözleri soru doluydu. “Yılmaz? Suyu nasıl gireceğiz?”

Genç adamın gözleri hafifçe kısıldı. “İç çamaşırın yok mu? Giydini sanmıştım!”

“Var ama...”

“Tamam işte... Benim de var. Dün akşam beni evde görmüştün zaten!”

“Gördüm ama sen erkeksin!” diye hayretle isyan etti genç kadın. “İç çamaşırla senin karşında duracağımı mı sanıyorsun?”

Genç adam onun sözlerini anlamamış gibi bakıyordu. “Niye? Deniz kenarında yabancılara karşı bikiniyle durmuyor musun?”

“Öncelikle deniz kenarında değiliz! Hem sen, onlar kadar yabancı değilsin! İç çamaşırı da bikiniye göre daha özel bir şey!”

“Örttükleri yerler aynı... Gel haydi! Çok seveceksin.”

“Zaten ben karanlıkta suya girmekten korkarım!” Dönüp yürüyen adamın arkasından isteksizce birkaç adım atmıştı. Verandanın merdivenlerinde durdu kaldı.

Yılmaz kısa bir an durup onun gelmesini beklemişti. “Derin değil... Büyük değil... Dibi kumlu...” Kaşları kalkmıştı. “Başka itirazın var mı?”

“Soğuk suyu hiç sevmem...” diye mırıldandı cılız bir sesle.

"İnanmayacaksın ama gölet o kadar soğuk da değil. Onu besleyen su yerden kaynamıyor. Küçük bir dere besliyor. Gün boyunca da gölet güneşte ısıyor. Sadece serinleriz."

Nedense o sıcakta serin su fikri çok cazip gelmişti. "Ya çıkınca? Üşürüz! Havlu almayacak mısın?"

"Oradaki dolapta var."

Mihrimah'ın yüzü sıkıntılıydı. "Her şeye de cevabın var!"

"Girmek istemiyorsan girme fakat benimle gelmek zorundasın. Gözümün önünde olmanı istiyorum!"

Mihrimah hafif bir nefes aldı. Gerçekten kararsızdı. İçini ürperten bir adamla bu ıssız yerde, iç çamaşırlarıyla küçük bir gölete girmek akıl işi miydi? Öyle olmadığı kesindi. Diğer yandan tarif edemediği bir heyecan yüreğini sarmıştı. Daha önce yapmadığı bir şeydi. Bir yabancıнын yanında yarı çıplak olma düşüncesi neden bu kadar heyecan vericiydi ki? Sütyensiz gezmek kadar içini titretmişti.

"Peki..." dedi yavaşça. "Sen serinlerken benim oturup seni izlemem hiç mantıklı olmaz."

"Doğru..."

Birlikte evin arkasına geçtiler. Mihrimah biraz geriden geliyordu. Genç kadın dikkatle bakınca, küçük bir havuz büyüklüğündeki göleti gördü. Tepedeki ay ışığında çok güzel ışıldıyordu. Birkaç kulaçta diğer ucuna gidilebilirdi. Ön tarafında küçük bir kumsal bile vardı. Bir de güneşte biraz yıpranmış ahşap şezlong konmuştu. Yılmaz'ın burayı sadece kendisi için düzenlediği artık kesin olarak belliydi.

Genç adam evin arkasındaki ahşap dolaptan iki havlu çıkarıp yanına geldi. "Kumu ben döktürdüm. Otların suya ilerlemesini engelliyor. İçinde doğal kumdur. Kirlilik testi de yaptırdım. Tertemiz, içilebilir bile!"

Mihrimah hâlâ gölete bakıyordu. Gerçekten o sıcakta çok cazip görünüyordu. Hayatında gece vakti denize bile girmemişti. İçinde olabilecek canlılardan korkardı. Yılmaz'ın hiç korkmadığı açıktı.

"Böcek möcek yoktur, değil mi?"

Yılmaz hafif bir iç çekti. "Suda hiçbir şey yok... Burada sivrisinek bile olmaz." Küçük plaja doğru gitti. "Peki, önce sen soyun ve gir. Ben bakmam!" dedi ona. Havluları temiz görünen kumun üzerine bıraktı.

“Hayatta önce ben girmem!” dedi genç kadın hemen itiraz ederek. “Korkarım. Sen gir!”

“Emin misin?”

“Evet!” Yutkunmuştu.

Genç adam belindeki tabancayı çıkarıp havlunun üstüne koydu. Sonra gömleğinin düğmelerini çabucak çözdü. Çıkarıp onu da yere bıraktı. Atletini çıkarıp pantolonunun kemerine uzandığı anda Mihrimah büyülenmiş gibi adamın geniş göğsünü, ay ışığında parlayan kaslarını izliyordu. Midesi burulmuştu. Kalın kollarındaki kasların hareket hâlindeki görünümü çok hoştu. Pantolon da yere düşünce ne yaptığı aklına geldi. Açıkça onu izliyordu!

Ne vardı ki? Ne de olsa doktordu. Erkek anatomisi, bir doktor için utanılacak bir şey değildi.

Çoraplarını da çıkaran Yılmaz genç kadına bakmadan suya yöneldi. Hiç duraklamadan içine giriverdi. Siyah iç çamaşırının sardığı biçimli kalçaları ve uzun bacakları suyun içinde kayboldu. Sonra tamamen suyun içine bıraktı bedenini. Bir an gözden kayboldu. Yeniden suyun üstünde görüldüğünde suyun derinliği belli olmuştu. Sadece göğsüne kadar geliyordu.

“Gerçekten de suda ne olmasını bekliyorsun ki?” diye hafif bir alayla sordu Yılmaz. Sıkıcı şekilde taranmaya alışık saçları şimdi ıslaktı ve alnına doğru dökülmüştü. “Timsah falan mı?”

Mihrimah biraz rahatlamış gibiydi. “Korku filmi izlemiyorsun galiba?” diye mırıldandı. “Bunun paraziti var, yılanı var, kurbağası var... Su nasıl peki? Soğuk mu?”

“Harika... Gel haydi!”

“Tamam! Arkanı dön ama!”

Yılmaz uslu bir çocuk gibi söz dinlemişti. Mihrimah onun bu ilgisizliği karşısında durakladı bir an. Belli ki Yılmaz, genç kadının çekiciliğiyle ilgilenmediği gibi yarı çıplak olmasıyla da pek ilgilenmiyordu. Bu da güzel olduğunu düşünen bir kadın için oldukça can sıkıcıydı. Kendisi istemiş bile olsa!

Bluzunu başından yukarıya sıyrıp çıkardı. Gözleri genç adamın geniş sırtındaydı. Yılmaz büyük avuçlarıyla suyu alıyor ve göğsüne, omuzlarına doğru döküyordu. Genç kadın ayakkabılarını çıkarıp, kot pantolonunun fermuarına uzandı. O da ayaklarının dibine düştüğünde

artık epeyce çıplaktı. Yavaşça suya yöneldi. Ayağının altındaki kumlar bile hâlâ sıcaktı. Önce tereddütle ayaklarını suya soktu. Su üşütmeyecek bir serinlikteydi. Bazen kendi evlerindeki havuz da böyle tatlı bir serinlikte olurdu.

“Güzelmış...” dedi yavaşça. Suyun içine doğru ilerledi. Yılmaz doğruyu söylemişti. Gerçekten de ayağının altında küçük taneli kumlar vardı. Hiçbir yabancı maddeye denk gelmeyince içi rahatladı. Genç adam, iki metre ilerisinde duruyordu. Dizlerini büküp suyun içine daldı. Birkaç saniye nefesini tuttuktan sonra, serinlemiş ve mutlu bir yüzle dışarıya çıktı. “Tamam, bakabilirsin artık!” dedi ona. Yüzüne dökülen ıslak saçlarını geriye çekti. Boğazına kadar suyun içinde duruyordu.

Yılmaz genç kadına doğru döndü. O da dizlerini kıvrıp suyun içine gömüldü. “Nasıl?” diye ciddi bir sesle sordu.

“Harika!” dedi içtenlikle. “Su ılık... Serinletiyor ama üşütmüyor.”

“Güneşin ve sıcak havanın etkisi... Sabaha karşı epey soğuk olur.”

“Burası cennet gibi gerçekten!” dedi Mihrimah. Etrafını izledi. Her taraf ağaçlarla çevriliydi. Çimlik alanlar gece olunca yaprakları kapanan bir sürü çiçekle doluydu. En sevdiği çiçek olan papatyalar ve gelincikler etraflarını sarmıştı. Tabii, onlar da gece olunca kapanmışlardı. Evin sırtına bakan kısımda ise dik bir dağ yamacı vardı. Doğal bir koruma oluşturuyordu. “Burada tek başına mutlu olmalısın.”

“Nefes almamı sağlıyor.”

“Başına dert olduğum için üzgünüm!”

Yılmaz bir şey demeden önce birkaç saniye genç kadını süzdü. “Dert değilsin...” dedi yavaşça. “Sevdiklerimiz için yaptıklarımız ne fedakârlıktır ne yüküdür ne de derttir.”

Mihrimah hafifçe gülümsedi. “Beni seviyor musun?”

“Babanı ve Boran’ı kastetmiştim. Hem sayende buraya erken gelme fırsatım oldu.”

“Çok gıcıkısın!” Elini çıkarıp ona yalandan bir öfkeyle su fırlatmıştı. “Peki, yeni bir işin falan yok muydu? Kurtarılacak küçük bir ülke veya önemli bir insan?”

“Sen varsın ya!” Yüzüne sıçrayan suya pek aldırmamıştı.

“Bir insan ciddi görünürken bile nasıl şaka yapar, anlamıyorum. Gerçi iyi bir şaka değildi. Daha çok çalışmalısın.”

“Uğraşıyorum...”

“Sorunlarımız yakında hallolur mu dersin?”

“Birkaç güne kadar her şeyin düzeleceğine eminim.”

“O kadar süre birlikte mi olacağız?”

Yılmaz alaycı bir şekilde dudak büktü. “Üzgünüm...” Kendisini gerisin geri suya bıraktı. Kumla doldurulmuş su kenarına kadar gitmiş ve alçalan suda oturur pozisyona geçmişti. Ellerini iki yana yasladı. “Tabii, her şey babana bağlı... O seni başka birisine götürmemi isterse öyle yaparım.”

Mihrimah onun geniş göğsünden gözlerini kaçırmaya çalıştı. Farkında olmadan o da öne çıkmıştı. Şimdi narin omuzları, sütyeninin askıları ve gerdanının önemli bir kısmı ortadaydı. Yılmaz'ın ilgisizliği, utancını yok etmişti.

“Başka tanımadığım bir adam daha mı?” Yılmaz sessiz kalınca narin omuzlarını silktiler. “Aslında senin suratsızlığına, az konuşmana epeyce alıştım. Bana yiyecek gibi değil de kankan gibi bakman da güzel... Başkası şu ortamda olsa, yarı çıplak bir kadından faydalanmaya kalkardı.”

Yılmaz kaşlarını kaldırdı. “Saçmalama! Arkadaşımın kardeşisin sen!” dedi içten bir sesle.

Mihrimah niye bozulduğunu bilmiyordu. Yüzü farkında olmadan düştü.

“Böyle bir kanun vardı da ben mi bilmiyorum?” diye sordu. Dikkatle genç adama bakıyordu. “Sen şimdi gerçekten sırf Boran'ın kardeşiyim, Deniz Karadağ'ın kızıyım diye mi benimle ilgilenmiyorsun yoksa genel olarak mı senin tipin değilim?”

Sesi, kendisinin bile anlayamadığı bir öfkeyle doluydu.

14. BÖLÜM

ZORAKİ İŞ BİRLİĞİ

8 Temmuz Çarşamba / 22.35

Yılmaz, onun bu çıkışı karşısında biraz şaşırmış gibiydi. Gözleri hafifçe kısıldı. "Bu sorunun cevabını gerçekten merak ettiğini düşünmüyorum."

"Nedenmiş o?" diye âdeta homurdandı.

"Daha ilk karşılaştığımız günden beri benden hoşlanmıyorsun. Kendince sebeplerin olduğuna eminim. Ben de buna saygı duyuyorum."

"Bana kızmıyor musun?"

"Elbette hayır. Gerçi içinde bulunduğun bu zor durumda, Deniz abinin seni neden bana yönlendirdiğini anlamış değilim. Baban bil-mese de Boran daha önce karşılaştığımızı ve benden hoşlanmadığını biliyordu."

Mihrimah o öfkesi içinde hafifçe kızardı. Yılmaz'dan hoşlanmadığını ağabeyine belli ettiğini hatırlamıştı. Hem de birkaç kere ama elinde değildi ki! Babası ile ağabeyini kullanıyor sanmıştı. İlk karşılaştıklarında o kırık burnu, tekinsiz hâli ve ona ilgisizce bakan sert gözleri hoşuna gitmemişti. "Bu sene yaş gününü unutmuştum. Onun intikamı olabilir!" dedi alay edercesine.

"Bu durumda bir süre daha bana katlanmak zorundasın!" Gözleri bir kere bile Mihrimah'ın gerdanına kaymamıştı.

"Öyle sanırım!" dedi genç kadın. Bir süre onun gözlerine baktı. Sonra ani bir kararla ileri doğru yürüdü. Yürüdükçe suyun derinliği azalmış, üzerinde sular süzülen ince vücudu görünür olmaya başlamıştı. "Ben artık çıkacağım," dedi genç adamın karşısında durarak. Madem ilgilenmiyordu, iç çamaşırlarıyla utanmasına da gerek yoktu. "Biraz erken yatıp dinlenmek istiyorum. Çok yorgunum..."

Genç adam, onun bu ani cesareti karşısında şaşırmıştı. O yürüdükçe önünde belirginleşen yarı çıplak vücut, loş ortamda daha da dikkat

çekici oluyordu. Sütyenini dolduran göğüslerinin kıvrımları ortadaydı. Spor yapmaya alışkın biçimli omuzlarını, ince belini ve yuvarlacık kalçalarını saliseler içinde süzdü. Dümdüz göbeğinin alt tarafı küçücük bir iç çamaşırıyla süslense de hayal gücünü fazla zorlamıyordu.

Yutkundu elinde olmadan. "Tamam, iyi geceler!" dedi şaşkınlığını gizleyerek. Gözleri yine yüzüne çevrilmişti. "Odanın kapısını kilitleme!" dedi sonra.

"Niye kilitleyecekmişim ki?" diye hafif bir alayla sordu genç kadın. Sudan tamamen çıkıp yerdeki havlulardan birisini aldı. Bedenine dolarken ona baktı. "Dolaptan kendine kuru iç çamaşırı almana engel olmak istemem. İstedğin zaman gelebilirsin. Uykumu bölme tabii. Sonra çok cadı oluyorum."

Yılmaz başını eğdi ama bir şey demedi. Arkadan gördüğü uzun bacakları ve yuvarlak kalçaları, bir erkeğin canını yakacak kadar güzeldi. Kendisine gelmeliydi. Aklından kötü düşünceleri uzaklaştırmalıydı.

Mihrimah elbiselerini de alıp kucağında top yaptı. Ayakkabılarını çıplak ayaklarına geçirip oradan uzaklaştı. Onu ardından bir an süzen Yılmaz, saniyeler boyunca öylece durdu. Kaşları çatılmıştı. Mihrimah'ın bu ani cesaretinin sebebi neydi ki?

Uzanıp telefonunu aldı. Ekranını açıp tek tek bütün kamera görüntülerine baktı. Her şey normal görünüyordu. Hiçbir tehlike unsuru yoktu.

Telefonu yana bırakıp gözlerini gökyüzüne dikti. Ay ışığına rağmen binlerce yıldız mükemmel bir şekilde parılıyordu. Harika bir manzaraydı. Fakat genç adamın canı sıkındı. Bu güzellik içini rahatlatamıyordu. Başka bir güzelliği düşünüyordu. Mihrimah'ın iç çamaşırlarıyla karşısında durduğu an gözünün önünden gitmiyordu.

Tamam! Kendisine gelip bu kadının çekiciliğini aklından çıkarmalıydı. En sevdiği ailenin kızıydı o. Seksiliğini görmezden gelmeli, düşüncelerini ondan uzak tutmalıydı. Kahretsin! Uzun zamandır bir kadınla olmamanın belirtisiydi bunlar! Bu iş bitince bu kadar tatlı olmayan, tehlikesiz bir kadın bulması iyi olacaktı. Küçük bir tatil bile yapabilirdi. Bu kulübeye hiç kadın getirmemiş olsa bile Mihrimah'ın varlığı gösteriyordu ki getirse o kadar sıkıcı olmayacaktı.

Bir süre daha suyun içinde kaldı. Hareket etmeyince, su soğuk gelmeye başlamıştı. Artık çıksa iyi olurdu. Mihrimah'ı evin o tarafında

yalnız bırakmak da istemiyordu. Şu dakikaya kadar giyinip yatmış olmalıydı.

Doğrulup sudan çıktı. Yerdeki havluyu aldı. Kurulanıp beline sardı. Tüm eşyalarını toparlayıp eve yöneldi. Verandaya çıkıp etrafına son bir kez baktı. Sonra içeriye girdi. Kapıyı kapattı. Bir düğmeye basınca ahşap görünümlü çelik kapı bir tıkırtı ile kilitlendi. Alt kattaki pence-relerin hepsinin çelik panjurlarını da indirdi. Artık roket atılmadıkça içeriye girilmesi imkânsızdı.

Üst kata çıkıp yatak odasına gitti. Gerçekten de Mihrimah yatağa girmişti bile. Lamba kapalıydı. Sessiz nefeslerine bakılırsa uyumuştı. Karanlıkta kendi dolabına doğru yöneldi. Alışkanlığı olduğu üzere yolu iyi biliyordu. Temiz iç çamaşırları alıp çekmeceyi kapattı. Pencereye gitti. Etrafını süzdü dikkatle. Sonra aralık camı sessizce kapattı. Genç kadının terleyeceğini sanmıyordu. Gece burası soğuk olurdu. Oradan da balkona yöneldi. Asma balkona herhangi bir şekilde tırmanılabileceğini sanmıyordu. Kapıyı hafif aralık bırakarak odadan çıktı.

Koridordaki banyoda temiz bir duş aldıktan sonra, iç çamaşırlarını giydi. Yatak odasının yanındaki küçük salona yöneldi. Orada üç kişilik yumuşak bir kanepede vardı. Kanepenin altını kaldırıp sandığının içinden bir yastık ve düzgünce katlanmış bir örtü aldı. Kanepeye iç çamaşırları ile uzanıp örtüyü beline kadar örttü. Tabancasını da yastığının altına koymuştu. Kollarını başının altında kavuşturup gözlerini tavana dikti.

Deniz neden kızını ona emanet etmişti ki? En azından Boran, kız kardeşinin ondan hazzetmediğini biliyor olmalıydı. Çevresinde güvendiği başka arkadaşları olduğunu da biliyordu. Doktor Hanım'ı ona yönlendirmesi hiç mantıklı değildi.

Kamera görüntülerine son bir kez daha bakıp telefonunu yan tarafına bıraktı. Gözlerini yumdu. İnşallah her şey en kısa zamanda düzelirdi. Bu güzel doktorun hayatından bir an önce çıkmak istiyordu. Bazen neşeli ve komik olan, bazen de gözleri öfkeyle parlayan bu kızın yanında kendisini huzursuz hissediyordu.

Uykuya daldığının farkına bile varmadı. Yorgunluğunun etkisiyle gördüğü rüyalar epey karışıktı. Fakat son rüyası oldukça sıkıntılıydı. Esmer ve uzun saçlı bir kadın ona gülümsüyordu. Ona doğru yaklaşıp yanında ise kadın birden değişiyordu. Yüzü olmayan, karanlık bir insana dönüşüyordu. Elindeki tabancayı ona çevirmişti. Arka arkaya ateş ediyordu. Genç adam, kadına seslenip durmasını istedi. Engel olmak

istedi. Fakat bir türlü kollarını kaldırıp onu tutamıyordu. Vücuduna giren mermiler o kadar gerçektir ki âdeta canı yanıyordu. Yine de kadını durdurmak istiyordu. Sonra nasıl olduysa kadını tutup itti. Kadın gerilerken yüzündeki siyahlık kayboldu. Güzel yüzü yine belirdi. Gözlerinin akları kıpkırmızıydı. Genç adamın bütün vücudunu birden dayanılmaz alevler sardı. Nasıl olduysa alevler kadına da sıçradı. Kadın acılar içinde çırpınırken sürekli onun adını seslenip duruyordu. Elini uzatmış, yalvaran çığlıklarla genç adamdan yardım istiyordu.

"Yılmaz! Yılmaz!.."

Ateşlerle sarmalanmış eller, genç adamı kollarından tutmuştu. Yardım etmesi için onu sarsarken, yüzü tamamen yanmaya başlamıştı. Sadece alevlerin içinden net bir şekilde gözüken mavi gözleri korku doluydu.

"Yılmaz! Uyan haydi!"

Kadın hâlâ onu sarsıyordu. Yılmaz yavaşça içinde bulunduğu karanlık uykudan sıyrıldı. Gözleri dehşetle açılırken kanepede hızla doğruldu. Kendisini sarsan elleri sertçe yakaladı ve onu kendisine çekti. Gördüklerinin bir rüya olduğunu anlamamıştı. Alnı boncuk boncuk ter içindeydi. Ne olduğunu kavramaya çalışır gibi kadının mavi gözlerine baktı.

Loş odada algısı da yavaşlamıştı. Mihrimah'ın yattığı odadan yansıyan ışık, kanepenin olduğu yeri kısmen aydınlatıyordu. Uyanması için kendisini sarsan bu kadın da kimdi? Endişeyle bakan bu güzel gözler kime aitti? Hâlâ kim olduğunu anlayamamıştı. Rüyasındaki kadınla eşleştirse de o olmadığını hissediyordu.

Bir tepki olarak yakaladığı bilekler avuçlarının içinde kırılacak gibiydi. "Sen!.." dedi sonra yavaşça. Gözlerindeki acılı bakış yerine şaşkınlığa bırakmıştı. Sıklaşmış nefesi hâlâ düzensizdi.

"Benim!" dedi anlayışlı bir ses.

Onu uyandırmaya çalışan kadın, Mihrimah'tan başkası değildi. Kâbus mu görmüştü? Evet! Ve yine aynı kâbustu. Aylardır görmüyordu onu.

Mihrimah, adamın çıplak bacaklarının arasında hapis kalmıştı. Yılmaz usulca parmaklarının tutuşunu yumuşattı. Genç kadının bilekleri kızarmıştı. Sonra iri elleri bilinçsizce yer değiştirip ince beline kaydı. Sıkıca sarıldı. Sanki onun varlığından güç alır gibiydi. Bir çocuk gibi

alınını ve yüzünü, genç kadının göğüslerinin arasına yasladı. Mihrimah bu sarılmaya karşı koyamadı.

“Sadece bir kâbustu!” dedi genç kadın. Sanki bir çocuğu teselli ediyordu. Hâlâ sızlayan bileklerine aldırış etmeden, göğsündeki kafayı tuttu. Saçlarını yavaş yavaş okşadı. Nemli tellerinden hiç tiksini memesi ilginçti. “Sadece rüya!” diye fısıldadı.

Yılmaz hâlâ yüzü göğsüne gömülü hâlde duruyordu. Nefesi düzene girmek üzereydi. Onun bu hâli, Mihrimah'ın yüreğini burkmuştu. İnce tişörtünün altındaki çıplak göğüslerinde, onun nefesinin sıcaklığını hissediyordu. Eliyle ensesindeki terli saçları okşarken, yüzünü göğsünün diriliğine biraz daha çekti. Huzur bulması için sessizce bekledi. Kalın kollar, kurtarıcısıymış gibi onu sarmıştı. Yalnız kalmaktan korkan bir çocuk gibi genç kadının bedeninde güven arıyordu sanki.

Saniyeler geçip giderken Yılmaz'ın nefesleri duruldu. Yüzünü yan çevirdi. Kapalı gözleri aralandı. Yanağının altındaki göğüsleri, kumaş hiç yokmuş gibi hissedebiliyordu. Üstelik mis gibi kokuyordu. Saçını okşayan müşfik el ise onu hâlâ teskin etmeye çalışıyordu.

Başını geriye çekti.

Gözleri kesişti. Mihrimah parmaklarının ucuyla alına düşmüş olan nemli saçlarını okşarcasına kenara çekti. Tellerin orada kalması için gereğinden uzun bir süre üzerinde tutmuştu.

“İyi misin şimdi?” diye sordu gayet sevgi dolu bir sesle. O anda karşısındaki erkek, pek hoşlanmadığı o duygusuz bakışlı, asık suratlı adam değildi. Üzgün bakışlarıyla kâbusunda boğulmuş, ilgiye muhtaç bir çocuktu.

“Evet, iyiyim!..” diye mırıldandı Yılmaz. Kısa bir duraklamanın ardından yüzünü yine genç kadının göğsüne yasladı. Bu reklifsiz tavır genç kadını sinirlendirmeliydi ama öyle olmadı. Bu içten yakınlığa sesini çıkarmadı.

“Kötü bir rüyaydı sanırım?” dedi Mihrimah.

Yılmaz başını salladı. Bu sert dolgunlukları yanağında hissetmek huzla kendisine gelmesini sağlıyordu. “Tam hatırlamıyorum şu an...”

Saniyeler geçiyordu. Mihrimah, onun artık iyi olduğunu anlamıştı. Fakat genç adam yüzünü göğüslerinden çekmek için hiçbir çaba harcamıyordu. Gözleri kapalı olarak o rahatlığın, samimiyetin tadını çıkarıyor gibiydi.

İşin doğrusu kendisi de pek acele etmiyordu. Bu garip bir yakınlıktı. İstemeden olmuş olsa da onu göğsünden uzaklaştıramıyordu. Farkında olmadan onun kalın telli saçlarını okşamaya devam ediyordu. Garipti! Bu çok zevkliydi.

Bir el belinden aşağıya usulca kayınca önce önemsemedi. Yatarken sütyenini çıkardığı gibi, şu an alt tarafında külottan başka bir şey yoktu. Giydiği yeşil renkli, yeni tişörtü ise bir şeyleri örtecek kadar uzun değildi. Belinden aşağısı çıplak sayılırdı. Yılmaz'ın kâbuslarla çevrili sesini duyduğunda aceleden giyinmek aklına gelmemişti.

Ve o el doğal bir şekilde iç çamaşırının üstünden kalçasını tutunca oldukça şaşırdı. Bunu beklemiyordu! Hafifçe irkilse de bu yakınlığa engel olamadı. Ah! Bu... Bu dokunuş çok erotikti! Kalçaları bu kadar hassas mıydı ki? Üstelik genç adamın sakinleşmiş nefesini şimdi göğüs ucunda hissediyordu. Bu daha da erotikti!

Adamın dudaklarının onlarda gezinmesi nasıl hissettirirdi acaba?

Saçmalıyordu! Bunu istemek bir yana, düşündüğüne bile inanamıyordu.

Fakat şu anda adamın kollarında öyle rahattı ki! Genç kadına muhtaç bir şekilde sarılmış olsa da kendi bedeni onun bir erkek olduğunu biliyordu. Acilen uzaklaşması gerektiğini içgüdüsel olarak hissediyordu. Bu adamın her yönden tehlikeli olduğunu anlamıştı. Kalçasındaki elini tutup çekmeli, ondan uzaklaşmalıydı. Peki, niye bunu hiç istemiyordu?

Ve bu hoş temasın azıcık tadını çıkarsa ne olurdu ki?

Sabah olunca nasılsa her şey daha aydınlık ve daha mantıklı olacaktı. O, kendisi için yabancı bir erkekken kendisi de onun için gözetilmesi gereken bir emanet olacaktı. Genç adamın şu anki sevimli hâlimden kurtulup yine ruhsuz bir odun olacağı kesindi.

Göğsündeki saçlarını küçük küçük okşamaya devam ederken zorlukla gülümsedi. Hoşlandığını belli etmemeliydi. "Beni bırakmayacak mısın artık?" diye sordu tatlı bir sesle. "Yoksa şarj mı oluyorsun?"

Birkaç saniye sonra Yılmaz yüzünü biraz geri çekti. Yine de onu serbest bırakmadı. Elini kalçasından çekmek için de bir çaba harcamadı. Hatta sanki hafifçe okşamıştı.

"Çok güzel kokuyorsun!" dedi bilinçsizce.

"Teşekkür ederim ama..." Yılmaz'ın eli askılı tişörtünün içinden sırtına kayınca sustu. Belinin kavisinde gezinen parmaklar içini ürpert-

mişti. Kendini istemeden gerince göğüs ucu adamın dudaklarına değdi. “Yılmaz?” dedi yumuşakça. Bu teması önemsememeye çalışıyordu. “Fırsatları mı değerlendiriyorsun yoksa hâlâ uykuda mısın?”

Genç adam derin bir nefes aldı. Kumaşın üzerinden bile olsa göğüs ucunun sertliğini, kabarıklığını hissetmişti. “Uykudayım sanırım...” dedi kısık bir sesle. Gözleri genç kadının yatariken giydiği ince tişörtünde gezindi. Taptaze göğüsleri üzerinde kendi terinin ıslaklığı vardı. “Yeni tişörtünü de kirletmişim...” dedi biraz utançla.

Mihrimah başını eğip tişörtüne baktı. Üzerindeki ter lekesini loş ortamda tam göremese de pek dert etmedi. “Önemli değil!” dedi yavaşça. Gülümsedi. “Fakat hâlâ kalçamı tutuyor olman bir sorun olabilir.”

“Affedersin!”

Kısa bir an dilimi sessizce akıp geçti. “Ama... Ama hâlâ kalçamı tutuyorsun!” diye masumca sızlandı genç kadın. Kalçasındaki baskı hiç değişmemişti.

“Kendime engel olamıyorum.” Bu sefer sanki Yılmaz sızlanmıştı. Sesi sıkıntılıydı. “Sen niye engellemiyorsun?”

“Biraz daha ileri gidersen tokadı basacağım zaten...”

“Ne kadar ileri?”

Eli arkadan yavaşça iç çamaşırının içine girince Mihrimah nefesini tuttu. Küçük kumaş sıyrılmış, istekli ele kolayca izin vermişti. Çıplak teninde hissettiği o el ateş gibiydi. Belki de kendisi öyle hissediyordu. Bir anda bacakları hissizleşmişti.

“Sınır ne?” diye sordu Yılmaz. Kocaman avucu, kalçasının kavislerinde usulca gezindi. “Bu kadar mı ileri?”

Genç kadın tuttuğu nefesini bıraktı. “Dua et, ben de uyku sersemiyim.” Kalçası okşanmaya başlanınca itiraz etmek zor gelmişti. “Tamam! Dur! Bu yaptığın sınırdan bir şey işte.”

“Öyle mi?”

“Öyle! Kendine geldiysen bırak beni artık.”

Öyle dese de bir yanı ondan ayrılmayı hiç istemiyordu. Üstelik kendisi de ellerini onun omuzlarında sevecen bir şekilde tutuyordu. Parmaklarının bir kısmı, atletinin örtemediği tenine değiyordu.

Genç adamın diğer eli sırtından öne doğru kayınca gözleri irileşti. Ne yapacağını hissetmişti. "Sakın yapma! O kesinlikle kırmızı çizgi!" dedi zayıf bir uyarıyla.

"Dokunmak istiyorum!" Eli usul usul içeride kayıyordu ve genç kadın direnemiyordu.

"İstiyorum da ne demek?" Parmakları göğüslerinin kenarına erişmişti bile. Tüm vücudu bu temasla ürperdi.

"İstiyorum..."

"Çocuk musun sen!" diye azarladı onu.

"Yetişkinim ve dokunmak istiyorum," diye hafif bir sesle ısrar etti genç adam.

Zaten sözlerden başka bir itirazı da yoktu Mihrimah'ın...

Ve adamın eli kararlı bir şekilde tişörtün altından çıplak göğsünü avuçladı. Çok nazik, çok sevecendi. Mihrimah bu sefer gerçekten bir şok yaşamıştı. Çaresiz gözleri genç adamın gözleriyle kesişti. Loş ışıktaki içindeki istekli kıvılcım görünüyordu. Küçük baskılarla okşanan göğsü, kendi kontrolünden çıkmıştı.

"Uyan haydi, Yılmaz!" diye fısıldadı ona. "Kâbusunda değilsin artık!"

"Sen daha büyük bir kâbussun!" diye mırıldandı genç adam.

"Çok ayıp bu dediğin!" Göğüs ucu genç adamın başparmağı tarafından uyarılınca hafif bir nefes alıp konuşmayı bıraktı. Aldığı zevk onu şaşırtmıştı. Her an farklı bir şey öğreniyor, farklı bir zevk keşfediyordu.

Şimdi Yılmaz'ın diğer eli de kalçasını bırakmış, yukarı tırmanmıştı. Tişörtünün içine girdi. İki koca el içeri girince tişörtü engellenemez bir şekilde yukarı sıyrıldı. Kim bilir, belki de Yılmaz bilerek sıyırmıştı. Artık ikisi de meydandaydı. Genç adam avuçlarında esneyen beyaz göğüsleri hayranlıkla seyrederken gözlerindeki kıvılcım sanki biraz daha artmıştı. O düşük aydınlıkta sadece göğüslerinin üzerine güçlü bir ışık düşmesi çok ilginçti.

Sonunda Mihrimah'ın dakikalar öncesinde hayalini kurduğu şey gerçekleşmeye başladı. Yılmaz'ın dudakları göğüslerine doğru yavaş yavaş yaklaşıyordu. Engel olmak istiyordu ama nasıl yapacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Deli gibi atan kalbi, kendi kulaklarını sağır ediyordu.

Zaten okşanıp duruyorlardı. Öpülse ne olurdu ki?

Göğüs uçlarından birisi o keskin ama istekli dudakların arasında kaybolduğunda küçük, boğazından zevk dolu bir soluk çıktı. Gözlerini kapattı. Bir erkeğe kendisini bu kadar açabileceğini hayal bile edemedi. Göğüsleri kendisinin olmaktan çıkmıştı.

Ve ne kadar güzeldi!

Genç adamın bacakları arasında kıpırdamıyordu. Elleri geniş omuzlarından güç alıyordu. Göğüslerine gösterilen ilgi, artık başka yerlerinin de sızlamasına sebep oluyordu. "Galiba şimdi de ben kâbus görüyorum..." dedi yavaşça. "Lütfen yapma artık!"

Genç adamın eli aşağıya inip sızlayan yerine gidecek diye ödü kopuyordu. Ona da karşı koyamayacağını biliyordu.

Uzun saniyeler sonra Yılmaz dudaklarını yavaşça geri çekti. Dalgın gözlerle göğüslerine baktı. Sonra isteksiz bir nefes aldı ciğerlerine. Onlardan ayrılmayı hiç istemiyordu fakat yaptığıнын yanlış olduğu düşüncesi her saniye aklında geziniyordu. Gözleri genç kadının mavi gözlerine çevrildi.

"Özür dilerim..." dedi saniyeler sonra.

"Ne için?"

"İyi niyetinden faydalandığımı için!"

Mihrimah ne diyeceğini bilemiyordu. "Evet!" dedi yutkunarak. "Sınırı... Biraz aştın! Kırmızı çizgi gitti!"

"Sana karşı koymak çok zor!" Kendisine engel olamıyormuş gibi hâlâ göğüslerinden birisini okşuyordu. Avucu tüm dokusunu hatırlamak ister gibi sımsıkı sarmıştı.

"Tamam! Vedalaş haydi!" diye fısıldadı Mihrimah.

"Peki!"

Yine de her ikisini birden birkaç saniye öpmeyi, uçlarını çekiştirmeyi unutmamıştı. Mihrimah çaresizce izin verdi. Gözlerini kapatmıştı. Elinin ve dudaklarının baskısını uzun süre unutmamak üzere hafızasına kazıdı.

Belki de bu zevkli çaresizliği ömür boyu unutamayacaktı.

Sonunda genç adam isteksizce dudaklarını ve elini geri çekti. Tamamen zorlama bir şekilde bluzunun eteğini aşağıya doğru indirdi. Genç kadının üst tarafı örtülmüş olsa da Yılmaz için hâlâ cazip görünüyordu.

Mihrimah hemen genç adamın bacaklarının arasından bir adım geriye kaçtı. Yılmaz da sırtını yavaşça koltuğa yasladı. Hâlâ olanların etkisinde gibiydi. Bakışları karşılaştı.

“Kızdın mı?” diye sordu genç kadına.

“Şu anda... Sadece şaşkıyım. Yarın sabah kızarım inşallah.” Eliyle tişörtünü iyice düzeltti. Eteğini çekiştirerek alttaki iç çamaşırını gizlemeye çalıştı. Adam oraya baksa ne kadar heyecanlandığını karanlıkta hemen anlayabilirdi. “Sen iyi misin artık?” dedi konuyu değiştirmeye çalışarak.

“Hayır! Kâbusumun içinde kalmayı tercih ederdim.”

Mihrimah bu itiraf karşısında biraz bozulmuştu. “Beni pek beğenmedin galiba?”

“Eğer... Başka şartlar altında olsaydık... Ne kadar beğendiğimi sabaha kadar gösterirdim.”

Mihrimah bu sözlerdeki kesinlik karşısında gözlerini kırptırdı. Yanaqları kızardı.

“Kızsam mı yoksa memnun mu olsam, karar veremedim! Tabii, benim de öyle bir şeyde rızam olması gerekir, değil mi?” diye numaradan hatırlattı. “Dokunuşlarına sesimi çıkarmamam bundan hoşlandığımı anlamına gelmez. Neden izin verdim, onu da bilmiyorum. Tamam, biraz hoşlanmış olabilirim ama... Neyse, anla işte! Gece gece değişik bir şey oldu. Hepsini unutalım, olur mu? Yine olmaz umarım.”

“Evet, ben de umarım.”

Yılmaz onun çekiciliği karşısında huzursuzdu. Onu belinden tutup yatağa atmamak için bütün gücünü kullanıyordu. Gerçekten de kötü bir kâbus görüyor gibiydi. Bunu nasıl yapabilmişti? Ona nasıl böyle dokunabilmişti? Dudaklarında hâlâ tadı, burnunda hâlâ aklını başından alan o kokusu vardı.

“Peki! Ben unuttum bile!” diye mırıldandı Mihrimah. Bu kesinlikle yalandı. “Fakat acilen su içmem lazım! İçimi fena halde yaktın! Sen de ister misin?”

“Evet...”

Genç kadın kaçarcasına oradan uzaklaştı. Mutfığa indi. Oradaki raftan temiz bir bardak aldı. İçine soğuk dağ suyu doldurup kana kana

içti. Yanan bedenine iyi gelmişti. Ne yapmıştı bu adam ona? Nasıl her yerini böyle kolayca sahiplenmişti? Aklını mı kaybediyordu?

Bardağı yine tepeleme doldurup genç adamın yanına döndü. Yılmaz hâlâ bıraktığı gibi oturuyordu. Gözleri dalgınca uzakta bir yere bakıyordu. Genç kadının geldiğini görünce hemen toparladı kendisini. Elindeki su bardağını genç adama uzattı.

Yılmaz da hararet yapmış gibi suyu bir defada içti. Mihrimah yavaşça onun yanına oturdu. İç çamaşırının görünmesine izin vermeden ince bacaklarını altına aldı.

Suyunu içen genç adam bardağı yan tarafa bıraktı. "Sen sesime mi uyandın?" diye sordu.

Genç kadın onun inlemelerini ve bir kadının adını seslenişini duyduğunda hemen yataktan fırlamıştı. Ne olduğunu önce anlamamıştı. Sonra odadan çıkıp yandaki küçük salona geçmişti. Lambayı yakıp Yılmaz'ın yattığı kanepede kıvrandığını görünce hemen kollarından tutup silkelemiş, adını seslenmişti.

"Evet! Sesin odaya kadar geliyordu!" dedi ona. "Korkuttun beni!"

"Üzgünüm... Uykundan da oldun."

"Sorun değil." Sustu birkaç saniye. Sonra merakla sordu: "Nika kimdi?" Yılmaz bir şey demeden bakınca da üsteledi. "Birkaç kere onun adını seslendin. Hatta seni uyandırmaya çalışırken beni o sandın."

"Öyle mi?"

"Özel birisi olmalı... Onun için böylesine korktuğuna göre!" Merakla Yılmaz'ın yüzüne bakıyordu. "Sevgilin mi?"

"Hayır!" dedi genç adam donuk bir sesle. "O geçmişte kaldı!"

"Belli ki hafızanda hâlâ yer ediyor."

"Hafıza ve rüyalar farklı bir ilişkide çalışır. Sevmediğimiz insanları da rüyamızda görürüz." Gözlerini duvardaki saate çevirdi. "Sabaha çok var. Uykun daha fazla açılmadan gidip yatsan iyi olur."

Konuyu değiştirmek istediği belliydi. Genç kadın saçlarını tek eliyle geriye attı. "Pek uykum kalmadı. Gece erken yatınca uykumu aldım sanırım. Sen bu daracık yerde nasıl uyuyabildin? Kâbus görmene şaşmamak lazım!"

"Daha kötü yerlerde de uyumuştum."

"Nerede mesela?"

Daha sözünü yeni bitirmişti ki Yılmaz'ın telefonundan garip bir ses gelmeye başladı. Genç adam hemen uzanıp telefonu eline aldı. Bu bir alarm sesiydi. Ekranı açıp uyarı mesajı veren kameranın görüntüsüne göz attı. Kaşları çatılmıştı. Evin çevresindeki ağaçların içinde iki karanlık nesnenin hareket ettiğini görmüştü. Hemen bir tuşa bastı. Birkaç kameraya daha baktı. Bakışları yavaşça Mihrimah'a kaydı.

"Haydi, kalkıp hazırlanalım!" dedi ona. "Sanırım artık uyuyamayacağız!"

Genç kadının kalp atışları birden deli gibi hızlanmıştı. İri gözlerle sordu. "Ne oldu?"

Genç adamın eli yastığının altındaki tabancasına giderken, sakın bir sesle mırıldandı:

"Geldiler!"

15. BÖLÜM ÖLÜM MAKİNESİ

8 Temmuz Çarşamba / 15.30

Saatler Önce...

Necdet Seyfioğlu, uzun zamandır Köse'nin zor ve kötü işlerini yapıyordu. Bu sefer ondan aldığı iş hepsinden zor gözüküyordu. Hem kapsam olarak çok önemliydi hem de karşısındaki rakipleri klasik kurban tanımından çok farklıydı. Oldukça çetrefilli bir iş olup çıkmıştı. Kendisi gibi tecrübeli bir cani için bile sıkıntılarla dolu olmuştu.

Esasen, gençliğinde normal bir insandı. Babasının küçük kum deposuna arada sırada gider, inşaatlara kum satışı yapmayı öğrenirdi. Fakat babası, onun ticaret değil de bir memur olarak garantili bir işte çalışmasını istiyordu. Uzun boyu ve güçlü yapısıyla polis okuluna girmesi zor olmamıştı. Zeki ve çabuk öğrenen bir gençti. Onu şimdiki acımasız hâline dönüştüren şey ise okulda iki psikopat öğrencinin kendisine eziyet etmesiydi. Daha ilk andan Necdet'ten hoşlanmamışlardı. Belki de Necdet'in içinde gizlenen o sinsî canavarı keşfetmişlerdi. Her an onunla alay ediyor, fırsat buldukça da darp ediyorlardı. Durum ne olursa olsun o canavar bir gece uyandı. Necdet nefret ettiği çocuklardan birisini banyoda tek başına, diğerini yatakta uyurken yakaladı. O zamanlar biraz daha zayıftı ama fiziği güçlüydü.

Sonraki gün iki öğrencinin fecî hâli, Necdet'in okuldan hemen atılmasına sebep olmuştu. Bu çok önemli değildi. Önemli olan, o ikisine yaptıklarından keyif almış olmasıydı. Okulda öğrencilere eğitim için verdikleri sahte tabancanın kabzasıyla kafalarına ve yüzlerine rastgele vurmuş, çıkardıkları acı dolu sesler hoşuna gitmişti. Her ikisinin de yüzünde kalıcı parçalanmalar olmuştu. Bu, kişisel intikamın dışında bir şeydi. Başkasının acısı, gözlerindeki korku onu eğlendirmişti.

Hapse girmesini engelleyen kişi ise o yıllarda yurt dışında yaşayan amcasıydı. Amcası Cavit, tek yeğenini çok severdi. Kardeşi ile anlaşmasa da yeğenini korur kollardı. Belki de onun içindeki caninin kendisine benzediğinin farkına varmıştı. Çünkü o da Gürcistan'da uzun süredir gerçekleştirdiği yasa dışı işler sayesinde hem kesesini doldurmuş

hem de güçlü bir çevre edinmişti. Yeğenin polis okulunda yaptığı o feci şey, Cavit'in neredeyse hoşuna gitmişti. Hemen ülkeye gelmiş ve gerekli kişilerle görüşmüştü.

Nasıl yapmıştı, bilinmezdi ama sonrasında Necdet hiç kimse tarafından şikâyet edilmemişti. Fakat o günlerde garip bir şekilde polis okulu müdürünün evi yanmış, yaralı çocuklardan birisinin babası meçhul bir kazada ölmüş ve diğer çocuk da yediği yemekten zehirlenip uzun süre hastanede yatmıştı.

Bunları amcasının yaptığını ispat edemezdi ama yeni ve daha iyi bir hayata başlamak için bu fırsatı kaçırmamıştı. Yolunu amcasınıninki-ne benzer bir şekilde ancak daha eğlenceli bulduğu canice yöntemlerle çizmişti.

Zamanla, daha yirmili yaşlarında isim yapmaya başlamıştı. Babası bundan hiç hoşlanmamıştı elbette. Kardeşi Cavit gibi oğlunun da bir mafya babasına dönüşmesinden nefret etmişti. Oysa bu yolda amcasının kurmuş olduğu düzen, Necdet için bir örnek teşkil ediyordu. Para kazanmak için babasının kum deposuna ihtiyacı yoktu artık. Babasının kızgınlığı da umurunda değildi. İnsan sevdiği işi yapmalıydı. Kötü işler yaparak para kazanırken makam, güç ve servete sahip bir sürü insanla tanışmıştı. Kimisi için insanları öldürmüştü, kimisi için alacakları tahsil etmişti. Bu insanların birçoğu gerçekten çok zengindi ve işleri yapılsın diye büyük servetler harcamaya hazırlardı.

Babası öldükten sonra küçük kum deposunu paravan olarak kullanmaya başlamıştı. Yanlardaki boş arsaları alarak mekânı daha da büyütmüş, kendi işleri için daha uygun hâle getirmişti. Emrindeki paralı adamlar ancak böyle bir mekânda dikkat çekmeden barınabilirdi. Amcası Cavit ise Gürcistan'dan ayrılıp daha rahat bir ülke olan Yunanistan'a yerleşmişti. Onunla da sık sık görüşüyordu.

O sıralar karşılaştığı İbrahim, aslında yaşadıkları mahalleden eski bir tanıdıktı. Bir süre resmî yarışmalarda boksörlük yapmış ama kişiliğindeki dengesizlikler yüzünden millî takımdan atılmıştı. Spor hayatı ve parlak geleceği bitmişti. Para için İstanbul'un köhne kulüplerinden birinde korumalık yaparken Necdet'le karşılaşmışlardı. Karakter benzerliği yüzünden birbirlerini sevmeleri garip değildi. Kısa bir süre sonra Neco, onu yakın koruması yapmıştı. Yumruk savurmayı bilen acımasız bir adam her zaman işe yarıyordu.

Neco bu son aldığı işin uzamasından memnun değildi. Yılmaz Keydanlı ve onun başına açtığı sıkıntılar, bu tip başarısızlıkları hiç yaşamayan Neco için büyük sorundu. Ancak sonunda Yılmaz Keydanlı'nın yerini öğrenmişlerdi. Bir çöp toplayıcısı, onları sabahın erken saatlerinde bir apartmanın önünde görmüştü. Hemen telefonla haber vermişti. Birkaç telefonda sonra bilgi, Necdet ve İbrahim'e kadar ulaşmıştı.

Aldığı işi kesin bitirmek isteyen Neco, Silivri'ye bizzat kendisi gitti. Adrese geldiklerinde, tarif ettiği sarışın kadının orada olmadığı ortaya çıktı. İşe gitmişti. Nerede çalıştığını kolayca öğrenmişlerdi. Tabii, onu iş yerinde ziyaret etmek ahmaklık olurdu. Hastaneye onu takip etmesi için İbo'yu göndermişti. Neyse ki hemşirelik yapan kadın öğlen üçte mesaisini bitirip doğruca eve gelmişti. Tabii, ardından kendileri de eve, kadının dairesine çıkmışlardı. Yılmaz Keydanlı'nın ve Doktor Mihri-mah Karadağ'ın yerini zorla söyleteceklerdi.

Ne yazık ki umdukları gibi olmadı. Kadın konuşmuyordu. Zaman ilerliyordu. Neco fazla vakitleri olmadığını biliyordu. Bir kadından bilgi almak kolay olur sanıyordu ama öyle olmamıştı. Dairede buldukları ve darbettikleri sarışın kadın, tanıdığı çoğu erkekten çok daha çetin ceviz çıkmıştı.

"Belki de nereye gittiğini gerçekten bilmiyordur!" dedi İbrahim. Çevresine bakınıyordu. Elindeki kanı silmek için ıslak mendil arıyordu. Kadına attığı yumruk, bir adamın bile yüzünü dağıtabilirdi. Mendil paketi küçük sehpayla birlikte yere düşmüştü. Bulundukları oda oldukça dağılmıştı. Onu darbederken çevreye epey zarar vermişlerdi. Çıkan gürültü, gece vakti olsaydı çok dikkat çekebilirdi. Neyse ki henüz erkendi ve hava kararmamıştı.

Eğilip ıslak mendil paketini aldı. İçinden birkaç tane çekip çıkardı. Ellerini silerken paketi yere geri attı.

"Pakette parmak izin kaldı!" diye homurdandı Neco. "Dikkatli ol biraz."

Gözleri yerde yatan sarışın kadına kaydı. İbo'nun yumruğunu yüzüne yediğinde, üzerine oturttukları sandalye ile birlikte yere düşmüştü. Yüzü kan içindeydi. Burnu kırılmış olabilirdi. Kaşı da patlamıştı. Bir gözü anında şişmişti. Sızan kanlar yere yayılmıştı. Güzel suratı, o kanın içinde yüzüyordu. Yanağı yere yapışmış bir hâldeydi.

Odada kendilerinden başka üç kişi daha vardı. Hepsi de Melike'ye yapılan bu eziyete ifadesiz yüzlerle bakmışlardı. Genç kadının darbe-

dilmesi onları hiç etkilememiş gibiydi. Yerde perişan hâlde yatan kadının onlar için hiçbir anlamı yoktu. Hedefe gitmelerini kolaylaştıracak bir araçtı sadece. İbrahim'in işaretiyle adamlardan birisi yerdeki ıslak mendil paketini aldı. Kendi parmak izini bırakmamaya özen göstererek gömleğinin eteğiyle temizlemeye çalıştı.

O anda bir telefon sesi duyuldu. Bu Necdet'in telefonuydu. Köse'den geldiğini düşünerek ceketinin cebinden çıkardı. Ancak ekranda isimsiz bir numara görünce şaşırdı. Kaşlarını merakla kaldırırken İbrahim'e gösterdi.

"Açma bence..." dedi İbrahim.

Neco kararsızdı. Telefon ise ısrarla çalıyordu. "Alanya ekibi olabilir!" dedi düşünceli bir sesle. Kısa bir duraklamanın ardından telefonu açtı. Karşıdan konuşmanın başlamasını bekledi. Önce hiçbir ses duymadı. Meraklanmıştı iyice. Birkaç saniye sonra biraz tedirgince mırıldandı: "Alo?"

"Necdet'le mi görüşüyorum? Necdet Seyfioğlu?"

"Siz kimsiniz?" diye sordu Neco biraz sertçe. Kaşları çatılmıştı.

"Adım önemli değil!" dedi adam. Sesinden orta yaşlı olduğu belli oluyordu. Hatta biraz kilolu olmalıydı. Nefesi hafif tıkanık gibiydi. *"Senin numaranı bana Köse vermişti. Acil bir durumda seni aramamı söyledi."*

"Saçmalama, ahbap! Köse kimseye benim numaramı ve-"

"Uzatma da dinle! Çok fazla vaktim yok." Adamın otoriter tavrı Neco'nun susmasına sebep oldu. *"Köse'den haber alamıyorum. Son birkaç saat içinde onunla konuştun mu hiç?"*

"Bir dakika! Önce bana kim olduğunuzu söylerseniz iyi olur. Yoksa şimdi telefonu kapatacağım."

"Sizin maaşınızı ödeyen adamım ben, aptal!" Adam neredeyse bağırmıştı. *"Sus da dinle! Köse ortadan kayboldu. Gerçi burada işler karıştı. Ona kaybolmasını ben tavsiye etmiştim. Fakat bir telefon bile etmedi. Onu arattım ama açmadı. Evinde de hiç hareketlilik yok. Gölbaşı'ndaki villasının kapısı kapalı. Şimdi söyle bana! Ondan hiç haber aldın mı?"*

"Hayır! Ben de erişemiyorum."

"Peki! Anladım..." Sessiz geçen birkaç saniye oldu. *"Neyse, sorun değil. Bu durumda onun işini sana veriyorum. Zaten o da sana önem-*

li bir görev verdiğini söylemişti. Deniz Karadağ'ın kızı! Karadağ şimdi Ankarada ve elini kolunu sallayarak geziyor. Üstelik ona çok tehlikeli bir Ghost yardım ediyor. Bu yüzden Köse'nin ortadan kaybolup gizlendiğini tahmin ediyorum."

Bu konuşma Neco'nun son derece ilgisini çekmişti. "Bir dakika..." dedi. İbrahim hariç diğer adamlara odadan çıkmalarını işaret etti. Telefonun hoparlörünü açıp İbrahim'in de duymasını sağladı. "Şu anda rahat konuşabiliriz!" dedi kuru bir sesle. "Siz Köse'nin bahsettiği milletvekili misiniz?"

"Evet... Ve Cemil olayını acilen bitirmek zorundayız. Elimizdeki tek koz, adamın kızı. Onu ele geçirdiniz mi?"

"Hayır, maalesef!" Sesi hafif öfkeliydi. "Yanında özel yetenekleri olan bir adam var. Adı Yılmaz Keydanlı! Belli ki o da bir Ghost! İki saat içinde altı adamımı öldürdü. Niye? Çünkü kimse bize..." Üzerine vurgu yapmak için bir saniye bekledi. "Kimse bize 'Ghostlardan bahsetmedi. Hazırlıklı olamadığımız için de adamı ve kadını elimizden kaçırdık. Bir Ghost ile uğraştığımızı nereden bilebilirdik? Adam tam bir ölüm makinesi!"

Karşı taraftaki milletvekili bir an için duraksamıştı. Kısa sessizlik onun düşündüğünü gösteriyordu. "Hayır, o adam bir Ghost olamaz..." dedi yavaşça. "Türkiye'dekilerin isim listesini ele geçirdim. Hepsinin adı var bende. Yılmaz Keydanlı diye biri yok. Adının gerçek olduğuna emin misin? Başka ülkeden bir Ghost olabilir mi?"

"Hayır! Adam çok düzgün Türkçe konuşuyor. Beşiktaş'ta güvenlik ve bilişim üzerine bir dükkânı var. Gerçi hakkında hiçbir bilgiye erişemedik. Sanki gerçekten de başka ülkenin vatandaşı gibi."

"Tamam... Hakkında araştırma yaparım. Siz şimdi ne yapıyorsunuz? O kadını acilen ele geçirmeniz lazım."

Necdet yerdeki sarışına baktı yine. Gözleri kapalı, baygın bir hâldeydi. Hiç kıpırdamıyordu.

"Madem Köse aradan çıktı, bizim kazancımız ne olacak?"

Karşı taraftaki son derece kuru bir sesle konuştu: "Bu işi becerirsen, beş milyon dolar alırsın. Bu rakam senin için uygun mu?"

"Daha fazla etmez mi sizce?" diye arsızca mırıldandı Necdet. Oysa rakamın büyüklüğü karşısında gözleri irileşmiş ve İbrahim'e muzaffer bir bakış atmıştı.

"Beş milyon dolar! Hepsi bu!" Milletvekilinin tavrı katıydı. "Yoksa bu işi başkasına vereceğim. İsrail'den daha profesyonel adamlar getirteceğim."

"Altı desek?"

"Beş... Çok sallanma ve işinin başına dön. İş bitince parayı hemen alırsın."

Neco adamı ikna edemeyeceğini anlamıştı. Politikacılarla baş edecek kadar politik zekâsı da yoktu üstelik. "Eh... Peki! Öyle olsun."

"Bana ne durumda olduğunuzu söyle!"

"Elimizde bir ipucu var. Keydanlı, gece Silivri'de bir kadının evinde kalmış. Eski sevgilisi olabilir. Sabah erkenden ayrılmışlar. Kadının arabası ortada yok. Onunla gittiklerini tahmin ediyorum. Trafiğe plaka sorgulaması yaptıracağız. Plakaya göre de mobeselerden yerini buluruz."

"Peki..." dedi adam otoriter sesiyle. "Ben seni yine arayacağım."

"Bana numaranızı verseniz?"

"Ben arayacağım dedim."

Telefon kapanmıştı. Necdet bir an elindeki telefona baktı. Dişlerini sıktı. "Bu şerefsizlerin hepsini öldürmek lazım aslında!" dedi sinirli bir sesle. "Kendilerini bir şey sanıyorlar. Pabucumun vekili! Hâlbuki değersiz hayatlara tek bir kurşunun ucunda."

İbrahim sessizdi. Telefonu çalınca elini cebine attı. Yeni telefonunu çıkarıp arayan numaraya baktı. Sonra açıp karşısındakinin konuşmasını dikkatle dinledi. Bitince de kapatıp cebine geri koydu.

"Kadının araç plakasına öğrenmişler. En son Yuvacık Barajı çevresinde bir kameraya yakalanmış. Öğlen saatlerinde oradan geçmişler."

Neco durup düşündü bir an. "Tamam... Biz de hemen o tarafa doğru yola çıkıyoruz. Sen de tapudaki adamını ara, oralarda Yılmaz Keydanlı'ya ait bir taşınmaz var mı, öğrensin. Eğer yoksa... Ki olduğunu zannetmiyorum, göl çevresindeki evlerin listesini versin. Büyük ihtimalle dağ evi gibi bir şeydir. Hatta karavan bile olabilir. Hepsine tek tek bakacağız."

"Tamam, yarım saate öğreniriz." İkisi birden aynı anda yerde baygın yatan sarışın kadına bakmışlardı. "Ya bu kadın?"

Neco sahte bir burun çekiş yaptı. Hatta yüzü ekşimişti sanki. Sonra elini belindeki tabancasına attı. Diğer elini de ceket cebine sokarak bir

tabanca susturucusu çıkarmıştı. Tabancanın ucuna susturucuyu çevire-
rek takmaya başladı. "Bizi gördü..." dedi donuk bir sesle.

"Belki de elimizde rehine olarak tutmalıyız."

"Saçmalama... Bize lazım olan rehine, Keydanlı'nın elinde."

"Fakat Keydanlı bizim elimizde değil."

"Yerini bulacağız ve işini bitireceğiz."

"O adam beni huzursuz ediyor."

"Duydun işte! Milletvekili Ghostlardan olamaz dedi."

"Ghost, MİT veya başka bir teşkilat... Ne fark eder ki? Belli ki dev-
letle uğraşıyoruz. Cemil Keskin işini bırakmamız gerekiyor gibi hisse-
diyorum. Yoksa..."

Neco susturucuyu takmayı bitirmişti. Asık bir yüzle adamına baktı.
"Yoksa ne?" dedi sinirli bir sesle. "Beş milyon dolar az para mı, İbo?
İstediğin şu ek zammı düşün! Sana yüzde on pay veririm. Hatta yüzde
yirmi!"

"Öldükten sonra o parayı nasıl harcayacağız?"

"Ölmeyeceğiz! Ödleğ gibi davranmayı bırak da tapuyu ara! Zaman
kaybediyoruz."

Daha sözünü bitirmemişti ki namluyu çevirip yerdeki ince bedene
iki mermi sıkıverdi. Genç kadının sırtında iki delik belirdi. Hafif kı-
pırdanan vücudu artık hiç kıpırdamıyordu. Kıyafetinin kumaşına kan
hızla yayılmaya başladı.

Neco ve adamları apartmandan ayrılırken dikkat çekmemeye çalışı-
yorlardı. Araçları farklı konumlarda biraz uzağa park etmişlerdi. Yuva-
cık Barajı'na doğru yol alırlarken, lüks aracın arka koltuğunda ikisi de
sessizdi. Sabırsızlıkla tapu memurundan gelecek telefonu bekliyorlardı.

Sonunda telefon geldi. Karşıdakiyle konuşan İbrahim, "Tamam,
anladım!" dedi. Bu sefer kendisi bir yere telefon açtı. Hoparlörü açtığı
için konuşmaları Necdet de dinliyordu. "Alo? Dilaver? Adres belli oldu.
Konum atacağım birazdan. Siz hazır mısınız?"

"Hazırlanıyoruz. Adamlarımı toparlamam zaman alacak." Karşıdaki
adamın sesi oldukça sakindi. İşini iyi bilen bir suikastçının sakinliğine
sahipti.

"Ne kadar zaman alır?"

"Gece yarısını bulur."

"Peki... Sorun değil. Gece baskını daha iyi olur aslında. Biz sizi Maşukiye'de bekleyeceğiz."

"Bir dakika... Bu adam hakkında başka bir bilgi var mı?"

"Size söylediğim kadarı işte. Tek başına ama tehlikeli birisi. Askeri eğitilmiş olduğunu düşünüyoruz. Toplayabildiğin kadar adam topla. Para konusunu dert etme. Kadına dokunmayacaksınız."

"Bir kişi için o kadar adamı toparlamak gereksiz ama para sizin. Sorun yok. Gece görüşürüz. Konum atmaya unutma."

İbrahim telefonu kapattı. Patronuyla bakıştılar bir an.

Necdet gülümsedi. "Rahat ol!" dedi korumasına. "Her şey yolunda gidecek."

"Elimde değil. Çok büyük bir işe kalkışmışız gibi geliyor."

"Endişelenme, rahat ol dedim ya! Yılmaz Keydanlı'yı halledeceğiz ve kazandığımız dolarlarımızla daha da güzel bir hayat yaşayacağız." Gülümsemeye devam ediyordu. Telefonuna bir mesaj gelince hemen baktı. Merakla ekranda yazılanları okudu. Kaşları hafifçe kalktı.

"Ne oldu?" diye sordu İbrahim.

"İsimsiz bir mesaj!" dedi Neco anlamamış gibi. Gülümsemesi kaybolmuştu. "Akrepler, demiş mesajda... Akrepler de ne ya?"

İbrahim de anlamamıştı. "Hiç duymadım. Kimden? Milletvekilinden mi?"

"Büyük ihtimalle... Adam hızlı çıktı. Yılmaz Keydanlı'nın Akrepler adında gizli bir teşkilattan olabileceğini yazmış. Bak!" Telefonu İbrahim'e göstermişti. Sonra öfkeli bir sesle homurdandı: "Bu ne ya! Memleket gizli teşkilatlardan geçilmez oldu."

İbrahim çatık kaşlarla mesajı okuyordu. Özellikle son satır ilgisini çekmişti.

Kimlikleri meçhul suikast timi. Son derece ölümcül.

16. BÖLÜM GECENİN GÖLGESİNDE

9 Temmuz Perşembe / 02.58

Kulübenin önünde ışıklar yanıyordu. Gece karanlığında güzel bir manzara olsa da gölgelerden gizlice yaklaşmak isteyenler için iyi bir şey değildi. Görülmeden kulübenin önüne gitmek neredeyse imkânsızdı.

"Burası olduğuna emin misin?" diye sordu adam. İri yapılı, iri suratlı birisiydi. Kendi isteği ile askerlikten emekli olmuştu. Uzun yıllar çeşitli ülkelerde askerî eğitim uzmanı olarak görev yaptıktan sonra kendisini rüzgara bırakmış, legal olmayan işlerin daha kârlı olduğunu keşfetmişti. Emekli bir katil olmak ona çok daha fazla kazanç getiriyordu. Kanunsuz insanların ortak yanı buydu işte: Şeref, haysiyet, insanlık gibi duygulardan uzaktı. Önce para geliyordu.

İbrahim gözlerini kulübeden ayırdı. "Evet, önünde park etmiş araç bizim aradığımız otomobıl, hiç kuşku yok."

"İçeride bir kişi olduğuna emin misin peki?"

"Değilim..." diye mırıldandı İbrahim. "Ama teoride tek bir adam olmalı. Bir de doktor kadın tabii. Kadına dokunmayacaksınız. O bize lazım."

"Anladım, tekrar etmene gerek yok." Adamın gözleri ahşap kulübede geziniyordu. "Çok sıkıntı çıkmayacak gibi. Bu saatte uyuyor olmalılar." Gecenin en karanlık olduğu, herkesin yataklarında derin bir uykuda yüzdüğü saatlerdi. "Adam da epey gevşekmiş. Onları hemen bulamayacağımızı düşünmüş olmalı aptal."

"Dilaver Komutan'ım... Bazı insanlar göründükleri gibi değildir. Hele bu adam hiç değil. Bizi her durumda atlattı. Adamlarımızı gözünü kırpmadan öldürdü. Biz de her durumda dikkatli olalım!" İbrahim'in sesi uyarı doluydu.

Komutanın yanında iki iri yarı adam daha vardı. Sakallı olanı, kocaman ağzındaki kürdanı evirip çeviriyordu. Bu işte ustaydı doğrusu.

“Sadece bir kişiye bırakın, onu ben alıp geleyim!” dedi aşırı bir öz güvenle. “Bu kadar telaşa gerek yok.”

İbrahim öfkesini belli etmedi. Ona doğru döndü. “Nasıl yapacaksın?” diye sordu düz bir sesle. “Evin her yeri sımsıkı kapalı. Alarm da olabilir.”

“Alarm çalsa bile ne yazar? Ona kim yardım edecek?”

“Kafanız basmıyor galiba!” İbrahim biraz sinirlenmiş gibiydi. “Adam boş birisi değil. Altı adamımı tavuk katleder gibi öldürdü! Sizi bir paket çikolatayla karşılayacağını mı sanıyorsunuz?”

“Adamı o kadar büyötmeye gerek yok,” dedi Dilaver. Kısa bir sessizlik oldu. “Arkaya dolaşıp bir giriş yolu bulabiliriz bence! Her evin arkasında uygun bir giriş vardır. Ben askerî eğitimler sırasında, Tamer isimli gizemli bir adam tanımışım. Onun giriş yapamayacağı bir ev yoktu. Kedi gibiydi herif...”

İbrahim omuz silkti. Onun anlattığı hikâyeyeyle ilgilenmiyordu. “Siz bilirsiniz. Bu andan itibaren evdeki o adam sizin işiniz. Ben ve adamlarım burada sizi bekliyor olacağız. İster yediniz birden kadını getirin, isterseniz biriniz. Sorun değil.” Bir an sustu. “Fakat dikkatli olmanızı cidden öneririm.”

Dilaver de yanında bekleyen diğer iki adamı gibi sessizce gülmüştü. Başını alaycı bir tavırla iki yana salladı. “Tabii ki olacağız.” Acımasız gözleri İbrahim’in adamlarına kaydı. Ellerinde Uzi tüfeklerle İbrahim’in arkasında bekliyorlardı. “Sen de kendi can güvenliğinin için bu çaylak tavuklarla gezmeyi bırakmalısın,” dedi alayla. “Şunlara bak! Daha tüfek tutmayı bile bilmiyorlar...”

İbrahim bu baskına gelirken, Necdet’i İstanbul’da kalmaya ikna etmişti. Riske girmeye gerek yoktu. Yanına sadece üç adam alıp Maşukiye’ye gelmişti. İşin çoğunu Dilaver ve adamları yapacağı için fazladan adama ihtiyaç yoktu. Kadını emniyetli bir şekilde tutup İstanbul’a götürmek için üç kişi yeterli olurdu. İkisi burada, birisi ise aşağıda, yolun girişindeki araçta bekliyordu. Hepsi de oldukça gençti. Henüz otuzuna bile gelmemiş olan, kabadayılığa hevesli gençlerdi. Dilaver’in alayla gözünü diktiği bir sersem ise makineli tüfeğinin namlusunu acemice İbrahim’e dönük tutuyordu.

İbrahim başını çevirip adamına ters bir bakış attı. Genç adam hemen toparlanıp namlunun ucunu aşağıya indirdi.

"Herkes bir şekilde öğreniyor!" dedi İbrahim sakın bir sesle.

"Eminim şu senin altı adamın da ölmeden önce çok şey öğrenmiştir!" dedi Dilaver alayla. Ciddileşti sonra. Gözlerini etrafta gezdirdi. "Neyse, haydi biz işimize bakalım. Birkaç saate hava aydınlanacak." Yanındaki tam teçhizatlı iri adamına çevirdi gözlerini. "Tamam Halil, sen arkaya dolaşmak istiyorsan öyle yap. Diğerleri yerlerini aldı mı?"

"Ever..." Adam elinde tuttuğu askerî kaskı başına geçirdi. Gece görüşü olan bir kasktı.

"Beş dakikan var."

O gidince Dilaver diğer adamına işaret etti. Elinde, ucu kancalı bir halat tutuyordu. "Balkona tırmanmaya hazır ol." Sonra eli kulağına gitti. Küçük bir kulaklık vardı. "Herkes hazır olsun. Beş dakika içinde başlayacağız."

Bir baykuşun huzursuz edici ötüşü etraflarında yankılandı. Ardından sessiz kanat çırpışları hissedildi. Hepsi birden başlarını havaya, ağaçlara doğru kaldırdılar. Ne uçup giden baykuşu görebildiler ne de ağaçlardaki insan yapımı kuş yuvalarına takılmış küçük kameraları...

"Baykuş sesi uğursuzluktur!" dedi İbrahim kendi kendine.

Dilaver burun kıvrıdı. "Saçma!" Gözleri eve dikilmişti. En ufak bir hareket yoktu. "İnanma öyle şeylere, İbo!"

Halil isimli eski asker de diğerleri gibi siyah kamuflaj kıyafetleri içindeydi. Ağaçların içinden evin arkasına doğru sessizce ilerliyordu. Karanlıkta gözükmesi zordu. Beş metre sonra, bir ağacın arkasına gizlenmiş kendi arkadaşını bile zorlukla gördü. Susturucu takılmış makineli tüfeğini dikkatle tutuyordu.

Bakıştılar bir an. Hafifçe selamlaştılar. Halil onun yanından geçip devam etti. On metre sonra başka bir ağacın yanında, yere çökmüş durumdaki başka bir arkadaşını gördü. Yüzü karanlıkta, sessizce bekliyordu. Onun yanından geçerken bir an durakladı. En azından adamın başını çevirip kendisine göz atmasını, küçük bir tepki vermesini beklendi. Nedense bu tavrı biraz garip gelmişti. Dönüp bir daha dikkatle baktı. Arkadaşı hiç kıpırdamıyordu.

"Celil!.." diye seslendi çok alçak sesle. "İyi misin?" Arkadaşından hiç ses gelmemişti. Ona doğru yaklaştı. Elindeki makineli tüfeği tedbir olsun diye hafifçe doğrulttu. "Celil!.."

Daha yakınına gittiğinde bile hiç kıpırdamaması Halil'i huzursuz etmişti. Dizlerinin üstünde duran ve bir ağaca yanlamasına yaslanmış arkadaşında belirgin bir tepki yoktu. Uyumuş muydu acaba? Bu imkânsızdı elbette! Görev başında kimse gözünü bile kırpmazdı.

"Celil?.." dedi yine sessizce. Elini omuzuna atıp hafifçe sarstı. İkinci sarsmasında arkadaşı dengesini kaybedip öne doğru yığıldı. Yere düşerken yüzüne vuran hafif ışık, şakağındaki mermi izini ve hâlâ akmaya devam eden kanı aydınlattı.

Halil hızla doğruldu. Onun ölmüş olduğunu anlamıştı. Dehşet his-sine engel olamadan kocaman gözlerle dönüp etrafına bakındı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bir yandan da kaskındaki gece görüşünü aktif etmişti.

O anda beş metre ilerisindeki yabancı adamı gördü.

Gece görüşü yeşil ışığın aydınlattığı adamın yüzü ifadesizdi. O da elinde susturucu takılmış bir makineli tüfek tutuyordu. Ucunu Halil'e doğrultmuştu.

Onun kim olduğunu daha ilk saniyede anladı. Karanlıkta bile olsa tavrındaki soğukkanlı sakinliği hissetmemesi imkânsızdı. Tüm tüyleri diken diken olmuştu. Böyle bir şey beklemiyordu. Çabucak kendi tüfeğini kaldırdı.

"O burada!" diye bağırarak oldu ama daha sözleri ağzından çıkmadan sessizce fırlayan birkaç mermi, vücudunu koruyan çelik yeleğe saplanıverdi. Yakın mesafeden atılan mermilerin güçlü etkisiyle geriye doğru sendeledi. Önce arkasındaki ağaca çarptı, sonra arkadaşının üzerine devrildi.

Acıyla buruşmuş yüzü, üzerine doğru siyah bir panter gibi gelen adama çevrilmişti. Uzun boylu yabancı, onun yanına diz çökmüş; Halil'in başındaki kaskı çekip almıştı. Otomatik tüfeğin sıcak ucunu da boğazına dayamıştı.

"Kaç kişisiniz?" diye sordu adam alçak sesle.

"Canın cehennem!" diye karşılık verdi Halil. Kurşunlar çelik yeleğine çarpmış olsa da o mesafeden çok can acıtıcı olmuştu. Zor nefes alıyordu.

Karşısındaki adam birden doğruldu. "Sen bilirsin!" Oyalanacak, muhabbet edecek zamanı yok gibiydi. Halil'in alnına çevrili namludan

tek bir sessiz mermi daha çıkıvermişti. "Cehennemde görüşürüz o zaman!" diye fısıldadı duygusuz bir sesle.

Elini cebine atıp tek mercekli gece görüş dürbününü çıkardı. Etrafını dikkatlice izledi. Her yer yeşil renkli olsa da karanlığa sığınmış insan silüetleri rahatça görünüyordu. Baskına gelenlerin on kişi civarında olduğunu sanıyordu. Az veya fazla... Bu gece pek çok kişi bir daha güneşi göremeyecekti.

Dilaver ise o sıralarda kolundaki saatine bakmıştı. Beş dakikanın dolmasına az kalmıştı. Gözleri etrafında gezindi. Necdet'in adamı İbrahim, kuytu bir köşeye oturup bir sigara yakmıştı. Kulübeden uzakta, onu kimsenin görmeyeceğinden emin olarak yavaş yavaş tüttürüyordu.

"Beş bin lirasına bahse girerim ki senin adam bu işi başaramayacak!" diye mırıldandı İbrahim. Parmağının ucuyla sigarasının külünü temizledi. "Var mısın?"

Dilaver gözlerini sessiz kulübeden ayırdı. "Beş bin mi?"

"Evet..."

"Halil tam bir ahtapot gibidir. Girilecek bir delik varsa, şişenin ağzından bile girer!" dedi Dilaver.

"Var mısın, yok musun?" diye üsteledi İbrahim.

Dilaver omuz silkti. "Tamam... Sabah paramı isterim."

İbrahim sigarasından bir nefes daha aldı. Gözleri tepedeki yıldızlardaydı. Sonra başını çevirip arkasında kalan kulübeye göz attı. "Akrep-ri bilirsin sen, değil mi komutanım?" diye sordu.

Konunun aniden değişmesi Dilaver'i şaşırtmıştı. "Dağlarda çok gezdim ben! Elbette bilirim."

"Sen onunla uğraşmazsan, seni sokmadıklarını duymuştum."

"Kendilerini gizleyen sakın böceklerdir aslında..." Gözleri kısıldı. "Aslında böcek bile değiller. Neden sordun?"

İbrahim kaşlarıyla kulübeyi işaret etti. "O evde belki de bir akrep var!"

"Anlamadım?"

İbrahim hafif bir nefes aldı. "İçimden bir ses, bu gecenin iyi bitmeyeceğini söylüyor. Şu kulübedeki sakinlik normal mi, karar veremedim. Sanki bir şeyler ters!"

Dilaver güldü. Sarı dişleri gözükmüştü. "Saçmalama! Ne ters olacak? Adam uyuyor işte! Az sonra eve girip onun tahtalıköye biletini keseceğiz. Sonra da senin beş bin liranı cebe indireceğim."

"Umarım. Sor bakalım adamın ne yapmış?"

"Daha beş dakika dolmadı!"

"Sen sor..." Yerinden kalktı. Sigarasını parmağıyla ezip yere atmıştı. İkisi bakıştılar bir anlığına.

Dilaver elini kulaklığına attı. "Halil! Her şey yolunda mı?" Kısa bir süre bekledi. "Halil?" diye tekrar seslendi. Yine bir cevap alamadı. Gözleri İbrahim'in yüzündeydi. "Halil?"

İbrahim sıkkın bir nefes aldı. "Sanırım bana beş bin lira borçlusun!" dedi Dilaver'e.

Dilaver kulağındaki aletle oynuyordu. "Telsizinde bir sıkıntı olduğuna eminim. Antika bu şeyler artık."

"Sorun cihazda değil. Sorun Halil'de... Bence senin Halil öbür dünyaya doğru çoktan..."

Daha sözlerini bitirememişti. Bir vınlama sesi duyuldu. Önce Dilaver'in yanındaki iri adam, dibinden kesilmiş bir ağaç gibi dümdüz yere düştü. Başını delip geçen merminin sıçrattığı kanın bir kısmı komutan Dilaver'in yüzüne sıçramıştı. Küçük kemik ve beyin parçaları mermiyle birlikte bir süre havada uçtu.

Ardından hafif vınlamalarla birlikte, açık alanda lakayt bir tecrübesizlikle bekleyen İbrahim'in iki genç adamı da yere devrildi.

İnsanlar o kadar kısa sürede yere serilmişti ki henüz canlı olanların baskına uğradıklarını anlaması uzun zaman almıştı.

Ayakta donup kalan Dilaver de hasmını hafife almanın şaşkınlığını yaşıyordu. Bir an yerdeki cesetlere baktı. Sonra şaşkınca karanlığa dikti gözlerini. Gece görüşü dürbününü indirmeye çalışıyordu bir yandan da. Kurşunların nereden geldiğini tespit etmesi şarttı.

Ancak çok geç kalmıştı. Ne gizlenmek için ne de ateş etmek için vakti vardı.

Sessiz bir mermi daha süzüldü havada.

Kurşun, Dilaver'in canı ifadeli çirkin yüzüne acımasızca saplandı. Az bir hız kaybederek arkasından çıkıp gitti. Kaskı da başından fırlamıştı. Dilaver öldüğünü bile anlayamadan yere çöktü. Parçalanmış yü-

zünden geriye sadece acıyla kasılmış ağzı ve sarı dişleri kalmıştı. Sonra yüzükoyun düştü.

Neler olduğunu çok çabuk fark eden İbrahim hemen kendisini gizledi. Zaten bir ağacın arkasında oturuyor olmanın avantajına sahipti. Mermilerin geldiği doğrultuyu hayal meyal tahmin ederek vücudunu göstermemeye çalışıyordu. Zemine doğru kaykılmıştı. Alnı terlemiş, dudakları kurumuştı. Elleri titriyordu. Belinden tabancasını zorlukla çekip çıkardı.

Bir an yerde cansız yatan kendi adamlarına baktı. Zavallılar, silahlarını doğrultup karanlığa ateş bile edememişlerdi. Tecrübeleri böyle gerilla çatışmalarına yetmeyen basit çeteci çocuklarla geldiği için kendi kendisine küfretti. O bile böyle bir durumda ne yapacağını bilemeyecek kadar tecrübesizdi.

Ne yapabilirdi ki zaten?

Gözlerini biraz ilerisinde yatan Dilaver'e çevirdi. Bu salak tecrübeliydi de ne olmuştu sanki? Şimdi suratının yerinde kocaman bir boşluk vardı.

Tabancasını kaldırıp havaya birkaç el ateş etti. "Hey!" diye uzun bir şekilde bağırdı. "Herkes buraya gelsin! Adam burada!"

Dilaver'in evin diğer tarafında siper alan üç adamı daha vardı. Tabanca seslerini ve İbrahim'in bağırışını duyunca tedbirli bir şekilde koşarak oraya doğru geldiler. Silahlarını karanlığa tutmuş, gece görüşlerini açmışlardı. Gecenin gölgeleri içinde hiç kimseyi göremeseler de ileride gizlenen İbrahim'i ve yerde yatan adamları görmüşlerdi.

Bir tüfek mermisi daha susturucudan çıkıp sessizce ilerledi. En öndeki adamın göğsüne sertçe saplandı. Çelik yelek giymiş adam bir an sendelese de koşmaya devam etmişti. Arkasındaki iki adam da karanlığa dağıldı.

İbrahim saklandığı ağacın altında olan biteni izliyordu. Gece serinliğine rağmen ter içinde kalmıştı. Herhangi bir uzvunu ağacın gövdesinden çıkarmaya korkuyordu. Onları birer kuş gibi vuran adamın kim olduğunu biliyordu. Bir meziyeti daha ortaya çıkmıştı. Yılmaz Keydanlı, eli titremeyen keskin bir nişancıydı. Herkesi en ölümcül yerlerinden, başlarından nokta atışıyla vuruyordu.

Kendisine doğru koşan adam ise artık o kadar şanslı değildi. Göğsüne yediği mermi onu çok etkilememişse de bu sefer süzülen bir başka

sessiz mermi bacağıının üst kısmına saplandı. Acı dolu bir çığlıkla neredeyse havada takla attı. Sırtüstü yere düştü. Kocaman tüfek mermisi bacak kemiğini parçalamıştı. Bacağıının bir kısmı fizik kanunlarına aykırı bir şekilde başka yöne büküldü. Farkında olmadan yerde oturur vaziyete geçti. Yüzü dehşet ve acı doluydu. Eli, kopmak üzere olan bacağıındaydı. Aynı anda üçüncü bir mermi kaskının içine girip başına saplanıverdi. Bedeni anında geriye doğru devrildi ve yerde hareketsiz kaldı. Gözleri hâlâ açık ve acı doluydu.

Ağaçların arkasını siper almış olan diğer iki adam, ateş edeni görmeye çalışıyordu. Bu imkânsızdı tabii. Sessiz mermiler namludan fırlarken, dikkat çekecek bir ışık bile çıkarmıyordu. Adam, mermi ışıklarını gizleyecek bir tertibat kullanıyor olmalıydı.

Adamlar çaresizdi. Kaskları yüzünden görüş alanları kısıtlıydı. Başlarını ağaçların gövdesinden iyice çıkarmaları gerekiyordu. Her ikisi de nefes nefeseydi. Koştukları için değil, bir anda ölümü enselerinde hissettikleri için nefes nefese kalmışlardı. Ne olduğunu bile anlayamamışlardı. Baskın için geldikleri evde sadece bir kişi yok muydu? Yerde yatanları kim vurmuştu?

Yeni bir mermi vınlaması duyuldu. Başını biraz fazla çıkaran adamlardan birisi kaskının kenarından vuruldu. Parçalanan kask, adamın kafatasını korumuşsa da bazı parçaları yüzünde onlarca kesik oluşturdu. Adam acıyla bağırdı. Sendeleyerek ağaç gövdesinden biraz uzaklaştı. İkinci bir mermi kaskın içinden bu sefer suratını delip geçtiğinde, boynu geriye doğru kırılacak gibi savruldu. Bedeni yere düştüğünde ise artık acıları dinmişti.

Dilaver'in son adamı öfke ve korkuyla ağacın gövdesinden ayrıldı. Küçük bir ışık görmüştü. Son model makineli tüfeğiyle mermilerin geldiğini tahmin ettiği yöne delicesine ateş etmeye başladı. Bir yandan da kocaman açılmış gözlerle, böğürürcesine bağıırıyordu. Ne dediği tam belli değildi. Küfürle karışık bir bağıırıştı. Makineli tüfeğinden çıkan iri mermiler ağaç dallarını yağmur gibi yere döküyordu

Tüm çabası boşunaydı.

Nereden geldiğini anlayamadığı mermi, tıpkı arkadaşına olduğu gibi önce bacağıının alt kısmına geldi. Üstündeki ağırlıkla kemik ikiye ayrıldı. Hâlâ ateş eden adamın dengesi bozuldu. Tüfeğinden çıkan mermiler toprağa saplanırken sağlam dizinin üzerine acıyla çöktü. Tüfeğini yeniden kaldıracak kadar şanslı değildi. Vınlayarak gelen bir başka mer-

mi ise çenesinin yan tarafından girip kemiği parçalayarak çıktı. Adam bunun etkisiyle yan tarafa düştü. Birkaç dişi yüzünün yakınına, toprağın üstüne saçılmıştı. Dehşetle açılmış gözleri, onları görmekten çok uzaktı. Ölmek üzereydi. Alt çenesi ve boğazının bir kısmı yok olmuştu. Şimdi koskoca ormanlık alanda sadece onun hafif hırıltıları duyuluyordu. Birkaç saniye sonra o da kesildi.

İbrahim sırtını ağaca yaslamış, gözlerini yummuştu. Alnı boncuk boncuk terdi. Normalde böyle şeylerden hiç korkmazdı. Her zaman soğukkanlı bir katil olmuştu. Ölümle her zaman kol kolaydı. Fakat bu sefer ölüm ciddi bir şekilde yanı başındaydı. Bu sefer yüreğini gerçekten soğuk bir el kavramıştı. Kalbi, kriz geçirebilecek kadar hızlı atıyordu.

Kulübeye gelen dar yolun girişinde, İbrahim'in son bir adamı daha kalmıştı. Çok genç olduğu için ona orada kalıp nöbet tutmasını söylemişti. Bu genç çete üyesi, nöbet tuttuğu yerde silah sesleri duyunca önce önemsememişti. Neticede bir kulübeye baskına gelmişlerdi. Ancak bir şeylerin yanlış olduğunu, çıkan bağırışlardan ve acı dolu çığlıklardan hissetti. Hemen aracın yanından ayrıldı.

Gençliğinin verdiği bir pervasızlıkla çatışma alanına doğru koşmaya başladı. Alacakaranlıkta ilk gördüğü, bir ağacın arkasına sinmiş olan patronuydu. Hiç kıpırdamadan duruyordu. Âdeta ağaçla ve toprakla tek parça olmuş gibiydi.

Hemen ondan yana yöneldi. İbrahim de onun koşarak geldiğini görmüştü. O kadar ahmakça bir hareketti ki dişlerini sıktı. Ne halt yemeye öyle açıktan koşarak geliyordu bu çocuk?

Sağ elini havaya kaldırıp aceleyle salladı. "Hayır! Dur!" diye bağırdı.

Bağırışının hemen ardından çok yakınından geçen yeni bir vınlama sesi duydu. O kadar yakındı ki havadaki eline çarpıp yoluna devam etmişti. İbrahim'in sağ elinin işaret parmağı ve orta parmağı mermiyle birlikte kopup yerdeki çalılardan içine düştü. İbrahim acıyla bağırırken, yine çaresizce ağacın arkasına sindi. Sağlam sol eliyle kan fışkıran elini tutuyordu. Parmakları kopmuş olan kanlı eline bakarken gözlerinde inanamayan, şaşkın bir ifade vardı.

Şimdi ölümcül tüfeğin namlusu, koşarak gelen adama yönelmişti. Parmak tetikte iken bir an durakladı. Koşanın çok genç yaşta olduğunu görünce, hedef noktasını hızla değiştirdi. Yirmili yaşların henüz başında gibiydi. Namlunun ucunu korumasız kafası yerine bacağına çevirdi. Tek bir ateşle genç çocuk yuvarlanarak yere yığıldı. Ağlar gibi

bir bağırıyla, vurulduğu bacağını tuttu. Diğerleri gibi değildi. Kurşun baldırını delip geçmişti. Olduğu yerde kıvranıp duruyordu. Acı dolu gözlerinden yaşlar geliyordu.

İbrahim, öldürmek için geldikleri adamın dikkatinin başka yöne çevrilmesi ile hemen bulunduğu yerden fırladı. Yerde kıvranan çocuk umurunda bile değildi. Ağaçların içine doğru hızla koşmaya başladı. Araçları bıraktıkları yere erişmeye çalışıyordu. Ölüm korkusu, elinin acısını geri plana itmişti. Çalışların içinde bıraktığı parmakları bile aklında değildi. Elinden geldiğince oradan uzaklaşmaya çalışıyordu. Dirnenmenin hiçbir anlamı olmadığını biliyordu. Bu adam, hepsini keklik gibi avlıyordu.

Koşarken merminin vınlamasını bile duymadı. Kolunun üst kısmını sıyrıp geçen bir kurşun ile dengesini kaybedip yere uçtu. Birkaç kere kendi çevresinde yuvarlanıp bir ağaca çarptı. Bu düşüş, onun hayatını kurtarmıştı. Yeni bir atıştan gizlenebilmişti. Güçlü vücut yapısı ile hemen doğruldu. Ölüm korkusu son derece baskın hâle gelmişti. Yeniden koşmaya başladı. Ne kopan parmakları ne de omzundaki hafif yara deli gibi koşmasına engel olabiliyordu.

Bir mermi daha koşarak geçtiği ağacın gövdesine saplandı. Şanslıydı, vurulmamıştı. İbrahim hâlâ koşuyordu. Yeni bir mermi ise kulağının dibinden vızıldayarak geçti. Kahretsin! Az kalsın diğerleri gibi beyni dağılacaktı.

Sonunda hedef olmaktan kurtulduğu uzak bir noktaya geldi. Geniş bir daire çizerek arabaları bıraktıkları tarafa koştu. Orada üç araç vardı. Birisi kendilerine aitti. Hemen kapısını açıp içine atladı. Anahtarlar üzerindeydi. Oradan bir an önce uzaklaşmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Aceleyle motoru çalıştırıp gaza bastı.

Çatışma alanında, yerde yaralı yatan genç ise acı içinde inliyordu. Gözleri yaşlıydı. Bu çeteye katılırken sonunun böyle olacağını hiç düşünmemişti. Biraz ilerisinde ölü bir adam vardı. Yüzü tanınmayacak hâldeydi. Buraya yanlarında gelenlerden hangisi olduğunu bile anlayamadı. Daha birkaç dakika önce onun canlı olduğunu düşündü. Peki, ne olacaktı şimdi? Kendisi de mi ölecekti?

Belli ki öyle olacaktı! Gözleri bir iki metre önünde beliren asker botlarına takıldı. Başını yavaşça kaldırdı. Siyah kamuflej kıyafetleri içinde, yüzü siyah bereli adama baktı. Elindeki susturucu takılı kocaman tüfeği

büyük bir maharetle tutuyordu. Ucu kendisine çevriliydi. Az sonra öleceğinden emindi. Daha çok ağlamaya başladı.

“Hayır! Yalvarırım, öldürme beni!” dedi ağlayarak. “Yalvarırım! Lütfen!”

Adam onun önünde eğildi. Gözlerinin içine baktı. Kalın sesi son derece katıydı.

“Bu evi nasıl buldunuz?” diye sordu ağır ağır. “İyi düşün! Tek bir cevap hakkın var!”

Genç çete üyesi ağlamaya devam ediyordu. Kanlı ellerinden biriyle gözyaşlarını sildi. “Ben... Ben...”

“Söyle!” diye emretti adam.

“Araba...” dedi çocuk. Eliyle kanlanmış yüzü şimdi daha da acınası duruyordu. “Arabanın plakasından... Sizi Silivri’de bir apartmandan çıkarken görmüşler. Bir kâğıt toplayıcısı...”

Siyahlar içindeki adam durakladı bir an. “Silivri’deki kadını da buldunuz mu?” diye donuk bir sesle sordu.

“Evet...” dedi genç adeta kekeleyerek.

“Anlat...”

“Hiçbir şey... Hiçbir şey söylememiş. Kulübenin yerini aracın mobese kayıtlarından tespit etmişler.”

“Ya kadın?”

“Ölmüş...” dedi genç çocuk hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak.

Adam hafifçe irkilmişti. Birkaç saniye sessizce durdu. Belli ki bu bilgiyi hazmetmeye çalışıyordu. “Kim yaptı?” diye sordu buzlaşmış sesiyle.

Çocuk zorlukla bir nefes aldı. Yüzünü yine silmişti. “Bilmiyorum... Ben evin içinde değildim. Ben sadece şoförüm. Daha yeni işe girdim.”

“Evin içindekiler kimdi peki?”

“Büyük patron... Ve birkaç adamı...”

“Patronun adı Necdet mi?”

Bu bilgi üzerine çocuk duraklamıştı. “Evet...”

“Az önce kaçan da o muydu?”

“Hayır... Onun adı İbo... Yani İbrahim... Necdet’in koruması. O ne derse onu yapıyor.”

“Necdet’i tarif et bakalım bana!” diye emretti.

“Uzun... Uzun boylu, yapılı birisi. Esmer... Saçları kıvrırcık.”

“O da evde miydi?”

“Evet... İbo ve o! Ben aşağıda bekledim. Yemin ederim, kimseye bir zarar vermedim. Bu daha ilk işim... İlk günüm. Bana güvenecekleri zamana kadar şoförlük yapacağım.”

Siyahlı adam bir iki saniye çökmüş olduğu yerde durdu. Başı öne düşmüştü. Ne düşündüğü belli olmuyordu.

“Madem şoförsün, Necdet’in nerede olduğunu biliyorsundur.” Başını kaldırmış, gözlerini çocuğun korkmuş yüzüne dikmişti. Bu, yalan söylendiğinde mermiyi kafasına sıkacak bir adamın donuk bakışlarıydı. Genç delikanlının tüyleri diken diken oldu.

“Adres... Adres olarak söyleyemem. Ben dün gece işe dâhil oldum. Fakat Pendik’te bir kum deposu olduğunu biliyorum. Adını da bilmiyorum. Söylediler ama unuttum. Yemin ederim, tüm bildiğim bu. Yalvarırım, öldürme beni. Ben sadece şoförüm.”

Siyahlı adam aniden ayağa kalktı. Tüfeğin namlusu yine de yerdeki genç adama çevriliydi. Sesi sertleşmişti.

“Şimdi buradan gideceksin!” dedi yavaş yavaş. “Yaran önemli değil. Kısa sürede iyileşirsin. Fakat uzun yaşamak istiyorsan bu işlerden tamamen kurtul... Ayrıca buradan onların yanına gidip uyarmaya çalışma. Yoksa seni bir gün mutlaka bulurum. Anladın mı?”

Öldürülmeyeceğini anlayan delikanlının yaşlı gözleri acısına rağmen aydınlandı. “Evet... Evet, yemin ederim!” dedi aceleyle. “Anladım!”

Adam başıyla işaret etti. “Git şimdi...”

17. BÖLÜM

ARTIK KAÇMAK YOK

9 Temmuz Perşembe / 02.52

Mihrimah yatak odasına geçerken Yılmaz da yanındaydı. Genç kadın üzerindeki bluzunu değiştirmeden üzerine yeni kot pantolonunu giydi. Yan gözle genç adama bakmıştı. İç çamaşırlarıyla olan Yılmaz, giysi dolabının derinliklerinden orta büyüklükte bir sandık çekti. Kapağını açtı. En üstten aldığı kıyafetleri çabucak üzerine geçirdi. Siyah, askerî kıyafetlerdi. Askerî bir bereyi de alıp başına geçirdi. Fakat tamamen indirmede. Yüzü gözücüyordu. Siyah botlarını da giyince işi bitmişti.

Son olarak eğilip sandığın içinden bir kurşungeçirmez yelek aldı. Bir an durakladı. Sadece bir tane vardı. Sonra ilerleyip genç kadının üzerine geçirdi. Mihrimah bir şey diyemeden arka kısmından kilitlemişti bile.

Dönüp yeniden dolaba gitti. Bir noktaya baskı yapınca, dolabın içinden bir tıklama sesi geldi. Genç adam uzanıp gizlenmiş iki kapağı açtı. Mihrimah merakla onu izliyordu. Duvara sabitlenmiş mühimmatları görünce gözleri irileşti. Bazılarının ne olduğunu bile bilmiyordu. El bombalarını tanımıştı tabii! Bir saniye sonra Yılmaz, elinde özellikli olduğu belli olan bir tüfekle döndü. Makineli tüfek gibi görünüyordu. Genç adam birkaç şarjör alıp onu belindeki kemere taktı. Bir de bıçak alıp onu da beline ilaştirdi.

"Ben bütün gece bunlarla mı yattım?" diye sordu genç kadın biraz öfke, biraz da hayretle.

"Isırmazlar!" diye mırıldandı Yılmaz. Dürbün gibi bir şeyi cebine attı. Mihrimah emin olmasa da onun gece görüş dürbünü olduğunu anladı. "Haydi, gidelim..."

Genç kadını kolundan tutup odadan çıkardı. Mihrimah çaresizce onu takip ediyordu. Birlikte alt kata indiler. Şöminenin yanındaki kitaplığa doğru gittiler. Yılmaz yan taraftaki küçük raflardan birine basınca bir tık sesi geldi. Genç adam uzanıp kocaman kitaplığı kenarından

çekti. Kitaplık üzerindekiyle birlikte kolayca yana kaymıştı. Karşılığında gizli bir oda belirdi. Genç adam elini içerideki bir düğmeye dokundurdu. Karanlık odada, dışarıdan belli olmayacak kadar loş bir ışık yanmıştı. İkisi birlikte içeriye girdiler.

"Her tarafı çeliktir. Bomba atsalar içeriye giremezler. Burada henı bekle! Sesini de çıkarma!" dedi ona sakince.

"Yılmaz!" Korkmaya başlamıştı artık.

"Korkma! Geri döneceğim..." Eli bir an için genç kadının pürüzsüz yanağında gezindi. Garipti ki o güven veren bakışların ardından, bu hafif dokunuş Mihrimah'ın içindeki tüm korkuyu alıp götürmüştü. "Bana güven!"

Yutkundu elinde olmadan. O tehlikeli anda bile genç adamın dokunuşu içine bir ürperti salmıştı. "Dikkatli ol!" diye fısıldadı.

"Benden hemen kurtulamayacaksın!" dedi genç adam hafif bir gülümsemeyle.

"Evet! Seni sürekli kızdırmak niyetindeyim!"

Yılmaz ona kendi tabancasını uzattı. "Al bunu! Kullanmayı biliyorsun. Baban öğretmişti. Ola ki benden başka birisi kilidi keşfedip kapıyı açarsa, vur onu! Dışarı çıkmam gerekirse ve benden başkasını görürsen, yine vur onu! Daima kafalarına nişan al... Kim olursa olsun!"

"Tamam..." dedi Mihrimah ürkekçe. Babası ona tabanca kullanmayı öğretmişti. Yılmaz'ın bunu bildiği belliydi.

Genç adam bir adım geriledi. Beresinin ucundan tutup çenesine doğru çekti. Şimdi sadece gözleri görünüyordu. Sonra çabucak odadan dışarıya çıktı. Kitaplığı hafifçe çekince, üzerindeki ağırlığa rağmen koca raf kolayca hareketlendi. Mihrimah, onun gözden kayboluşunu izledi. Kitaplık tamamen kapanınca güçlü bir *tık* sesi geldi. Yan tarafa yeniden açmak için kırmızı bir düğme yerleştirilmişti.

Odada yalnız kalınca genç kadın etrafına bakındı.

Duvarlar oldukça sağlam görünüyordu. Bir duvara dayanmış kaneppe, bir diğerinde lavabo bile vardı. Yandaki raflara birkaç hafta yetecek bollukta konserve yiyecekler yerleştirilmişti. Tuvalet ihtiyacı bile düşünülmüştü.

Gidip kanepeye oturdu. Tabancayı kenara koydu. "Televizyon bile yok..." dedi kendi kendine dalga geçerek. Dizlerini çekip kollarının

çevresinde kavuşturdu. “Keşke inerken bir kitap alsaydım...” Çenesini de dizine yasladı. “Allah’ım! Sen bize yardım et! Yılmaz’ı koru...”

Oda o kadar iyi gizlenmişti ki evin dışından pek bir ses duyamıyordu. Ne bağırışma ne de silah sesi... Susturucu mu kullanıyorlardı acaba? Dakikalar dakikaları kovalıyordu. Fakat kolundaki saate bakınca sadece beş dakika geçtiğini görmüştü. Sonra beş dakika daha geçti. O kadar süre içinde ise uzaktan gelen birkaç tabanca sesinden başka bir şey duymamıştı.

Daha on beş dakika olmamıştı ki gizli odanın kilidinde bir tıklama sesi oldu. Hemen uzanıp yanındaki tabancaya davrandı.

“Mihrimah! Benim, Yılmaz!” diyen o kalın sesi duyuncaya kadar namluyu kapıya yöneltmişti. “Ateş etme sakın!” dediğinde içi rahatladı. Yerinden hızla kalkıp yana kayan kapıya yöneldi. Uzun boyuyla Yılmaz karşısındaydı. Beresini çıkarmıştı. Tüfeği de omzundaydı.

“Çok şükür!” dedi içtenlikle. Sonra dayanamayıp ona sokuldu. Kalın kolların kendisini sarmasına izin verirken, içindeki endişe de dışarıya çıkmak için bir fırsat bulmuştu. “Sağ salim gelmeyeceksin diye çok korktum!” diye fısıldadı.

“İyiymi ben!” dedi genç adam yüreği katı bir hâlde. Dudakları genç kadının güzel kokulu saçlarına bir an için dokunsa da hemen geri çekti.

“Yaralanmadın, değil mi?” Ona sokulduğu için utanıp o da bir adım geri çekilmişti. Bir an durup geniş gövdesini inceledi. Siyah kıyafetlerin üzerinde kurşun yarasının oluşturacağı bir delik, yaralandığını gösteren bir kan lekesi görememişti.

“Hayır! Çizik bile almadım.”

“Ya gelen adamlar?”

“Konuşup anlaştık!” dedi Yılmaz sakince. “Haydi, çıkalım buradan. Yapacak işlerimiz var.”

Sesindeki sıkıntıyı her nasılsa hissetti genç kadın. Gözleri merakla doldu. “İşimiz mi var?”

“Öncelikle buradan ayrılmalıyız. Bizi buldular... Yine bulurlar!” dedi genç adam sikkın bir sesle.

“Yerimizi nasıl bulmuşlar ki?”

Yılmaz kararsız gözlerle genç kadına bakıyordu. Melike'nin öldüğünü söyleyip söylememeye karar veremiyordu. Söylerse üzüleceğine emindi. Fakat söylemezse de geri dönüş sebeplerini açıklayamazdı.

"Arabanın izini takip etmişler," dedi kısaca.

Genç kadının gözleri sadece bir saniye sonra kısıldı. İhtimalleri hemen hesaplayacak kadar zekiydi. "Melike?.." diye fısıldadı korkuyla.

Genç adam başını çevirdi. Kapıya doğru yöneldi. "Gidelim haydi..." Bu yeterli bir cevaptı.

Mihrimah bir an için yerinde sendelemişti. Aklına o hayat dolu kadının gülen gözleri, içten yardımseverliği geldi. Elinde olmadan gözleri sulanmıştı. Melike için hissettiği acı, kısa süreli dostluklarına rağmen düşündüğünden fazla olmuştu.

"Ne yapacağız?" diye seslendi ardından.

"Bu sefer kaçmıyoruz!" dedi Yılmaz. Durup onun nemli gözlerine baktı. "Patronları bir kum deposundaymış. Haber bekliyor olmalı. Oraya gidip hepsinin başlarını inlerinde ezeceğim!" Sesi çok kararlıydı. Sert gözleri, öfkesini belli ediyordu.

Şimdi Mihrimah'ın gözleri de öfkeyle parlıyordu. O da babası ve ağabeyinin cesaretine sahipti. Üstelik Yılmaz gibi gerçekten yılmayan bir adamın yanında kendisini daha da cesur hissediyordu.

Dişlerinin arasından öfkeyle fısıldadı: "Bu harika!" Ardından hemen ekledi: "Ben de geliyorum."

18. BÖLÜM İKİ AKREP BİR ORDU

9 Temmuz Perşembe / 03.22

Yılmaz'ın isteği üzerine çabucak hazırlandı. Yeni aldığı eşyalarını küçük bir poşete doldurmuştu. Kulübenin dışına çıkıp etrafına göz attı. Gece hâlâ karanlık bir düşman gibi çevrelerindeydi. Endişeli olmasına rağmen verandadan aşağıya indi. Yılmaz evin önüne çektiği büyük, siyah minibüsten çıkıyordu. Kendisi de hâlâ siyah komando kıyafetleri içindeydi. Genç kadın kaşlarını kaldırdı.

"Bu araç kimin?" diye sordu.

"Misafirlerimizin!.. Artık bir işlerine yaramayacağını düşündüm."

Mihrimah yine etrafına bakınmıştı. Minibüsün farları ormana dönüktü. Gözleri de karanlığa alıştığı için ağaçların belli bir derinliğini görebiliyordu. Birkaç adamın yerde yattığını fark etti. Hiç birisi kıpırdamıyordu. Yine ceset görmekten memnun olmasa da kıyafetlerinden özel eğitilmiş bir tim oldukları ve ne için geldikleri çok belliydi.

"Hepsi öldü mü?"

"Endişe etme. İki kurtuldu ve kaçtılar. İş epey ciddiye almışlar. Tam teçhizatlı profesyonellerdi bu seferkiler."

"Senin için pek fark etmemiş belli ki!"

"Önce ben davrandım. O yüzden." Kendi gücünü bile basit bir alçak gönüllükle reddetmişti. Mihrimah, onun bu sadeliğine elinde olmadan hayran kaldı. Kendisini övüp böbürlenebilirdi oysaki.

"Allah'ım!" dedi sıkıntıyla. "Ne garip bir adamsın." Gözlerini ona çevirdi. "Ya şimdi ne olacak? Gelip bu adamları alacaklar mı yine?"

"Buna eminim..."

"Neden?"

"Liderleri tabancayla ateş etti. Şu ana kadar jandarmanın gelmiş olması gerekirdi. Onlar gelmediğine göre planlı bir saldırı bu. Karış-

mamaları için uyarılmış olmalılar ama cesetleri de ortada bırakamazlar. Sanırım gölün dibi, yeni mekânları olacak.”

“Ne acı...” dedi içtenlikle.

Yılmaz burun kıvırdı “Öldükten sonra ne fark eder ki? Biz de oylanmadan gitsek iyi olacak. En çok bir iki saate güvenlik güçleri mecburen buraya gelmiş olur. Buradan ayrılmalıyız. Sen hazır mısın?”

“Evet... Haydi, gidelim.”

“Sen benimle kum deposuna gelemezsin. Baştan söyleyeyim.”

Genç kadın minibüse doğru yürümüştü. Onu umursamadan konuştu: “Ya ne yapacaksın? Beni köpek barınağına mı bırakacaksın?”

“Kocaeli’de güvenli bir akrep yuvası daha var. Tehlikenin çoğu bertaraf edildiğine göre seni orada...”

Ön koltuğa oturan Mihrimah onun sözünü kesti. “Ben de geleceğim. Nefesini boşuna yorma.” Elindeki poşeti arka koltuğa bıraktı.

“Karşımızda bir ordu olacak.” Genç adam kızgınlıkla gözlerinin içine bakmıştı. “Bu iş çok tehlikeli.”

Oysa Mihrimah ondan daha kararlıydı. “Ben babamın kızıyım, Yılmaz Bey. Korkmam öyle her şeyden. Korksam da belli etmem. Hem beni sana emanet etmediler mi? Hani beni canın pahasına koruyacaktın?” Sesi biraz alaycıydı.

“Seni tehlikeli bir savaşa sokarak koruyamam.”

“Az konuştuğunda daha iyiydin sanki.”

“Bak, bu durum...”

“Adamlar birazdan gelir demedin mi sen? Lütfen bin artık. Sen beni ikna edemezsin ama ben seni yolda kesinlikle ikna ederim!”

Yılmaz, homurdandığını belli etmeden minibüsün şoför koltuğuna yerleşti. Genç kadın başını çevirmiş, arkadaki bolca silah ve cephaneyi kontrol ediyordu. Koltukların arasındaki plastik bir kutuda duruyordu. Bir kısmı Yılmaz’a, bir kısmı da saldırganlara ait olabilirdi. Silahların çoğu eski görünümlüydü. Epeyce kanlı işte kullanıldığı açıktı.

“Gerçekten onlarla tek başına mı savaşacaksın? Birilerinden yardım mı istesen?”

“Bu saatte mi?” Motoru çalıştıran genç adam biraz sertçe gaza bastı.

"Sabahı beklesek bir yerlerde? Birileri yardım ederdi sana. Babam ve Boran'ı kastetmiyorum. Onların canı için endişelenirim. O yüzden onlara haber ver diye ısrar etmiyorum ki zaten vermeyeceğin belli oluyor."

"Sabahı bekleyemem... Ortadan kaybolmaları an meselesi."

"Biz kaybolamadık. Onlar nasıl kaybolacak?"

"Bizimle ilgili her şeyi biliyorlar. Biz ise birkaç kırıntıya sahibiz."

"Adamların hepsini öldürmeseydin, belki bir şeyler öğrenirdin." Bunun kıvrımıştı. "Yani filmlerde öyle yapıyorlar."

"Yeterince bilgi aldım. Fakat geçici bir süre için bir bilgi bu. Kum deposunu bulmamız lazım."

"Sana yardım edecek kimse yok mu? Ya da kıyıda köşede, taş altında başka akrep yok mu?"

"Şimdilik hayır..."

Minibüs evin bahçesinden uzaklaştı. Saldırganlara ait bir araç, ağaçların içinde bomboş bekliyordu. Karanlıkta hayal meyal seçiliyordu. Yanından geçtiler. Az sonra baraj gölü karşılarında belirdi. Otoyolu kontrol eden Yılmaz, riskli bir şey görmeyince yılan gibi kıvrılarak ilerleyen dar otoyola çıktı. Aynı anlarda da çalan telefonuna elini atmıştı. Ceketinin cebinden çıkarıp ekrana baktı. Sonra hemen açtı. Bir şey demedi. Belli ki karşıdaki kişi konuşuyordu.

"Öyle mi?" Genç kadının kulağına, konuşan adamın sesi geliyordu ama tüm dikkatine rağmen ne konuşulduğunu anlayamamıştı. Yılmaz hafif bir nefes aldı. "Tamam, teşekkür ederim."

O telefonu kapattığında genç kadın merakla sordu: "Ne oldu?"

"Melike..." dedi genç adam. Yan gözle ona baktı. Belli etmese de gözlerinde bir sevinç ışığı vardı. "Evine bir adam göndermişim. Çok şükür ki hâlâ sağlamış. İstanbul'da bize ait bir hastaneye götürüyorlarmış."

Mihrimah'ın gözleri parlamıştı. Hatta duydukları yüzünden göz pınarları yaşla doldu. "Allah'ım..." dedi mutlulukla. "Buna çok sevindim."

"Durumu kritikmiş." Fakat onun da bu ümide tutunduğu belli oluyordu. "Ambulans doktoru çok ümit vermiyormuş. Sırtındaki iki mermiyi çıkarmak için ciddi bir ameliyat olacakmış."

"Acaba biz de önce onun yanına, hastaneye mi gitsek?"

“Şu an onun için yapabileceğimiz bir şey yok. İntikamını almaktan başka! Zaman kaybedemeyiz.”

Genç kadın başını salladı. “Haklısın sanırım. Onun için bir umut olmasına o kadar sevindim ki! İnşallah yeniden hayata tutunur. Çok genç!”

“Öyle...” Yılmaz’ın sesinde onu da bu işe karıştırmış olmanın verdiği mutsuzluk vardı.

“Senin suçun değildi!” dedi Mihrimah. Kadınca bir duyguyla onun acısını hissetmişti.

“Böyle olacağını tahmin edebilirdim. Hayatımdaki herkese beladan başka bir şey getirmiyorum.” Pürüzsüz cildindeki yanak kasları, öfkeli bir diş sıkışla dalgalanmıştı. Kızgın gözleri yola dikiliydi.

“Bana değil...” diye alçak sesle mırıldandı Mihrimah. Dalgınlasmıştı bir anda. “Bana bela getirmiyorsun...”

Yılmaz duymuşsa da bir şey demedi. Minibüsün farları gecenin gölgelerini yırtıyordu. Virajlı yollar üzerlerine doğru hızla akıyordu. Maşukiye’den ayrılıp İstanbul’a doğru yöneldiler. Karanlık yollar hâlâ sakindi. Otoyolda bile çok fazla araç yoktu.

Yılmaz’ın telefonu çaldı. Açarken, Mihrimah’ın da duyması için hoparlör düğmesine basmıştı.

“Alo? Yılmaz?” Konuşan adamın sesi de kalın, kendine güvenliydi.

“Evet!”

“Pendik’te, sahibi Necdet isminde tek bir kum deposu buldum. Kurucusu Vahit Fidan olarak gözükmüyor. Adam beş yıl önce ölmüş. Tek bir oğlu var. Adı Necdet. Babası ölünce işlerin başına o geçmiş ve hızlı bir büyüme ivmesi yakalamış.”

Yılmaz başını eğdi. “Tamam, orası...”

“Konumunu mesaj olarak attım.”

“Teşekkür ederim, Sinan.”

“Bir şey değil. Orada görüşürüz...”

Yılmaz bir an duraklamıştı. “Senin gelmene gerek yok. Daha yeni bir operasyondan çıktın. Üstelik bir göreve daha gideceksin.”

Adamın gülümsediği sesinden belliydi. "Seni özledim belki? Hem yeni patrona yardım etmeyeceğim de kime edeceğim? Geleceğimi düşünmek zorundayım."

Telefon kapanmıştı. Yılmaz bir an ekrana bakıp hoşnutsuz bir şekilde başını iki yana salladı.

"Kim bu?" diye sordu Mihrimah.

"Sinan... Akreplerden birisi. Bir gün önce babana yardım etmişti. Şimdi o yorgunlukla bize yardım etmeye gelmesi hiç güvenli değil. Fakat ona engel olabileceğimi sanmıyorum. Deli dolu bir adamdır." Telefonuna gelen konum bilgisine tıkladı. Çok fazla mesafe yoktu. Bir saat bile değildi. Gün ışımadan orada olacaktı.

"Demek ki o da senin gibi. Deli dolu..." Mihrimah'ın da sesi alaycıydı ama bir Akrep'in daha kendilerine yardım etmek için yolda olması içini rahatlatmıştı. "Babamdan sonra Akreplerin başına sen mi geçeceksin?"

"Bizde baş diye bir şey yok. Herkes eşit. Sadece temel konularda bir organizatör oluyor."

"Yine de patron oluyor yani?"

"İşleri ayarlayan."

"Çok gıcıkısın ya. Senin iş yükün artmıyor mu peki?"

"Pek değil. Daha az görev ve biraz daha dikkat gerektiriyor."

"Peki tüm Akrepler sizin gibi mi?" Mihrimah yolda sessiz kalmaktan sıkılmıştı ve konuşacak konu arıyordu.

"Nasıl yani?"

"Babam, Boran, sen... Hepiniz uzun boylu, güçlü kuvvetli adamlarsınız. Kesinlikle yakışıklısiniz. Burnunun kırığına rağmen sende bile bir albeni var! Sanırım..."

Yılmaz bu belirsiz iltifata belirgin bir karşılık vermemişti. Zaten Mihrimah'ın sesi alaycıydı. "Üyeleri eskiden rastgele seçilmiş. Örneğin baban, başına gelen bir olaydan sonra örgüte girmiş. Fakat Boran, bu iş için özel eğitilmiş. Küçüklüğünden beri özel eğitim almış."

"Ben de aldım ama kimse bana *Bayan Akrep* olmam için bir teklif sunmadı. İcinize kadın almayacak kadar cinsiyetçi misiniz?"

"Hayır, tabii ki öyle bir şey yok. Mesela Karmen isimli bir kadın Akrep var. Çok da başarılı. Baban, senin daha küçüklüğünden beri doktor

olmayı istediğini söylerdi. Sanırım ondan. Belki de oğlundan sonra kızının da tehlikeli bir hayata olmasını istememiştir.”

Mihrimah omuz silkti. “Belki ama yine de babama biraz gücendim doğrusu. Hem teklif bile etmedi hem de yıllarca burnumun dibindeki gerçeği benden başarıyla sakladı. Kendimi zeki sanırdım.”

“Zeki olmasan başarılı bir doktor olamazdın. Ben de senin kadar güzel ve zengin kızların, kendini eğlendirmekten başka bir şey düşünmediklerini sanırdım. Yanılmışım.”

Mihrimah yan gözle ona bakmıştı. Yılmaz’ın aksine, minik iltifatlar kadın yanının hemen dikkatini çekiyordu.

“Ben güzel miyim sence?” diye sordu. Zeki kısmını o kadar önemsememişti.

Yılmaz gözlerini karanlık yoldan ayırıp ona baktı. “Ne saçma bir soru bu!” dedi doğal bir şekilde.

“Niye?”

“Şimdiye kadar binlerce erkek söylemiş olmalı!” O kadar doğal bir şekilde açıklamıştı ki!

Genç kadın hafifçe iç çekti. “Şimdiye dek pek fazla erkek arkadaşım olduğu söylenemez!” Burun kıvrıdı. “Yani binlerce değil en azından. Ben aslında senin fikrini merak etmişim.”

“Bence özel bir güzelliğin var.”

Bu iltifat bile yeterli gelmemişti genç kadına. Yılmaz sanki küçük yeğenine güzel olduğunu söyleyerek onu avutmuş gibiydi.

“Sen böyle deyince aklıma başka türlü şeyler geldi. Birisine özel bir şeyi olduğu söylendiğinde aslında onun o özelliğe sahip olmadığı ortaya çıkar!” İnatla Yılmaz’a bakıyordu.

Yılmaz uzun zaman sonra ilk kez yeniden gülümsedi. “Daha neler!” Gözlerini bir kere daha akan yoldan ayırdı. Bir süre genç kadının güzel yüzünü süzdü. Sivri çenesini, inatçı burnunu, güzel mavi gözlerini, çekici elmacık kemiklerini ona nasıl tarif edebilirdi? Dolgun dudakları bir damla ruj yokken bile kırmızıydı. İncecik boynu, kısa saçları sayesinde daha da seksi duruyordu. Bu kadın tamamen seksi bir görünüşe sahipti.

Seksi mi?”

Gülümsemesi kayboldu. Gözlerini yeniden yola çevirdi.

“Daha neler olduğunu sen söyleyeceksin!” diye ısrar etti Mihrimah.

"Şu anda, böyle bir gecede bu konuda konuşmak sana çok mu doğal geliyor?"

"Biraz öz güvenim yerine gelse iyi olurdu. Senin yüzünden yerlerde sürünüyor çünkü!"

"O neden?"

"Şimdi açıklarsam yerin üstünden daha da altına inerim gibi hissediyorum."

"Güzelliğini bana onaylatmana gerek yok ki! Aynaya bakmıyor musun?"

"Şu anda sana bakıyorum." Yeniden neşeli hâline büründü. Dudakları kıvrıldı. "Haydi ama Akrep Bey! Koşa koşa düşmanımızın yuvasına gidiyoruz. Az sonra ölebilirsin. Ben de canavar bir adamın eline düşebilirim. Parmaklarımı kaybedebilirim. Belki göğüs uçlarıma elektrik verirler. Hatta keserler!"

"Öyle bir şey olmayacak. Sen arabada bekleyeceksin. Ben on dakika içinde çıkmazsam doğrudan Ankara'ya, babanın yanına gideceksin." Sesi sertleşmişti. Genç kadının neşesine katılmadığı belliydi.

Genç kadın, dudaklarının arasından sıkıntılı bir şekilde üflledi. "Çok sıkıcsın ya! Gerçekten seninle evlenmeyi istemem. Melike sende ne bulmuş, anlamıyorum bir türlü."

Yılmaz cevap vermemişti. Minibüs hızla yola devam ediyordu. Kocaeli'yi geçip İstanbul'a sessizce giriş yaptılar. Kısa süre sonra da kum deposunun önüne geldiler.

Yılmaz aracı durdurmadan önünden sürüp gitti. Bu arada gözleri deponun her yerinde geziniyordu. Açık demir kapısının önünde kimse gözükmüyordu. Bir kamera bile yoktu. İleriden geriye dönüp, çok yaklaşımadan karanlık bir köşede durdu. Aynı anda bomboş sokağın karşı köşesinde park etmiş bir aracın kapısı açıldı. İçinden uzun boylu olduğu belli olan bir adam çıktı. O bölge karanlık olduğu için yüzü seçilemiyordu. Zaten kıyafetleri de siyahtı. Ayakta öylece bekliyordu.

"Arkadaşın o mu?" diye fısıldadı Mihrimah.

Yılmaz'ın gözleri adamın üzerindeydi. O adamın esnek yürüyüşünü nerede olsa tanırdı. "Evet... Sinan!"

Kapıyı açıp dışarıya çıktı. Minibüsün içindeki plastik kutudan bir sürü silah ve cephane aldı. Askerî yeğinin ceplerini doldurmuştu.

Küçük görünümlü bir tüfeği omzuna astı. Dağ evinde kullandığı gece görüşlü gözlüğünü de almıştı. Kapıyı kapatıp onun penceresinin önüne geldi. Gözleri genç kadına çevrildi.

“Lütfen burada bekle! Hiçbir yere gitme! Anladın mı?”

“Anlayacak kadar Türkçe biliyorum...”

“Kapıları kilitle. Direksiyonun başına geçip dönmemizi bekle. Eğer on dakika içinde gelmezsek...”

“Yılmaz! Çocuk değilim ben. Kaçacağım zamanı bilirim.”

Genç adam ona bir tabanca uzattı. “Bunu da al. Ne olur ne olmaz.”

“Elbette! Olanı siz halledersiniz, olmazı da ben.” Uzanıp tabancayı aldı. Profesyonel bir şekilde şarjörünü kontrol etti. Babası ona silah kullanmayı öğrettiği için şanslıydı.

O sırada uzun boylu adam yanlarına gelmişti. Siyahlar içinde olsa da başındaki kepten görünen saçları sarıya yakındı. Kalın bir tutam saç alnına dökülmüştü. Tertemiz cildinde, masmavi gözleri mücevher gibi parlıyordu. Az önce Yılmaz’a sorduğu sorunun karşılığını almıştı. Akreplere seçilen adamların her açıdan özel olduğu çok açıktı. Bu adam çok... Çok hoştu gerçekten! Yılmaz’dan çok daha yakışıklıydı. Ve çok daha insancıl...

Gülümseyerek genç kadını selamlamıştı çünkü.

“İyi geceler, Mihrimah Hanım...” Tok sesi de oldukça etkileyiciydi. “Ben Sinan... Babanızın bir dostuyum.”

Genç kadın gülümsedi. Adamın yakışıklılığı karşısında etkilenmişti. “İyi geceler, memnun oldum.”

Sinan gülümsemeye devam ediyordu. “Cesaretinize hayran kaldım. Yılmaz’ın yanında olmak pek güvenli değildir.”

Kum deposunu inceleyen Yılmaz belirsiz bir şekilde homurdanmış ve ters ters arkadaşına bakmıştı.

“Bilmez miyim? Adrenalin dolu olduğunu söyleyebilirim,” dedi Mihrimah.

Sadece birkaç saat önce dağ evinde yaşadıkları aklına geldi. Göğüslerine yaslanmış olan yüzün verdiği etki, başlangıçta çok masumdu. İç çamaşırının içine kayan el, çıplak kalçasını okşamaya başladığında iş değişmişti. İlk tehlike işaretlerini o dokunuşlarda hissetmişti. Fakat asıl tehlike sonrasında gelmişti. O çocuksu inadıyla göğüslerini okşamak

istemesi ve buna engel olamayışı aklından çıkmıyordu. Kocaman elleri yumuşakça da olsa tamamen sahiplenmişti göğüslerini... Bir erkeğin onları öyle zevkle avuçladığını görmek garip bir histi. Hele uçlarının minik ısırtıklarla çekiştirilip öpülmesi, hayallerinin ötesinde bir keyif vermişti. Kendi vücudunun onun kontrolünde olmasına engel olamamıştı. Hiç utanmamış, hiç pişmanlık duymamıştı. İşte, bunların hepsi tehlikeydi.

Yılmaz'a karşı hissettiği bu zayıflık neyin nesi oluyordu?

"Emin olun yakında her şey bitecek ve yine güvenli hayatınıza döneceksiniz."

"İnşallah..."

Sinan dönüp Yılmaz'a bakmıştı. İkisi de aynı boyda gibiydi. Onun da omzunda asılı bir makineli tüfek vardı. Ucundaki şeyin susturucu olduğunu biliyordu. Belinde bir bıçak ve pantolonunun ceplerinde şarjörler duruyordu.

"Sizden otuz dakika önce geldim," dedi Sinan. Şimdi o da kum deposuna bakıyordu. "Söylediğin gibi siyah bir minibüs yirmi beş dakika önce içeriye girdi. İçinde bir kişi vardı. Ardından iki araç içinde sekiz adam daha geldi. Sonra dışarıya çıkan hiç kimse olmadı. Hareketliliğe bakılırsa Necdet içeride olmalı. Tabii, bunu teyit edemem."

"Maşukiye'de elimden kaçan İbo isimli adam buraya geldiğine göre, Necdet de buradadır. Durum değerlendirmesi yapıyorlarsa eğer, çok zamanımız yoktur. Adamlarının öldüğünü Necdet çoktan öğrenmiştir."

Sinan hafif bir tebessümle onayladı. "Katılıyorum."

"Ve hemen kaçmadıklarına göre bahçede bizi bekliyorlardır."

"Kesinlikle..."

"En az on kişi..."

"Fazladan birkaçı da içeride olabilir."

Mihrimah sabırsızca iç çekti. "Konuşmanıza engel olmak istemem ama hava aydınlanmadan bu işi halletseniz iyi olmaz mı? Hem de bir otobüs dolusu adam daha gelmeden!"

İkisi birden genç kadına bakmıştı. Sonra Yılmaz, onu yine nazikçe uyardı. "Araçtan inme ve dikkatli ol. On dakikaya gelmezsek buradan uzaklaş. Polise gitme. Doğruca babana git. Telefonum arabada."

"Sizi bekliyor olacağım. O kadirlik adam, iki Akrep'e karşı ne yapabilir ki?" Sesi alaycıydı. "Ben bile tek başıma iki üç kişiyi hallederim."

İki erkek, kum deposunun demir parmaklıkları kapısına doğru yürürken Sinan keyifle sırtıyordu. Yılmaz ise ciddi yüz ifadesini koruyordu.

"Bu kadına bayıldım!" dedi Sinan. "Eğer aranızda bir şey yoksa, onu biraz daha tanımak isterim. Sanırım karaciğerimde bir sorun var. İyi bir doktora muayene olmam lazım."

Yılmaz bir an durakladı. Durup ona baktı. "Mihrimah'tan uzak duracaksın!" dedi sert bir sesle. "Senin gibi çapkın bir adamı hak etmiyor ol!"

"Kalbimi kırıyorsun." Yeniden yürümeye başlamışlardı.

"Kendi kırıdıklarına varsay!"

"Ama aranızda bir şey yok, değil mi?"

"Saçmalama! Tabii ki yok!"

Sinan'ın alaycı kaşları kalktı. "Peki, o zaman neden sana öyle bakıyordu?" diye mırıldandı. "Ve senin bu sinirli telaşın ne?"

19. BÖLÜM KÖTÜ BİR HİS

9 Temmuz Perşembe / 03.58

İbrahim canının acısından artık duramıyordu. Arabanın torpido gözünde bulduğu birkaç cam silme bezinden birisini eline sarmıştı. Omzundaki yara kötü değildi. O kadar kanamıyordu. Yine de hem pahalı gömleği ve ceketini hem de elindeki bez kan içindeydi. Elinin kanaması azalsa da durmamıştı. Kan basıncı azalsın diye elini havada tutuyor, tek eliyle otomatik vitesli arazi aracını sürüyordu. Hem acıdan hem de yaşadıklarından dolayı yüzü asıktı.

Neler olmuştu orada öyle?

On dakika içinde her şey bitmişti. Baskına gittikleri yerde baskına uğramışlardı. Hem de tek bir adam bunu başarmıştı. Başkasından duysa asla inanmazdı. Bunu Neco'ya nasıl anlatacak? Yan gözle kırık telefonuna baktı. Birisi onu arıyordu ama arayanın ismi kırık ekranda tam gözükmiyordu. Necdet olduğunu tahmin ettiği için açmaya çalışmış, bunu da becerememişti. Dokunmatığı bozulmuştu.

Kum deposuna geldikten sonra hızla içeriye girdi. Demir parmaklıklı kapı her zaman açık olurdu. Kumu çalacak bir aptal olmayacağı için kapıda güvenlik de bulunmazdı. Sadece geceleri çevrede gezinen bir gece bekçisi vardı. Park hâlindeki iş makinelerinin ve kum yığınlarının arasından geçip birkaç ışığı yanan binanın arkasına dolaştı. Orada bir adam nöbet tutuyordu. Sertçe fren yaptı.

Neredeyse bayılmak üzereydi. Çok fazla kan kaybetmişti. Aracın kapısını bile kapatmadan binaya girdi. Artık biraz zor yürüyordu. Korumanın yanından geçip asansörü çağırdı. Korumaya neler olduğunu anlamaya çalışır gibi bir kanlı eline bir de yüzüne bakmıştı.

İbrahim hiçbir şey açıklamadan üst kata çıktı. Necdet odasındaydı. Meraklı bir bekleyiş içindeydi. Onu görünce ayağa fırladı.

"Sonunda!" dedi sıkıntılı bir öfkeyle. "Nerede kaldın? Telefonuna niye cevap vermiyorsun?"

"Bozuldu!" dedi İbrahim. Sesi yorgundu. Geniş odanın ortasına doğru yürümüştü.

Necdet onun kanlı sağ elini görünce kaşlarını çatı. Sonra bakışları ceketinin kolundaki kanlı kısma kaydı. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Ne oldu? Kadın nerede?" diye sordu.

Patronunun, yaralarından ziyade doktor kadınla ilgilenmesi İbrahim'in canını sıkı. "Kadın madın yok!" dedi sinirli bir sesle. Elindeki kandan ağırlaşmış temizlik bezini çekip aldı. Yere fırlattı. Parçaları kopmuş olan elini ona gösterdi. "Bak! Olan bu!"

Necdet adamına doğru yanaştı. Parçalanmış eline bakıyordu. Hala kemik ve et arasından kan sızıyordu. Yüzü de beyazlamıştı. Kan kaybettiği için olmalıydı.

"Neler oldu?"

"Kulübeyi bulduk! Sersem Dilaver ve adamları aşırı güvenle konuşuyordu. Biz daha saldıramadan adam ortaya çıktı. Beş dakika içinde hepimizi hakladı. Şu Keydanlı... O adam bir ölüm makinesi... Çevreye hareket sensörlü kameralar yerleştirmiş olmalı. Geldiğimizi biliyordu. Hazırlıklıydı!"

Necdet ayakta hafif bir sarsıntı geçirdi. Şimdi onun da yüzü beyazlamıştı. "Yani?.." diye sordu yavaşça.

"Ben hariç herkesi öldürdü. Ben canımı zor kurtardım." Koltuklardan birine halsiz bedenini bıraktı. "Bana bir doktor çağırmalısın. Çok kan kaybettim." Necdet bu istek üzerine telefonuna el atmıştı. "Birkaç da adam iste!" dedi İbrahim. Koltuğa oturunca canı daha da acımıştı sanki. "O adama güvenmiyorum. Yerimizi bulabilir."

"Seni takip mi etti?"

"Sanmıyorum ama içimde bir sıkıntı var. Bu gece hep sıkıntılıydı zaten. Demek sebebi buymuş."

"Adamımıza sordurayım. Gidip kulübeye baksınlar." Telefonunu açmıştı. "Neydi o komutanın adı? Hah! Fikri..."

İbrahim'in gözü duvardaki saate kaydı. "Emniyet güçleri oraya gitmeden önce cesetleri aldırmalıyız. Yoksa ucu buraya dayanır. Bizimle ilişkileri ortaya çıkabilir."

"Ya adam?"

"O kadar cesetle orada kalacak değil ya? Kalamaz! Tek başına da hepsini yok edemez."

"Peki, gidip gizlice kontrol etsinler. Kimse yoksa ortalığı toplasınlar. Tek bir kovan bile bırakmasınlar. Sabahtan önce hiçbir emniyet gücü oraya gitmeyecek. Sözünü aldık."

O sırada Necdet'in telefonu çaldı. Adam ekranına baktı. Tanımadığı bir numaraydı. Biraz endişeli bir şekilde açtı. "Alo?"

"Necdet Bey... Ben Mustafa!" dedi karşıdaki kişi. Sesi genç geliyordu. Cengiz, onun kim olduğunu hatırlayamamıştı. Düşünürken karşıdaki açıkladı hemen: "Bu gece sizin şoförlüğünüzü yapmıştım. Sami'nin çenesiyim. Aranıza yeni katıldım. Baskında da İbrahim Bey'le Maşukiye'deydim."

Cengiz'in kaşları hafifçe kalktı. Genç çocuğu hatırlamıştı. Dayısı Sami de onun adamıydı. Onun sayesinde yanlarına girmişti. "Orada herkesin öldüğünü söylediler."

"Ben kurtuldum. Sadece bacağımdan yaralandım..."

"Nasıl kurtuldun?"

"Adam beni tehdit edip serbest bıraktı. Yalvarıp güvenini kazandım."

Cengiz kısa bir duraklama yaşamıştı. "Sonra?"

"Bir araca binip geri döndüm."

"Seni niye bıraktı?"

"Dedim ya, güvenini kazanmak için yalvardım ve... Ve kum deposunun yerini söyledim."

"Ne yaptın?" Sesi biraz öfkeliydi.

"İnanın, o anda aklıma gelen en mantıklı şeydi. Yoksa beni öldürecekti."

"Merak etme! Seni önce ben öldüreceğim!" Bu sefer neredeyse bağırıyordu.

"Necdet Bey! Bir dakika durun, kızmayın! Bu durumu lehinize çevirebilirsiniz. Yerinizi hemen bulamaz ki! Deponun adını söylemedim. Bilmediğimi söyledim ona. Bana inandı."

"Aptal! İnternette bile bakıp bulabilir. Pendik'te kaç kum deposu olabilir ki!"

"Doğru ama bulması ve gelmesi vakit alır. Dağ kulübesinde avantaj ondaydı. Kum deposuna gelirse avantaj sizde olur. Gündüz gelmeye cesaret edemez. Gelirse şimdi gelmek zorunda. Bu saatte adam da bulamaz."

"Bu gece geleceğini ne biliyorsun, salak? Belki yarın gece elli adamla birlikte gelecek?"

"Ben... Ben sanmıyorum. Çok geç olacağını bilir. Zaten gözlerini görmeliydiniz. O gözler... Çok korkunçtu. Kadının öldüğünü öğrenince alev aldı sanki. Gitmemi isterken sizi uyarmamam konusunda beni tehdit etti. İnanın bana, gün ağarmadan oraya gelmeye çalışacaktır."

Necdet ve İbrahim bakıştılar bir an. İbrahim acılı yüz hatlarına rağmen başıyla onayladı. "Söyle ona, buraya gelsin. Dayısı Sami'yle birlikte bulabildiği tüm adamları toplasın!" dedi.

Necdet de aynı fikirdeydi. "Dinle! Hemen dayını ara. Onda herkesin numarası var. Hepsini toplayıp gelin. Tamam mı? Ne kadar adam bulursanız hepsini alın gelin."

"Dayımı aradım bile. Şimdi onunla buluşmaya gideceğim."

Necdet rahatlamıştı ve öfkesi dinmişti. "Sandığım kadar aptal değilmişsin!" dedi. "Aferin sana... Ne zaman burada olursunuz?"

"On beş yirmi dakika kadar sonra."

"Güzel... Bir de doktor lazım. Dayın bizim Doktor Gazanfer'i de alsın gelsin." Konuşmayı kesip telefonu kapattı. Gözleri saate gitti. Sonra İbrahim'e baktı. "Doktor gelinceye kadar eline pansuman yapalım."

"Önce şu temizlikçi adamını ara bence. Gidip ortalığı toparlasınlar. Dokuz ceset var. İkiisi bizim adamımız. Bizimle bir bağ kurulmasın." İbrahim'in yüzü asıktı.

Necdet Maşukiye'deki adamını aradı. Kulübenin konumunu ve orada bir çatışma olacağını biliyorlardı. Çıkabilecek cesetleri toplamak için yakın bir yerde adamlarıyla hazır bekliyorlardı. Sorun çözülmüştü.

Yirmi dakika kadar sonra aşağıda bir hareketlilik oldu. İbrahim'in eline geçici olarak pansuman yaptıkları için ikisi birden pencereye gidip baktılar. Binanın ön avlusu aydınlıktı. İki araç içinden sekiz kişi indi.

"Bu yeterli değil!" dedi İbrahim sikkın bir sesle.

"Saçmalama! Burada dört kişi daha var. İkimizi de sayarsak on dört kişiyiz."

"Yeterli değil dedim!"

“O tek bir kişi!”

İbrahim kocaman ve öfkeli bir nefes alırken patronunu açıkça azarladı. “Saçmalamayı kes artık, Neco! Bunların hepsi çapulcu! Profesyonel adamlar bile bir şey yapamadı. O adamı küçümsemeyi bırak artık. Bize daha fazla adam lazım!”

Bu çıkış karşısında Necdet şaşırmışsa da kötü bir tepki vermedi. İbrahim’in ruh hâlini anlıyordu. Kendisi bile yüreğinde minik bir sıkıntı hatta korku duyuyordu.

“Onu küçümsemiyorum artık. Ancak o da burada onu beklediğimizi bilmiyor. Şu anda biz ondan güçlüyüz. Gizleniriz. Uçacak değil ya! Gelirse eğer, kadın da yakınlarında olacaktır. Bu saatte onu nereye bırakacak? Bir taşla iki kuş vurmuş olacağız. Çocuk doğru yapmış bilmeden.”

“İçimde kötü bir his var, Neco! O kulübenin önündeyken de vardı. O adam işlerimize karıştığından beri hep oldu! Yılmaz Keydanlı varken hiçbir işimiz yolunda gitmedi. Üstelik şimdi daha da öfkeli! Kadını öldürmekle onun kuyruğuna basmış olduk. Önceden avdı. Şimdi ise avcı!”

Kapı tarafında bir hareketlenme oldu. İkisi birden o tarafa döndüler. Mustafa isimli genç çocuk, yanında iki kişiyle odaya girmişti. Arkalarında ise onları yukarı çıkaran bir koruma bekliyordu. Tabii, Mustafa bacağındaki kurşun yarası yüzünden topallıyordu. Fakat çok önemli bir yara olmadığı belliydi. Bir koltuk değneğine tutunuyordu. Bacağı, pantolonunun üzerinden sargıyla sarılmıştı.

“Hemen geldik!” dedi yanındaki adam. Bu, Mustafa’nın dayısı Sami’ydi. Şişmanca ve kıvrıkcık saçlı, meymenetsiz yüzlü bir adamdı. “Doktoru da getirdik.”

Doktor dediği adam da kısa, zayıf birisiydi. Elinde bir çanta tutuyordu. Hemen İbrahim’in yanına yönelmişti. O İbrahim ile ilgilenirken Necdet de Mustafa’ya yaklaştı.

“Bu Yılmaz Keydanlı nasıl bir adam?” diye sordu ciddi bir sesle.

Genç çocuk patronundan kötü bir azar yemeyeceğini hatta ılımlı yaklaştığını fark edince, içindeki endişesi kayboldu.

“Görünüş olarak iri yapılıydı. Sizden bile uzun... Siyahlar içindeydi. Yüzü kar maskeliydi. Her yer karanlıktı. O yüzden göremedim. Sa-

nanın içinden ön tarafa yöneldi. Adamların boş zamanlarında oturup dinlendiği salona gelmişti. İçeride bir kişi görünce merakla durdu.

Yaralı eli için getirilen doktordu bu. Çetenin bütün yaralanma işlerini adli kurumlara haber vermeden hallettiği bir kliniği vardı. Adam rahat bir tavırla telefonuyla oynuyordu.

“Gitmedin mi sen?” diye donuk bir sesle sordu.

“Nasıl gideyim?” dedi adam biraz ters bir sesle. “Buraya kendi aracıyla gelmedim. O kadar yolu yürüyecek hâlim de yok. Her ne yapıyorsanız, işiniz bitince beni götürürsünüz artık.”

Adam haklıydı. Şu anda ona ayıracak bir kişi bile yoktu.

“Dikkatli ol!”

Adam oturduğu koltuğun yan tarafına bıraktığı tabancayı bir kovboy edasıyla çabucak çekip aldı. Hafifçe sırtıttı. “Dikkatli ve hazırım ben!” dedi. Namlunun ucu İbrahim’e bakıyordu. “Tabancayı yeni aldım! Tertemiz hem. Hiçbir olayı yok. Nasıl?”

İbrahim dişlerini sıktı. Neden bütün aptallar çevresindeydi? Neden hiç kimse bu Keydanlı denen adamın zehirli bir akrep olduğunu kabullenmek istemiyordu? Bir şey demeden ön tarafa açılan kapıya yürüdü. Ağır cam kapıyı iterek dışarıya çıktı. Dikkatle etrafına bakındı.

Doğrusu adamlar iyi gizlenmişlerdi. Bir tanesi sigarasından bir nefes alırken oluşan korla yerini belli etmeseydi göremeyecekti de. Hızlı adımlarla o yana yürüdü. Adamlar onu görünce biraz toparlanmışlardı. Yaşlı ağaçların gölgelerinde ayakta bekliyorlardı. İki kişilerdi.

“Aptal mısınız siz?” diye homurdandı. “Söndür şu sigaray!”

Genç çete üyesi hemen sigarayı yere atmıştı. Ayağıyla üstüne bastı. “Daha gelmesine çok var dediler...” diye mırıldanarak kendisini savunacak oldu.

“Kim dedi çok var diye?” Sert sesi, karşısındaki iki adamı ürkütmüştü.

“Öyle dediler. Sami abi...”

“Saçmalamayı kesin de dikkatli olun! Beklediğimiz kişi eğitimli birisi! Üstelik keskin nişancı! Attığı kurşunu ağızındaki sigaradan vurup ensenden çıkarabilir.”

Adam sessizce yutkunmuştu. İbrahim son bir ters bakış atıp oradan uzaklaştı. Duvar boyunca ilerledi. Etrafını incelemeye devam ediyor-

du. Deponun diğer yan duvarına yapışık bir kâğıt fabrikası olduğu için oradan girilmesi imkânsızdı. Bu taraftaki duvarın ise pek çok yerini çalı hâline dönmüş sarmaşıklar sarmıştı. Tozlu ortamda hayatta kalmayı başaramayan inatçı türlerdi. İnsan boyunda çalıların ve yaşlı ağaçların olduğu bu bakımsız bahçe en tehlikeli kısımdı. Duvarların üstlerindeki jiletli tellere güvenmiyordu. Yıllar içinde yıpranıp kopanlar olmuş olabiliyordu. Yürürken yere oturan iki adamın daha önünden geçti. İkisi de onun gelişini fark etmiş ve ayağa kalkarak duruşlarını düzeltmişlerdi.

Yanlarından geçip epey ilerideki depo kapısına doğru yürüdü. Büyük kum yığınlarının ve iş makinelerinin arasına da iki üç kişi gizlenmişti. Onları göz ucuyla görmüştü. Kum deposunun toz yüzünden artık çalışmayan demir kapısının önüne geldi. Vücudunu çok çıkarmadan karanlık ve izbe yola baktı.

Bu bölge geceleri gerçekten de epey ıssız oluyordu. Birkaç yüz metre ilerideki boş binayı uyuşturucu kullanıcıları ve sarhoşlar buluşma mekânı yapmıştı ama çevrelerine pek zararları yoktu. Ateş yakıp eğleniyorlardı. Polis bile buralara kadar gelip kimseye karışmıyordu.

Sami ve yeğeni neredeydi acaba?

Onlar da depo dışındaki sayısız karanlık alandan birisine gizlenmiş olmalıydı.

Ortalık epey sessizdi. Gerçekten, ne zaman gelirdi bu adam acaba? Deponun yerini öğrenmesi ve gelmesi zaman alırdı normalde. Tabii, gelirse! O kadar cesur veya aptal olabilir miydi?

On dakika kadar kapının kenarında sabırla durup etrafı kolaçan etti. Hiçbir hareket yoktu. Bu izbe arazide kurulu olan iş yerleri geceleri pek çalışmazdı. Küçük, önemsiz işletmelerdi. Gece vardiyası yapacak kadar büyük değillerdi.

Sonunda sıkılıp geri dönmeye karar verdi. Belki de Neco'nun dediği gibi endişe etmeye gerek yoktu. On küsur adamın tuzak kurduğu bu depo, hazırlıksız bir adam için ölümcüldü.

Geldiği yoldan geri döndü. Şimdi araç yolundaki mıcırların üzerinden doğrudan binaya yürüyordu. Herkesin yerinde olduğundan emin olmuştu. Bunun rahatlığı ile ilerlerken, ilk iki adamın gizlendiği bölgeyi yavaşça geçti. Binaya doğru yaklaştı. Etraf hâlâ çok sessizdi.

Durdu... Etrafını kolaçan etti yine. Binaya yakın olan adamların olduğu karanlığa göz attı. O aptal yine sigara içiyor muydu acaba? Her-

hangi bir sigara ucu kızılığı göremeyince rahatladı. İnsanın başına gelenlerin hep tedbirsizlikten olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi.

Tam başını binaya çevirmiş, yürümeye devam ediyordu ki onu âdeta şeytan dürttü. Yine durdu... İş makinelerinin olduğu kısma çevirdi gözlerini. Az önce gördüğü adamların hiç birisi ortada görünmüyordu. Bu normal miydi? İyice saklanmışlar mıydı? Doğrusu epey büyük beceriydi. Tek bir kişiyi bile görememişti an itibariyle.

Başını yeniden solundaki duvar dibi karanlığına çevirdi. Gözlerini kısıtı. Sonra karanlıklar içinde yan yana iki adamı gördü. Birisi sırtını ağaca yaslamıştı. Diğeri de yüzükoyun uzanmıştı.

Bu ne biçim nöbet tutmaktı? Sigara içmelerinden daha kötü bir hataydı. Sinirlendi önce. Onlardan tarafa hızla yürüdü. Fakat yaklaştıkça, gözleri karanlığı daha iyi seçer olmuştu. Tüyleri diken diken oldu. Bu işte bir gariplik vardı. On dakika önce böyle değillerdi. İyice yaklaştığında, ensesinden tüm vücuduna ürperti yayıldı. O sıcakta vücudu buz kesmişti.

Hemen tabancasını çekip etrafındaki karanlığa çevirdi. Görünürde hiçbir hareket yoktu. Yerdeki adamlar ya baygındı ya da ölmüştü. Kıpırdamadan yatıyorlardı. Bunun neye işaret olduğunu hemen anlamıştı. Yılmaz Keydanlı gelmiş miydi? Ne çabuk? Nasıl? İçeriye nereden girmişti? Duvardan mı?

Gözleri karanlığa alıştığında binaya yakın tarafta, yerde yatan birisini daha gördü. Tedirginlikle birkaç adım geriledi. Bağırıp çağırarak herkesi buraya toplayabilirdi. Peki ya toplasa ne olacaktı? Adam ortada yoktu ki! Nerede olabileceği sürpriz değildi. Binaya gitmiş olmalıydı. Necdet'in oraya...

Sadakatinden kaynaklanan bir cesaretle binaya yöneldi. Gözleri etrafındaydı. Tabancasını da bir tehdide karşı tedbirli tutuyordu. Doğruca binanın ön personel kapısından girdi. Oturma salonuna girdiğinde, gözü yerde kıpırdamadan yatan adama takıldı.

Doktordu bu! Tabancası hâlâ elinde duruyordu ve yüzünün altında geniş bir kan tabakası oluşmuştu. Şu ana kadar hiç ses duymadığına göre adamların hepsi susturuculu bir tabanca veya tüfekte vurulmuş olmalıydı. Tıpkı dağ evindeki gibi!

Endişeli bir şekilde etrafına bakındı. Aydınlık salonda, o da o sessiz mermilere hedef olabilirdi.

Neyse ki kimse görünmüyordu.

Aynı anda sessize aldığı yeni telefonu titremeye başlamıştı. Açıp baktı. Sami'nin yeğeni Mustafa arıyordu. Bu gece bu çocuk epey aktifti.

"Alo?" dedi alçak sesle.

"Patron, adam gelmiş bile! Bilgin olsun istedim. Dışarıda baskına gittiğimiz minibüslerden birisini bulduk. Keydanlı içinde yoktu."

"Ya kadın?" diye sordu İbrahim kısaca.

"O içinde! Aptal! Keklik gibi elimize düştü. Dayım, onu araçtan indirmeye uğraşıyor şimdi." Çocuğun sesindeki keyif açıkça hissediliyordu.

İşte, bu haber İbrahim'i biraz rahatlatmıştı. Memnun, derin bir nefes aldı. "Tamam, sakın elinizden kaçırmayın!"

"Ne yapalım?"

"Orada tutun, benden haber bekleyin. Depoya gelmeyin."

"Tamam..."

Bu iyi haberdi işte! O kadın, onların emniyet sigortası olabilirdi. Asansörün bulunduğu tarafa açılan iç kapıya yöneldi. Kapıyı ittirip bir an durdu. Tabancasının ucu ileriye bakıyordu. Tedbirli bir şekilde öne çıktı. Elinin yarasını unutmuş, zor olsa da iki eliyle tabancayı sımsıkı tutmuştu. Kapı ağzında nöbet tutan koruma ortada görünmüyordu. Hâlbuki daha az önce buradaydı. Hemen öne çıkıp bahçe duvarındaki korumalara baktı. Birkaç dakika önce orada görmüş olduğu üç adam da ortada görünmüyordu. Her yer derin bir sessizlikle kaplıydı.

Asansörün düğmesine basacakken gözü düğmelere bile sıçramış olan kan damlacıklarına takıldı. Bir insan bedeni kanlar içinde asansöre çarpmış ve yere yuvarlanmış gibi görünüyordu. Yerde de kanlar vardı. Onları takip ettiğinde yan taraftaki boş kısımda yatan ölü adamını gördü. Birisi çekip o tarafa bırakmıştı. Tam kalbinde bir mermi izi vardı.

Asansörü çağırma düğmesine basıp basmamaya karar veremedi o anda. Yukarı çıksa ne olacaktı? Orada ölüm olduğu açıktı. Bu adam, elini kolunu sallaya sallaya binaya sızmıştı.

Ama ya Neco?

Onu koruması gerekiyordu ancak bunu nasıl yapacaktı? Belki de çoktan ölmüştü!

Sadakat duygusu ağır bastı. Düğmeye dokundu. Üst kattaki asansör çabucak aşağıya indi. İçine girdi. Aynada kendisine baktı. Endişe ve

yüreğini saran korku elinin titremesine, renginin beyazlamasına sebep olmuştu. Sağlam sol elini kaldırıp tabancasına baktı. Eli gerçekten de titriyordu ve hiç kullanmadığı sol eliyle hedefe nasıl isabetli areş edebilirdi ki?

Hayatı boyunca bu kadar korktuğu olmamıştı!

Sadece bir kat yukarıya çıkmış olmasına rağmen sanki dakikalar geçmişti. Asansörün kapısı sessizce açıldı. Önce yerinden kıpırdamadı. Karşı taraf bomboştu. Keydanlı orada değildi. Tedirgin bir şekilde kafasını asansörden dışarı çıkardı. Tabancasını da doğrultmuştu. Sağını solunu kontrol etti. Kimse yoktu.

Bu sessizlik hayra alamet değildi.

Ağır ağır yürüdü. Gözleri etrafındaydı. Olabilecek herhangi bir saldırıya hazırdı. Necdet'in odasına doğru yöneldi. Yolun yarısında, yerde yatan adamı gördü. Necdet'i koruması için bıraktığı adamdı bu. Gözleri açıktı. Sırtüstü kanlar içinde yatıyordu. Sessiz bir ölüm olduğu belliydi. Tam kalbinin çevresinde birkaç mermi deliği gözüküyordu. Ne bu zavallı ne de Necdet içeriye giren adamı duymamış olmalıydı.

Tabancasını daha dikkatli bir şekilde doğrulttu. Necdet'in odasının kapısına geldi. Kapı ardına kadar açıktı. Tam eşikte durup kontrollü bir şekilde içeriye baktı. Koltuklardan birinde kumral, siyahlar içinde bir adam oturuyordu. Elinde bir tabanca olsa da onu kucağına emniyetli bir şekilde dayamıştı. Susturucu takılı ucu, kendisinden tarafa bakıyordu. Diğer koltuk, bulunduğu pozisyona tersti. Neco'yu göremiyordu. Ancak siyahlı adam sanki kırk yıllık dostuyla oturan bir misafir gibi rahattı. Misafirden farkı, omzunda da yine susturucu takılı bir makineli tüfeğin olmasıydı.

Neco nasıldı acaba? İkisi de hiç konuşmuyordu.

Kumral adam gözlerini kapıya çevirdi. Sanki onun gelişini bekliyor gibiydi. Hatta bu kesindi. Çıkık elmacık kemikleri, gür saçları ve keskin bakışlarıyla dikkat çekici birisiydi. Duruşu da bakışları da gayet rahattı. Avını yakalamış ve onunla oynayan bir avcının öz güveni vardı.

İbrahim'in tüyleri yeniden ürperdi. Onu hemen tanımıştı. Fotoğrafındakinden çok daha etkileyici, çok daha ürkütücüydü. Ve sesi de aynı derecede tehlike kokuyordu.

"Gel, İbo!" dedi rahatça. "Biz de Neco ile sohbet ederken senin gelmeni bekliyorduk! Fakat biraz geciktin. Necdet ve ben de sıkıldık."

İbrahim'in gözleri yine Yılmaz Keydanlı'nın kucağındaki tabancaya gitti. Susturuculu ucu şimdi daha net bir şekilde kendisine çevilmişti.

Şu anda bir hamle yapmak hiç de akıl işi değildi. Elinde olmadan yutkundu. Yapacağı en ufak hata ölümüne sebep olabilirdi.

20. BÖLÜM YOLUN SONU

9 Temmuz Perşembe / 04.32

"Kum deposu büyük bir alana sahip. Giriş yolunu gözleyen adamlar olmalı," dedi Sinan. Özel kıyafetinin yan cebinden çıkardığı mini kulaklığı ona uzattı. "Hepsi de duvar diplerinde gizlenmiştir."

"Evet." Yılmaz, arkadaşının uzattığı kulak içi haberleşme aygıtını aldı. Kulağına taktı. Belinde takılı duran gece görüşü gözlüğünü de başına geçirmişti ama aktifleştirmek için henüz erkendi.

"Ben arka taraftan içeri gireceğim," dedi Sinan. "Senin için orayı rahatlatayım." O da diğer cebinden çıkardığı kulaklığı ve kendi gece görüşlü gözlüğünü takmıştı. Şimdi hem haberleşebilecekler hem de karanlığı daha iyi görebileceklerdi.

"Ben de yan duvardan girerim. Binanın ön tarafını kontrol ederim."

"Tırmanmayı becerebilecek misin? Biraz göbek yaptın sanki!" Sinan'ın sesi alaycıydı. Yılmaz bir an durakladı.

"Ciddi misin?"

"Yönetici olunca iyice kilo alırsın artık!"

"Daha neler! Deniz abi yıllardır yönetici ve hâlâ taş gibi! Kaç yaşında adam!" Yılmaz homurdanmıştı.

"Ve benim yediğimin iki mislini yiyebiliyor. Hayranım o adama!" Sesi Deniz Karadağ'a karşı sevgi ve saygı doluydu. Örgütte onu sevmeyen, saymayan tek bir kişi bile olamazdı.

"Neyse... Laklak etmeyi bırakalım. Biraz daha böyle konuşursan bu geceden sonra bütün görevlerini Afrika'dan alırsın!"

Sinan keyifli bir şekilde güldü. Arkadaşının tehdidinden hiç etkilenmemişti. "Peki, haydi gidelim o zaman, şişko patron!"

"Sinan!"

Yılmaz'ın uyarı dolu sesine rağmen Sinan onu duymamış gibi davranıyordu. "Arka duvar ve sağdaki kum yığınları bende. Bu duvar ve bina önü ile içi sende. Doğru anlamışım, değil mi?"

"Ever... Ben binaya gireceğim. Necdet orada olmalı. Sen de işini bitirince Mihrimah Hanım'ın yanına dön. Tek başına kalması canımı sıkıyor."

"Onu getirmemeliydin!"

"İkna edilebilecek bir kadın değil."

Sinan sırtıttı. "Hangi kadın öyle ki?" Son kez bakiştılar. Elleri uzanıp birbirine kenetlendi. "Görüşürüz, dostum!" dedi Sinan. İkisi de ölümün burunları dibinde olduğunu çok iyi biliyordu. "Ölmeden geçen nice günlerimiz olsun."

"Görüşürüz..."

Birbirine çok güvenen iki adamın güçlü hisleri, o avuçlardan kocaman kalplerine sızdı. Sonra ikisi de bir panter çevikliğiyle karanlık duvar diplerine yöneldiler.

Yılmaz, ona sonuna kadar güvenebileceğini biliyordu. Bu sarışın, yakışıklı adamın içinde yenilmez bir savaşçı vardı. Durdurulması zor biri olduğunu, gülen yüzünün tatlı bir maske olduğunu, işini yapmasına engel olmadığını da biliyordu. Bu gece, bu depodakiler için hayatlarının son gecesini olacaktı.

Sinan arkaya giderken Yılmaz, duvarın tam ortasında giriş için bir boşluk arıyordu. Eski duvar, onun gibi çevik bir adam için çok büyük bir engel değildi. Tepedeki jiletli teller de... Zaten bir bölgedeki teller kopmuştu. Birkaç hamleyle en tepeye çıktı ve sessizce duvar üzerine sindi. Yabani otların yaprakları onu gizliyordu. Bu aralıktan geçebilirdi.

Aklına Sinan'ın sözleri geldi. Farkında olmadan eli karnına gitti. Gerçekten göbeği mi vardı? Sanki Mihrimah da böyle bir şeyden bahsetmişti.

Aman canım! Ne vardı ki? Nasılsa kendisini beğendirmesi gereken bir kadın yoktu hayatında. Hem hâlâ bu iki metrelik duvara tırmanabiliyorsa sorun da yok demektir.

Gözlüğünün düğmesine bastı. Gece görüşü hemen aktif olmuştu. Dikkatli bir şekilde gözlerini sağdan sola, duvar dibinde ve çevresinde

gezdirirdi. Kendi hizasında iki adam vardı. Hatta birisi başını kaldırıp duvar üstüne öylesine bakmıştı. Bunu yaparken de ağzındaki sigaradan çıkardığı dumanı üflemişti. Siyahlar içindeki Yılmaz'ı görmemişti tabii. Sigarasının ucundaki kor, yerini belli etmişti. Gözlüğe bile gerek yoktu.

"Salak mısın?" diye fısıldamıştı yanındaki. "İbo, sigarayı söndür de-medi mi? Niye yeniden yaktın?"

"Sabahın bu saatinde bu kadarcık keyfimiz de olmasın mı?"

"Başına iş alacaksın!"

"Boşuna heyecan yapıyorlar. Bir kişi için buraya bir düzine adam ça-ğırdılar." Sigarasından bir nefes daha çekmişti. Yılmaz duvar üstünde eğilerek gizlenmişti ama konuşmalarını rahatlıkla duyabiliyordu.

"Maşukiye'de senin gibi gevşek bir düzine adamı tek başına öldürdü-ğünden haberin var mı? Sözde profesyonellerdi!"

Bu sözler, sigara içen adamın ilgisini çekmişti. "Öyle mi?" Elinde sigarayla öylece kalakalmıştı. "Duymadım?"

"Mustafa denen o çocuk söyledi. Adamın elinden zor kurtulmuş."

Yılmaz hafif, öfke dolu bir nefes aldı. Demek o çocuğun adı Mustafa'ydı!

O sırada kulağına Sinan'ın sakın sesi geldi. "İçerideyim ben... Bu-rada birkaç adam gizlenmiş. Halledeceğim..."

"Tamam, ben de giriyorum," diye fısıldadı.

Başını kaldırıp ortamı kontrol etti. Şimdi ikisinin de sırtı kendi-sine dönüktü. Adam sigarasını yere atıp söndürmüştü. Tabii, her şey için çok geçti.

Yine bir maymun çevikliğiyle duvarın kenarından sarkıp yere çö-melmiş bir hâlde indi. O kadar sessizdi ki adamlar onu ne duymuşlar ne de saldırmaya hazır hâlini görmüşlerdi. Koyu renkli kıyafeti ile tamamen görünmezdi. Birkaç sessiz adımda ikisine birden yanaştı. Belinde saklı olan titanyum kaplı komando bıçağını sessizce çekip çıkardı. Seri bir hareketle sigara içmekte inat eden adamın boynunun yan tarafına saplayıverdi. Adamın şah damarı anında patlamış, bıça-ğın ucu boğazı geçip diğer tarafa erişmişti.

Öbür adam o an ne olduğunu anlayamadı. Karanlığa alışmış gözleri bile olan biteni geç fark etti. Yılmaz ilk adamın cansız bedeninden çektiği bıçağı profesyonelce ona çevirdi. Bir adım yaklaşıp bu kez onun bedenine sessizce sokuverdi. Kocaman bıçak tam kalbine saplanmıştı. Adamın gözleri irileşti. Kendisinden çok daha uzun olan rakibi ile bakiştılar bir an. Tabii, sadece bir an... O da diğeri gibi daha düşmeden ölmüştü.

Yılmaz bıçağını geri çekip onu tuttu. Yan taraftaki ağacın gövdesine yasladı. Yerdeki diğeri adamı da onun yanına çekip yüzükoyun bırakmıştı.

İri gövdesini gizleyerek karanlık bahçeyi süzdü. Sadece araç yolu zayıf birkaç ışıkla aydınlatılmıştı. İçeride büyük kum yığınları arasında birkaç iş makinesi, geniş bir alan ve tam karşıda iyi aydınlatılmış ana bina görünüyordu. Yakınlarında bir hareket göremeyince kimsenin bir şey fark etmediğini anladı. İçeride gizlenen adamlar varsa muhtemelen kapıya daha uzak, binaya yakın olmalıydı. Bahçe duvarlarının dibine gizlenmiş oldukları kesindi. O kısımlar epeyce karanlıktı.

Sonra kum deponun giriş kapısında duran bir adam gördü. Bir eli sarılıydı. Dikkatle etrafını süzüyordu. Onun kim olduğunu biliyordu artık. İbo denen koruma olmalıydı. Kapıda duruşuna bakılırsa çevreyi kolaçan ediyordu. Mihrimah epeyce uzaktaydı zaten. Aracı ve onu görmesi imkânsızdı. Bu adamla sonra ilgilenirdi. Önce Necdet denen pisliği bulmalıydı.

Bulunduğu karanlık alandan bina tarafına doğru tedbirli bir şekilde ilerlemeye başladı. Elli metre ileride karanlıklar içinde gizlenen silüetleri görmesi zor olmamıştı. Gece görüşü her şeyi yeşil gösterse de ayrıntılar belli oluyordu. Eve daha yakın durarak binayı korumaya almış gibilerdi. Yeşil görünen bedenler, ağaçların arkasında net bir şekilde belli oluyordu. Karanlığı kullanarak onlara sessizce yaklaştı. Adamların gözleri karanlığa alışmış olsa da bahçe duvarının dibinden gelecek hayalet gibi birisini beklemiyorlardı. Daha çok binanın ön kısmını kontrol ediyorlardı. Bir hareket hissettiklerinde ise artık çok geçti. Yılmaz birkaç metre ileride durmuş, gözünde gözlükle yok edici bir makine gibiydi.

Doğrularına fırsat kalmadı. Kim olduğunu anlayamadılar bile. Henüz kimsenin gelmesini beklemiyorlardı. Ellerini hemen bellerin-

deki tabancalarına attılar. Yılmaz elinde tuttuğu makineli tüfeğini doğrulttu. Yürümeye devam ederken, birkaç metre ilerisindeki adamlara ardı ardına ateş etti. Tetiğe dokunduğu anda, susturucudan çıkan amansız mermiler iki çete üyesinin vücutlarının değişik yerlerine tam isabetle saplandı. Sessiz mermiler hiç şans tanımamıştı. Sadece iki saniye sürmüştü.

Yılmaz yerde yatan cesetlere şöyle bir baktı. Canlanıp kendisine ateş etmelerini istemezdi. Yeterince etkisizleşmiş görünüyorlardı. Ardından eğilerek biraz ilerideki bakımsız çalılığa yöneldi. Uzun boylu olmak, gizlenmeyi biraz zorlaştırıyordu. Sonra oradan iri gövdesini gizleyebilecek kocaman, yaşlı bir ağaca doğru gitti. Başını ağacın korumalı gövdesinden hafifçe çıkardı. Bu tarafta başka kimseyi göremiyordu. Karşı tarafta da hiçbir hareket yoktu. Deponun giriş kapısındaki İbo ise hâlâ orada duruyordu.

“Sinan!” diye fısıldadı.

“Buradayım...”

“Durum ne?”

“Arka taraf temiz. Sağ duvar ve kum yığınları da öyle. Beş kişi vardı burada. Bir de binanın arka kapısında bir asansör gördüm. Sanırım üst kata sadece onunla çıkılıyor.”

“Tamamdır.”

“Depo girişindeki şu eli sarılı adamı gördün mü?”

“Evet, sen karışma ona. Ben hallederim. Sen görünmeden geldiğin yerden geri dön.”

“Peki, ben Mihrimah Hanım'ın yanına gidiyorum.”

Yılmaz'ın gözleri, karşıdaki kum yığınının olduğu karanlık bölgeye kaydı. Sinan'ın uzun boylu fiziğini ve esnek yürüyüşünü tanıdı. Rahat ama kontrollü bir şekilde binanın arkasına yürüyordu. Hatta ona el sallamıştı. Tam görmese de yine her zamanki gibi sırtıttığına emindi.

“Tamam, işim bitince ben de gelirim.”

“Acele etme. Doktor Hanım'ın muhabbeti çok güzel.”

“Burnun benim gibi olsun mu istiyorsun?”

“Niyeymiş?”

“Öncelikle o Deniz abinin kızı! Boran’ın kardeşi... Uzak dur ondan!”

“*Uf! Çok sıkıcısın, biliyor musun?*”

“Evet!” diye homurdandı Yılmaz. “Bunu daha önce de duymuştum. Doktordan uzak dur.”

Yerinden kalkıp hızlı adımlarla binanın ön kapısına gitti. Gece görüşü gözlüğünü çıkarıp cebine koymuştu. Bu kısım yeterince aydınlıktı. Makineli tüfeğini de omzuna asıp kapalı alanda daha rahat kullanabileceği tabancasını belinden çıkardı. Sakin bir şekilde susturucusunu takarken dikkatle etrafını süzüyordu. Bir sorun göremeyince ilerledi. Geniş, oturma salonu gibi bir yere girdiğinde, orada gözlüklü bir adamla karşılaştı. Adam kendisine çay doldurmuş, koltuğa geri oturmak üzereydi.

Bir an durakladı. Adam da onu görünce şaşırmıştı. Bu zayıf, kısa boylu adam çete üyeleri gibi giyinmemişti. Çeteden biri gibi de durmuyordu. Necdet bu olabilir miydi? Ama hayır! O çocuk Necdet’in uzun boylu, güçlü yapılı olduğunu söylemişti.

Bakıştılar bir an. Sonra adam gözlerindeki korkuya rağmen elindeki plastik çay bardağını boşluğa bırakıp koltuğun üzerindeki tabancasına atıldı. Elinden geldiğince çabuk davranmıştı. Hatta bardak yere çarpmadan ve içindeki çay etrafa saçılmadan önce tabancayı almayı başarmıştı.

Fakat bu büyük bir hataydı.

Yılmaz yine de ilk anda onun ne yapacağını anlamamıştı. Koltuğun üzerinden tabancayı aldığını gördüğü anda onun da bir düşman olduğunu kavradı. Hemen tabancasını kaldırdı ve düşünmeden ateş etti.

Çete üyesi doktor, alnının kenarından giren bir mermiyle ayakta sallandı. İnanamıyor gibiydi. Dudakları aralandı. Bir kan sızıntısı alnının kenarından çenesine kaydı. Sonra şaşkın bakışlı cansız bedeniyle yüzükoyun düştü. Tabancasını hâlâ elinde sımsıkı tutuyordu.

Yılmaz, onun yanından geçerken başka birisi olup olmadığını kontrol ediyordu. Ortam sessizdi. Oturma salonunda birkaç kapı gördü. Birisinde tuvalet simgesi vardı. Diğerinde mutfak yazıyordu. Bu durumda dar koridorun sonundaki kapı, arka tarafa açılıyor olmalıydı.

Kapıyı açtığında Sinan'ın buraya da gelmiş olduğunu anladı. Asansörü ve yerde kanlar içinde yatan adamı hemen görmüştü. Asansör girişini bu adam koruyor olmalıydı.

Çağırma düğmesine bastı. Asansör geldiğinde de basacağı tek bir düğme gördü. Bakalım, Necdet Efendi yukarıda mıydı?

Asansör yukarıya çıktığında ve kapısı açıldığında karşısında otuzlu yaşlarda bir koruma buldu. Adam da asansörden bir yabancıнын çıkacağını hiç beklemiyordu. Şaşkınca gözlerini kırıştırdı. Sonra durumu anlayınca hemen elini belindeki tabancasına attı.

Bu gece hayatının son hatasını yapan diğerleri gibi o da ölümün soğukluğuyla tanıştı. Göğsüne yediği iki mermiyle geriye doğru sendeledi. Tıpkı Cemil Keskin'e yaptıkları baskında öldürdüğü zavallı polis gibi gözleri açık kalmıştı.

Etrafta başka kimse gözüküyordu. Şu Mustafa isimli çocuk neredeydi acaba? Necdet ile olabilir miydi? Belki de aşağıda Sinan ile karşılaşmıştı. Necdet'e baskının kötü gittiğini haber verince ortadan kaybolmuş da olabilirdi.

Bu katta gidebileceği çok fazla yer yoktu. Yürümeye devam etti. Necdet'in odasını tahmin etmek zor olmadı. Şu cam bölmeli aydınlık oda olmalıydı. Önünde boş bir sekreter masası duruyordu. Sessiz adımlarla o yana geçti. Eşikte durdu. Bir saldırıyla karşılaşmak istemiyordu. Ancak gördüğü tek şey, pencerenin önünde durmuş, dışarıyı izleyen adamdı. Uzun boylu ve yapılı birisiydi. Tüm dikkatini camdan dışarıya vermişti.

Halı kaplı zeminde ona doğru yürümek zor olmadı.

Necdet arkasından panter gibi yaklaşan tehlikeyi fark etmemişti. Kum deposunun aydınlık girişine bakıyordu. İbo'nun bir süre orada durduğunu görmüştü. Tecrübeli korumasının içindeki endişeyi anlayabiliyordu. Bu Yılmaz Keydanlı, gerçekten insanın ruhuna ürperti salıyordu. Neyse ki hazırlıklıydılar. Eğer adam bu gece gelmeye kalkarsa onu kötü bir sürpriz bekliyor olacaktı.

İbo da her şeyin yolunda olduğunu görmüş olmalıydı ki geri dönmüştü. Aydınlık yoldan binaya doğru sakın adımlarla yürüyordu. Birazdan burada olurdu.

Gözleri İbo'nun üzerinden ayrıldı. Farkında olmadan pencere camından yansıyan görüntüye odaklandı. Daha önce dikkat etmediği

bir yansımaydı bu. Tüm tüyleri diken diken oldu. Pencere, odanın içini kısmen yansıtıyordu. Tam arkasında duran puslu siyah silüet, kapıda bekleyen genç korumasına benzemiyordu.

Aniden döndü. Eli belindeki tabancaya gitmişti. Ancak karşındaki adam öne çıkıp elindeki tabancanın ucuyla yüzüne sert bir şekilde vurdu. Tabancanın metali Neco'nun yanağını derince kesti. Darbenin şiddetiyle başı savruldu. Bir adım geriledi. Sırtı camın pervazına yapıştı. Tabancasını da alamamıştı.

"Sen!.." diye fısıldadı. Yanağından sızan kanı hissedebiliyordu. Çenesinden aşağıya süzülüyordu. Eli yanağına gitti. Derin bir kesik gibi duruyordu.

Şaşırmıştı ama can acısına rağmen kendisini çabuk toparladı. Şimdi iki erkek sanki her şey normalmiş gibi karşılıklı bakışıyorlardı. Yılmaz'ın tabancasının ucu ona dönüktü.

"Evet, ben..." dedi genç adam. "Yılmaz Keydanlı. Beni aradığımı duydum." Sert sesi donuktu. Esmer yüzü de öyle. "İşte geldim."

"Ama... Dışarıdaki adamlar?.." Devam edemedi.

"Onları merak etme. Sen kendini düşün bence."

Necdet belli etmese de çok şaşkıındı. Bunca adamı, elini kolunu sallayarak nasıl geçmişti? Hepsinin akıbetini tahmin ediyordu. Ama lbo'yu dışarıda görmüştü. O ölmemişti. Onun şanslı bir şekilde bu adamın elinden kurtulduğunu anladı. Fakat şu anda kendisi o kadar şanslı değildi. Hep başkası için mümkün kıldığı ölümle şimdi kendisi burun burunaydı.

Yılmaz Keydanlı siyahlar içindeydi. Omzuna asılı makineli tüfeğin haricinde elinde tuttuğu susturuculu tabanca onu yeterince ölümcül kılıyordu. Beklediğinden çok daha uzun ve çok daha yapılıydı. Heybetli bedeni, Azrail'in tüm korkutuculuğunu üzerinde taşıyordu.

"Bak..." dedi yavaşça. Ürktüğünü belli etmemeye çalışıyordu. "Gelmene sevindim aslında. Seninle anlaşabiliriz. Akıllı bir adama benziyorsun ve öyle davranırsan çok büyük paralar kazanabilirsin."

Yılmaz önemsemezce burun kıvrırdı. "Pek sanmıyorum."

"Hayal bile edemeyeceğin paralar... Milyon dolarlar."

"Hiç umurumda değil. Artık sana da lazım olmayacak!" Tabancasının ucu hafifçe kalkmış, alışkanlığı olduğu üzere Neco'nun kafasına nişan almıştı.

Neco dişlerini sıktı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Beni öldürürsen, benden sonrakiler de seni bulup öldürürler..." diye ucuz bir tehdit söyleminde bulundu. "Tüm aileni... Yakınlarını..."

Yılmaz bu tehdit karşısında hiç tınmadı. "Kimsem yok benim... Senin de intikamını alacak kimsen kalmadı. Milletvekili Sadullah'a hiç güvenme. Yakında onun da işi bitecek. Adalet bu işi halletmezse, bir sabah yatağında ölü bulunacağından emin olabilirsin."

Neco âdeta bembeyaz kesilmişti.

Neyse ki İbo hâlâ hayattaydı. Hâlâ bir ümit vardı. Onu biraz daha oyalasa yeterdi.

"Bence elinde tabanca olduğu için bu kadar cesursun!" dedi gövdesini gererek. Oysa karşısındaki adam kendisinden en az beş santim uzundu.

"Olabilir... Sen ve ben gibilerin rezil bir huyu bu işte!"

Neco'nun eli yine yanağındaki yaraya gitti. Hâlâ kanıyordu. Artık pahalı kıyafetine de bulaşmıştı. "Belki cesaretimizi karşılıklı deneyebiliriz."

Yılmaz sessizce onu süzdü. Sadece bir iki saniye. "Bence elinde tabanca olmadığı için bu kadar cesursun!" dedi sonra. Onun sözlerini alaycı bir biçimde iade etmişti. Ardından da tabancasını pantolonundaki özel bacak kılıfına geri sokuverdi. Tüfeğini omzundan çıkarıp yere bıraktı. "Haydi, görelim bakalım ne maharetin varmış!" dedi sakin bir sesle. "Haydi..."

Neco ikiletmedi. Bir boğa gibi ona doğru saldırdı. Niyeti iki eliyle gövdesini yakalayıp sıkı bir kafa atmak, sonra da güçlü bir diz darbesi savurmaktı.

Yılmaz, onun uzanan kollarını alttan iki yana açıverdi. İki avucunun içiyle yanlardan yüzüne sert bir şaplak attı. Avuçları arasında kalan şey Neco'nun suratı değil de bir karpuz olsaydı, gerçekten patlayıp dağılılabilirdi. Neco kulaklarının çınlaması ile geriledi. Görüşü bu sert darbeye bir an bulanıklaştı.

"O kadını sen mi vurdun yoksa yardımcın mı?" diye sordu Yılmaz. Onun kendisine gelmesini bekliyordu. "Cevabını iyi düşün... Bu senin nasıl öleceğini belirleyecek!"

"Hangi kadın?" diye mırıldandı Neco. Kulak çınlaması hâlâ devam ediyordu.

"Aptal numarası yapmak mı istiyorsun?"

Öne doğru bir adım attı. Neco da kendisine gelmişti. Tüm gücüyle bir yumruk savurdu. Yılmaz'ın yüzünü ıskalamıştı. Bir yumruk daha savurdu. Yine ıskalamıştı. Bu dev gibi adamın bu kadar çevik olması akıl işi değildi. Üçüncü yumruğu attığında Yılmaz geri kaçtı ve ani bir hareketle yandan arkasına geçiverdi. Güçlü kaslarla kaplı kolu Neco'nun boğazını bir cendere gibi sıktı. Neco nefessiz kaldı o anda. Ayakları yerden kesilmişti neredeyse. Boynu kopacak gibiydi. Kıpırdayamadı bile. Yılmaz kulağının dibinden fısıldadı.

"Hâlâ cevap bekliyorum. Kadını sen mi vurdun, yardımcın mı?"

Neco artık nefes alamıyordu. Bir iki saniye sonra Yılmaz, onu yere doğru fırlattı. Adam dizleri üstünde yere çökmüştü. Nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Fakat henüz bitmemişti. Yılmaz onun yere dayanmış ellerinden birisine asker botuyla basınca acıyla inledi. Yüz kilo ağırlığında bir baskıydı bu. Halı kaplı zeminde bile iki parmağı çıkırdarak kırıldı.

"Normalde acı çektirmeyi sevmem!" dedi Yılmaz. "Fakat sana bir istisna yapasım var. Tabii, soruma doğru cevap verirsen her şey değişebilir."

"Dur..." diye inledi Neco. Yüzü acıyla buruşmuştu. "İbo... İbo yaptı!" diyerek yalan söyledi. Çok da utanacağı bir şey değildi. Yalan söylemek, iğrenç kişiliğine çok aykırı değildi.

Yılmaz'ın botlu ayağı geri çekildi. "Eli sarılı olan adam mı?"

"Evet..." Acıdan ses tonu değişmişti.

Yılmaz pencereden deponun girişini görebiliyordu. Orada artık kimsecikler yoktu. Sargılı adam yolun yarısındaydı ve yavaşça yürüyordu. Binaya dönüyor olmalıydı. Aptal değilse yolunun üzerindeki cesetleri görürdü.

Yılmaz'ın kulağında bir ses yankılandı. Sinan'ın sesiydi ve hâlâ iletişim hâlindeydiler. Konuşmaları o da duyabiliyordu. "Eli sargılı

adam binaya geri döndü, Yılmaz. Dışarıya çıktığımda kontrol ettim. Fakat burada daha ilginç bir şey olmuş.” Yılmaz bu cümleler ile dikkat kesildi. “Doktor Hanım’ın dışarıda olabileceğini tahmin edip iki adamı gizlice depo dışına göndermişler. Bunu atladık ama merak etme, endişelenecek bir şey yok. Durum kontrol altında. Mihrimah Hanım’la seni bekliyoruz. Çok oyalanma.”

Yılmaz’ın yanak kasları oynamıştı. Gözleri Neco’nun üzerindeydi. “Kalk!” dedi adama. Onun yavaşça doğrulmaya çalışmasını dikkatle izledi. Fakat aptal değildi. Yılların tecrübesi vardı. Onun bir hamle yapabileceğini biliyordu. Tahmin ettiği gibi de oldu.

Neco tüm bedeniyle onun bel ve bacak kısmına atıldı. Dengesini kaybedip yere düşürmeye çalışıyordu. Becerebilirdi de... Onu düşürebilirse belki üstün duruma bile geçebilirdi. Kendi kilosunu bu adamınkinden fazlaydı.

Yılmaz beline sarılan ve kendisini kaldırmaya çalışan adamın ense köküne önce çok sert bir yumruk attı. İnanılmaz şiddetliydi. Kendi eli bile acımişti. Normal bir insanı bayıltabilirdi. Neco oldukça güçlüydü. Bayılmadı ama kolları gevşedi. Yılmaz o anda sağ dizini onun suratına yapıştırdı. Kırılan burnunun sesi odada yankılandı. Kocaman gövde geriye doğru devrilmişti. Yüzü gözü kan içindeydi. Dudağı da patlamıştı ve ense köküne yediği darbe yüzünden ciddi denge kaybı olmuştu.

Yılmaz yakasından tuttuğu gibi adamı yerden kaldırıp masanın önündeki koltuğa fırlattı. Neco bir çuval gibi oraya yığıldı. İnlemişti. Yılmaz onu hiç acımayan bakışlarla süzdükten sonra odanın içinde gezinmeye başladı. Masanın çekmecelerini kontrol etti önce. Aradığı şey neydi, bilmiyordu. Görünce anlardı. İbo denen adam gelinceye kadar işe yarar bir şey bulmaya çalışıyordu. Masanın çekmecelerinde hiçbir şey yoktu. Gözü duvardaki tabloya takıldı. Güzel, siyah bir at resmedilmişti. Birkaç saniye ressamın fırça izlerinin mükemmelliğini izledi.

“Sen... Sen kimsin?” diye sordu Neco zorlukla. Azıcık kendisine gelmişti. Dili ağzının içinde gezindi. Burnunu hissetmiyordu. Birkaç dişi de yerinde sallanıyordu. Bir tanesi dili değince yuvasından çıktı. Onu yere tükürdü. Kanlı tükürük, dişle birlikte halıyı kirletti.

Yılmaz yan gözle ona baktı. Ciddi yüzü adamın acısıyla hiç ilgilendiğini gösteriyordu. Konuşmadı. At tablosunu kaldırıp arkasına baktı. Düz duvardı. Sonra karşı duvardaki bir başka tabloya yöneldi. Güzel, karlı bir manzaraydı. Onu kaldırıp altına baktı.

İşte, burada dijital bir kasa vardı.

“Şifre?” dedi kısaca.

Neco alayla gülümsemeye çalıştı. “Milyon doları reddediyorsun ama küçük bir kasadaki paraya mı göz dikiyorsun?”

Yılmaz tınmamıştı bile. “Şifre?”

“Orada bir şey yok.”

Yılmaz aniden dönüp onun yanına geldi. Kılıfındaki tabancasını çekmesi ve namluyu Neco’yu omzunun üst kısmına dayaması bir saniye sürmemişti. Tetiğe basıverdi.

Yakın mesafeden giren mermi, Neco’nun acı dolu bağıırışı ile sırtından çıkmış, koltuğa saplanmıştı. Acıyla yumduğu gözleri yaşarmıştı. “Hayvan...” diye bağırdı. “Allah belanı versin! Hayvan...”

“Canın mı acıdı? Bu tür ortamlarda şahsen çok bulunmuş olmalısın. O kızın canını da böyle mi yaktınız? Hiç acıman oldu mu ona acaba?” Sesi kızgın değildi. Gayet sakindi. Bu daha kötüydü. Hayatı dehşetle şekillenen her adam, bu sakın sözler karşısında aslında tehlikede olduğunu hissederdi. “Şimdi... Şifreyi söyleyecek misin yoksa diğer omzundan da vurayım mı?”

“Öldür beni!” dedi Neco öfkeyle.

“Öyle yapacağım zaten. Acı çekmek senin tercihin olur.” Tabancasının namlusunu bu sefer diğer omzuna dayamıştı. “Şifre?”

“Geber!”

“Sen bilirsin!” Tetiği çekiverdi. İkinci sessiz mermi, bu sefer Neco’nun sol omzundan içeri girmişti. Koltuğu bile delip arkadan çıktı.

Adam yerinde zıplayıp sarsıldı. Acıdan yaşlar akan gözlerle bağırdı. İki kolu da işlevsizleşmişti.

Yılmaz şimdi susturucunun sıcak namlusunu diz kapağına yaslamıştı. Kararlı olduğu o kadar belliydi ki! “Şifre!”

adam binaya geri döndü, Yılmaz. Dışarıya çıktığımda kontrol ettim. Fakat burada daha ilginç bir şey olmuş.” Yılmaz bu cümleler ile dikkat kesildi. “Doktor Hanım’ın dışarıda olabileceğini tahmin edip iki adamı gizlice depo dışına göndermişler. Bunu atladık ama merak etme, endişelenecek bir şey yok. Durum kontrol altında. Mihrimah Hanım’la seni bekliyoruz. Çok oyalanma.”

Yılmaz’ın yanak kasları oynamıştı. Gözleri Neco’nun üzerindeydi. “Kalk!” dedi adama. Onun yavaşça doğrulmaya çalışmasını dikkatle izledi. Fakat aptal değildi. Yılların tecrübesi vardı. Onun bir hamle yapabileceğini biliyordu. Tahmin ettiği gibi de oldu.

Neco tüm bedeniyle onun bel ve bacak kısmına atıldı. Dengesini kaybedip yere düşürmeye çalışıyordu. Becerebilirdi de... Onu düşürebilirse belki üstün duruma bile geçebilirdi. Kendi kilosuna bu adamınkinden fazlaydı.

Yılmaz beline sarılan ve kendisini kaldırmaya çalışan adamın ense köküne önce çok sert bir yumruk attı. İnanılmaz şiddetliydi. Kendi eli bile acımişti. Normal bir insanı bayıltabilirdi. Neco oldukça güçlüydü. Bayılmadı ama kolları gevşedi. Yılmaz o anda sağ dizini onun suratına yapıştırdı. Kırılan burnunun sesi odada yankılandı. Kocaman gövde geriye doğru devrilmişti. Yüzü gözü kan içindeydi. Dudağı da parlamıştı ve ense köküne yediği darbe yüzünden ciddi denge kaybı olmuştu.

Yılmaz yakasından tuttuğu gibi adamı yerden kaldırıp masanın önündeki koltuğa fırlattı. Neco bir çuval gibi oraya yığıldı. İnlemişti. Yılmaz onu hiç acımayan bakışlarla süzdükten sonra odanın içinde gezinmeye başladı. Masanın çekmecelerini kontrol etti önce. Aradığı şey neydi, bilmiyordu. Görünce anlardı. İbo denen adam gelinceye kadar işe yarar bir şey bulmaya çalışıyordu. Masanın çekmecelerinde hiçbir şey yoktu. Gözü duvardaki tabloya takıldı. Güzel, siyah bir at resmedilmişti. Birkaç saniye ressamın fırça izlerinin mükemmelliğini izledi.

“Sen... Sen kimsin?” diye sordu Neco zorlukla. Azıcık kendisine gelmişti. Dili ağzının içinde gezindi. Burnunu hissetmiyordu. Birkaç dişi de yerinde sallanıyordu. Bir tanesi dili değince yuvasından çıktı. Onu yere tükürdü. Kanlı tükürük, dişle birlikte halıyı kirletti.

Yılmaz yan gözle ona baktı. Ciddi yüzü adamın acısıyla hiç ilgilenmediğini gösteriyordu. Konuşmadı. At tablosunu kaldırıp arkasına baktı. Düz duvardı. Sonra karşı duvardaki bir başka tabloya yöneldi. Güzel, karlı bir manzaraydı. Onu kaldırıp altına baktı.

İşte, burada dijital bir kasa vardı.

“Şifre?” dedi kısaca.

Neco alayla gülümsemeye çalıştı. “Milyon doları reddediyorsun ama küçük bir kasadaki paraya mı göz dikiyorsun?”

Yılmaz tınmamıştı bile. “Şifre?”

“Orada bir şey yok.”

Yılmaz aniden dönüp onun yanına geldi. Kılıfındaki tabancasını çekmesi ve namluyu Neco’yu omzunun üst kısmına dayaması bir saniye sürmemişti. Tetiğe basıverdi.

Yakın mesafeden giren mermi, Neco’nun acı dolu bağıışı ile sırtından çıkmış, koltuğa saplanmıştı. Acıyla yumduğu gözleri yaşarmıştı. “Hayvan...” diye bağırdı. “Allah belanı versin! Hayvan...”

“Canın mı acıdı? Bu tür ortamlarda şahsen çok bulunmuş olmalısın. O kızın canını da böyle mi yaktınız? Hiç acıman oldu mu ona acaba?” Sesi kızgın değildi. Gayet sakindi. Bu daha kötüydü. Hayatı dehşetle şekillenen her adam, bu sakın sözler karşısında aslında tehlikede olduğunu hissederdi. “Şimdi... Şifreyi söyleyecek misin yoksa diğer omzundan da vurayım mı?”

“Öldür beni!” dedi Neco öfkeyle.

“Öyle yapacağım zaten. Acı çekmek senin tercihin olur.” Tabancasının namlusunu bu sefer diğer omzuna dayamıştı. “Şifre?”

“Geber!”

“Sen bilirsin!” Tetiği çekiverdi. İkinci sessiz mermi, bu sefer Neco’nun sol omzundan içeri girmişti. Koltuğu bile delip arkadan çıktı.

Adam yerinde zıplayıp sarsıldı. Acıdan yaşlar akan gözlerle bağırdı. İki kolu da işlevsizleşmişti.

Yılmaz şimdi susturucunun sıcak namlusunu diz kapağına yaslamıştı. Kararlı olduğu o kadar belliydi ki! “Şifre!”

Necdet acıdan bayılmak üzereydi. Diz kapağının parçalanmasına dayanamayacaktı. Zorlukla yutkundu. Sonra aynı zorlukla şifreyi söyledi: "232645"

Birazdan İbrahim'in içeriye girmesi ümidiyle doluydu. Canı çok yanıyordu ama şu an tek güvencesi İbrahim'di.

Yılmaz tabancayı geri çekip kılıfına soktu. Gidip kasanın dijital paneline şifreyi girdi. Küçük bir tık sesiyle kasa açıldı. İçi para, tabanca, mermiler ve bazı evraklarla doluydu. Kirli bir çöp gibi paraları çekip yere düşmesini sağladı. Evrakları öylesine inceledi. İşletme ile ilgili şeylerdi. Sonra en arkadaki küçük deri kaplı defter ilgisini çekti. Onu çekip aldı. Klipsini açıp hızlıca içine göz attı.

"Hiç değilse düzenlisin..." dedi yavaşça. "Cemil Keskin'in kaçırılması operasyonundaki herkese ne kadar ödeme yaptığını gayet güzel not almışsın. Demek o iş için adamları sen ayarladın?"

Neco iyice bitkinleşmişti. Epeyce kan kaybetmişti. Onun sorusuna cevap vermedi. Zaten verecek bir cevap yoktu ki! Her şey ortadaydı.

"Peki, bize saldıran adamlar? Motorcu çetesi? Bu işin içinde başka kimler var?"

"Onları... Onları İbo ayarladı."

"Öyle mi? MİT içindeki adamınız kim peki?"

"Tanımıyorum... Herkesi tanıyamam. Hepsini İbo biliyor."

Yılmaz küçük defteri kurşun geçirmez yeleğinin iç kısmına soktu. Sonra gidip onun karşısında durdu. Keskin gözleri adama kilitlenmişti. Kanla kaplı yüzünü süzdü. Güzel profilli dudakları gergindi. Öfkesini içinde yaşıyordu. Bu canı adamı acılar çektirerek öldürme isteğine gem vuruyordu. Hak etse bile bunu yapamazdı.

"Bana söyleyeceğin bir şey var mı?" diye sordu soğuk bir sesle.

Neco iki kolunu da kullanamıyordu. Başını zorlukla kaldırdı. Ağzından kanlı tükürük akarken iğrenç bir gülüş attı. "Cehennemde görüşürüz."

Ne olacağını anlamıştı. Başından beri biliyordu. Hiç korkmuyordu çünkü korkması için bir sebep kalmamıştı. İnsanlar genellikle olması mümkün olan şeyler için endişelenirdi. Oysa her şey apaçık ortadaydı. Yolun sonuna gelmişti. Bu gece onun için ikinci bir ihtimal yoktu. Hazırdı... Kötülükle dolu ömrü kısa sürmüştü.

Alnına yediği mermi ile başı geriye savruldu. Vücudu bir an için titredi. Sonra gözleri açık bir şekilde öylece kaldı.

Yılmaz acımasız gözlerle adamın cesedine bakıyordu. Dünya üzerinden bir pislik daha silinmişti. Ona hiç acımıyordu ama işlerin bu noktaya kadar uzamasına üzülmüştü. Hepsi Neco'nun kendi hırsı ve yanlış kararları yüzünden olmuştu. Genç yaşta ölümüne kendisi sebebi. Çıktığı yokuştan bir gün parçalanırcasına aşağıya düşeceğini bilmeliydi.

Dönüp onun karşısındaki koltuğa oturdu. Tabancasını kucağına aldı. Ucunu kapıya çevirdi. Sakin bir şekilde beklemeye başladı. Artık tek bir işi kalmıştı. Tek bir hesaplaşma. Dışarıda bir hareket hissetmesi uzun sürmedi. Cam duvarlara rağmen jaluziler gelen kişiyi gizliyordu. Kimin geldiğini tahmin ediyordu elbette.

Eşikte elinde tabancasıyla İbrahim'i görünce yanılmadığını anladı. "Gel, İbo!" dedi rahatça. Adam kapıda donup kalmıştı. "Biz de Neco ile sohbet ederken senin gelmeni bekliyorduk! Fakat biraz geciktin. Necdet ve ben de sıkıldık."

İbrahim'in gözleri Yılmaz'ın ciddi yüzündeydi. Tabancasını hâlâ indirmemişti. Sakatlanmış eliyle alttan destek vermeye uğraşıyordu.

"Elin nasıl?" diye sordu Yılmaz ciddi bir sesle. "Parmaklarını bulabildin mi?"

İbrahim patronuna bakmadan önce bir an durakladı. Dudakları öfkeyle kısıldı. Yine de bir şey demedi. Tedbiri elden bırakmadan bakışlarını yavaşça Neco'ya çevirdi.

Onu koltukta oturur görünce her şey yolunda sanmıştı. Canlı olduğunu düşünmüştü. Fakat gördüğü manzara karşısında gözleri irileşti. Tedbiri falan unutmuştu. Hayret dolu bakışları kanlar içindeki omuzlarında, kanla kaplı suratında gezindi. Alnına giren mermi yüzünden gözleri tavana dikilmişti.

Buna inanamıyordu! Daha on beş dakika önce karşılıklı konuşuyorlardı!

Aptal adam! Niye onu dinlememişti ki? Bu işte bir çirkinlik olduğunu ona kaç defa söylemişti! Bu adamın tehlikeli olduğu konusunda onu kaç defa uyarmıştı! Hislerine güvenirdi ama ne yazık ki Neco ona inanmamıştı.

Bakışları öfkeyle doldu. "Ne yaptın sen?" diye tısladı Yılmaz'a doğru. "Buradan sağ çıkamayacaksın!" Öfkesi yüzünden sesi gereksiz bir cesaretle doluydu. İri yüzü öfkesine karışan korkusunu gizliyordu. "Doktor kadını yanında getirmekle büyük hata ettin. Dışarıda onu minibüste bulduk. Silahını kaldır yoksa bir an bile düşünmem. Adamlarım onun canını yakar!"

Yılmaz'ın kulağındaki telsiz cihazdan yine Sinan'ın egzotik sesi yankılandı. Hatta gülmüştü. "*Ha ha! O iki adamın şimdi eşek cennetine gittiğini söyleyebilirsin. Dayı-yeğenlermiş üstelik. Burada her şey normal. Doktor Hanım da çok eğlenceli. Dedikodunu yapıyoruz. Tabii, sen bizi duyamazsın.*"

Yılmaz kısa bir an bu konuşmayı dinledi. Esmer yüzünde en ufak bir ifade değişikliği olmamıştı. Ardından Sinan mikrofonunu kapatmıştı.

"Şu dayı ve aptal yeğeninden mi bahsediyorsun, dostum?" diye sordu sakince. İbrahim'in öfkeli yüzü hafifçe değişti. "Hani benim dağ evimde ölmesine izin vermediğim, acıdığım, gitmesine göz yumduğum Mustafa isimli aptal çocuk ve dayısı mı?" İbrahim'in rengi iyice beyazlamıştı. "İşin doğrusu, onun koşarak buraya geleceğini pek tahmin etmemiştim. Gençler epey hırslı oluyorlar, değil mi?" Tabii, İbrahim hâlâ donmuş bir ifadeyle ona bakıyordu. Yılmaz burun kıvrırdı. "Maalesef bir gecede iki kere ölümü kandıramadı. Şu anda aptal ruhu şaşkınca kendi cesedine bakıyor olmalı."

"Sen..." İbrahim iyice beyazlamıştı. "Yalan söylüyorsun."

"Buraya yalnız geleceğimi düşünmüyordun, değil mi? Adamlarını ara istersen!"

İbrahim mümkün olsa belki telefonuna davranacaktı ama eli sarılı olduğu için bu imkânsızdı. Diğer elinde de tabancası vardı.

"Ah! Elinin sargılı olduğunu unuttum. Neyse! Bana güvensen iyi olur. Doktor emniyette! Şu anda bu koca kum deposunda sadece ikimiz nefes alıyoruz." Gözleri Necdet'in üzerinde gezindi bir an. "Ben Necdet'ten ve senden daha kötülerini de gördüm, İbo. Ölümün size hiç uğramayacağını sanırsınız. Korku imparatorluğunuzda güç zehirlenmesi yaşarsınız. Her imparatorluk bir gün çöker. Ölüm herkese uğrar. Önemli olan kaliteli bir ölümdür. Ben iyi bir hedef için ölmeye hazırım. Sen bu bok çukurunda ölmeye hazır mısın?"

İbrahim solak değildi. Sol eliyle tabancayı tutması ve ateş etmesi çok zor olacaktı. Yine de yaralı elinin desteğiyle tabancasını Yılmaz'a doğrulttu.

"Önce sen gebereceksin..."

"Tabii ama dikkatli ol!" diye uyardı Yılmaz. Sargılı sağ eline bakıyordu. "Tek atış hakkın var. Gördüğün gibi ben can yeleği giyiyorum. Beni tam suratımdan vurmalsın. Solak değilsen işin kötü. Solaksan ve iyi nişancıysan sorun yok."

Odayı buz gibi bir hava sarmıştı.

"Ben ise seni gözünün tam beneğinden vurabilecek kadar iyi bir nişancıyım." Yılmaz'ın gülümsemesi öz güvenini ve dediklerini yapabileceğini belli ediyordu. "Fakat seni hemen öldürmeyeceğim. Önce diğer elinden vuracağım. Sonra dizlerinden... Bunları Silivri'deki o zavallı kadın için yapmayacağım. Hemen ölmen işime gelmez. Bana bazı cevaplar için lazımsın."

Aralarında on metre vardı. İbrahim'in eli belirsizce titriyordu. Bu mesafeden onu kafasından vurabilir miydi? Hem de hiç kullanmadığı sol eliyle! Bu imkânsız düşünce kafasında dönüp duruyordu.

"Ne cevabı?" diye sordu sesinin titremesini gizleyerek.

"Bana birkaç isim daha lazım."

İbrahim'in gözleri duvardaki açık kasaya gitti. Orada Neco'nun değerli bir not defteri olduğunu biliyordu.

"Evet, tahmin ettiğin üzere defteri buldum. Kodamanların çoğu, Cemil Keskin baskınına katılanların tam listesi içinde var. Geriye birkaç küçük ayrıntı kaldı. Mesela MİT içindeki adamlarınız, emniyet içindeki kaynaklarınız. Şu Silivri'deki motorcu çetesinin tam listesi, bizi o sabah görüp hemen size ihbar eden çöp toplayıcının adı... Doktor Hanım'ın adını bilen herkes... Temiz bir ölüm istiyorsan, bunları bana söylemeni bekliyorum. Neco senin isimleri bildiğini söyledi. Eminim bir yerde kayıtlıdır. Telefonunda mesela..."

İkisinin de gözleri birbirine kilitlenmişti. Zaman durmuştu sanki. O birkaç saniye, saatler kadar uzundu. Bitmeyecek gibi dursa da sadece birkaç saniyeydi işte.

"Yapma..." diye uyardı Yılmaz.

İbrahim tabancasını hızla kaldırdı. Sakat eliyle destek alırken, Yılmaz'ın yüzüne doğru çevirdi. "Çok beklersin!" dedi öfkeyle.

Ancak vınlayan bir mermi, sol elinin de birkaç parmağını koparıırken, tabancanın yere düşmesine sebep olmuştu.

21. BÖLÜM

BENİ BU İŞE KARIŞTIRMAYIN

9 Temmuz Perşembe / 04.55

*M*ihrimah aracın içinde sessizce bekliyordu. İki erkeğin kum deposuna doğru gidişini izlemişti. Kendilerinden o kadar emindiler ki onlardaki cesaret genç kadına da bulaşmıştı. Gerçekten de en ufak bir korku duymuyordu.

Gidişlerinin ardından sabırla beklemeye başladı. Deponun epey uzağına park ettikleri için neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne bir tabanca sesi ne de bir bağırışma duymuştu. Bulunduğu yerden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Neler oluyordu acaba?

Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Şoför tarafında oturuyordu ve kapılar kilitliydi. Hiç uykusu yoktu. Sadece olanları düşünmek için gözlerini yummuştu. Yılmaz'ın verdiği tabanca da tedbir olarak kucağında duruyordu.

Melike'ye hâlâ üzüлp duruyordu. O hayat dolu genç kadına gerçekten kanı ısınmıştı. Şu meymenetsiz Yılmaz'a olan tutkusu yüzünden gencecik yaşında korkunç bir felaket yaşamıştı. İnşallah ameliyatı iyi geçerdi. İnşallah yeniden hayata tutunur ve herkesi mutlu ederdi. Ona karşı kendisini borçlu da hissediyordu. Suçlu sadece Yılmaz değildi. Bu olaylarda kendisinin ve ailesinin de payı vardı.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki iki adamın park etmiş araçlarını kontrol ederek ondan tarafa yanaştığını fark etmedi. Mırıltılarını duyunca gözlerini açtı. Adamlar ona doğru iyice yanaşmıştı. Biri si zayıf, gençti. Topallıyordu. Diğeri de orta boylu, tombulca bir adamdı.

"Bu bizim minibüslerden birisi! Sana demiştim!" Genç çocuk birkaç metre kala durmuş, minibüsün plakasını okumaya çalışıyordu. Diğeri adam da içini görmek için gözlerini kısmıştı. Tüm camları film kaplı olsa da ön camda film yoktu.

İkisi birden şoför tarafına yanaştılar. Karanlık ortamda hâlâ içeri-
sini görmekte zorlanıyorlardı.

"Kadın içeride olabilir!" dedi genç çocuk. Ön cama yaklaşıp içe-
riye baktığında Mihrimah'ı gördü. "Evet, içeride! Başka kimse yok."

Diğer adam elinde tuttuğu tabancayı kontrollü bir şekilde tuta-
rak şoför kapısını açmayı denedi. Mihrimah kapıları çok önceden
kilitlemişti. Açamayınca aracın camına namlunun ucuyla tıkladı.
"Hanımefendi!" dedi sakince. "Şu kapıyı açar mısınız?"

Mihrimah hızlanan kalp atışlarına rağmen kontrollü bir şekilde
oturuyordu. Kontağı yarım çevirip camlara elektrik gitmesini sağla-
dı. Sonra düğmesine basıp camı biraz indirdi. Sadece güzel burnu ve
üst tarafı gözüküyordu. "Bir şey mi istiyorsunuz, beyefendi?" diye
sordu sakın bir sesle.

"Kapıyı açmanızı istiyorum!" Tabancanın ucu camın kenarına
dayandı. Şimdi doğrudan Mihrimah'ın karanlıkta kalan yüzüne ba-
kıyordu.

"O niye?"

"Öyle işte! Aç kapıyı!"

"Böyle iyi! Ne istiyorsunuz?"

"Sabahın bu saatinde ne isteyebiliriz ki?" Pis pis sırıttı. "Bize nu-
mara yapma, Doktor Hanım. Kim olduğunu biliyoruz. Senin de
geleceğinizi tahmin etmiştik." Gülümsemesi aniden soldu. "Neyse!
Kafamın tasını attırmadan çık haydi şu araçtan."

Mihrimah korkusuzca bakıyordu. En azından öyle bakmaya çalı-
şıyordu. Yoksa kalbi deli gibi atıyordu. "Kusura bakmayın, beyefen-
di. Çıkmamam konusunda kesin uyarı aldım."

Adam sinirlenmiş gibiydi. Kaşları çatıldı. "Dalga mı geçiyorsun
be kadın! Çık dedim!"

"Çıkamam..."

"Çıksana be!" Neredeyse bağırıyordu.

"Eğer çıkarsam sizin için kötü olur. Arkadaşlarım gelir birazdan.
Bence siz canınızdan olmadan buradan uzaklaşın."

O sırada genç çocuk telefonla konuşuyordu. Birisine Mihrimah'ı
bulduklarını haber veriyor olmalıydı.

"Ne yapalım?" diye telefonda konuştuğu kişiye sormuştu. Cevabını alınca başını salladı. "Tamam..." Ve telefonu kapattı. Dönüp aracın kapısını zorlayan adama baktı. "Dayı! İbo, kadını burada tutmamızı istedi."

"Araçtan çıkmıyor ki şıllık!" diye homurdandı Sami. Gözleri yeniden Mihrimah'ın loş ortamda belirsizce parlayan güzel yüzüne çevrildi. "Bana bak!" diye homurdandı. "Aç şu kapıyı yoksa seni suratının tam ortasından vuracağım."

"Yapamazsın! Size canlı lazımım ben."

"Kulağın lazım değil ama!" Tabancasının ucunu genç kadının kulağına çevirmişti.

"O kadar iyi nişancı mısın? Beynimi patlatmadan kulağımı vurma zor." Zorunlu olarak cesur davranıyordu.

Sami kadının kendisiyle dalga geçişi karşısında iyice öfkelenmişti. Sinirli bir şekilde yerinde dikleşti. Ne yapacağına karar veremiyor gibiydi. Sonra elini aralık camdan sokmaya çabaladı. Tombul parmakları genç kadının boğazına ulaşmak istemişti. Mihrimah geri kaçınca eli havada kaldı. Ardından kolunu iyice içeri sokarak kapıyı açmaya çabaladı. Bu sefer de Mihrimah orta paneldeki cam kapatma düğmesine bastı. Sami'nin kolu yükselen pencere ile kapı metali arasında sıkışıp kalmıştı. Cam sonuna kadar yükselince, Sami de parmak uçlarında yükseldi. Canı acıdığı için neredeyse böğürmüştü.

"Dur! Seni lanet olası oro-" Fakat daha fazla konuşmaya devam edemedi.

"Bunu demeyecektin işte!" Mihrimah onun içeriye sarkan kolunu bileğinden tutup sertçe aşağıya bastırıverdi. Narin görünebilirdi ama yaptığı sporlar sayesinde çoğu erkekten güçlüydü. Bir doktor olarak da hangi kemiğin ne kadar hassas olduğunu bilirdi.

Küçük bir çıtırtı duyuldu.

Sami'nin delice haykırışı ve yaşlarla dolu, acıdan patlamış gözleri yaşadığı inanılmaz ızdırabı belli ediyordu.

"Bazı kemikler bu pozisyonda çabucak kırılır! Küfretmeden önce dikkatli olmalısınız, beyefendi," dedi Mihrimah kibarca. "Doktor olduğum için iyi biliyorum. Hatta daha da kötü olabilir. Bakın..." Bileğini biraz daha aşağıya bastırınca ikinci bir çıtırtı duyuldu.

Sami'nin kalın kolundaki kırılan kemik ucu, içeriden uzanıp derisini yırttı. Sami göremese de Mihrimah kemiğin ucunu görebiliyordu.

Sami'nin yeğeni Mustafa, olanlar karşısında şaşkındı. Sekerek minibüsün diğer kapısına gitti. Onun tabancası yoktu. Yerden çabucak aldığı bir kaldırım taşını cama doğru savurdu. Cam çatladı ama dağılmadı. Araç camlarına sonradan çekilen güneş filmlerinin iyi yanı buydu. Cam kırılrsa bile onun dağılmasını önliyordu.

Sami ise acısından yerinde zıplıyordu. Sonra öfkesi galip geldi. Vücuduna dağılan adrenalin, acısını kısmen örtmüştü. Kolunu çekemeyince tabancanın kabzasıyla birkaç kere cama vurdu. Gözleri öfkeden kararmıştı. Cam tıpkı diğeri gibi çatlasa da dağılmadı. Artık Sami için İbrahim'in isteği önemli değildi. Tüm istediği Mihrimah'ın canını yakmaktı. Erkeklik gururu incinmekten öte, korkunç bir yara almıştı.

Tabancasının ucunu cama doğrulttu. Mihrimah'ın suratına doğru iki el ateş etti.

Mihrimah ne olacağını hissetmişti. Yan koltuğa doğru eğildi. Mermiden fırlayan camlar yüzüne, üstüne başına dağıldı. Mermiler aracın sağ kapısının üst köşesine saplandı.

"Dayı ya!" diye bağırdı Mustafa. Az kalsın kurşunu yiyeceğini düşününce öfkelenmişti.

Cam kırılınca, Sami de kalan parçalara tabancanın sapıyla vurarak filmi yırttı. Artık kolunu kurtarmıştı. Dirsekten aşağıya olan kısmı şimdi yan tarafında boş boş sallanıyordu.

Öfkeli yüzünü kırılan cam boşluğuna yaklaştırdı. Kadının ölüp ölmediğini anlamamıştı. İçeriye bakıp son hâlini görmek istedi. "Şirret karı seni! Gördün işte ananın..."

Sözünü bitiremedi. Mihrimah yan yattığı yerden hızla doğruldu. O hızla tabancanın namlusunu Sami'nin alnına sertçe bastırdı. Tam ortaya!

Alnı acısa da Sami o anda donup kaldı.

Kadının mavi gözlerdeki korkusuz bakış, tüylerini diken diken yaptı. Sadece bir saniye bakıştılar.

"Seni uyar mıştım, değil mi?" dedi Mihrimah yavaşça. "Şansına bu kadar çok güveniyorsan piyango çekseydin!"

Sami yutkundu. "Yapamazsın!"

"Acaba?" Gözünü bile kırpmamıştı. O sırada Mustafa da yan camı parçalamayı becermişti. Birazdan kapıyı kilidinden açıp içeriye girerdi. Mihrimah'ın zamanı azalıyordu. "Durmazsan dayını vuracağım!" diye bağırdı ona.

Mustafa bir an için duraklamıştı.

"Yapamaz!" dedi Sami tükürürcesine.

"Beni zorlama! Ben babamın kızıyım!" dedi Mihrimah düz bir sesle.

Fakat Sami, onu dinlemek niyetinde değildi. Sağlam elindeki tabancasını cama doğru çevirmeye yeltendi. Bu son hamlesiydi.

Ve susturuculu namludan çıkan bir mermi, Sami'nin alnında temiz bir delik açarken arkadan parçalar fırlatarak karanlığa doğru uçtu.

"Sana cehennem yolculuğunda başarılar diliyorum," dedi Mihrimah ifadesiz bir yüzle.

Sami, beynine giren merminin etkisiyle refleks olarak kasılmış ve boş bir çuval gibi hemen yere düşmüştü.

Genç kadın hemen diğer tarafa döndü. Minibüsün içine girmeye çabalayan Mustafa'ya çevirdi tabancasını. Sami'nin yeğeni kapıyı açmayı başarmıştı fakat dayısının alnından vurulduğunu gördüğünde, yan koltuğun üstünde donup kalmıştı.

"Sen... Ne yaptın?" diye sordu inanamazca. Alnı ter içindeydi. Gözleri kocaman olmuştu.

"Sen bari uyarımı dinle!" dedi Mihrimah. Yaptığının etkisiyle sesi titriyordu. "Dayının yanında gitmek istemiyorsan dışarı çıkarsın!"

Dayısının alnından vuruluşu, yere düşüşü Mustafa'nın içinde derin bir çöküş yaratmıştı. Daha fazlasını göremiyordu ama onun öldüğünü anlamak için zeki olmaya gerek yoktu. Dehşet dolu gözleri korkusuzca bakan güzel kadının yüzündeydi. Bu nasıl bir kadındı? Nasıl duraksamadan, profesyonelce bir adamı alnının ortasından

vurabilirdi? Onun silah tutmayı becerebilmesi bile hayret vericiyken şimdi kendisini de vurmaya hazırlanması akıl almaz bir olaydı.

Gözleri namlunun ucuna gitti.

Sonra yaşadığı şaşkınlığını atlattı. Kapı açıldığı için minibüsün tavan lambası yanık ve Mustafa'nın öfkeden kıpkırmızı olduğu görülüyordu. Her şeyi, tüm tedbirleri unuttu. Aynı dayısı gibi, öfkeden doğan adrenalinin beslediği bir güçle Mihrimah'ın üzerine atıldı.

Mihrimah duraksamadan ateş etti.

Fakat ikisi arasındaki mesafe çok yakındı.

Mermi Mustafa'nın karnının kenarına geldi ve yeterli etkiyi yaratmadı. Adam gençti, güçlüydü ve öfkeliydi. Ayrıca hâlâ hırslıydı. Dayısı ölmüş olsa bile Mihrimah'ı ele geçirmeye kararlıydı. Bir eliyle tabancayı almaya çalışırken diğer eliyle de genç kadının boğazına doğru uzandı. Yaralandığının farkında bile değildi. Boğuşma sırasında tabanca koltuğunun arkasına doğru savruldu. Oradan sekerek aracın ortalarına doğru gitti.

Genç kadın boğazına uzanan elden kurtuldu. Üzerine abanmaya uğraşan adamın yüzüne sert bir kafa attı. Bunu daha çocukken babasından öğrenmişti. Mustafa kırılan burnunun acısıyla bir an için geriye çekildi. Genç kadın olduğu yerde yana kayıp sağ ayağını oturduğu boşluktan kurtardı ve geri çekip önce güç kazandı. Neyse ki atletik fiziği böyle işler için uygundu. Ayağının tabanı ile Mustafa'nın yüzüne sert bir darbe daha vurdu. Adam dengesini kaybedip minibüsün açık kapısından sırtüstü aşağıya yuvarlandı.

Mihrimah başını çevirip arkada kalan tabancaya baktı. Koltuklardan birinin epey altındaydı. Ona erişemezdi. Hemen kapıyı açıp aşağıya indi. Sami'nin tabancasını aradı ama onu da göremiyordu. Adamın cesedinin üzerinden atlayarak aracın burnunu dolaştı. Mustafa'nın düştüğü yere gitti. Doğrulmaya çalışan aptal genci süzdü bir an.

"Aklın varsa yerinden kalkmazsın!" dedi onu uyaran bir sesle. "Canını yakarım. Karatede kaçınca *dan* olduğumu ben bile unuttum! Yemin ederim, doğruyu söylüyorum."

Mustafa onu dinlemiyordu. İncinen gururu ve hırsı ile yavaşça yerinden doğruldu. Karnının kenarında bir acı vardı ama neden ol-

duğunu bilmiyordu. Yere düştüğü zaman mı olmuştu? Eli karnına gitti. Avucuna bulaşan kanı görünce neden o bölgede acısı olduğunu anladı. Vurulmuştu! Daha da öfkeleni. Gözleri gençlik ateşiyle parladı. Ona göre karşısında, alt edebileceği, yaptıkları yüzünden iyi bir dayacağı hak eden güçsüz bir kadın vardı. Uyarısını dikkate bile almamıştı.

Bütün hırsıyla Mihrimah'ın üzerine atıldı. Daha ne olduğunu anlamadan genç kadın onu kolundan tutmuş ve gövdesinin ağırlığından güç alarak omzunun üzerinden kaldırıp yere fırlatıvermişti.

Mustafa sırtüstü düştüğü yerde kaldı bir an. Gerçekten şaşkınlı. Sırtı ve kafasının arkası zemine çarptığı için çok acıyordu. Sonra biraz zorlamayla ayağa kalktı. Fırlatılıp atılınca canı gerçekten acı-mıştı ama gururu kadar incinmemişti. Yeniden Mihrimah'ın üzerine atıldı. Bu sefer yumruk vurmaya yeltenmişti.

Mihrimah kendisini geri çekip yumruğunu savuşturdu. Sonra öne doğru bir adım attı. Ayağını kaldırıp tüm gücüyle Mustafa'nın baldırına yandan vurdu. Ardından diğer ayağını kaldırıp diğer baldırına vurdu. Bu darbe, Mustafa'nın yarasının olduğu yere denk gel-mişti. Acıyla bağırdı. Ardından üçüncü bir ayak darbesi, karnındaki yarasına geldi. Bir erkek kadar sert vuramıyor olabilirdi ama en doğ-ru yerlere vurduğu için fazlasıyla etki yapıyordu.

Acıyla gerileyen Mustafa ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. Ye-rinde topallıyordu. İki bacağı ve karnı delicesine acıyordu.

Sonra aklına cebindeki bıçak geldi. Elini attı ve ucu kapalı bir bıçak çıkardı. Titreyen kanlı ellerle bir düğmeye bastığında, uzun ve tehlikeli bir kesici olduğu ortaya çıkmıştı.

"Seni parça parça edeceğim!" dedi dişleri arasından.

Mihrimah artık korkusuzca bakıyordu. Bu beladan kurtuluşu ol-mayacağını biliyordu. Mustafa için ok yaydan fırlamıştı. "Dene!" dedi düz bir sesle. "Bakalım, kim kimi parçalayacak!"

Mustafa bu sefer bıçağı savurarak ilerliyordu. Mihrimah bu gibi durumlar için eğitilmişti. Ağabeyi ile defalarca idman yapmıştı. Ba-bası ona en zorlu yöntemleri göstermişti.

Son bıçak hamlesinin ardından gövdesini ileri sürerek Mustafa'ya yaklaştı. Aşırı yakın olunca adamın hareket alanı daralıverdi. Düz-

leştirdiği parmak uçları önce Mustafa'nın gözüne, sonra boğazındaki şah damarına sertçe daldı. Mustafa âdeta kör olmuş, şah damarı ise kan basamaz hâle gelmişti. Genç kadın bu sefer onun havadaki kolunu tutarak kıvırdı. Basit bir hamleyle elindeki bıçağı yere düşürdü. Dirseğiyle suratına sert bir darbe indirdi. Mustafa kan fışkıran burnuyla birlikte birkaç adım geriledi.

Mihrimah hemen yerdeki bıçağı aldı. Dönüp Mustafa'ya baktı.

"Ölümden önceki son uyarı..." Mihrimah tehlikeli bir şekilde bakıyordu. "Bundan sonra, çıkmaz yol var... İstemediğimiz şeyler olmasın!"

"Geberecek olan sensin! Şerefsiz cadı..."

"Kötü tercih!"

Yeniden üzerine atılan ellere doğru uzun bıçağı profesyonelce savurdu ve aynı anda kenara kaçtı. Mustafa'nın bir eli avucunun ortasından parmak arasına kadar yırtılmıştı. Neredeyse iki parçası ayrı bir yana sallanıyordu.

Acı dolu sesi karanlığı yırttı. Henüz bu acının etkisinden çıkamazken, bıçağın keskin ucu zayıf göğsüne girip geri çıktı. O kadar hızlıydı ki Mustafa yaralandığını anlamamıştı bile. Fakat oradan çok kan kaybediyordu ve bilmese de artık zamanla yarışıyordu.

Bir adım atarken hafifçe sendeledi. Ne olduğunu anlamadığı için yüzünde bir şaşkınlık vardı. Gücü birden kesilmişti. Ayakları tutmuyor gibiydi. Bir adım daha atmak istedi ama onu hiç beceremedi.

Başını eğip göğsündeki yaraya baktı. Karanlıkta bile sızan kanın fazlalığını görebiliyordu.

Daha fazla ayakta duramadı. Dizlerinin üstüne çöktü.

"Ne yaptın sen?" dedi şaşkınca.

"Sizi uyarmıştım!" dedi Mihrimah üzgün bir sesle. "Beni araçtan indirmeye çalışmayacaktınız." Gözleri sulanmıştı. Genç bir adamı ölüme yolladığına inanamıyordu. "Sizi uyarmıştım..." diye tekrar etti zayıf bir sesle.

Mustafa acısını unutmuştu. Yüzüne artık ölümün gölgesi düşmüştü. Rengi solmuş, dudakları hafifçe morarmaya başlamıştı. Kaybettiği kanın etkisiydi bu. Ölüm onun için geliyordu ve çok kor-

kuyordu. Nasıl olmuştu bu? Bu gece karşılaştığı bu insanlar kimdi? Önce o Yılmaz Keydanlı, şimdi de Mihrimah Karadağ...

Bunlar normal insanlar değildi!

O sırada karanlıklar içinden koşarak gelen birisi olmuştu. Bu Sinan'dı. Tabanca seslerini depodan çıkışında duymuştu. Kondurmak istemiyordu ama Mihrimah'ın tehlikede olabileceğini hissetmişti. Minibüse doğru koşarken genç kadının karşısındaki siyah giyimli genç bir adamla kavga edişini görmüştü. Sert darbelerle adamı geriletmesini, elindeki bıçağı almasını şaşkınca izlemişti. Bir an koşmayı bırakıp onun son hamlesine şahit oldu. Bıçak genç adamın göğsüne girip çıkmıştı.

Mihrimah'ın son cümlesi çok hafif olsa da kulaklarına kadar geldi.

"Sizi uyarmıştım."

Mustafa dizlerinin üzerinde sallandı. Ağzından avuç dolusu kan sızdı. Gözleri genç kadının ifadesiz yüzünden, yere doğru çevrildi. Gözleri artık görmüyor gibi boş bakıyordu. Bedeninden akan kan da azalmıştı. Başı iyice öne düştü. Oradan da yanlamasına zemine yuvarlandı.

Ölmüştü...

Sinan ateş etmeye hazır tuttuğu tabancasını indirip kılıfına geri soktu. Mihrimah Karadağ'ın kendi yardımına ihtiyacı olmadığı çok açıktı. Şaşırmamıştı. Bu kadın, iki efsane adamla akrabaydı. Onların arasında özel yetenekler kazandığı hemen görülüyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu Sinan onun yanına gittiğinde.

Genç kadın, onu fark edince bir an irkilip elindeki bıçağı genç adama çevirmişti. Sonra nemli gözleri sarışın adamı tanıdı. Havadaki eli yavaşça aşağıya indi.

Sinan iyice yaklaştı. Şimdi endişeli bakışları Mihrimah'ın üzerinde bir yara belirtisi arıyordu. Bakışları, yüzüne sıçramış birkaç damla kanı görmüşse de onun olmadığını anlamıştı. Görünen bir kesik çizik yoktu. Mihrimah ayakta kıpırdamadan duruyordu. Yerde cansız yatan Mustafa'ya bakıyordu. Şoka girmiş gibiydi. "Mihrimah Hanım?" diye seslendi ona. Uzanıp elindeki bıçağı aldı. "İyi misiniz?"

Genç kadın üzgün gözlerini yeniden ona çevirdi. Sarışın adamın güven dolu mavi gözleri bir nebze içini rahatlatmıştı. Başını salladı yavaşça.

“Evet...” dedi titrek bir sesle. İki kişiyi öldürdüğüne inanamıyordu. Gözünü bile kırpmadan yapmıştı üstelik. Daha da önemlisi bu konuda hiçbir vicdan azabı, hiçbir üzüntü duymuyordu. Sadece yapabildiği için şaşkındı.

“Demek sizin de geleceğinizi tahmin etmişler!” dedi Sinan. Minibüsün yanında yatan diğer adama baktı. Kafasından sızan kan, küçük bir göl oluşturmuştu.

“Dayı-yeğenlerdi...” diye mırıldandı Mihrimah. Bu gereksiz bir açıklama olsa da elinde olmadan yapmıştı. “Bu aptal henüz çok gençti.” Sesi bariz bir pişmanlık ve üzüntüyle doluydu.

“Sizin hatanız değildi!” diye onu avutmaya çalıştı Sinan. Onun böyle ölümlere alışık olduğu çok belliydi. Hiç umursamamıştı. “Herkes kendi hatasını yapar ve sonuçlarına katlanır! Haydi gelin, benim arabama gidelim.” Ona dokunmamıştı ve gelmesini bekler gibi yüzüne bakıyordu. “Orada bekleriz.”

“Yılmaz?”

“O iyi...” Eliyle kulağındaki alıcıyı işaret etti, “Onu duyabiliyorum.”

“O bizi duyabiliyor mu?”

“Hayır, benim mikrofonum kapalı. Dikkatinin dağılmasını istemedim. Necdet denen adamla konuşuyor. Baskını yapan adamların listesinin olduğu bir defter buldu.” Gözleri sert karakterini çok iyi gizleyecek kadar neşe doluydu. “Eğlenceyi kaçırdığı için üzülecek. Sizin gibi bir kadın pek görülüyor. Gerçek bir *ninjasınız*. Karmen ile iyi arkadaş olurdunuz.”

Mihrimah hafif bir nefes aldı. İçinde bulunduğu hafif şoktan kurtuldu. “Adını duymuştum.”

“Sizin ruh eşiniz diyebilirim. Tanıştırsınız zaman içinde. Arabama gidelim mi? Tabanca sesleri yüzünden birazdan burası birkaç meraklıyla dolar. Polis de gelebilir.”

Onun aracı gri, spor bir cipti. Mihrimah şaşırmamıştı. Kötü bir arabası olmasını ummuyordu zaten. Sinan ne iş yapıyordu acaba? O da diğerleri gibi zengin olmalıydı.

Genç adam onun oturmasını sağladıktan sonra gözlerinin içine baktı. "Bir dakikanızı isteyeceğim. Gidip bir iki işi halletmem lazım."

Genç kadın ses çıkarmadı. Kapıyı kapatan uzun boylu adamın minibüse doğru gidişini izledi. Sokağın çok ilerisindeki izbe görünümlü bir binadan birkaç kişi çıkmıştı. Merakla etrafa bakınıyorlardı. Henüz ne olduğunu anlamamışlardı. Beden dillerine bakılırsa ya alkol ya da keyif verici bir başka madde almışlardı. Ayakta zor duruyorlardı.

Sinan cesetlerin yanına gitmişti. Minibüsün kayar kapısını açtı. Güçlü yapısı sayesinde yerdeki cesetleri iki eliyle kolayca kaldırıp minibüsün içine taşıdı. Sonra cebinden küçük, silindirik bir şey çıkardı. Pimini çekince bir anda elinde fazlasıyla parlak bir maddeye dönüşmüştü. Onu minibüsün içine attı. İki saniyede aracın içini açgözlü bir alev yumağı sardı. Bir anda her yeri kucaklamıştı. Sinan ise sakın adımlarla geri geliyordu. Arkasında yanan araca bakmamıştı bile. İçine attığı şey her neyse yaratacağı etkiden emin olduğu belliydi.

Şoför kapısını açıp koltuğuna oturdu. "Size ve Yılmaz'a ait hiçbir delil kalmadı artık!" dedi. Minibüs şimdi cehennem alevine dalmış gibi yanıyordu. Sanki metali bile alev almıştı.

"Tüh! İçinde yeni aldığım kıyafetlerim vardı." Genç kadın üzgünce mırıldanmıştı. Hâlâ şokta gibiydi. "Kırmızı bluz çok güzeldi."

Sinan elinde olmadan gülümsedi ama bir şey demedi. Kulağına gelen sesi dinledi bir an. "Tamamdır!" dedi sakince. Sonra genç kadına döndü. "Yılmaz'ın işi bitmiş. Kapıdan alacağız onu."

Gri araç yavaşça hareket edip karanlıktan çıktı. Loş yolda ilerledi. Bir dakika bile sürmeden kum deposunun kapısına gelmişti. Yılmaz henüz yeni geliyordu. Uzun adımlarla yolun tam ortasından gelirken, içeride ona tehdit olabilecek canlı kimsenin kalmadığı anlaşılabiliyordu. Arkasındaki bina da tıpkı birkaç sokak berideki minibüs gibi alevler içindeydi.

Cipin arka kapısını açıp içine girdi. Her şey ondan daha önem-
sizmiş gibi hemen Mihrimah'ın yüzüne baktı. Onun kan sıçramış
güzel yüzünü süzerken dişlerini sıkıyordu.

"Ne oldu sana böyle?"

22. BÖLÜM DARMADAĞINIK

9 Temmuz Perşembe / 09.08

İstanbul'daki hastanenin gizli bir bölümü vardı. Girişi bile farklı olan bu bloktaki her şey, özel olarak Akrepler için dizayn edilmişti. Ana binadan buraya geçiş ise sadece özel izin kartı olan çalışanlar tarafından olabilirdi. Bu çalışanların çoğu da son derece güvenilir MİT elemanlarından veya askerî tıp personelinen oluşuyordu.

Yılmaz ve Mihrimah bu gizli blokta, bir doktorun odasında sessizce oturuyorlardı. İçeride ikisinden başka kimse yoktu. Dışarıdaki koridorlarda da ciddi bir sessizlik hüküm sürüyordu. Oysa saat sabahın dokuzunu geçmişti. Hastaneye geleli aşağı yukarı on dakika olmuştu.

Kapı açıldı. İçeriye elli yaşlarında, saçları biraz dökülmüş bir adam girdi. Üzerindeki önlüğe bakılırsa bekledikleri doktor oydu.

“Kusura bakmayın, beklettim. Acil bir durum çıktı. Ben Doktor Binbaşı Nevzat.” Elini önce Yılmaz’a uzatmıştı.

“Yılmaz...” dedi genç adam. Askerî ünvanını söylememişti.

“Ben de Doktor Mihrimah...” dedi genç kadın. Doktorun kendisine uzanan elini nazikçe sıktı. “İç hastalıkları uzmanıyım. Hastamız nasıl acaba?”

Doktor, masasının başına geçip sandalyesine oturdu. “Haberler şimdilik iyi. Melike Hanım’ın ameliyatı başarılı geçti. Vücudundan istediğimiz tepkileri de alabildik. Görünüşte büyük bir sorunu yok. Mermiler hayati bölgelerine gelmemiş. Felç gibi bir sıkıntı yaşayacağımızı sanmıyorum.”

Yılmaz biraz rahatlamıştı. Bunun etkisiyle hafif bir nefes aldı. “İyileşecek mi?”

“Ciğerindeki hasarı en aza indirmeye çalıştık. İyileşmesini kontrol edebilmek ve biraz dinlenmesini sağlamak için şimdilik uyutuyoruz. Gerçekten ağır bir ameliyat geçirdi. Doktor Hanım durumun önemini daha iyi anlayacaktır.”

“Sizce?” diye ısrar etti Yılmaz.

“Maalesef, net bir şey diyemem. Dediğim gibi, ameliyat başarılı ama bundan sonrası hastaya ve biraz da şansa kalmış. Doğrusu biz ümitliyiz.”

“Görebilir miyiz?”

“Yoğun bakımda yatıyor. Şu anda ona bir faydanız olmaz. İki gün sonra uyandırıp genel durumuna bakacağız. Sekreterim telefonunuzu alsın. Sizi haberdar ederiz.”

Yılmaz sesini çıkarmadı. Biliyordu ki şu anda onu görmesinin gerçekten bir anlamı olmayacaktı. Görse bile içinin daha da parçalanacağı kesindi. Gecedен beri kalbi kan ağlıyordu. O tatlı kadının bu hâlde olmasının birinci sebebi kendisiydi.

“Peki, telefonumu size vereceğim. Bizzat siz arayın. Beni sık sık haberdar edin.”

Doktor başını eğip onayladı. “Haber verilecek başka kimse var mı acaba? Bir ailesi?”

“Melike kimsesizdi. Benden başka yakını yok.”

Hastaneden ayrıldıklarında sokaklar iyice hareketlenmişti. Güneş o saatte bile yakıcı etkisini gösteriyordu. Özel bir araç onları kapıda bekliyordu. MİT'e bağlı şoför, onları istedikleri yere bırakmaları yönünde talimat almıştı.

Yılmaz'ın verdiği adres Mihrimah'ın dikkatini çekti. Merakla genç adama baktı. “Nereye gidiyoruz? Eve değil mi?”

“Şimdilik hayır. Baban gelmeden seni eve götüremem.”

“Ama her şey bitmedi mi?”

“Kim bilir?..”

Genç kadın güzel kavisli kaşlarını çatdı. “Yılmaz! Korkutma beni! Hani bitmişti?”

“Dediğim gibi... Baban gelmeden seni yalnız bırakamam. Bir süre daha yakandayım.”

“Ama hastalarım?”

“Üzgünüm...”

“Çok inatsın ya!” Dudağının kenarını ısırdı. “Bak, sen de gel benimle iş yerime. Ne dersin?”

“Altı yıl tıp okursam olur. Şimdi zamanımız yok.”

Otomobil yolda kayıp gidiyordu. Bir metro durağının önünde durduklarında Mihrimah şaşırdı. Yılmaz ona işaret edince kapıyı açtı. Onun gibi dışarıya çıktı ve şaşkınca beyaz aracın gitmesini izledi. Şimdi kalabalık bir insan topluluğunun ortasındaydılar.

“Niye buradayız?”

“Yolumuza metroyla devam edeceğiz.”

“Ama otomobilimiz vardı zaten!”

“Tanımadığımız bir şoförü de vardı.”

“Ne yani? Şöföre de mi güvenmiyorsun?” Sesi hâlâ şaşkındı. Sonra eliyle genç adamın kıyafetini işaret etti. “Üzerinde hâlâ askerî kıyafetin var. Bu sıcakta simsiyah giyinmişsin. Metroda herkes sana bakacak. Neyse ki çelik yeleğini Sinan’a bırakmak aklına geldi! Tabanca ve tüfeğini de!”

“Aslında kendimi onlarsız çıplak hissediyorum.”

“Sana şaka yapmak yakışmıyor. Hem ikimizin de elbiselerinde kan lekeleri var.”

“Merak etme. İnsanlar artık eskisi gibi değil. Şuracıkta birisi beni vursa, kimse dönüp de ilgi göstermez. Magazin gibi gelir.” Gözleri çevrelerinden geçen, işlerine veya başka özel şeylere koşturan insanlarda gezindi. “Bak! Kimse bizimle ilgilenmiyor. Hâlbuki bu çevrede senden güzel kadın yok! Herkes bakar kör olmuş. Tepkisiz, dikkatsiz, ilgisiz...”

Dedikleri doğrudu. Bu kadar insanın arasında Yılmaz iri yapısı ve siyah askerî kıyafetleri içinde bile sanki görünmezdi.

“Bana güzel dediğin için hoşlandığımı gizleyecek değilim ama metro olayı yine de biraz fazla abartı değil mi? Taksi tutsak ya?”

“Gel haydi! Mızımızlanma.”

Genç kadın metro için onun bilet almasını biraz kızgınlıkla bekledi. Arkadan onun geniş omuzlarını, ince belini, uzun bacaklarını süzmüştü. Kızgınlığı yavaş yavaş yok oldu. Herkesin içinde bile kendisini belli eden bir havası vardı. Genç kadını güvende tutmak için harcadığı çaba da ayrı bir hoşuna gitmeye başlamıştı. Yeni tanışmış olduğu Sinan belki ondan daha yakışıklı, daha neşeliydi ama genç kadının aklı nedense hep Yılmaz’la meşguldü.

Bunun sebebini anlayamıyordu.

Belki de onun herkesten çok daha farklı bir kişiliği olduğu içindi. Ağabeyinden, babasından, Sinan’dan daha farklı birisiydi. Kapalı bir kutuydu. Ne hissettiği ne düşündüğü belli olmayan bir sır küpüydü. Diğer yandan geniş kanatlarını sevdikleri için sonuna kadar açan, engellenemez bir ölüm meleği idi. Onun yaydığı elektrik Mihrimah’ın dengesini bozuyordu. Kimyası değişiyordu. Belki de ondan bir an önce ayrılmak istemesinin sebebi, genç adamın manyetik alanından kurtulma çabasıydı. Keşke artık eski hayatına dönebilseydi. Keşke yolları tamamen ayrılseydi.

İçinde derin bir korku vardı.

Ölüm korkusu değildi. Bundan böyle sakın hayatına dönememe korkusuydu. Sakince atan bomboş kalbini, işiyle meşgul olan tasassız aklını bu derece darmadağın eden hiçbir şey olmamıştı. Yılmaz hariç!

Onunla gece olan yakınlaşması hiç aklından çıkmıyordu. Şimdi düşünürken çok mantıksız ve saçma geliyordu. Nasıl olmuştu da göğüslerini öpmesine, okşamasına izin vermişti? Nasıl olmuştu da bundan zevk almıştı? Fakat o anda mantık hiçbir işe yaramamıştı.

Metro çok kalabalık değildi. Genç kadın onun yanında otururken sessizdi. Kırık burnu, asık yüzüne rağmen karşıda oturan genç kızların ona attığı kaçamak bakışların farkındaydı. İçindeki hafif gerginlik, kıskançlık mıydı yoksa? Neyse ki serin metroda siyahlar içindeki adam bu ilginin farkında değilmiş gibiydi. O da sessizce oturuyordu.

Birkaç durak sonra Yılmaz ayağa kalkıp koluna dokundu. “Haydi.”

Birlikte metrodan çıktılar. Genç adam yürüyen merdivenlerde bile dikkatle etrafını kontrol ediyordu. Bu kadar gerginlik ve dikkat genç kadına fazla geliyor olsa da onun hep haklı çıktığını bildiği için sesini çıkaramıyordu. Şu ana kadar onun dikkati ve gereksiz endişeleri sayesinde hayatta kalmışlardı.

Genç adam bir taksi çevirdi. Yeni adres deniz kenarındaki bir yerdi. Taksiden indikleri yerde ise iki upuzun bina vardı. Binalardan birinin yan tarafında büyük bir yapı market işletiliyordu. Markete girdiler. Mihrimah şaşkındı. Burada ne yapacaklardı? Yine de genç adamı takip etti. Yılmaz marketin daha sakin olan uzak kısmına doğru yürüyordu.

Depo malzeme girişi yazan yerin hemen yanında bir de **ÖZEL** yazan bir kapı vardı. Üzerinde hastanelerdeki gibi şifreli bir kilit görünüyordu. Yılmaz bazı düğmelere bastı. Parmağını okuttu. Kapı küçük bir tıklamayla açıldı.

Etraflarında kimse yoktu.

İçeriye girdiklerinde kapı arkalarından kapandı. Bir koridor görünüyordu. Koridorun sonunda ise yeni bir kapı çıktı. Tabii ki o da şifreliydi.

Onu da geçtiklerinde Mihrimah alayla mırıldandı: "Kendimi ajan filmlerinde gibi hissettim."

"Biz ajanız zaten!" Geçmesi için kapıyı tuttu.

"Birbirimize âşık olacak mıyız?"

"Sanmıyorum..." Kapıyı bıraktı. Arkalarından sessizce kapanmıştı. Şimdi de karşılarında bir asansör duruyordu.

"Neresi burası?"

"Yirmi ikinci katta Akreplere ait, tüm katı kaplayan bir daire var." Asansörün düğmesine bastı. Kapı hemen açıldı. "Bu asansör sadece oraya çıkıyor."

"Madem böyle bir yeriniz vardı, neden daha önce buraya gelmedik? Maşukiye'de gezdirdin beni!"

"Maşukiye güzel değil miydi?" İki birden asansöre bindiler. Yukarı ve aşağı olmak üzere sadece iki düğme gözüktüyordu. Genç adam yukarı düğmesine bastı.

“Bayıldım aslında ama benim sorum da mantıklı değil mi?”

“Adamların her yerde gözü vardı. Burayı da bilme ihtimallerini göz ardı edemezdim.”

“Ya şimdi?”

“Tehlikenin çoğu bertaraf edildi. Ben buz dağının görünmeyen bir kısmı olabileceğinden korkuyorum. Bulduğum defteri Sinan’la yolladım. Sabahtan beri operasyon yapıyorlar. Devletin içine sızmış olanların çoğu tutuklanıyor.”

“Senin korkun, o çoğunun dışında kalanlar mı?”

“Korkmuyorum ama tedbirli olmakta fayda var.” Asansör büyük bir hızla çıktıktan sonra tatlı bir yumuşaklıkta durdu. Kapı açıldı. Acil çıkış merdiveni hariç, kısa bir koridor görünüyordu. Tek bir daire kapısı vardı. Yılmaz o kapının da şifresini tuşladı. Ahşap görünümlü çelik kapı tıklayarak açıldı.

Dairenin içi inanılmaz güzeldi. Her yer kaliteli mobilyalarla doluydu. Bir sürü odası olmalıydı. En az iki kalabalık aileyi barındırabilecek gibiydi. Ortadaki salon o kadar genişti ki Mihrimah bir uçtan bağırsa, diğer uçtaki Yılmaz zor duyardı. Genç kadın pencereye yöneldi. İstanbul’a tepeden bakıyordu âdeta. Buraya pencere demek de doğru değildi. Epeyce geniş, zeminden tavana uzanan tek parça camdı. Tüm İstanbul ayaklarının altındaydı.

İlerideki deniz manzarası ise inanılmazdı.

“Evimizi sevmesem böyle bir dairede yaşamak isterdim!” dedi Yılmaz’a.

Genç adam doğal bir şekilde etrafı kontrol ediyordu. Amerikan mutfağına yöneldi. “Evlenince yaşarsın belki.” Buzdolabının kapısını açıp içine baktı. “Bir sürü konserve ve taze yiyecekler var. Her hafta eve birisi gelir, eksilen erzakları tamamlar. Taze yiyecek getirip bozulanları götürür.”

“Sık kullanıyorsunuz anlaşılan.”

“Pek sık değil aslında.” Dolabın kapısını kapattı. Dönüp genç kadına baktı. “Duş almak ister misin?”

“Evet, isterim.”

“Sana göstereyim.”

"Fakat kötü bir haberim var, canım. Minibüs yanınca, aldığım giysiler de yandı. Bu kıyafetler de kanlı. Keşke önce bizim eve gitsydik. Gidemez miyiz?"

"Odalardan birinde giysilerle dolu büyük bir dolap var. Buraya acil gelinebilir diye her çeşit kıyafet konur. Hem de her bedenden... Küçük bir butik diyebiliriz. Eminim sana uyacak..." Gözleri elinde olmadan göğüslerine, ince beline ve seksi kalçalarına kaydı. Sonra hemen bakışlarını kaçırdı. "...sana uyacak bir şeyler vardır."

Yılmaz'ın dedikleri doğru çıkmıştı. Bahsettiği odadaki dolaplarda genellikle erkek kıyafeti olsa da kendisine uyacak bir şeyler bulabilmişti. Öncelikle duşta epey oyalandı ve sonra üstüne temiz kıyafetler giydi. Giyinmiş bir hâlde odaya döndüğünde Yılmaz'ın televizyon izlediğini gördü.

"Sen duş almayacak mısın?" diye sordu.

"Alacağım şimdi." Gözü televizyondaydı. Sabah haberlerini ciddi ifadeli bir erkek spiker sunuyordu.

'Kum deposunda sabah saatlerinde gerçekleşen cinayetler kan dondurdu. Bunun rakip çetelerin hesaplaşması olduğu düşünülüyor.'

Ekranda hâlâ yanan kum deposu içindeki bina ve küle dönmüş minibüs gözüktü. Bahçenin içi de görevlilerle doluydu ve cesetler torbalara konmuştu. Birçok ambulans emniyetli bir yerde bekliyordu.

"Herkes öldüğüne veya yakalandığına göre tehlike geçmedi mi?" diye sordu biraz endişeyle.

"Milletvekili Sadullah sağ olduğu sürece hiçbir şey kesin değil. Adamın her yerde eli kolu var. İsrail, Amerika, Yunanistan... Bize düşman ne kadar ülke varsa onlarla gizli görüşmeler yapıyor."

"Peki, onu niye tutuklamıyorsunuz?"

"Adamın politik dokunulmazlığı var. Öldürülmesi ise daha çok kaos çıkarır. Fakat Tahir bu işle ilgileniyor. Yakında sonuç alır."

"Bu geceki olaylardan sonra sizi... Yani Akrepleri bulabilirler mi? Sizinle bir bağlantıları olur mu?"

"Hayır..." Yılmaz'ın sesi kesindi. Başını çevirdi. Genç kadına baktı. Mihrimah beyaz, askılı bir bluz giymişti. Kısa saçlarının

açıktaki bıraktığı zarif boynu, narin görünen omuzları, ince kolları meydandaydı. Uzun bacaklarını gösteren lacivert şort ile çok güzel görünüyordu. Sanki o kıyafetler, onun için oraya getirilmişti.

Bu kadar güzel ve ince görünömlü bir kadının bu sabah iki adamı hiç zorlanmadan öldürebildiğine inanmakta güçlük çekiyordu.

“Ya bizi? İkimizi?”

“Yarına kadar bunu anlayacağız.” Gözlerini ondan kaçırdı. Ayağa kalktı. Kadından yayılan mis gibi temiz koku burnuna kadar gelmişti. Belki de seksi görünümünün onda yarattığı etkiydi. “Ben de bir duş alayım. Sonra bir şeyler atıştırırız.”

“Sırtını sabunlayayım mı?” diye soran genç kadın sevimli bir şekilde gülümsemişti. İri gözleri alaycıydı.

Genç adam bir an durakladı. Sonra kendi kendine söylenerek banyoya yöneldi. Belli ki Mihrimah’tan yana çok dertliydi.

O duşa gittiğinde bu sefer aynı koltuğa genç kadın oturdu. Gülümseyen gözleri televizyondaydı. Her kanalda neredeyse kum deposunun haberi vardı. Sonra bu görüntülerden sıkılıp televizyonu kapattı. Geniş pencereye gidip bir dakika kadar güzel manzarayı izledi.

Bir telefon sesi duyunca başını çevirdi. Yılmaz telefonunu koltuğun yanındaki sehpanın üzerinde bırakmıştı. Çalan oydu. Gidip ekranına baktı. Tanımadığı bir numaraydı. İsim yoktu.

Belki önemli olabilir diye telefonu alıp banyoya yöneldi. Kapı aralıktı. Camlı bölmede Yılmaz’ın duş aldığını görebiliyordu. Ne yapacağını bilemedi. Telefon ise ısrarla çalıyordu.

“Yılmaz!” diye hafifçe seslendi. Mecburen banyoya bir adım girmişti. “Yılmaz!” diye bu sefer daha kuvvetle seslendi. Duş kabinin camı çiçek desenliydi. Desensiz kısımlar buzluymdu. Çekiniyordu çünkü genç adamın geniş sırtı ve dar kalçaları buzlu desenlere rağmen görülebiliyordu. Yeni sabunlanmış olmalıydı. Üzerindeki köpükler suyla akıp gidiyordu.

Genç adam durdu. Nihayet Mihrimah’ın sesini duymuştu. Uzun suyu kapattı. “Efendim?”

“Sana telefon var. İsim yok.”

Su sesi kesilince genç adam kendi telefonunun çaldığını duyabilmişti. Ondan tarafa döndü. Duş kabininin kapısını birkaç parmak araladı. "Getirebilir misin?"

Genç kadın iç çekti. Bunu çok isterdi ama camın ardında gözükken o heyberli manzara karşısında donup kalmıştı.

23. BÖLÜM

TIBBEN HER ŞEY NORMAL

9 Temmuz Perşembe / 11.12

Kahretsin!

Buzlu desenler pek fayda etmiyordu. Arada kalan saydam kısımlar ve hafif aralık kapı, adamın geniş ve atletik göğsünü rahatça gösteriyordu. Bütün bedeni ürpermiş, boğazına bir yumruk tıkanmıştı.

Gözlerinin kaslı göbeğinden aşağıya kaymasına engel olamadı. Nefesini tuttuğunun farkında bile değildi. Kısmen gördüğü o şey hakkında tıbbi bilgisi elbette vardı ancak Yılmaz, onun bir hastası değildi ki! Sağlıklı, mükemmel bir erkekti. Artık çok iyi tanımaya başladığı özel bir adamdı. Vücudunun bazı kısımları flu gözükse de gözünü kaçıramadığı şeyin ucunu gayet net görebiliyordu. Düşün suları henüz üzerinden damlıyordu. Islakken bile gayet sağlıklı olduğu ortadaydı.

Ürperdi...

Bu hiç yaşamadığı bir şeydi. İlk kez bir erkeğin cinsel organı ilgisini çekmişti. Anlayamıyordu! Neden? Neden şimdi bu adamın ki bu kadar çekici gelmişti? Dün gecedен dolayı mı? Dün gece onun kollarındayken cinsel dürtülerinin kapısı mı açılmıştı?

Dudağının kenarını ısırdı. Şimdi içi ürpermekten öte, anlamsız bir şekilde güçlü bir istekle dolmuştu. Yılmaz'ın gece ellerini göğüslerinden neden uzak tutamadığını artık anlıyordu. Çünkü o da hayatında ilk kez bir erkeğin organına dokunma arzusuyla gerilmişti. Onu okşamak, canlanmasını hissetmek, dokusunu avucunda bulmak nasıl olurdu?

Telefon çalmaya devam ediyordu.

Yılmaz duş kabininin kapısını biraz daha araladı. Aralıktan onun tereddütlü yüzüne baktı. "Mihrimah?"

Genç kadın yutkundu. Bu daha kötü olmuştu. Yılmaz o koca gövdesiyle o aralıktan çok fazla gözükmediğini düşünüyor olabilirdi ama durum hiç de öyle değildi.

"Eee... Ben..." Yutkundu yine. Kekelediğine inanamıyordu. Kızarmıştı. "Ben her yerini görüyorum şu anda! Bilmem farkında mısın? Bu cam bir fayda etmiyor." Kızılmaktan ziyade sızlanmıştı sanki.

Yılmaz bir an durakladı. Başını aşağıya eğdi. Onun neyi görebildiğini fark edince hafifçe yan döndü. "Ben mi utanmalıyım, sen mi?" Sesi biraz alaycıydı.

"Bilerek gösteriyorsan sen utanmalısın!"

"Giyinik yıkanamam!"

"Arkanı dön o zaman!"

"Saçmalama, Doktor Hanım! Sen arkanı dön veya bakma! Ver haydi şu telefonu!" Aralıktan elini uzattı. Şimdi ıslak, gür saçları ve parlayan göğsü biraz daha ortadaydı. Biraz yan dönse da o sünnetli kalın şeyini gizlemesi zordu.

Genç kadın kabine yaklaştı. Telefonu onun ıslak eline bıraktı. "Gıcaksın gerçekten!" dedi kısık bir sesle. Yine de bakışlarının aşağıya kaymasına engel olamamıştı. Bu atletik vücuttaki en güzel şeyin o olduğu kesindi!

Geri dönüp gitmesi gerekirken oracığa çakılıp kalmıştı.

Hayatında hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Yılmaz telefondaki numaraya baktı. İsim yazmasa da arayanın kim olduğunu biliyordu. "Başsavcım?.." dedi telefonu açarak. Bir an için adamı dinledi. "Kim?.. Anladım... Peki, tamam, dikkatli oluruz." Gözleri genç kadının yüzüne çevrildi. Onun neden gitmediğini anlayamamıştı. Belki konuşmayı duymak istiyordu. Belki de konuşması bitince ıslanıp zarar görmesin diye telefonu geri almayı bekliyordu.

Kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı.

"Telefonu bekliyorum!" dedi Mihrimah kendisini savunmak için. Sesi alçaktı.

Yılmaz tahmininde yanılmadığını anladı. Fakat o güzel mavi gözlerin bakışı altında savcı ile rahat konuşması çok zordu. Üstelik genç kadının gözleri doğal bir merakla yine aşağıya kaymıştı.

Bu bakış genç adamı ürpertti.

"Bir saniye, sayın savcım!" dedi telefona. Savcı duymasın diye telefonu ağzından uzaklaştırmıştı. "Beklerken nereye baktığına dikkat etmelisin!" dedi alçak sesle. Neyi kastettiği belliydi.

"Daha önce de bundan görmüştüm." Mihrimah'ın sesi biraz ters gibi olsa da çok inandırıcı değildi. Yakalandığı için utandı. "Doktorum ben!"

"Tıbbi olarak mı ilgileniyorsun? Bir sıkıntısı mı var?"

Genç kadın omuz silkti. "Tibben gayet sağlıklı gözüküyor. Ayrıca sizler gibi biz kadınlar da böyle özel şeyleri görmekten hoşlanabiliriz. Sen benim göğüslerimi gördün ya! Okşayıp öptün bile!"

"Senin hoşuna gitti mi peki gördüğün şey?"

Genç kadının gözleri yine aşağıya kaydı. "Fena değil..." Nasıl bu kadar cesaretli olabildiğine kendisi de şaşıyordu. "Zaten azıcık aralıktan ne görebilirim ki? Ufak mı ne?" diye şaka yaptı.

Yılmaz kısa bir duraklamanın ardından duş kabininin kapısını iyice açtı. İri gövdesini ona çevirdi.

Şimdi rüm vücudu Mihrimah'ın şaşkın bakışları altındaydı. Genç kadın bunu beklemiyordu. Nefesini tuttu. Ne yapıyordu bu adam?

Yılmaz gerçekten de çok çekici bir vücuda sahipti. O yaralar bile şahane bir etki bırakıyordu. Geniş omuzları, kaslı göğsü, dümdüz karnı ile elle yapılmış bir heykel gibiydi. Belki de daha güzel!

Ve artık en önemli parçası tamamen meydandaydı.

Islak ve güçlü...

"Şimdi?" diye sordu genç adam. "Rahatça görebiliyor musun? Ne düşünüyorsun?"

"Utanmazsın gerçekten. Benim gizlice görmem başka, böyle açıkça bakmaya zorlanmam başka!" Kalbi deli gibi atıyordu. Şimdi o güzel şeye dokunmayı daha da çok istiyordu. Dokusunu, sertliğini, gücünü o kadar çok merak ediyordu ki! "Pek de ufak değilmiş..." diye içgüdüsel olarak mırıldandı.

Yılmaz telefonda bir ses duyunca yeniden kulağına getirdi. "Evet, kusura bakmayın, sayın savcım." Gözleri genç kadındaydı. "Şimdi konuşabiliriz." Bir süre adamı dinledi. "Anladım... Evet, emniyetli bir yerdeyiz, savcım. Tamam! Siz bana bilgileri gönderirsiniz."

Telefonu kapattı.

"Ne olmuş?" diye sordu Mihrimah.

"Anlatırım sonra!" dedi genç adam. "Önemli olan şu an ne olacağı?"

Mihrimah'ın gözleri onun gözlerindeydi. Bakıştılar bir an. "Ne olmasını istiyorsun?" diye kısık bir sesle ona karşılık verdi genç kadın.

"Ben duşa devam edebilirim."

"Evet... Mantıklı!"

"Sen de telefonu alıp gidebilirsin."

"Evet... En iyisi bu..."

"Ya da... Ya da gelip bana dokunabilirsin."

Mihrimah kızardı. "Bana derken?" Genç adamın sessizliği karşısında huzursuzca kıpırdandı. "Bu ihtimal geniş bir yelpazeye mi sahip?"

"Evet..."

Bunu istediğini çok mu belli etmişti? Neresinden belli oluyordu ki? Gözlerinden mi? Kuruyan dudaklarından mı? Elinin titremesinden mi? Göğüslerindeki kabarmayı, uçlarındaki sertleşmeyi görmüş olamazdı. Kasıklarındaki derin sızı hissedilebilir miydi acaba?

"Yapmasam daha iyi..." dedi hafif bir sesle.

Yılmaz ciddi bir ifadeyle bakıyordu. "Bir daha böyle bir fırsat bulamayabilirsin." Sanki bir meydan okumaydı sözleri.

"Dün gecenin ödeşmesi mi?"

"Hoşuna giden bir şeye dokunma fırsatı!"

"Hoşuma gittiğini gizleyecek değilim ama..." Sustu. Derin bir nefes aldı. Sonra merakla sordu: "Sadece dokunma mı?"

"Evet..."

Bakıştılar bir an. "Fazlasını istemeyecek misin?"

"Ne gibi?"

"Onu okşamak istiyorum ama..." Kızarmıştı. Nasıl diyecekti. "Öpmemi..." Sesi gıcıklandınca boğazını temizlemişti. "Yani oral seks istemezsin, değil mi?"

Yılmaz ender gülümsemelerinden birisini verdi. "İsteyebilirim..." dedi alaycı bir sesle. "Beni ne kadar heyecanlandıracağına bağlı!" Mihrimah'ın gözleri irileşmişti. Genç adam telefonu uzattı. "Ya da telefonu alıp gidebilirsin."

Saniyeler geçiyordu. Genç kadının gözleri, onun elindeki telefondan aşağıya, o çok beğendiği organa kaydı. Biraz büyümüş müydü

o? Böylece daha da çekici olmuştu. Fakat onun aklındakini yapamazdı! Ona dokunup okşamak istemesi geçici bir istekti. Kaç gündür bu adamla olması, yorgun olması, yaşadıkları şeyler dengesini bozmuştu. Karşısında bu kadar güzel, çıplak bir erkek varken hangi kadının dengesi bozulmazdı ki! Hangi kadın sağlıklı düşünebilirdi?

Hafif bir kararsızlığın ardından bir adım öne çıktı. Yılmaz kıpırdamadan bekliyordu. Onun ne yapacağından emin değildi. Telefonu alıp oradan kaçacakmış gibi duruyordu. Buna hiç şaşırmasdı.

Oysa belirsizce titreyen parmaklar tereddütlü bir şekilde çıplak göğsüne yönelmişti. "Bu kadar kaslı erkek sevmem aslında..." diye fısıldadı. Kabul etmeliydi ki genç adamın göğüs kıvrımlarına, adaleli karnına dokunmak çok keyifliydi. Parmak uçlarının gezindiği ıslak teni mükemmeldi. Hem sert hem de gergindi. Okşadığı yara izlerinin bile dayanılmaz bir çekiciliği vardı.

"Öyle mi?"

"Sende... Sende güzel duruyor!" diye itiraf etti. "Kafamı karıştırıyorsun. Beni çeken neyin var, anlamıyorum. Yaraların bile itici gelmiyor!" Bu konuda çok sıkıntılıydı. Parmakları iyileşmiş kurşun izlerinden uzaklaştı. Usulca aşağıya indi. Karnındaki belirgin adale grubuna dokundu. Boş zamanlarında bolca spor yapan birine ait güzel kıvrımlardı. "Genel olarak senden hoşlanmıyorum bile! İstediğim kadar yakışıklı da değilsin."

Ve parmak uçları daha da alt tarafta sert bir şeye deyince, mavi gözleri hissettiği memnuniyetle hafifçe kısıldı. Sonra her anını tatmak ister gibi usulca sardı parmaklarıyla.

Küçük avucunda duran ve gittikçe gerginleşen bu şey ne kadar da ağırdı!

Ona dokununca rahatlayacağını sanmıştı ama öyle olmadı. Anlatamayacağı bir heyecan, derin bir ürperti gezindi bedeninde. Dokunma isteği azalacağına daha da artmıştı. Aklından çılgın düşünceler geçiyordu.

Yılmaz'ın bedeni de gerilmişti.

"Ama biliyor musun?" diye fısıldadı Yılmaz'ın yüzüne bakarak. "İlk kez bir erkeğe böyle dokunuyorum!"

Genç adamın yeşil benekli gözleri kısıldı hafifçe. "Gerçekten mi?" İnanamamış gibiydi.

"Evet..." Sanki bir suçmuş gibi utanmıştı. Sesi kısık. Başını eğdi. Ark neresi okşadığını, avucunda nasıl canlandığını görebiliyordu.

"Bu yaşta?" diye şaşırdığını belli etti Yılmaz. "Amerika'da okurken mudaka bir erkek arkadaşın veya sevgilin olmuştur?"

"Utandırma beni! Erkek vücuduna dokunmak için hiç istekli olmadım. Senin gibi suratsız, ilgisiz bir adamla başlaması körü oldu, değil mi?"

"Şu anda ilgisiz mi duruyorum sence?"

Genç kadın onun neyi kastettiğini anlamıştı. Elinde daha da güçlenen ve sertleşen bu pürüzsüz güzellik avucuna sığmaz olmuştu. Başparmağı ucunda, hâlâ ıslak olan kıvrımlarında gezindi. Bakışları da üzerindeydi.

"Korkutucu biraz... Ama ilgili gibi..." Hafif bir nefes aldı. "Çok güzel!" Bu itirafı yaparken hiç utanmamıştı. "Seninle tanıştığundan beri dengem bozuldu. Bana hiç düşünmediğim şeyler yaptırıyorsun!"

"Seni hiçbir şekilde zorlamıyorum!" Yılmaz'ın yüz hatları gergindi. Heyecanı, istekli okşamalar altında zirve yapmıştı.

"Evet ama... Konu bu değil zaten."

Avucundakini ağır ağır okşadıkça göğüsleri iyice gerilmişti. Bir sızı bütün bedenini sarıyordu. Göğüs uçları taş gibi olmuştu. Okşadıkça kendi heyecanı cesarete dönüşüyordu. Parmağı yeniden gösterişli ucunda gezindi. Bunu... Dudaklarının arasına alabilir miydi? Erkeklerin sevdiğini biliyordu. Kendisi de çok itici bulmuyordu. Gözleri genç adamın gözlerine çevrildi.

"Eğer... Eğer bunu öpmemi... İstiyorsan, daha rahat bir yere geçebilir miyiz?" diye soruverdi birden.

Yılmaz şaşırmıştı. "Sen ciddi misin?"

"Evet... Banyoda tecrübe etmek istemiyorum. Yatak daha iyi..."

"Öyle bir şey yapmana gerek yok!" dedi genç adam kendisini toplayarak "Seni korkutmak için söylemiştim," diye itiraf etti sonra.

"Neden? Korkmadım ki!" Gülümsedi tatlı bir şekilde. "Kaç gündür daha korkutucu şeyler yaşıyorum ben!"

"Fakat bu farklı!" Yılmaz tereddüdüydü. "Öyle bir noktaya gelmemiz çok yanlış olur. Gelirsek kendimi tutamam! Devamını isterim."

“Hoşuma giderse... Neden olmasın?” Avucundakini bırakabilse, ondan uzaklaşabilse belki böyle cesur olamayacaktı. Fakat şu anda onun bedeninden kendi bedenine akan elektriği kesebilecek bir düğme yoktu aralarında. “Sonuna kadar gitmeyi isterim sanırım.”

Yılmaz birkaç saniye onu süzdü. Kendisini tutmaya çalışıyordu. “Mihrimah!” dedi onu uyarırcasına. İmkânsız olması gereken bir konuda konuşuyorlardı. “Bir dakika sonrasında benimle öyle bir şey yaptığın için pişman olacaksın. Yakışıklı bulmadığın, hoşlanmadığın bir adamla!..”

“O pozisyonda yüzünü göreceğimi sanmıyorum.” Utangaçtı ama cesurdu gülümsemesi. “Bu şey gayet çekici!”

“Hayır, olmaz!” dedi genç adam. “Saçma bir şey istiyorsun, durumumuz daha da kötüleşmesin. Sonra abinin ve babanın yüzüne nasıl bakarım?”

“Ama sen göğüslerimi öptün?”

“Sadece kısa bir süre! Bundan da rahatsızım. Sen değil misin?”

“Hayır... Hoşlandığımı biliyorsun. Sen benden daha tecrübelisin.”

“Hoşlanmak başka bir şey...” Uzanıp onun elini tuttu ve yumuşakça kendinden çekti. Gözlerinin içine bakıyordu. “Yapmayı düşündüğün şeyin bana yeteceğini mi sanıyorsun?”

“Sonra ne olsun istersin ki?”

“Daha fazlasını tabii... Bana emanet edilen güzel doktoru soyup ben de okşamak isteyeceğim. Her noktasını ezberime kazıyacak kadar öpeceğim. Dün gecekinden fazlası olacak. Gizli hiçbir yerin kalmayacak... Hiçbir yerin!”

Mihrimah'ın bütün vücudu ürpermişti. Onun nereyi kastettiğini anlamıştı. Bu düşünce hiç de imkânsız gelmemişti o an. “Belki... Karşı çıkmam...” diye fısıldadı.

“Ya sonra? Kendimi tutamayacağım ve geri dönüşü olmayacak. Hoşlanmadığın bir adamın sana sahip olmasına gelecek sıra. Belki de sonrasında defalarca sevişmek isteyeceğim.”

“Senden o kadar da hoşlanmıyor değilim!” diye itiraf etti Mihrimah. Güzel gözleri dürüsttü. “Anlamış olman lazım. Bu hislerle baş edemiyorum.”

"Yani beni reddetmeyecek misin?" diye sordu genç adam biraz şaşkın bir sesle.

Genç kadın omuz silkti. "Bilemiyorum... Defalarca kısmı biraz ür-kütücü..." Gözleri geniş göğsünde, parlak cildinde gezindi. Hafif bir nefes aldı. "Denemek istiyorum. Sanırım bana yapacağın her şey hoşuma gidecek. Pek çok konuda *ilkim* olman... Bu macerada belki de güzel bir anı olur."

"Bu macerada sen bana emanetsin!" dedi Yılmaz onu anlamaya çalışarak. "Seninle sevişmek istemem çılgınca! Hiç doğru değil. Emanete hıyanet etmiş olacağım."

"Saçmala Yılmaz ya! Ben yirmi sekiz yaşımdayım! Bir erkekle birlikte olmak için ailemden izin isteyecek değilim. Evet, belki sen doğru erkek değilsin ama... Seninle güzel olacağını hissediyorum."

"Sonra?"

"Korkma... Seni bir şeye zorlamam. Hayalleri olan bir kadın olmadım hiç."

Bakıştılar bir an. Yılmaz onun güzel mavi gözlerinden bakışlarını kaçıramıyordu. O bakışlar bütün direncini kırıyordu. O ana kadar genç kadına dokunmamak için tüm çabayı göstermişti.

"Buna emin misin?" diye sordu yavaşça.

Genç kadın yutkundü. "Böylece suçu bana atmaya çalışıyorsun sanırım?" Sesi sevimliydi fakat gözlerinde kararsızlık yoktu. "Sorun yok! Evet!" dedi yavaşça. "Yapmayı düşündüğün her şeyden... Eminim. Şu anda her yerim kıpır kıpır ve beni reddedersen... Sanırım kendimden nefret edeceğim."

Yılmaz derin bir nefes aldı. Hatta gözlerini de kapatmıştı. "Allah'ım!" diye fısıldadı. Bir iki saniye sonra gözleri açıldı. "Ya hamile kalırsan?"

"Bedavadan çocuğun olur işte!" dedi genç kadın gülümseyerek. Yine elini uzatmış ve hâlâ sertliğini koruyan organı yakalamıştı. "Fena mı?"

"Mihrimah?"

"Meraklanma, ruhsuz adamım. Bu evde ne kadar kalırız, bilmiyorum ama bana sadece iki, belki üç gün doyasıya sahip olabilirsin. Sonrası malum sebeplerden imkânsız..."

"Hayatının en büyük hatasını yapıyorsun!"

"Uyarıların bitti mi?"

"Bitti..."

"Güzel! Haydi, kurulan artık. Bunu öpmek için sabırsızlanıyorum. Her şeyi denemek istiyorum."

24. BÖLÜM

ACEMİYE CEZA

9 Temmuz Perşembe / 13.00

Mihrimah kesik bir çığlıkla belini gerdi. Başını geriye atmış, gözlerini sımsıkı yummuştı. Yaşadığı zevkten yüzü gerilmişti. Kolları iki yana açıldı. Bacaklarının arasında güçlü bir şekilde hareket adam da aynı anda zevkin doruklarına erişti. Yine de sert darbeleri bir süre devam etti. En sonunda o da dirsekleri üzerinde yığıldı. Şimdi ikisinin de göğüsleri birbirine değiyordu. Genç kadın, içgüdüsel olarak genç adamın boynunun kenarını öptü. Terliydi ama kokusu da verdiği his de güzeldi. Sonra iki yana açılmış ellerini genç adamın hafif terlemiş sırtına koydu. Yine hiç tiksинmemişti. Yavaşça ve âdeta sevgiyle okşadı.

“Çok güzeldi...” diye fısıldadı. Yılmaz dirseklerinin üzerinde doğruldu biraz. Onun da aldığı hazdan dolayı gözleri koyulaşmıştı. Dudakları birbirine çok yakındı. Mihrimah o dudakları artık çok seksi buluyordu. Kendi bedeninde gezindiği noktaları hatırladıkça yine ürperiyordu. “Sence?” diye sordu elinde olmadan.

“Yaptığımız çılgınlık...” dedi genç adam nefesini düzenlemeye çalışırken.

Genç kadın bacaklarını güçlü kalçalara yeniden doladı.

“İlk sevişmemiz belki çılgınlıktı, beyefendi ama ikincisi ve üçüncüsü için öyle diyemezsin!” Memnuniyeti sesinden belli oluyordu. Adamın dudaklarının kenarına küçük bir öpücük kondurdu. “Bence kalanı çılgınlık ötesiydi!” Memnun bir kedi gibi mırıldanmıştı. Onu öpmekten neden bu kadar lezzet aldığını anlayamıyordu. Öpücüğü genç adamın alt dudağına kayd. Hafifçe ısırdı. “Bir acemiye bu kadar yorman doğru değil. Yoksa bana ceza mı veriyorsun?”

“İkimizi de içine attığın bilinmezlik için vermeliyim aslında.”

“Bunları sonra, mesela yarın konuşsak? Göğüslerimdeki ısırik izlerini de cezadan sayabilirsin. Yamyam seni!”

Yılmaz biraz doğruldu. Şimdi genç kadının bembeyaz, diri göğüslerini görebiliyordu. İkisi de kızarmıştı. Üzerinde gerçekten de birkaç tatlı ısırik izi vardı.

Tek dirseği üzerinde güç alarak parmaklarını o pembe izlerin üzerinde gezdirdi. Sonra fırsatı kaçırmayıp keyifli bir istekle avuçladı.

“Acıyor mu?” diye biraz merakla sordu. Bunları nasıl büyük bir istekle öptüğünü hatırlıyordu. O kadar güzellerdi ki!

“Şimdilik hayır ama başka bir yerim azıcık acıyor. Kalk haydi üstünden. Duş alalım, kahvaltı edelim. Çok acıktım.” Kalçalarına doladığı bacaklarını iki yana açarak onu serbest bıraktı. Aslında yine ve yeniden ateşli bir sevişmeye hazırdı ve bu genç kadını korkutuyordu. Narin vücudu bu kocaman bedenden ayrılmayı hiç istemiyordu. Şu anda okşanan göğüsleri bile hemen istekle dolmuştu.

Yılmaz dizlerinin üzerinde doğrulup ondan ayrıldı. Elleri genç kadının beyaz bacaklarındaydı. Ela gözleri, o çekici vücut üzerinde gezindi.

“Bakma öyle!” dedi Mihrimah biraz utançla. Bacaklarını kapatıp yan döndü. Ayaklarını yataktan sarkıttı. Yerde kendi kıyafetleri ve genç adamın beline sardığı kurulanma havlusu vardı. O havluyu Yılmazın vücudundan çekip neler yaptığını hatırlayınca utanmaktan ziyade güçlü bir haz aldı. Başını çevirip genç adamı süzdü. “Birlikte duş almak hoşuna gider mi?”

“Senin?”

“Anılarıma ekleyeceğim güzel bir detay olur sanırım. Haydi, gel!” Ayağa kalkıp elini uzattı. Yılmaz da kocaman elini onunkine bırakmıştı.

Birlikte odanın içindeki banyoya yöneldiler. Duş kabini ikisini de alacak kadar genişti. Yine de çıplak bedenleri birbirine dokunuyordu. Genç kadın kendi vücudunu ona değdirmekten hoşlanıyordu. Göğüsleri, karnı ona dokunurken elleri de geniş omuzlarına tırmanmıştı. Suyu açan Yılmaz bu temaslardan şikâyetçi değildi. Kabinin kapısını çekip ellerini ince beline doladı. Şimdi su üzerlerinden akmaya, yaşadıkları şehvet dolu dakikaların izlerini alıp götürmeye başlamıştı.

“Şu anda düşmanlarımız gelse, bizi böyle bulsa ne komik olurdu, değil mi?” dedi gülümseyerek. Göğüs uçlarını bilerek ona sürtüyordu. Bakışları genç adamın gözlerindeydi.

“Kimse habersiz gelemes. Tüm kapıların şifrelerini iptal ettim. Alarm var ayrıca.”

“Öyle mi?” Kaşları hafifçe kalktı. Kasıklarını ona yapıştırdı ama tam istediği gibi olmayınca parmak uçlarında yükseldi. Adam çok uzundu. Aşağıda yakaladığı istekli şeyi bacaklarının arasına sıkıştırdı. “Yani burada fantezi yapmamıza engel bir şey yok mu?”

“Fantezi mi?”

“Belki... Belki dördüncü...”

“Kahvaltıya ne oldu?”

“Çok açım ama...” Gözleri hazla kısılmıştı. “Böyle de çok güzelmiş, değil mi?”

“Düşüp bir yerimizi kırmazsak tabii,” diye mırıldandı genç adam. Elleri yuvarlacık kalçasından tutmuş, parmak uçlarında kalmasını kolaylaştırıyordu. Üzerlerinden akan su ise bu yakınlığı farklı bir boyuta taşımıştı.

Genç kadın güldü. Yirmi sekiz yıldır yaşamadığı bir tecrübeyi birkaç saatte yaşamıştı ve kendisini inanılmaz derecede özgür, rahatlamış hissediyordu. Bu seks denen şey yorgunluktan çok huzur vermişti ona sanki.

“Yine yaparsak dört olacak. Daha önce bir kadınla üç saat içinde dört kere sevişmiş miydin hiç?” Gözlerinde muzip bir bakış vardı. “Mesele Melike ile?”

“Hayır.”

“Ya...” Dudağının kenarını ısırды. Elinde değildi. Sormadan yapamayacaktı. O kadını çok merak ediyordu. “Ya Nika ile...”

Yılmaz'ın bakışları sadece bir an için gerginleşti ama sonra yine eski hâline geldi. “Hiçbir kadınla arka arkaya üç kere bile sevişmedim. Sen ilksin. Bu bilgi sana yeter mi?”

“Evet!” Güldü mutlulukla. Neden buna bu kadar sevinmişti ki! “Yeter tabii. Demek ki dördüncüde de rekortmen ben olacağım.”

“Olmak mı istiyorsun?” diye mırıldandı Yılmaz biraz merakla. Kalçasını tutan iri elleri, onu iyice kendisine bastırdı. Genç kadının gözleri zevkle kısılmıştı. Kasıklarındaki sert baskı çok keyifliydi. “Hani canın acıyordu?”

“Söz geçiremiyorum ki kendime! Hem beni hatırlatacak özel bir şey olsun isterim. İleride başka kadınlar olsa da beni unutamazsın.”

“Sen beni hatırlayacak mısın?”

“Şapşal! Unutamam tabii! Kulaklarını sık sık çınlatırım. Bir kulak uzmanına gitmen gerekir.” Gülümsemesi çok tatlıydı. Yılmaz’ın yaptığı küçük bir hamleyle gülümsemesi kayboldu. Kasıklarındaki baskı artınca hafifçe inledi. “Ah!” Gözleri irileşmişti. “Sanırım... Dört oldu bile...” diye fısıldadı.

Genç adam ona kolayca sahip olmuştu. İncecik kadını kaldırıp kucağına iyice çekti. “Aslında bunun, benim için beş olduğunu hatırlatırım!” dedi küçük bir iğnelemeyle.

Genç kadın bir an için ne demek istediğini anlamadı. Kollarını boynuna dolamış, onu tamamen içinde hissetmeye çalışıyordu. Sonra sözlerinin anlamını kavradı. Biraz kızardı. “Dudaklarımla aynı zevki veremediğime eminim.”

“Gayet güzeldi.”

Mihrimah elinde olmadan kıkırdadı. “Evet, hoştu. Onu da unutmazsın umarım.”

“Beynime bir kurşun yersem belki.”

Genç kadının gülümsemesi, Yılmaz’ın anlayamayacağı bir miktarda azaldı. Gözleri hafifçe bulutlandı. Dudaklarını genç adamın gözlerinde, çıkık elmacık kemiklerinde gezdirdi. “Suratın zaten çirkin! Kurşun yiyip daha da kötüleştirme, olur mu?” dedi şakacı bir tonla. “*Kendine dikkat et* dersem, sana baskı yapmış olur muyum? İnan bana, tamamen dostça söylüyorum.”

“Bu sabahtan sonra dost mu kalacağız?”

Durup düşündü bir an. “Peki! Seviştiği adam için endişelenen bir kadın olmuş da olabilirim.”

“Benim için endişeleniyor musun?”

“Şu anda düşmekten daha çok endişeleniyorum. Banyoda sevişmek hakikaten zormuş.” Endişesini belli etmemek için işi şakaya vurmuş ve gülmüştü.

Yılmaz onu yere bıraktı. Vücutlarını ayırmıştı. Suyu da kapattı. Onun iri gövdesinin yanında Mihrimah o kadar ufak tefekti ki! Eği-

Genç kadını dudaklarından yumuşakça öptü. Sonra omuzlarından tuttu.

"Dön bakalım... Ve eğil..."

Genç kadın onun ne istediğini anlamıştı.

Ellerini duvara dayarken hafifçe eğildi. Bacaklarını aralayıp kalçasını ona doğru uzattı. Başını çevirip onun kendisine sokuluşunu izledi. Bu pozisyonu birkaç erotik filmde göz ucuyla görmüştü. Hoşuna gidip girmeyeceğini bilmiyordu ama heyecanlıydı. Kalbi deli gibi atıyordu. Belini tutan ellerin ani hareketiyle kalçası ona yapıştı. Yılmaz hiç tereddütsüz ve sertçe ona sahip oluvermişti.

Arıği küçük çığlığa rağmen gözleri hazzla yumuldu.

Bu ceza mıydı yoksa ödül mü?

Kendisini genç adama iyice yastadı. Bu da unutulmayacak bir anı olarak kalacaktı.

25. BÖLÜM AYRILIĞIN ŞAFAĞINDA

9 Temmuz Perşembe / 14.15

Kahvaltı ederken ikisi de sessizdi. Mihrimah arada sırada onun yüzüne bakıyor ve yaşadıklarının etkisiyle yüreğinin içi gülümseyordu.

Kısacık zamanda birçok kadının yaşamadığı kadar zevkli bir cinsel tecrübe yaşamıştı. Bunun farkındaydı ve içgüdüsel olarak bir başka erkekle daha güzelini yaşamasının zor olacağını biliyordu. Yılmaz ruhsuz, suratsız bir partner olabilirdi ama doğrusu harika bir âşıktı.

“Telefondaki savcı ne diyordu?” diye sessizliği bozmak için sordu. Aslında sabah banyoda duyduğunda da merak etmişti ama sonrasında bedeni özel bir faaliyetle meşgulken herhangi bir konuda endişe edecek gücü kalmamıştı.

Genç adam tereyağı sürdüğü ekmeği ağzına attı. “Neco’nun bir amcası varmış.” Sesi bu konuyu çok önemsemiyormuş gibiydi. “Adı Cavit Fidan. İlginç ki onu tanıyorum. Yunanistan’ın Cemil Keskin’i diyebiliriz. Önceden Gürcistan’da yaşıyordu. Güçlü bir yasa dışı örgüt kurmuştu. Akrepler örgütü dağıtınca Yunanistan’a kaçtı. Şimdi orada yeniden kötü ama başarılı bir kariyer yapma aşamasında.”

O susunca Mihrimah’ın kaşları hafifçe kalktı. “Eee?”

“Yeğeninin cenazesini almaya İstanbul’a gelmiş.” Çayından bir yudum alıp sandalyesine yaslandı. “Morgda onu teşhis etmiş.”

“Cesedi yanmamış mıydı?”

“Demek ki tam yanmamış.”

“Tutuklamışlar mı?”

“Tutuklanmayacak kadar akıllı. Bizim ülkemizde kanunla bir sıkıntısı yok zaten. Yunanistan’da da işine yarayacak herkesi eline avucuna almaya başlamış.”

“Peki, şimdi ne olacak?”

“Savcı, onun cenazeden sonra gideceğini tahmin ediyor ama sanırım bir yanı da intikam almaya çalışacağından korkuyor. Giderse sorun yok. Kalırsa iş çetrefilleşir. Bir süre dikkatli olmamızı istedi.”

Mihrimah iç çekti. “Biz Cemil Keskin ve ruh hastası adamlarıyla uğraşırken bir de bu Cavit denen adam mı çıktı yani?”

“Cavit’in neler olduğunu bildiğini sanmıyorum. Ne senden ne de benden haberi vardır. Haberlerde duyurulduğu gibi çeteler arasında bir çatışma sanıyordur. Savcı sadece uyardı beni.”

Genç kadın kahvaltısını çoktan bitirmişti. Keyif çayı içiyordu. Bardağından bir yudum aldı. “Bu evde ne kadar kalacağız peki?”

“Baban gelinceye kadar. Uzun sürmez. Belki de bugün gelir.”

Mihrimah’ın kalbi sebepsiz yere sızladı. Bu ilginçti işte! Ondan ayrılmayı iple çektiği anlar olmuştu. Şimdi ise o ana çok yaklaşmışlardı. Bugün olmasa bile yarın birbirlerinden ayrılacaklardı. Görünen o ki Yılmaz, bu ilişkinin devam etmesi için hiç istekli değildi.

Ya kendisi?

Onun gibi tehlikeli hayatı olan bir adamla bir süre daha sevgili olmaya devam etmek ister miydi?

Bu konuda kafası karışıkı. Yaşadığı arzulu dakikalardan sonra cinselliği sevdiğini keşfetmişti. Bunu başaran, Yılmaz gibi duygularını belli etmeyen bir adam olsa da onun ruhsuzluğu bile hoşuna gider olmuştu.

“Yine görüşecek miyiz yoksa eskisi gibi benden kaçmaya devam mı edeceksin?” diye soruverdi birden. Genç adamın sessiz bakışları onun ısıltılı, güzel yüzüne kilitlenmişti.

“Sen olanlardan *hâlâ* pişman değil misin?”

“Tabii ki hayır!” dedi sakın bir sesle. “*Hâlâ değilim*. Ya sen? Pişmansın sanırım?”

"Pişmanlık değil de... Suçluluk duygusu diyelim." Öldürmeyi de sevmeyi de bilen parmakları gür saçlarına gitti. Öylesine geriye taradı. "Sayende hayatımın bir daha eskisi gibi olamayacağı kesin!"

Genç kadın güldü. "Abartma Yılmaz ya! Bir erkekle değil, normal bir kadınla seviştin. Diğer kadınlardan hiçbir farkım yok. Ayrıca benimkiler, aramızdaki ilişkiyi nereden bilecekler?" Sesi alaycıydı.

"Ben bileceğim..."

"Bizim eve gelmezsin, olur biter!"

"Onlarla işte görüşüyoruz! Ciddi bir iş konuşurken yüzlerine nasıl bakacağım?"

Genç kadın yine keyifli bir sesle güldü. Berrak sesi etrafta yankılanmıştı. "Yılmaz ya! Bekâretini kaybetmiş gibi davranma! Bu konuda ben mağdurum ama bir şey diyor muyum? İstersen ne kadar istekli olduğumu yüzüme vurarak kendini rahatlatabilirsin."

"Sorumluluk bendeydi!"

O sırada telefon çalmaya başladı. Zil sesi farklıydı.

Genç adam bir an telefonunun ekranına baktı. "Baban görüntülü arıyor!" dedi sıkıntılı bir sesle. Açmak konusunda isteksiz gibiydi.

"Şu an yatakta olmadığımıza göre açabilirsin!" dedi Mihrimah gülerek. "Yine suratsız olduğun için kimse bir şey anlamayacaktır."

Genç adam ters bir bakışla telefonu alıp açtı. "Deniz abi?"

"Yılmaz!" Babasının güzel sesi yankılanmıştı. Ekranda da yakışıklı yüzü görünüyordu. O yaştaki bir adam için fazlasıyla gösteriliyordu. "Nasılınız?"

Mihrimah da yerinden kalkmış, Yılmaz'ın arkasına geçmişti. Eğilip kameranin görüş açısına girmeye çalıştı. "Baba!" Yüzü neredeyse Yılmaz'a değiyordu. Genç adam hafif uzak durmaya çalışsa da bu sefer elini geniş omzuna atıp daha da yaklaştı. Ona eziyet etmek zevkliydi. "Biz iyiyiz. Siz nasılsınız?"

Babasını gördüğü için gözleri de ayrı bir parlıyordu.

"Biz de iyiyiz, kızım!" Telefonu çevirdi. "Bak!" Yanında Boran vardı. Yılmaz'ın bir tık daha yakışıklı ama aynı suratsız modeli olan

Boran, ona el sallamıştı. İçinde bulundukları araç hafif sallantılı olsa da kız kardeşi ve Yılmaz'ın birbirine yakın durduğunu fark etmişti.

"Selam..." dedi hafif bir gülümsemeyle.

"Selam..." diye karşılık verdi Mihrimah ikisini de iyi görmenin verdiği sevinçle. "Neler yapıyorsunuz?"

Babası telefonu kendisine çevirmişti yine. "Bu tarafta her şey bitti. O tarafı da siz halletmişsiniz. Geri kalanı, güvenlik güçlerinin işi. Biz eve dönüyoruz."

"Ya?" Genç kadın sesinin sevinçli gibi çıkması için çaba harcadı. Hafif duraklaması belli olmamıştı. "Buna çok sevindim."

"Yılmaz! Sen de Mihrimah'ı eve getirebilirsin. Artık tehlikeli bir durum kalmadı. Biz şimdi helikoptere gidiyoruz. Bir iki saate evde oluruz."

Genç adam başını eğdi. "Tabii..."

"Seni de yorduk! İşlerinden alıkoyduk."

"Önemli değil, Deniz abi!" dedi genç adam.

"Önemli olmaz mı? En değerli varlığım, senin koruman altındaydı. Belli ki ona iyi bakmışsın." Deniz'in keyifli olduğu belliydi. Mihrimah'ı emniyette görmek onu mutlu ediyordu. "Teşekkür ederim."

Yılmaz huzursuzca kıpırdandı. *En değerli varlığı mı?* Mihrimah ile bakiştılar. Genç kadın gizli bir şımarıklıkla gülmüştü. Yılmaz ona iyi bakmaktan öte şeyler yapmıştı. Kahretsin! İki üç saat daha şu tatlı cadının çekiciliğine dayanabilse ne olurdu sanki! Mihrimah'ı suçlayamazdı çünkü o tecrübesizdi. O ne istediğini bilmeyen, tecrübesiz bir kadındı. Kendisi ise bu konularda daha dikkatli olabilecek kadar çok şey yaşamıştı.

"Evet, iyi baktı, baba..." dedi Mihrimah gülümseyerek. Eli arkadan genç adamın ensesindeki saçlarda gezindi. Kimse görmese de Yılmaz kaskatı olmuştu. "O harika bir koruma oldu bana. Hiç korkmadım."

"Seni bu yüzden ona emanet ettim zaten. Kızımı en az Boran kadar iyi koruyabilecek tek kişiydi."

Mihrimah elinde olmadan kıkırdadı. "Evet, ikinci bir ağabey gibiydi gerçekten."

"Peki, görüşürüz yakında..."

"Görüşürüz, baba."

Telefon kapanınca Yılmaz, ensesindeki saçları okşayan Mihrimah'ın elini tuttu. "Yapma şunu! Babana yakalanacaktık az kalsın!"

"Nereden görecek? Ama seni savundum, değil mi? Ağabey gibi dedim. İçin rahat olsun." Sesi alaycıydı. Yan dönüp onun kucağına oturdu. Kollarını boynuna doladı. Yüzleri şimdi birbirine çok yakındı. Mihrimah'ın gözleri erkeksi dudaklara kilitlendi. "Bir öpücük hak etmedim mi?"

"Çocuk gibi davranıyorsun!"

Genç kadın, onun iri elini yakaladı. Askılı bluzun altından göğsüne götürdü. İçinde sütyen yoktu. Kocaman avuç isteksizce o dolgunluğu kavradı. "Bak! Öyle olmadığımı biliyorsun!" dedi tatlı bir bakışla. "Bu sabah fikrini değiştirmiş olmam gerek!"

Gözleri hâlâ dudaklarındaydı.

Yılmaz ne elini çekebiliyor ne de ondan uzaklaşabiliyordu. Genç kadının kokusu burnundan içeriye süzülürken kendini geri çekmesi çok zordu zaten.

"Bu birlikte son bir saatimiz olabilir!" diye mırıldandı Mihrimah. Gülümsemesi azalmıştı. "Sanırım eve gittikten sonra bir daha benimle görüşmek istemeyeceksin."

Bu bir soru değildi. Gerçekçi bir tespitti. Dudaklarını uzattı. Sonunda dayanamamıştı. Yılmaz'ın dudaklarına yumuşakça dokundurdu. Küçük küçük öpücüklerle üzerinde gezindi.

"Doğrusu bu!" dedi Yılmaz öpücüklerin arasında.

"Evlenelim demiyorum ama... Arada sırada seni görmek hoşuma gidebilir." Dudaklarını ona iyice bastırdı. Göğsünü de avucuna bastırmıştı. Sivri göğüs uçlarında onun avucunun sertliğini, çevresinde güçlü tutuşunu hissetmek çok güzeldi.

"İnan bana, yarın bunların hepsinden pişman olacaksın."

Mihrimah öpücükleri kesti. "Hani bir dakika sonra pişman olacaktım? İddiayı genişlettin mi?" diye sevimli bir şekilde sordu. Sonra gülümsemesi azaldı. Alnını genç adamın alnına dayadı. Birkaç saniye öylece durdu. "Olmayacağım..." dedi kendisinden emin bir sesle. Yine birkaç saniye duraklamıştı. Elleri geniş omuzları ufak ufak okşuyordu. "Sen farklısın..." dedi yumuşakça. "Açgözlü diğer erkekler gibi değilsin. Arsızca her şeyi istemiyor veya istemeyi bilmiyorsun... Başkası olsa benden sonuna kadar faydalanırdı!"

Alnını kaldırıp onun anlamadan bakan gözlerine çevirdi mavi gözlerini.

Yılmaz sessizdi.

"Seninle olduğu için pişman olan bir kadın olduğunu hiç sanmıyorum. Sende bir tılsım var. Melike, ben ve... Ve başka kadınlar bu tılsıma kapılıp sen istemeden her şeyini sana verebilir."

"Saçma! Yok öyle bir şey."

"Seninle olduğu için pişman olan bir kadın oldu mu hayatında hiç?"

"Eminim iyileşince Melike olacaktır." Yılmaz'ın sesi donuklaşmıştı. "Ardından sen!" Avucunu genç kadının göğsünden çekip bluzunun eteğini aşağıya indirdi.

"O kadın bir an bile düşünmeden sana geldi. Senin için ölümü göze aldı. Pişman olacak bir tavrı hiç olmadı."

"Ve şu anda ölümle pençeleşiyor."

"Senin suçun değildi."

"Çevremdeki herkese ölüm getiren birisiyim. Bizim işlerde değer verdiğin hiç kimse olmamalı."

"Babam ve abim de o işlerin içinde ama!"

"Doğru! Babanın sizin için duyduğu endişeyi hayal bile edemiyorum. O yüzden size yakın dövüş eğitimi aldırды. Ya senin Amerika'da okumana niye izin verdi sanıyorsun? Orada emniyette olacağını biliyordu. Eskiden her şey bir derece daha adildi. Katiller, çeteciler bile bir kurallar silsilesine sahipti. Adı konmamış bir racon vardı. Kadına, çocuğa dokunmazlardı. Yaşlı insanları soymaz, fa-

kirleri darbetmezlerdi. Şimdi kimse ayırım yapmıyor. Yapılabilecek kötülüğün sınırı yok. Para ve güç, tapılacak bir şey oldu. İhanet normal görülen bir davranışa dönüştü. Zavallıları öldürmekten haz alan caniler türedi. Artık sevdiklerimiz için daha fazla endişeleniyoruz.”

Sustu...

Genç kadın onu süzüyordu. Söylediklerinde doğruluk payı çok yüksekti. Buna benzer haberleri her gün televizyonda görüyordu. Gazetelerde okuyordu.

“Peki... Bugünden sonra...” Dudağının kenarını ısırdı. Sormak istediği soru ve alacağı cevap çok kritikti. Kalp atışları hızlanmıştı. “Sen de benim için endişelenecek misin?”

Yılmaz hafifçe yutkunmuştu. “Gerek yok. Baban ve Boran gibi iki özel adamın koruması altında olacaksın,” dedi kaçamak bir tavırla.

“Hayır mı yani?” Mihrimah dikkatle onun yüzünü süzüyordu. Bakışlarını bir an için kaçırdığını fark etmişti ama yanlış da görmüş olabilirdi. “Beni hiç mi önemsemeyeceksin?”

Genç adam hafif bir nefes çekti ciğerlerine. Yüz hatları gerilmişti. Yanak kasları dalgalandı. Bu da dişlerini sıkığının göstergesiydi. “Bu önemli mi?”

“Sana kalmış.”

“Hani benden bir karşılık beklemeyecektin?”

“Beklemiyorum! Gerçekten! Sadece merak ettim.” Bir avucu adamın yüzüne dokundu. İki gün içinde sakalları uzamıştı ama şimdi cildi tertemizdi. Son banyo macerasından sonra Yılmaz güzelce tıraş olmuştu. “Neyse... Bırakalım o zaman bu sıkıcı konuyu. Aslında ben de seninle aynı fikirdeyim. İkimizin de kendi yoluna gitmesi en doğrusu. Daha babamla Boran’ın tehlikeli hayatını hazmedemedim. Bir de seninle uğraşamam.”

Dudaklarına bir öpücük kondurarak onun kucağından kalktı. Masanın üzerindikileri toplamaya başladı. Yüreğindeki sıkıntıyı belli etmemek için yüzünü ona göstermemeye çalışıyordu.

En hayal kırıklığı duyuyordu ki? Birkaç gündür tanıdığı bir adamın kendisini önemsemesi komik olurdu. Sırf seviştiler diye bu hakka da sahip değildi. Zaten o da Yılmaz'ı önemseyecek değildi. Doğal olan da buydu. Belki bir süre bu sabah olanların etkisi den çıkamıyordu ama zamanla kesinlikle unuturdu.

Unutmak zorundaydı.

26. BÖLÜM

RUHSUZ, APTAL, KORKAK

9 Temmuz Perşembe / 14.37

Kahvaltıyı toplarken Yılmaz da ona yardım etti. Birkaç dakikada masanın üstü tertemiz olmuştu.

"Ben gidip hazırlanayım," dedi Mihrimah. Yan gözle ona baktı. Adamın durgunluğunu aşmak için ve her şey normalmiş gibi göstermek adına şaka yaptı. "Memelerimle işin varsa söyle. Yoksa götürüyorum bak!" Sütyen giymediği için gerçekten de göğüsleri seksi bir şekilde belli oluyordu.

"Onları şimdiden özlediğimi gizleyecek değilim ama... Ama artık sonlandırmamız gerek! Bunu biliyorsun!"

"Anladım, efendim. Artık eskisi gibi mesafeli olabiliriz."

"Mesafeli olalım demek istemedim. En azından dost kalabiliriz..."

"Hım!" Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Çetrefilli bir durum. Bu konuyu düşünmem gerek."

Gülümseyerek oradan uzaklaştı.

Yattıkları odaya gittiğinde gülümsemesi silinmişti.

Neyse ki iç çamaşırları kendisine aitti ve kan olmamıştı. Yeniden giyinip hazırlanması birkaç dakika sürdü. Odadan ayrılmak için acele etmedi. Gözleri yatağa kaydı. Tüm sevişmelerinin izlerini taşıyan çarşafı daha önceden çıkarmıştı. Onu mutfağın bir köşesinde duran kocaman, lacivert çöp kovasına atmıştı. Şimdi yatağın üzerinde, dolaplardan birinde bulduğu çiçekli bir çarşaf seriliydi.

Güzel anılarının olduğu yataktan gözlerini kaçırdı. Pencereye gidip şahane manzaraya gözünü dikti.

Demek artık kendi sakin, düzenli hayatına dönebilecekti. Bittigi için memnundu. Hastalarını özlemişti. Evini, rahat yatağını özlemişti. Gerçi bu yatak da en az evindeki kadar iyiydi ama cinsel rahatlıktan başka bir rahatlık sunmamıştı. Kendi yatağında uyumaktan başka bir şey istemiyordu.

Yılmaz'ın odadan içeriye girdiğini içgüdüsel olarak hissetti. Başını genç adama çevirdi.

"Gidiyor muyuz?"

"Evet, çıksak iyi olur. Şehrin öbür yakasına gideceğiz." Yatağın yanındaki sandalyeye doğru yürüdü. Sandalyeye bırakılmış krem rengi bir ceket vardı. Yine klasik, beyaz gömlek ve takım elbise moduna dönmüştü. Bu sefer beyaz gömleğinin yanında, askılı kılıfı içinde bir tabanca görünüyordu.

Daireden çıktıklarında genç adam şifreyi yeniden aktif etti. Asansörle inmeleri ve mağazadan çıkmaları birkaç dakikalarını almıştı. Yılmaz elini kaidirip bir taksi çevirdi. Mihrimah ise sessiz bir şekilde ona uyuyordu.

Yolda da hiç konuşmadılar. Saat üçü biraz geçiyordu ve akşam trafiği henüz başlamamıştı. Yine de yollar oldukça işlekti. Taksici uzun mesafe yolcusu aldığı için memnundu. Gözleri arada sırada aynadan bu konuşmayan çiftte kayıyordu. Onların küsmüş bir evli çift olduğunu veya aynı şirkette birbirini çekemeyen iki çalışan olduğunu düşünüyordu.

Evlerinin önüne geldiklerinde, Yılmaz taksi parasını biraz fazlasıyla ödedi. Sonra etrafını kontrol ederek indi. Mihrimah da inmiş; büyük kapının yanında, güllerle sarılmış yaya giriş kapısına gitmişti. Çelik kapının şifresine basıp parmağıyla dokundu. Kapı bir tıkırtı ile açılınca gözlerini genç adama çevirdi.

"Sen de geleceksin, değil mi?"

"Evet, tabii. Babanla konuşmam gereken şeyler var." Gözleri son bir kez etrafta gezindikten sonra o da giriş kapısına yöneldi.

"Neden bu kadar tedirginsin? Kargalar saldıracak diye mi korkuyorsun?"

"Tedirgin değilim. Öylesine bakıyorum."

"Bu ev kale gibidir. Korkma artık."

"Biliyorum. Güvenlik sistemini ben kurdum."

"Ah! Unutmuşum, aşkım!"

Yılmaz yan gözle ona baktı. "Babanın yanında böyle konuşmayacağını umuyorum."

"Niye korkuyorsun ki? Kırık burnunu bir daha mı kırar?" Keyifle onun koluna girmişti. İkisi birden bahçede yürümeye başladılar.

"Belli olmaz..."

"Saçmalama! Babam, seni kendi oğlu gibi seviyor."

"Bu daha da kötü işte! Kapının açıldığı uyarısını almış ve bizim geldiğimizi kameradan görmüştür." Kolunu nazikçe ondan kurtardı.

Yaya yolunda eve yürürken büyük bahçede iki araç gördüler. İkisi de siyah, içi görünmeyen minibüslerdendi. Genç kadın şaşırılmıştı. "Bunlar da ne?"

"Sanırım babanı getiren sivil memurlar."

Üç uzun adam dışarıda bekliyordu. Bürokratları koruyan polisler gibi bej renkli yazlık kıyafetler giymişlerdi. İkisi sigara içiyordu. Bahçeden ellerini kollarını sallayarak gelen iki kişiyi görünce şaşırıp hemen sigaralarını attılar. Üçü birden bellerindeki tabancalarına davranırken evin kapısından Boran çıktı.

"Hey, sakın olun!" dedi adamlara. Egzotik ama kalın sesi kesin emreden bir tona sahipti. "Onlar bizden. Kardeşimle..." Bir an ne diyeceğini bilememiş gibiydi. Yılmaz'ın bir Akrep olduğunu söyleyemezdi. Kaldı ki kendilerinin bile Akrep olduğunu bilmiyorlardı. "...erkek arkadaş!" diyerek tamamladı sözlerini.

Adamlar yine de dikkatli bir şekilde tabancalarının uçlarını aşağıya indirdiler. Güzel kadın neyse de adam hiç tekin birisine benzemiyordu. Ancak iki uzun erkek el sıkışınca içleri rahatladı. Ardından Mihrimah, ağabeyinin kollarına bıraktı kendisini. Sıkıca saran güçlü kollar altında neşeyle güldü.

"Öldüreceğim sizi! Bu yaşa kadar beni uyutmuşsunuz!"

Boran onun alnını öptü gülümseyerek. "Sıraya gir!" dedi alaycı sesle.

"Demek dünyayı da uyutuyorsunuz ha? Babam ve sen! Yılmaz konusunda da beni epey kandırdın! Onun hakkında hep yanlış düşündüm."

"Şşt!" dedi Boran alçak sesle. Gözleri sivil memurları işaret etti. "Bu adamlar bir şey bilmiyor. Bizi buraya getirmekle görevli olduklarını sanıyorlar."

Sivil memurlar uzaktan iki kardeşi izliyorlardı. Daha çok şort ve bluzla oldukça seksi gözüken Mihrimah'ı tabii. Genç kadın farkında

değildi ama üzerini özel bir ısıltı kaplamıştı sanki. Gözleri daha parlak, yüzü daha mutlu görünüyordu.

Sebebinin Yılmaz olduğunu kendisi dâhil hiç kimse bilmiyordu.

Boran kardeşindeki bu değişikliği doğal olarak fark etmişti. "Sen eskiden beni bu kadar özlemezdin!" dedi meraklı bir gülümsemeyle. Gözleri arkada duran Yılmaz'a kaydı. Yılmaz ana binanın kapısına doğru yürümüş, evden dışarıya çıkmış olan Deniz'e elini uzatmıştı. "Bir sıkıntı yok, değil mi?"

"Ne gibi?"

"Yılmaz'la yine kavga etmedin umarım?"

"Koruma artık şunu abi ya! Adam tek başına ordu gibi zaten. Kimse onu üzemez, canını yakamaz."

"Evet ama... Senin gibi bir kadına alışık değildir o."

"Bak sen! Ben nasıl bir kadınmışım?" Durup yalandan kaşlarını çatmıştı. "Aslında senin kardeşin olmasam, adamı birkaç kere bana yumruk atma noktasına getirmiştım ama neyse ki senin kardeşimim. Sizi çok seviyor. Belki de sizin sevdiğinizden çok."

Gözleri babasına kaymıştı. Onu görünce koşarak merdiveni çıktı ve babasının kollarına attı kendisini.

"Kızım..."

"Babam..." dedi içtenlikle. Kokusunu burun deliklerine çekerek sarıldı adama. Kalın kollarda yaşadığı güven çok güzeldi.

Fakat içtenlikle kabul etti ki Yılmaz'ın kollarında yaşadığı gibi değildi. Her şey nasıl bu kadar keskin olarak değişebilirdi?

"Seni iyi gördüm." Deniz dudaklarını kızının saçlarına gömmüştü. Eli bir çocukmuş gibi narin sırtını sıvazladı.

"İyiyim... Çok iyiyim. Siz de iyisiniz, değil mi?" Geri çekilip bedenlerinde görebileceği bariz bir yara aradı.

"Merak etme! Sıyrık bile yok."

"Beni ne kadar kandırmışsın sen meğer!" dedi hafif azarlayarak. Sonra gülümsedi. "Tatlı adam olmasan şimdi sana küsüp giderdim," dedi sevgiyle.

"Küsmel!" Deniz onu hafifçe yönlendirerek çevirdi. "Bak, seni Başsavcı Muhsin Bey'le tanıştırayım."

Bahsettiği adam orta boylu, balık etli birisiydi. O da evden babasıyla birlikte çıkmıştı. Gözlük camlarının arkasındaki gözlerinden zekâsı belli oluyordu. Elini genç kadına uzattı. Mihrimah da elini onun güçlü avucuna bıraktı.

“Memnun oldum, Mihrimah Hanım. Epey sıkıntılı birkaç gün geçirdiniz sanırım. Değil mi?” Sesi oldukça babacandı. Babası yaşlarındaydı zaten. “Geçmiş olsun.”

“Teşekkür ederim. Evet, öyle oldu ama neyse ki atlattık.”

“Evet... Çok şükür, çevremiz böyle iyi insanlarla çevrili.” Bakışları Yılmaz ve Boran’a kaymıştı. “Yeni nesil de aynı Deniz Bey gibi güçlü ve vatansever. İnşallah ülke olarak kendilerinden çokça faydalanacağız.”

“Peki, şu anda çevremizdeki tehlike azaldı mı?” diye sordu Mihrimah.

“Sıfır diyemem ama hızla hallediyoruz. Benim çalıştığım bir iki komisyon daha var. Hepsi aktif olarak Cemil Keskin ve çetesi üzerinde çalışıyorlar. Fakat içlerinde hemen ele geçirilemeyecek üst düzey yetkililer, subaylar var. Sıra hızla onlara da gelecek. Sizin içiniz rahat olsun. Cemil Keskin yakında herkes için kötü bir anı olarak kalacak.”

“Sevindim.”

Başsavcı Muhsin’in bakışları Deniz’e döndü bu sefer. “Ben gideyim artık. Yardımların için çok teşekkürler. Gelişmelerden haberdar ederim sizi.”

Mihrimah’a selam vermişti. Erkeklerle birlikte bahçedeki siyah minibüslerden birisine ilerlerken bir şeyler konuşmayı da eksik etmemişlerdi. Arkalarından bakan Mihrimah sonunda huzura kavuştuğuna inanmaya başlamıştı. Korumaların eşliğinde araca binen savcı yalan söyleyecek değildi ya!

Birkaç dakika içinde iki minibüs de evden çıkmış, evin giriş kısmında dördü yalnız kalmışlardı. Deniz gelip yeniden kızına sarıldı. Alnından sevgiyle öptü. Sonra kolunu omuzuna attı. “Bu gece biz bizyiz. Dolap tamtakır. Yemeğe nereye gidelim?”

“Evde yesek ya?” dedi Mihrimah. “Buraya bir şeyler sipariş ederiz. Evimi özledim ben.”

“Olur...” Deniz hiç itiraz etmemişti.

"Ama akşama daha çok var. Kendi temiz kıyafetlerimi giymek istiyorum artık."

"Biz de öyle... Tabii, önce Yılmaz'la konuşacaklarımız var."

"Sonra konuşsak da olur Deniz abi," dedi Yılmaz doğal bir sesle. "Siz dinlenin. Benim yapacak bir iki işim daha var. Sonra telefonlaşıp buluşuruz."

"Akşam yemeğe kalmayacak mısınız?"

"Yeni yedik sayılır. Aç değilim. Akşama da daha çok var. Ben gidip işlerimi halledeyim."

Sesi kararlı olduğunu belli ediyordu. Deniz onu tanırdı. Akşama kadar orada olup kimseyi rahatsız etmek istemiyordu. Belki de gerçek-ten işi vardı.

"Peki, sen bilirsin." Elini genç adama uzattı.

Yılmaz onun elini sıktı. Sonra Boran'ın elini sıkıp Mihrimah'a döndü. "Görüşürüz, Mihrimah Hanım!"

Genç kadın onun gidişine üzülmüştü. Galiba bu yolu bilmeden ona kendisi açmıştı. Üstünü değiştireceğini söylerken aslında erkeklerin bir arada konuşacaklarını ve Yılmaz'ın da akşam yemeğine kalacağını düşünmüştü. Öyle olmadığı açıktı.

"İnşallah başımın dertte olmadığı bir zaman görüşürüz, Yılmaz Bey..." dedi o da mesafeli bir sesle.

Genç adam başını eğdi sadece.

"Garajdan benim arabayı alabilirsin," dedi Deniz.

"Gerek yok. Taksiyle giderim ben. Yolda bazı planlamalar yapmam lazım. Trafikle uğraşamam."

Boran onu kapıya kadar geçirmek için yanına gitti. İki uzun ve karizmatik adam yan yana yürürken Mihrimah arkalarından bakmıştı bir an. Babası konuşunca gözlerini kaçırdı.

"Başına gelen her şeyi dakika dakikasına öğrenmek istiyorum," demişti yakışıklı baba. "Ama önce git, tazelen, gel. Gerçekten yorgun görünüyorsun."

Mihrimah gülümsedi. Gözleri son kez iki erkeğe çevrildi. Sonra kendisine sarılan babasının güçlü kolları altında evin giriş kapısına yöneldi.

Odası sessiz ve düzenliydi. Aksiyonu olmayan, düz bir genç odasıydı işte. Gidip yatağına uzandı. Yorgundu gerçekten. Bu iki gün, sanki iki yıl gibi geçmişti. Üstelik önceki gece neredeyse hiç uyumamıştı. Sabah ise uyuyabilecekken başka yorucu şeyler yapmıştı. Yorucuydu ama güzeldi...

Pişman mıydı?

Gerçekten Yılmaz'ın dediği gibi pişman olacak mıydı?

Gözlerini yumdu. Hâlâ onu üzerinde hayal edebiliyordu. Göğüslerini nasıl istekle öpmüş, bazen sevecen bazen de nasıl hoyratça okşamıştı! Ateşli dudakları onların her miliminin tadını almıştı. Sonra yetmemiş gibi aşağıya inmişti.

Mihrimah içgüdüsel olarak bacaklarını kapattığını hatırlıyordu. Ancak nazik ve güçlü ellere karşı ince bacakları direnememişti. İki yana açılan bacaklarıyla genç adamın bakışları altında kalınca ilk anda utanmıştı doğrusu. Fakat garip ki dudaklarını açık bacaklarının arasına gömdüğünde ve bir bebek tenini öper gibi en hassas yerini öpücüklerle boğduğunda hiç utanmamıştı. O kadar doğal ve saf gelmişti ki! Belki de Yılmaz'ın yaptığı şeyden aldığı keyif, utanmasını engellemişti. Ah, o dudaklar! Bütün canını alır gibi gezinmişti kıvrımlarda. Hayal bile etmediği bir şeydi. Tıpkı kendisinin de onun erkekliğini okşayıp istekle dudaklarına alması gibi...

Taze hatıralarının etkisiyle ürperdi. Vücudunu yeniden bir heyecan sarmıştı. Yatakta yan dönüp bu hisleri geçiştirmeye çalıştı. Büyük ihtimalle günler geçtikçe unutacaktı o güzel temaları. Bacaklarının arasındaki iri bedenin sert darbelerini, verdiği zevki hatırlamayacaktı. Yılmaz'ın üstüne çıktığında, altında gördüğü o güçlü bedenin güzelliği zamanla silikleşecekti. Ve acaba kadınların yüzde kaç banyoda o pozisyonunda sevişmişti?

Mihrimah Hanım, ha?

Ruhsuz!

Onca güzel dakikadan sonra kendisine nasıl öyle seslenirdi? Tam bir ödlekti!

Elinde olmadan gülümsedi.

Onun ödleğ olmadığını en iyi bilen kendisiyken böyle düşünmesi komik gelmişti. Yılmaz, babası ve Boran'a mahcup olmaktan, onların

gözlerinde güvenilmez biri gibi durmaktan korkuyordu. Emindi ki onlar öyle düşünmesin diye canını bile verirdi.

Aptal!

Kadınlar gizlice eşlerini aldatıyordu da kocalarının ruhu bile duymuyordu. Böyle kaçamak yapan bir iki arkadaşı bile olmuştu. Üstelik kendisi evli değildi. Babası ve ağabeyine söylemesi gerekmeden niye bir erkekle olmasın ki! Kaç yaşında kadındı! Yılmaz kabul etse, onunla gizli bir ilişkiye hayır demezdi. Sadece cinselliğin olduğu bir ilişki çok da kötü görünmüyordu. Onu evliliğe zorlamadığı sürece Yılmaz'ın da memnun olacağını düşündü. Kaç kadın, bir erkeğin performansını dörde çıkarabilirdi? Seks konusunda çok tecrübesi olmasa da çiftlerin genellikle gecede bir bazen de iki kere birlikte olduklarını biliyordu.

Kasıklarında başlamış olan sızı bir türlü gitmiyordu. Bu sefer öbür yana dönüp bacaklarını karnına çekti. Yılmaz'ı düşünmek mi yoksa seksi düşünmek mi böyle bir arzuya sebep oluyordu acaba?

Gidişine üzülmüştü. Onun o ruhsuz varlığına çok alışmıştı. Fırsatı kaçırmadan gitmesi, belli etmese de canını sıkılmıştı.

Korkak!

27. BÖLÜM BEKLENMEYEN ANDA

10 Temmuz Cuma / 08.35

Telefonu çaldığında Yılmaz çoktan uyanmış, sabah sporunu yapıyordu. Evinin bir odasını spor salonu olarak düzenlemişti. Hemen hemen her spor aleti vardı. Kum torbasına tüm gücüyle vururken telefonun sesini duydu. Hemen durdu. Dönüp kenarda duran telefona doğru gitti. Boynundaki havluyla yüzündeki terleri silerken ekrandaki isme baktı. Kalbi aniden bir heyecanla doldu.

Doktor Nevzat arıyordu.

Bu ne demekti şimdi? Bu saatte?

İyi haber miydi, kötü haber miydi? Melike için aradığı kesindi.

Eldivenini çıkardı. Telefonun açma tuşuna dokundu. Sonra da rahatça duymak için hoparlör düğmesine bastı. "Alo?" Kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Günaydın, Yılmaz Bey. Ben Doktor Nevzat."

"Evet, biliyorum. Bir şey mi oldu, Doktor Bey?"

"Endişe etmeyin. İyi haberi vereyim istedim. Melike Hanım'ın kan değerleri düzelince geçici olarak uyandırılalım istedik. Gözlerini açtı. Birkaç kelime konuştu bile. Bir gün daha dinlenmesi amacıyla yine uyuttuk. Fakat artık iyileşebileceği konusunda neredeyse garanti verebilirim."

Doktorun sesinde bir keyif tınısı vardı. Belli ki iyi haber vermek, klasik doktor soğukluğunu biraz yumuşatmıştı. Yılmaz da rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Çok teşekkür ederim, Nevzat Bey. Daha iyi haberlerinizi bekliyorum. Onu görebilme imkânımız olduğunda mutlaka haber verin."

"Tabii! İyi günler diliyorum size."

Telefonunu bırakıp idmanına devam etti. Her yumrukta artık daha enerjikti. Melike'nin iyileşiyor olması yüreğini ferahlatmıştı.

İçindeki suçluluk duygusu dayanılacak gibi değildi. O kadını bu işe karıştırmakla aptallık etmişti. Fakat Cemil Keskin organizasyonunun bu kadar geniş olacağını düşünememişti.

Sabah sporundan sonra aldığı duşla tüm terini üzerinden attı. Şimdi daha da dinçleşmişti. Giyinip mutfığa indi. Mihrimah'ın banyıldığı bu egzotik evi artık kanıksadığı için etrafındaki güzel şeylerin farkında değildi. Bu evi de seviyordu ama Maşukiye'deki o dağ evi kadar değildi. Orada huzur buluyordu. Bir ara oraya da gidip bakması gerekiyordu.

Gözü mutfak penceresinden bahçeye kaydı. Beyaz cipi oradaydı. Onu önceki gece gidip Silivri'den almıştı. Cipini bıraktığı yerde, lokantanın bahçesinde beklerken bulmuştu. Kırılmış yan camı haricinde üzerinde en ufak bir çizik bile yoktu. Adamlar camı kırıp içine girmişler ve her yeri didik didik etmişlerdi. Tabii, hiçbir şey bulamamış olmalılardı. Camı da yakında değiştirirdi.

Dolaptaki tost ekmeğine baktı. Bayatlamış ve hatta küflenmişti. Uzun ömürlü süt paketine uzandı. Ucundan bir yudum aldı. Tadını güzel bulunca çukur bir kabın yarısına kadar doldurdu. Sonra üzerine bir başka dolaptan aldığı ballı mısır gevreğinden doldurdu. Bir kaşık bulduktan sonra sandalyelerden birisine oturdu. Gözleri yeni açtığı televizyondaydı. Mısır gevreğinden bir kaşık alıp haberlerde gezindi.

"Pendik'teki çete savaşında ölen kişiler savcı ve doktor eşliğinde ailelerine teslim edildi."

Televizyondaki sunucu arka plandaki görüntüler üzerinden haberi sunuyordu.

"Kum deposunun içinde çıkan çatışmada, kayıtlara göre on yedi kişi öldü. Bunların bir kısmının karşı çeteden olduğu tahmin ediliyor. Depo sahibi Necdet Fidan'ın bu çetelerle olan ilişkisi bazı çevrelerce yalanlandı. Amcası Cavit Fidan, yeğeninin ve bazı adamlarının canice öldürüldüğünü, kaçan saldırganların yakalanacağı konusunda devletin emniyet güçlerine güvendiklerini söyledi."

Ekranda Cavit Fidan görünmüştü. Gerçekten Neco ile benzerliği su götürmezdi. Kırılmış saçları ve sert bakışlı koyu gözleri ile karizmatik olsa da içinin derinliklerinde acımasız bir adam olduğu hissediliyordu.

"Yeğenim masumdur." Gözlerini kameraya hiç çevirmemişti. Belki de acımasızlığının görünmesini istemiyordu. *"O bir melek kadar iyi kalpliydi. Depoya el koymak isteyen bir çete olduğunu biliyorduk ve birkaç koruma tutmuştu. Ne yazık ki bu çete acımasız bir baskınla hepsinin canını aldı. Ben adalete güveniyorum. Çok yakında emniyet güçlerinin başarılı çalışmalarıyla suçluların bulunacağına eminim."*

Yılmaz ballı gevreğinden bir kaşık daha aldı. Süt ile karışınca bu meretin tadı gayet iyi oluyordu. Sağlıklı olmadığı söyleniyordu ama ölecekse bundan ölmeyi tercih ederdi.

Birkaç haberden sonra televizyonda yeni bir haber çıktı.

"Silivri'de yaşanan bir başka olay grubu ise emniyet yetkililerini şaşkına çevirdi." Erkek spiker bir an için görüntülerin ekrana gelmesini bekledi.

"Gece bir kahveden çıkan iki vatandaş, kişi veya kişilerce saldırıya uğradı. Serdar Arık ve Hüseyin Okan isimli iki vatandaşın motor sevdalısı olduğunu söyleyen arkadaşları, saldırının sebebini bilmediklerini söylediler. Kameraların olmadığı bir alanda gerçekleşen olayda, iki vatandaş birer kolu ve birer bacakları kırılmış hâlde yerde yatarken bulundular. Sahip oldukları motorlar ise yakılmıştı. Yangını görüp gelen çevre sakinleri hemen acili aradılar. Benzer bir yaralanma ise şehrin diğer tarafında, metruk bir mahallede yaşandı."

Yılmaz sakin bir ifadeyle haberleri izliyordu. Mısır gevreği ve süt karışımından bir kaşık daha aldı.

"Hayatını sokakta geri dönüşüm malzemeleri toplayarak kazanan Hidayet Eren, gece gittiği kahveden sağlıklı bir şekilde ayrıldı. Şehrin izbe bir kısmında oturuyordu. Arkadaşları onun biraz sıkıntılı hatta korku içinde olduğunu ifade ettiler. Orta yaşlı adam evine elli metre kala saldırıya uğradı. Duyduğu çığlıklar üzerine evlerinden çıkan Hidayet Eren'in oğlu Mehmet, babasını yerde yatarken buldu. Bu olayda garip olan şey ise, tıpkı motorcu gençler gibi Hidayet Eren'in de bir kolu ve bacağının feci şekilde kırılmış olmasıydı."

Spiker de bu habere şaşkınlığını mimikleri ile ifade ediyordu. Arka planda Silivri'de olay yerlerinden görüntüler, mağdurların evleri ve ailelerinin bazı üyeleri, arkadaşları; son olarak da hastane dışından çekilmiş görüntüler geziyordu.

"Hastaneye kaldırılan yaralıların sağlık durumlarının iyi olduğu ama kol ve bacaklarında kalıcı engeller olacağı açıklandı. Emniyet yetkilileri, vatandaşların ifadelerini aldı. Edindiğimiz bilgilere göre üçü de bunu onlara kimin veya kimlerin yaptığını bilmediklerini söyledi. Doktorlar ise kırıkların sopa veya başka bir aletle olmadığını, birileri tarafından sert darbelerle kırıldığı sonucuna ulaştıklarını ifade ettiler."

Spiker üzgünce bir nefes aldı.

"Yeni görüntülerimizde ise bu sefer daha güzel bir haber var. Türkiye'de bir kadın elli yaşında hamile..."

Çalan telefon ile Yılmaz'ın dikkati televizyondan uzaklaştı. Uzanıp aldı. Deniz Karadağ görüntülü anyordu.

Düğmeye bastı. Karşısında Deniz'i değil de Mihrimah'ı görünce biraz şaşırdı.

"Yılmaz, günaydın." dedi genç kadın. Onu şaşırttığı için memnun bir şekilde gülümsüyordu. Güzel mavi gözlerini irileştirdi. "Şaşırma hiç! Benim telefonumu kırdığın için hâliyle babamınkinden aradım. O izin verdi."

"Anladım, günaydın..."

"Bana iyisinden bir telefon borçlusun. Bugün işe gitmedim. Kendime telefon alıp faturayı sana keseceğim."

"Sorun değil..."

"Cömert adam. Sanırım bugün erken kalkmışsın." Gözleri onun tıras olmuş yüzünde, düzgünce geriye taranmış saçlarında gezinmişti.

"Saat dokuzu geçiyor. Çok erken değil."

"Onca yorgunluğun üstüne kalkmak için erken sayılır bence. Sabah kaçta yattın? Dört? Beş?"

Yılmaz suskundu. Gözleri kısıldı. "Anlamadım?"

"Haydi aşkım ya! Beni kandıramazsın. Haberleri izliyordum az önce. Şu Silivri'de olanları gördün mü haberlerde? Ne şaşırtıcı, değil mi?"

"Silivri'de her ne olmuşsa, benimle ilgisi ne ki?"

"Eminim yoktur. Dün bizden ayrıldıktan sonra ne yaptın? Eve mi gittin doğrucu?"

"Evet..."

“Sonra?”

Genç adam burun kıvırdı. “Yapacak işlerim vardı.”

Mihrimah kıkırdadı. “*Eminim vardır. Mesela Silivri’ye gitmek, arabanı almak ve başka işler, değil mi?*” Genç adam sessizdi. “*Cipin yerinde duruyor muydu?*”

“Tabii ki! Camı kırıkta ama parmak izi olmadan motoru çalışmaz. Çekiciyle götüren de olmamış.”

“*Neyse! Haberleri görünce aklıma kırık burunlu âşığım geldi. Yoksa aklımda olduğundan falan değil yani.*” Gülmüştü yine keyifle. Yan tarafa baktı. “*Tamam, babam geliyor. Artık resmî olabiliriz, sevgilim.*”

Yılmaz dişlerini sıktı. “Mihrimah...”

“*‘Mihrimah Hanım’ diyeceksin.*” Durup düşündü bir an. “*Yok, sadece Mihrimah da diyebilirsin ama henüz Mihri diyebileceğin kadar samimi olmadık.*” Yine gülümsemişti. Yanına gelen babasına baktı. “*Baba! Telefon için teşekkür ediyorum. Artık siz konuşabilirsiniz.*”

Deniz telefonu eline aldı. Yılmaz’a gülümsedi. “*Nasılsın, evlat?*”

“İyiym, abi...”

“*İyi görünüyorsun zaten.*”

“*Benden ayrılınca rahatlamıştır!*” dedi Mihrimah arkadan. Bir an telefona yaklaşp gülümsedi, sonra yine görüntüden kayboldu.

“*Bugün görüşebilir miyiz? Şu işleri sana devretmenin tam zamanı bence. Ben artık nişanlı bir adamım.*” Hâlerinden memnun bir şekilde gülümsemişti.

“Öyle mi?” Genç adam da gülümsedi. “Sanırım Della Hanım?”

Deniz küçük bir kahkaha attı. “*Akıllı olduğunu her zaman biliyordum. Sonra konuşuruz bu konuyu. Biraz paslanmışım kadınlar hakkında. Belki birkaç öğüt alırım senden.*”

“*Hiç heveslenme, baba!*” diye yine arkadan seslendi Mihrimah. Sonra ekrana yaklaştı. “*Yılmaz Bey’in tek bir kadın arkadaşı olduğunu sanmıyorum. Onun tüm hayatı işi!*” Arkadan ona tatlı bir şekilde gülümsemişti. “*Var mı?*”

Yılmaz hafif bir nefes aldı. “Yok!” dedi ciddi bir sesle.

“Dur, kızım!” Deniz biraz kızını azarlar gibi geri gitmesi konusunda uyardı. “Rahat bırak bizi.”

“Mihrimah Hanım haklı, abi. Sen Borandan ders al. İçimizde en yakışıklı olan o.”

“Onun da aşk konusunda çok şanslı olduğunu söyleyemem. Neyse, konuşuruz sonra. Öğlen buluşalım mı?”

“Abi! Önce cuma namazına gideceğim. Sonra bir cenazeye katılmam lazım. Saat üç gibi seninle büroda buluşsak?”

“Peki, tamam! Biz de gideceğiz zaten namaza. Oradan büroya geçeceğiz.”

“Bu arada, Mihrimah Hanım’a Melike’nin iyileşmeye başladığını da söyler misin? Kendine gelip birkaç kelime konuşmuş bugün!”

“Duyuyorum!” diye bağırdı Mihrimah arkadan. “Çok sevindim, Yılmaz. Onu görmeye giderken beni de götür.”

“Olur...”

Telefon kapanınca genç adam bir süre ekrana baktı. Mihrimah gibi hayat dolu bir kadın, neden kendisi gibi içi geçmiş bir adamla bu kadar uğraşıyordu ki? Evet, seks sırasında çok cömert, çok cesur ve istekli davranmıştı. Genç adama yaklaşımı içten ve paylaşımcıydı. Ancak dün sabah olanların dışında, kendisinden hoşlanmadığını defalarca yüzüne vurmamış mıydı?

Kumral saçlarını eliyle öylesine ittirdi. Zaten tutucu bir şekilde geriye taralı olan saçları havalanıp yine düzgün bir şekle bürünmüştü.

Bu kadın, kırık burunlu bir adamla sevişirken başka birisini mi hayal etmişti acaba?

Elinde olmadan onunla geçirdiği o özel dakikalar sürekli aklına geliyordu. Ağabey dediği bir adamın kızıyla, kardeşi gibi gördüğü bir başka adamın kız kardeşiyle değil sevişmek, eline dokunup gözlerine bakmak bile genç adamı rahatsız ederdi. Arkadaşlarına duyduğu saygı, aile bireylerine yan gözle bile bakılmasını engellerdi.

Fakat Mihrimah, her erkeğin direnebileceği bir kadın değildi ki!

Ne kadar da güzeldi! Ne kadar da hayat doluydu!

Kendisini güzel bir çiçeği koparmış gibi hissediyordu. Koparmış, koklamış, sonra da bir kenara koyuvermişti. Koyması gerekiyordu

çünkü sadece arkadaşlarının yakını olması değildi önemli olan. Melike örneğinde olduğu gibi çevresindeki herkes bir gün ölümle burun buruna gelebiliyordu. O yüzden erkekçe ihtiyaçları için birlikte olduğu kadınları dikkatli seçmeye çalışıyordu.

Bir kadınla asla ciddi bir ilişki kuramazdı.

Bir zamanlar güvendiği ve sevdiği kadından ciddi bir darbe yiyince, o tarz bir ilişkiye de kapalı olmuştu.

Şimdi Mihrimah'ı hatırladıkça ürperen kalbi, âdeta koşarak aklının huzuruna geliyor ama akli da bu ilişkinin olamayacağını ona mantıklı bir şekilde izah ediyordu.

Öğlen namazını cenaze töreninin yapılacağı camide kıldı. Dışarıda bir tane tabut vardı. Üzeri yeşil bir örtüyle örtülmüş, caminin gölgesinde musalla taşının üzerine konmuştu. Bir cenaze aracı da tabutu almak için bekliyordu. Cami çıkışı içerideki bazı cemaat üyeleri âdet olduğu üzere cenaze namazı kılmak için saf tuttu.

Yılmaz o safa katılmadı. Namazdan çıkınca bir kenara geçti. Safın en önündeki kır saçlı, uzun boylu adamı görebiliyordu. Cami imamı, orada bulunanlara merhumun adını söyleyip haklarını helal etmesini istedi. Ardından namazı kıldırdı. Sonra tabut araca kondu.

Mezarlığa giden çok kimse yoktu. Ölünün fazla seveni olmadığı aşikârdı. Genç adam da herkes gibi arabasıyla cenazeyi takip etmiş, gömüleceği yere yakın bir yerde park etmişti. Mezar yeri kazılmış, kürekler bırakılmıştı. Tabut içinden beyaz kefeniyle alınan çukura yerleştirildi. Bunu yapanlar genç, güçlü adamlardı. Görünüşe bakılırsa kır saçlı adamın emrinde çalışıyorlardı. Ölünün üzeri tahta ve hasırla örtüldü. Cami imamının okuduğu dualar eşliğinde birkaç dakikada üstü toprakla kaplanmıştı.

Ölünün az sayıda dostu, kır saçlı adama taziyelerini sunup uzaklaştı.

İşte, Yılmaz o anda taziye kuyruğunun en sonuna girmişti.

Kır saçlı adamla karşı karşıya gelince elini uzattı. "Başın sağ olsun, Cavit..." dedi ciddi bir sesle. Adam önce onun kim olduğunu anlamadan elini uzatmış, sonra donup kalmıştı. Eli o kadar sıkı tutulmuştu ki geri çekemedi. "Yeğenin için üzgün olduğumu söyleyip *Allah rahmet eylesin* demek..." Durakladı bir an. "...demek isterdim

ama maalesef, hiç öyle düşünmüyorum. Neco'nun her türlü rahmet-ten nasipsiz bir şekilde doğruca cehenneme gideceğine eminim."

Cavit'in gözleri kısıldı. Sonra kendisini topladı. "İkimizin de cehenneme gideceği gibi..." diye sert bir şekilde ekledi.

"Doğru..."

Adamın zeki olduğunu belli eden kahverengi gözleri doğruca genç adamın yüzüne bakıyordu. Eli hâlâ onun elinde sıkıca tutuluyordu. Korumalar bu garip olayı görmüş, yaklaşacak olmuşlardı. Cavit Fidan başını sallayıp onların gelmelerini engelledi. Kimsenin Yılmaz'la başa çıkamayacağını biliyordu.

"Niye buradasın, Yılmaz?" diye sordu.

"Sen niye buradasın?"

"Yeğenimi toprağa gömmek için."

"Sadece bu mu? Başka?"

"Niye soruyorsun?"

"Bir sıkıntı çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyorum. Kendi pislik yuvana ne zaman döneceksin?"

"Konuşmana dikkat et, evlat!"

"Ben ciddiylim, Cavit! Yeğenin Neco da tam bir pislikti ve hak ettiği şekilde öldü. Televizyonda izledim seni. Çete mete lafları ederek beni kandıramazsın. Polise güvendiğini söyleyerek karanlığa sığınmazsın. Ya geldiğin yere geri dönersin ya da bu olayın peşinde gideceğim diye kendi canından olursun."

Cavit bembeyaz oldu önce. Sonra öfkeden kızardı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Benim tehdit etmediğimi bilmen lazım. O zayıf insanlar içindir. Seni zamanında niye öldürmediğimi biliyorsun, değil mi?" Yılmaz'ın yüzü asıktı. Cavit'in de öyle... "Eğer o gece Nika seni öldürmemem için yalvarmasaydı, bugün Neco'yu öbür dünyada sen karşılardın."

"Fakat benim yerime onu öldürdün!" Sesi sert, bakışları nefret doluydu. "Kızımı..." Dudakları gerildi iyice. "Sevdiğin kadını..."

“Onu ben öldürmedim. Üstelik sevgimi hak etmeyen bir kadındı...” diye düzeltti Yılmaz. “Bu konuyu tartışacak değilim. O artık mazide kaldı.”

“Benim için değil.”

“Bunu anlayabilirim. Şimdi de senden istediğim, çok oyalanmadan Yunanistan’a dönmen. Aksi türlü senin canını yakar. Artık senin için yalvaracak bir kızın yok. Yeğenin de yalvaramayacak. Hayatının kalanını bu acılarla baş ederek geçirmek senin menfaatine olur.”

Elini geri çekti. Cavit’in dediklerini anlaması için bir iki saniye gözlerinin içine baktı.

“Sana tek bir sorum var.” Cavit dişlerinin arasından fısıldamıştı. Yılmaz sessizce durunca sorusunu sordu: “Bu sözlerinden yeğenimi senin öldürdüğünü anlıyorum. Peki, neden? Yaptığı küçük işlerden dolayı mı? Akreplerin böyle küçük adamlarla uğraşmadığını sanıyordum. Necdet, devlet için nasıl bir tehdit olabilir ki?”

Yılmaz önce cevap vermeyecek gibiydi. Sert gözleri adamın öfkeli gözlerine kilitlenmişti. Sonra katı bir sesle karşılık verdi: “Bilmeden Akrep yuvasını karıştırdı. Daha önce senin yaptığın ve şimdi yine yapmayı düşündüğün gibi.” Usulca ekledi: “Düşünme sakın!”

“Demek öyle!...” Bakışlarındaki öfke ve nefret çok barizdi. “Peki... Ben de bunu anlarım. İşini yaptığını düşünüyorsun ancak benim de sana son bir sözüm olacak. Birkaç gün içinde ülkeden ayrılacağım. Bir süre seni ve sevdiklerini rahat bırakacağım. Ancak inan bana, hiç beklemediğin bir anda, hiç beklemediğin bir şekilde ben de çok sevdiğin bir kişiyi senden koparıp alacağım. Senin de canın benim kadar yanacak.”

Susup dik bir şekilde bakmaya devam etti.

Yılmaz’ın gözleri kısıldı bir an. Yanak kasları sinirlendiğini belli edecek şekilde oynadı. Cavit’e biraz daha yaklaştı. Şimdi neredeyse göğüs göğse duruyorlardı.

“Biliyor musun?” dedi yavaşça. “Aslında ben de sana Yunanistan’ı bir daha göremeyeceğinin garantisini verebilirim. Yarın öğlen yeğenin yanına gömüleceğin iddiasında bulunabilirim.” Hafif bir nefes aldı. Sonra yalancı bir şekilde gülümsedi. “Neyse ki ben, sen ve yeğ-

"Beni adi bir katil değilim. Ayrıca beni üzebileceğin bir akrabam sevdiğim bir kişi de yok. Sen keyfine bak!"

Sonra dönüp oradan uzaklaştı. İki uzun korumanın arasından geçen ters bir şekilde bakmıştı. Yayıdığı elektrik, iki genç korumanın an için geri çekilmesine sebep oldu.

28. BÖLÜM NIKA VE İHANETİ

13 Temmuz Pazartesi / 09.10

Cavit Fidan'ın telefonu çaldığında, otel odasından çıkmaya hazırlanıyordu. Kapının önünde durakladı. Telefonunu ceketinin cebinden çıkardı. O da silah taşıyan çoğu adam gibi sığağa soğuga bakmadan ceket giymeyi alışkanlık edinmişti.

Ekrandaki numarayı tanımıyordu.

"Alo?" dedi sert bir sesle.

"Cavit Fidan'la mı konuşuyorum?" Karşıdan arayanın sesini de tanımıyordu. Tonuna bakılırsa orta yaşlarda bir adam gibiydi.

"Siz kimsiniz?" diye önce onun kendisini tanıttmasını istedi. Kaşları çatılmıştı.

"Sizinle birkaç dakika konuşmak isteyen birisi..." dedi adam karşıdan. "Yeğeniniz Necdet'i şahsen tanımazdım. Kendisiyle birkaç defa telefonda görüştük." Cavit sessizdi. "Başınız sağ olsun demek istedim," diye ekledi karşıdaki adam.

Cavit bir yandan da düşünüyordu. Kim sadece telefonla tanıdığı birisinin amcasını başsağlığı dilemek için arardı ki? Üstelik de kendi telefonundan...

"Numaramı nereden buldunuz?" diye sordu onun sözlerine alırdımadan. "Kimse bilmez."

"Benim için sorun olmadı." Adamın sesindeki düz ifade, aslında biraz gizemliydi.

"Yeğenim olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Aslında bir amcası olduğunu bilmiyordum. Danışmanım söyledi. Televizyonda konuşmanızı izlemiş. O malum çete çatışmasında yeğeninizin ölümü ve çıkan yangın çok dramatik bir şey. Çok üzüldüğünüze eminim."

"Adım ne demiştiniz?" Cavit bu konuşmayla hem daha çok ilgilenmiş hem de neler olduğunu anlamak istemişti.

"Söylememiştim... Şimdilik bilmenize gerek yok. Aramışken size bir iki de bilgi vermek isterim."

"Ne gibi?"

"Yeğeninizin ölümü ile ilgili..."

"Dinliyorum." Sesi sabırsız çıkmıştı.

"Cenaze defnedilirken yanınıza uzun boylu, karizmatik görünümlü bir adam geldi mi?"

Cavit hafif bir nefes aldı. Dönüp lüks otel odasındaki iki kişilik koltuğa oturdu. *"Kimden bahsediyorsunuz?"*

"Anladığınıza eminim. Onunla konuşmuşsunuz hatta. Adı Yılmaz Keydanlı. Kendisini size masum bir şekilde tanıtmış, başsağlığı dilemiş olabilir."

"Bununla niye ilgileniyorsunuz?"

"Aslında kendisi bir şekilde benim de önüme çıkan belalı adamlardan birisi. Ben devlet için çalışıyorum. Bu adam, son birkaç gündür işlerimizi engellemekle meşgul oldu. Bu gerçekten çok can sıkıcıydı."

*"Hâlâ ne demek istediğinizi anlayamadım? Acele ederseniz sevini-
rim. Yeğenimle ilgili veraset işlemlerini halletmem gerek. Avukatla bu-
luşacağım."*

"Sonra Yunanistan'a mı döneceksiniz?"

Cavit yine duraklamıştı. Bu adamın gerçekten de bazı bilgilere erişimi olmalıydı. Telefonunu herkes bilemezdi. Yunanistan'da yaşadığını televizyonda açıklamadığına emindi. Yılmaz ile mezarlıkta konuştuğunu da biliyordu.

"Bakın, beyefendi..." dedi sabırsız bir şekilde. "Bahsettiğiniz kişi, sizin sorunuz. Eğer devlet için çalışıyorsanız ve karşınızda Yılmaz Keydanlı varsa, onu tanıyan herkes bilir ki bu durumda siz bir devlet düşmanısınız. Yaptığınız işler ülke çıkarına terstir."

Bu sefer duraksama sırası karşı tarafa gelmişti. Kısa bir anın ardından karşıdaki adam konuştu: *"Yeğeninizi onun öldürdüğünü söylesem, yine de onun hakkında böyle mertçe düşünür müsünüz?"*

Cavit dişlerini sıktı. *"Yeğenim, önünü görmeyen aptalın tekiydi. Sonucunu düşünmeden davranışlar sergileyen egoist birisiydi. Bir gün karşısına kendisinden güçlü birisi çıkacağını bilmeliydi. Boyundan bü-*

yük işlere kalkışmamalıydı." Sesi iyice sinirliydi. Yeğeni hakkında öyle konuşsa da ölümüne canının çok sıkıldığı açıktı.

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Bakın..." Durdu bir saniye. "Bakın, *Sadullah Bey!*" Karşıdaki adamın sessizliğinden onun şaşırdığı hissetti. "Evet! Sizi biliyorum. Sizi tanıyorum. Milletvekilliği bağlantılarınızla ülkede ne kadar çete varsa, o Cemil Keskin denen adamı kurtarmak için organize ettiğinizi de biliyorum. Şaşırmınıza gerek yok. Yeğenim, sizin için bir iş yapacağından bahsetmişti. Eğer Akreplerin bu işte olduğunu bilseydim, kesinlikle ona engel olurdum. Ancak o öldüğünde bundan haberim oldu!"

"Akrepler mi?"

"Evet, Akrepler... Hiç duymadınız mı?"

"Duydum ama... Danışmanlarım, bir şehir efsanesi olduğunu söylediler."

"İnandınız mı?" Alaycı bir şekilde dudak büktü. "Devlet için çalışıyorsunuz ve hiç duymadınız mı? Çok saçma olsa da size hak veriyorum. Onları birkaç kişi hariç hiç kimse göremez, kimliklerini bilemez ancak yine de yanı başınızdadırlar."

Karşıdaki Sadullah isimli milletvekilinin yutkunduğuna emindi. "Yani... *Yılmaz Keydanlı... Bir Akrep mi?*"

Bu sefer Cavit güldü. Acı ama iğneleyici bir gülüştü. "Tabii ki öyle! Ne sandınız?"

"Nereden biliyorsun?"

"Çok yakından biliyorum. Size bir hikâye anlatayım mı vaktiniz varsa? Belki o zaman nereden bildiğimi anlarsınız."

"Dinliyorum..."

"Peki, öyle olsun. İyi dinleyin."

Cavit sakın bir sesle anlatmaya başladı. Koltuğuna yaslanmıştı. Fakat telefonu tutan parmakları cihazı kıracak gibi kilitlenmişti.

"Bundan otuz yıl önce çalışmak için Gürcistan'a gitmiştim. Kazancım yetmeyince, geçinebilmek için küçük uyuşturucu paketleri taşımaya başladım. Zamanla orada bir düzen kurdum. İşlerim ve çevrem yıllar içinde büyüdü. Gürcü mafyasına katıldım. Uyuşturucu, kadın ve küçük kız ticareti en büyük sermayemizdi. Bazı sapkınlar erkek çocuk bile tercih ediyordu. Sonradan benim bağlı olduğum grup, silah tica-

retine de girmek istedi. Ben istemiyordum ama parası iyiydi. Grubun üç liderinden birisiydim. Rusya'dan silah, tüfek hatta füze, roket, tank bile alabiliyorduk. En iyi müşterilerimiz de Ermenilerdi. Azerilere karşı kullanıyorlardı." O günleri hatırlayınca sustu.

Milletvekilinin ilgiyle dinlediği belliydi. "*Sonra?*" diye sordu ardından.

"Bir gün, ikisi Türk, birisi Azeri üç adam beni uyarmak için şehir dışındaki evime geldiler. Devletleri için çalıştıklarını söyleyip yasa dışı silah ticaretinden vazgeçmemizi kibarca istediler. Her şeyden haberleri vardı. Çok büyük bir teslimat yapacağımızdan da! Bize iki hafta zaman tanıdılar. Tam da teslimat süresi! O yıllarda biraz daha genç ve aynı Necdet gibi aptaldım. Onların kim olduğunu gerçekten bilmiyordum. Evimden gitmelerini istedim."

Hafif bir nefes aldı. Dışlerini sıktı.

"Gürcistan'daki ilk yıllarımda, üst rütbeli bir generalin karısından evlilik dışı bir kızım olmuştu. Adı Nika'ydı. Benimle ilgisini kimse bilmiyordu. Biraz büyüyünce Nika da gerçeği annesinden öğrendi. Tanıştık. İhtiyacı olduğunda hep yanında oldum. Okudu, kendisini geliştirdi. Başarılı bir balerin oldu. Yurt dışına gösterilere gider gelirdi. Üvey babasının mevkisi sayesinde, Gürcü istihbarat teşkilatına girdi. Gittiği ülkelerde gizli ajanlık yapıyordu. Bana da çok düşküncü. Onun sayesinde bazı baskınlardan haberim olurdu. O üç adamın ziyaretini duyunca ilgileneceğini söyledi. Gerekirse onları öldüreceğini biliyordum. Şehrin otellerinden birinde, sadece en gencini bulmuştu. Adı Yılmaz'dı, diğer ikisi yoktu."

"*Yılmaz Keydanlı mı?*" Milletvekili Sadullah'ın ilgiyle dinlediği belli olmuştu. "*Demek onunla önceden tanışıyordunuz?*"

"Evet... Nika onların kimliklerini netleştirmek için Yılmaz'la yakınlık kurdu. Çok güzel bir kızdı ve Yılmaz'ı kendisine âşık etti. Sanırım kendisi de ona âşık oldu. İki hafta sonra beni aradı. Çok endişeliydi. Teslimata benim gitmememi, Akrepler denen üst düzey bir suikastçı gurubunun baskın yapacağını söyledi. Yılmaz'ın telefondaki konuşmasını dinlemişti. Gerçekten de o gece diğer iki ortağım öldürüldü. Beraberindeki yirmi altı adam da onlarla birlikte öldü. İnanabiliyor musunuz? Sadece üç kişi tarafından!"

"*İnanırım!*" diye fısıldadı milletvekili. "*Burada da aynısı oldu. Daha da fazlası!*"

"Diğer ikisi ele geçirdikleri silahları imha ettiler. Depoda büyük bir yangın çıktı. Yılmaz ise tek başına evime geldi. İşi bitirmek istiyordu. Korumalarımın çoğu ölmüştü. Yılmaz beni de vuracaktı. Nika o anda eve geldi. Ona gerçek kimliğini, devlet için çalışan bir ajan olduğunu açıkladı. Beni öldürmemesi için yalvardı. Yılmaz bir an için etkilendi ve silahı beynimden çekti. Sonra..."

"*Ve kızın onu vurdu!*" diye mırıldandı milletvekili. Bir vatan haini olsa da zeki bir adamdı. "*Değil mi?*"

"Evet... Mecburdu. Nika, aşkı yerine beni seçti. Hemen oradan kaçmam gerektiğini, diğer ikisinin de yolda olduğunu söyledi. Ben eşyalarımı toparlarken korumaların, Yılmaz'ı yanan bir arabanın içinde uçurumdan aşağıya attıklarını öğrendim. Sanırım sağ kalan birkaç koruma, öncesinde onu feci darbetmişler. Ondan sonrasını bilmiyorum. Ta ki kaçtığım Yunanistan'da üç ay sonra yine karşıma çıkana kadar."

"*Seni öldürmeye çalışmadı mı?*"

"Durumun artık kişiselleştiğini ve bu sebeple beni öldürmeyeceğini söyledi. Tabii, yine karşısına çıkmazsam!"

"*Ya Nika?*"

"İki ay sonra evinde kendi tabancasıyla intihar etmiş olarak bulundu."

"*Yılmaz mı yaptı?*"

"Öldüğü gece evinin olduğu apartmana giren uzun bir adam görülmüş. Yılmaz olduğu kesin."

Kısa bir sessizlik oldu. "*Peki, sen... Kızının intikamını almayı hiç düşünmedin mi?*"

Cavit güldü. Acı, çaresiz bir gülüştü. "Düşünmediğim tek bir günüm olmadı."

"*Fırsat şimdi elinin altında işte!*"

"Sadullah Bey! Hâlâ durumu anlamadığınızı görüyorum. Belli ki kişisel işlerinize beni de karıştırmak istiyorsunuz. Yılmaz ve onun gibi olanlar, Akrepler, hayatta hiçbir şeyden korkmazlar. Tüm hayatları devlete adanmıştır. Sizden, benden daha zeki, daha ölümcüldürler. Siz bugün hayattaysanız, ben bugün hayattaysam inanın bana, bunun mutlaka bir sebebi vardır. Bir şekilde onlara hizmet ediyoruzdur."

"*Saçma! Kimse ölümsüz değildir.*"

"Bunu kurşunlarla vurulup, tekmelerle kemikleri kırılan, yanan bir arabada uçurumdan atılan Yılmaz için söylüyorsanız sadece gülerim. Gözümün içine bakıp beni uyaran o adam, eskisinden bile daha canlıydı."

"Yani?.."

"Yanisi şu! Belki bir gün onu öldürme fırsatı yakalarım. Belki bir gün intikamımı alırım. Fakat o gün, bugün değil. Bunu biliyorum. Size de tavsiyem, elinizi o adamdan ve yakın çevresinden çekin. Bakarsınız bir gün tek yeğeniniz Vedat da hayata gözlerini yummuş. Hatta... Bir bakmışsınız, sizin hayatınız bile sessiz bir mermiyle kesişivermiş..."

29. BÖLÜM HUYSUZ ÂŞIK

27 Temmuz Pazartesi / 17.55

Mihrimah kapıyı ardına kadar açtı. Kenara çekildi. Pırl pırl gözlerle bakıyordu.

“Sonunda geldiniz!” Karşısında Melike ve Yılmaz vardı. Hafif alaycı bir sesle mırıldandı: “Biz geleli yarım saat oldu. Hastaneden beraber çıkmadık mı?”

“Yılmaz beni sarsmamak için yavaş geldi!” dedi Melike.

Ona yakışan bir kot pantolon ve beyaz bir bluz giymişti. Mihrimah da ondan geri kalmazdı. Diz üstü, kırmızı bir etek ve beyaz bir bluz ile göz alıcıydı. Üstelik neşesini belli eden parlak gözleriyle o gün gerçekten çok güzeldi. Melike’den çok daha güzel!

“Peki! Haydi, gel de bak evine. Sanırım sürpriz olacak.” Onların ayakkabılarını çıkarıp içeri girmesini bekledi. Sonra kapıyı kapatıp arkalarından takip etti. Yılmaz da Melike’nin Silivri’deki evinin son hâlini ilk kez görüyordu.

“İnanamıyorum!” diye çığlık attı Melike. Hayranlıkla etrafını süzüyordu. Artık tamamen iyileşmişti. Aldığı fizik tedavi, yürümesini kolaylaştırmıştı. Dışarıdan bakılınca, bir ay önce ağır yaralanmış olduğu hiç belli olmuyordu.

“Beğendin mi?” Bunu soran Deniz Karadağ’dı. Melike’nin, evin her yerini mutlu bir çocuk edasıyla gezmesini beklemişti. “Sana yaşattığımız kötü olaydan dolayı bir özür ve teşekkür olarak kabul et.”

Melike kocaman açılmış güzel gözlerini Deniz’e çevirdi. “Ama... Ama bütün evi değiştirmişsiniz. Tüm eşyaları!.. Kapı pencere dâhil!”

Silivri’deki kanla kaplı, kırık eşyalarla dolu ev gitmiş; yerine yepyeni, daha modern bir daire gelmişti. Zemindeki eski, kahverengi parkeler koyu damarlı, beyaz laminant parkelerle değişince ev daha aydınlık olmuştu. Modern halılar evin her yerindeydi. Mobilyalar ultra modern, perdeler ıslıl ıslıl görünüyordu. Genç kadına ait özel eşyalara hiç doku-

nulmamıştı. Hatta ailesinden kalan el yapımı oyma sehpalara güzelce cilalanıp yerine konmuştu.

“Bizim şirketin çok iyi bir iç mimarla anlaşması var. Zeynep Hanım çok yeteneklidir. Bu evi baştan aşağıya o değiştirdi. Beğenmene sevindim.”

Genç kadın başını çevirdi. Yılmaz ve Mihrimah yan yana ayakta duruyorlardı. Yılmaz nispeten hafif gülümsese de Mihrimah âdeta sırtıyordu. Melike’yi hastaneden çıkarttıklarından beri hep bu anı düşünmüş, onun evin yeni hâlini nasıl karşılayacağını hayal etmişti. Düşündüğünden bile keyifli olmuştu. Evi dekore ederken o esmer güzeli iç mimar Zeynep hiç egosuz Mihrimah’ın fikirlerini de dinlemiş ve uygulamıştı. Sonuçta ortaya şahane bir ev çıkmıştı.

Koluyla Yılmaz’ı dürttü. “Bir gün ben de kendi evimi dekore etmek istiyorum!” dedi.

Genç adam şaşırmıştı. Bu ani açıklama kafasını karıştırdı. “Ee... İyi...” diyebildi sadece.

“Senin evi de elden geçirebiliriz. Müze gibi âdeta...”

“Ben memnunum!” diye homurdandı Yılmaz. Gözleri Melike ile Deniz’in sarılışındaydı. Genç kadın yaşadığı mutluluğu yakışıklı adama içtenlikle sarılarak belli etmişti. Sonra gelip Mihrimah’ın elini tuttu.

“Çok teşekkür ederim.”

“Ben bir şey yapmadım.” Genç kadın keyifle gülümsedi. “Sadece Zeynep Hanım’la bir iki fikir alışverişi yaptım. Kalanı babamla Yılmaz’ın fikriydi. Senin yaptığının yanında hiç sayılır.”

“Harikasınız hepiniz.” Bu sefer gidip Yılmaz’a sokuldu. Yanağına sıcak bir öpücük kondurdu.

İşte, bu Mihrimah’ın pek hoşuna gitmemişti.

Gözlerini kaçırıp o da modernleşmiş mutfaka doğru yürüdü. “Birer yorgunluk kahvesi içelim mi?” diye sordu. Aslında bir soru değildi. Burada çok vakit geçirdiği için artık neyin nerede olduğunu iyi biliyordu. Hastalarından fırsat buldukça ve hafta sonları gelmişti.

Kahveleri hazırlarken diğer üçlü rahat koltuklara oturmuş, sohbet ediyorlardı. Tabii, Mihrimah bazı ayrıntıları görmüştü. Yılmaz’ın Melike’yi oturturken kolundan tutmasını, arkasına yastık dayamasını göz ucuyla fark etmişti. Üstelik onun yanına oturmuştu!

Hayır! Kiskanmıyordu! Bu kırık burunlu çirkin adamın nesini kiskanacaktı?

Onun kahvesini önüne biraz sertçe bıraktı. Birkaç damla taşı. Yılmaz biraz şaşkınca gözlerine baktıysa da genç kadın aldırmandan diğer fincanları dağıtmaya devam etti. Kendisi de onun tam karşısındaki tekli koltuğa oturdu. Farkında olmadan Yılmaz'a ölümcül bir bakış attı.

Yılmaz ne olduğunu hiç anlamamıştı.

Melike'nin hastanede yattığı süre içinde Mihrimah ve Yılmaz zaman zaman bir araya gelmişlerdi. İkisi hastanede, birisi kendi evlerinin bahçesindeydi. Hastane her zaman kalabalıktı. Kendi evleri de öyle tabii. Hiç yalnız kalmamışlardı. Hiç özel konuşmamışlardı. Belki de Yılmaz bunu özellikle ayarlıyordu. Çünkü genç adam sanki onunla özel hiçbir şey yaşamamış gibi davranıyordu. Sadece seks konusunda öyle davranıyor değildi. Onunla çok tehlikeli günler geçirdiğini de unutmuş gibiydi.

Bir süre sonra Deniz saatine baktı. "Çocuklar! Kusura bakmazsanız benim gitmem lazım." Gözü Yılmaz'a kaydı. "Sen gece burada mı kalacaksın, Yılmaz?"

Genç adam başını iki yana salladı. "Hayır! Benim de sabah erkenden işim var. Birlikte bir yemek yedikten sonra döneceğim."

"Peki, o zaman Mihrimah'ı eve sen götürür müsün? Ben aksi yöne gideceğim de! Tekirdağ'a geçmem lazım, biliyorsun."

"Yarın değil miydi o?"

"Buraya kadar gelmişken gideyim bari. Gece otelde dinlenirim."

Yılmaz belli etmeden Mihrimah'a baktı. Genç kadın da gözlerini ona dikmişti. Sonra kavisli, güzel kaşları alayla kalktı.

"Sanırım bir süre gevezeliğimle baş başa kalacaksınız, Yılmaz Bey. Söz veriyorum, sadece ilk bir saat konuşacağım."

"Yol kırk dakika zaten!" diyen Melike genç kadının şakasını anlamamıştı. Tatlı bir şekilde itiraz etmişti. Mihrimah da onu kırmadan nazikçe cevap verdi:

"Bizim ev Üsküdar'da, tatlım... Epey yol var."

Deniz konuyu çok uzatmadı. "Neyse, olur mu, Yılmaz?"

"Tabii, abi. Bırakırım. Yemeğe kalmayacak mısın sen?"

"Hayır, size afiyet olsun."

Deniz'in toparlanması, veda edip ayrılması uzun sürmedi. O gittikten sonra Yılmaz telefonundaki uygulamadan bulduğu bir lokantadan yemek sipariş etti. Telefonu kapattığında iki kadının hararetli bir şekilde sohbet ettiklerini gördü. Pencereye gidip perdeyi hafifçe çekti ve etrafına bakındı.

Dışarıda anormal bir şey yoktu. Yine de elinde olmadan tedbirli davranıyordu. Cemil Keskin işi düzene girmeye başlamıştı. Hâlâ gizli bir yerde tutuluyordu. Milletvekili Sadullah da sıkışmış gibiydi. O da sıkı takip edildiği için şimdilik usluysa. Cemil Keskin kanun karşısında yargılanmaya başlayınca her şey daha da emniyetli olacaktı.

Aldığı bilgilere göre Cavit Fidan da Yunanistan'a, kendi çöplüğüne dönmüştü. Onun başına dert olmamasına sevinmişti doğrusu. Nika'ya verdiği sözü tutamamak kendisini üzerdi.

Kuryenin getirdiği yiyecekler hâlâ sıcaktı. Genç adam bir sürü karışık ızgara et sipariş etmişti. Yeni takılan klimanın serinliğinde, mutfakta yediler. Genellikle konuşanlar iki genç kadındı. Yılmaz sadece dinliyor, gerekmedikçe gevezeliklerine katılmıyordu.

Gece hızla ilerledi. Yemeğin üzerine birkaç bardak da çay içmişlerdi. Bu esnada Melike'nin yorgunluğu artık gözle görülür olmuştu. "Biz kalcılım artık!" dedi Yılmaz. Melike iyi görünmekle birlikte fiziksel eforu hâlâ zayıftı. "Sen de biraz dinlen artık. Olur mu?"

"Kalsaydınız biraz daha?" diye istekle ısrar etti Melike.

"Gerçekten yorgun görünüyorsun. Hasta ziyareti kısa olur. İşlerimi bitirince yine gelirim."

"Senin işin bitmez ki!" Genç kadın üzgünce dudak büzdü. Fakat Yılmaz'a söz geçiremeyeceğini biliyordu. "Peki ama en kısa zamanda yine gel, olur mu?"

"Söz..."

"Sen de gel, Mihrimah. Seninle olmak gerçekten çok keyifli." İçtenliği gözlerine yansımıştı.

"Gelirim!" dedi genç kadın. O da Melike hakkında aynı şeyi düşünüyordu. "Biraz iyileş, İstanbul'a da beklerim. Birlikte çok güzel gezip eğleniriz."

"Ne güzel olur!" Gözleri parlamıştı. "Raporum iki hafta daha devam ediyor. Bu arada gelirim inşallah!"

Mihrimah oradan ayrılmadan önce etrafı topladı. Melike'ye iş bırakmak istemiyordu. Çay bardaklarını eliyle yıkayıvermişti. Hazır olunca Yılmaz da ayağa kalktı. Kapıda Melike'yi yatağından öptü.

"Çabuk iyileş!" dedi bir ağabey gibi. "Kendini çok yorma ve sadece dinlenmene bak. İhtiyacın olan şeyleri telefon uygulamalarından iste. Ayrıca kapını güçlendirdik. Arkadakini görmeden kapıyı asla açma. Tamam mı?"

Melike uslu bir çocuk gibi başını salladı. "Tamam! Yine gelmeyi unutma bak!"

Oradan ayrıldıktan sonra bir süre araç içinde hiç konuşmadan ilerlediler. Arabanın içinde kısık sesle Türkçe müzikler çalıyordu.

"Aslında bu gece onun yanında kalabilirdin!" diye umursamaz bir sesle konuştu Mihrimah.

Düşüncelere dalmış gibi duran Yılmaz kaşlarını kaldırdı. "Anladım?"

"Yani gece Melike ile kalabilirdin. Onun yatağında! Ben kendim eve giderdim. Bir taksi tutardım."

"Saçmalama, Doktor Hanım!" Karanlıkta daha koyu duran ela gözleri Mihrimah'a çevrildi. "Dünyanın yolu. Hem babana seni eve bırakacağıma dair söz verdim."

"Saçmalamıyorum ve ciddiyim. Bu gece onun yanında kalsaydın çok mutlu olacaktı. Belli ki sana karşı güzel duyguları var."

Yılmaz hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Senin aksine mi?"

"Daha evvel de söyledim. Artık senden hoşlanmıyor falan değilim." Mihrimah oturduğu koltukta öne kaykılıp ayaklarını aracın göğsüne uzattı. Kısa, ince eteği yer çekimin etkisiyle aşağıya doğru sıyrıldı. Ayakkabılarını çıkarmıştı. Çıplak ayakları cama değiyordu neredeyse. Hatta parmak uçlarını çocuk gibi cama dokundurdu. "Hoşlanmadığım bir adamla sevişebilir miydim sence?"

Yılmaz'ın gözleri elinde olmadan genç kadının güzel bacaklarına kaydı. Bunu bilerek mi yapıyordu? Sıkıntıyla yine yola döndü. "Bulduğumuz ortamda bazı şeyler atlanabilirdi! Mantığımızı kaybettiğimiz kesin."

Mihrimah neşeyle güldü. “*Sen o sabah olanlar elimde değildi mi demek istiyorsun? Ufaklığı okşarken çok mu zorladım seni? Gerçi hiç ufak kalamadı! Her seferinde çok istekliydi.*”

Yılmaz, onun rahatlığı karşısında irkilmişti. Gözlerini ona çevirdi. İnce etek neredeyse kalçalarına kadar sıyrılmıştı. O kadar seksi bir görünüşü vardı ki genç adam yutkundü. Bluzu da oldukça kapalı olmasına rağmen dik göğüslerini fazlasıyla belli ediyordu.

“Senin gibi bir kadına hangi erkek direnebilir ki?” Âdeta homurdanmıştı.

Mihrimah bu sefer tatlı bir kahkaha attı. “Suçlu ben mi oldum şimdi? Oramı buramı öpüp, seksi vücudunu gösterip aklımı başımdan alan sensin! Ne kadar masum bir kadındım hâlbuki ben! Sen de sevişmeyi düşüneceğim en son adamdın. Kötü oldu! Evlenmeyi düşündüğüm sıkıcı kocama hiçbir şey bırakmadın!”

Genç adam yine irkildi ama Mihrimah önüne baktığı için bunu fark etmedi.

“Hayatında bir adam mı var?”

Bu soru ile Mihrimah, gözlerini onun sert hatlı yüzüne çevirdi. “Olsa?”

“Ciddi bir soru sordum ben!”

“Niye? Düğünümüze alacağın hediye mi planlayacaksın?”

“Şu bacaklarını indirir misin? Birisi görecektir şimdi?” Yılmaz o bacakların etkisiyle yola dikkatini veremiyordu.

Mihrimah yine güldü. “Kim görecektir dışarıdan ya? Gecenin onu olmuş. Otoyol sakın! Aracın içi de kapkaranlık! Senden başkası göremez. Sen de görmek istemiyorsan bakma!”

Genç adam dişlerini sıktı. Mihrimah bir bacağı hafifçe kıvrınca etek iyice sıyrıldı. Altra kısmen görünen süslü, kırmızı iç çamaşırı beyaz bacaklarını daha da seksi hâle getirmişti.

“Seninle seviştikten sonra nedense böyle seksi iç çamaşırlardan hoşlanırdım!” dedi genç kadın. Onun baktığını görmüştü. “Beğendin mi? Yeni aldım.”

“Ben bir şey görmüyorum!” diye yine sıkıntıyla homurdandı Yılmaz. Niyeti bakmadığını ispatlamaktı.

Bu sözler, genç kadına onu banyoda çıplak gördüğü o ilk anı hatırlatmıştı. O aralıktan fazla bir şey göremediğini söylediğinde, genç adam kapıyı ardına kadar açmıştı. Bir heykel kadar güzel olan vücudunu gözlerinin önüne serbestçe bırakmıştı.

“Vay! Benim taktik, ha? Sen de mi fazlasını görmek istiyorsun?”

“Taktik falan değil. Bir şey görmüyorum ve görmek de istemiyorum.”

“Emin misin?” Eliyle eteği yavaşça sıyrırken bacaklarını hafifçe araladı. Şimdi iç çamaşırı ve altındaki çekici kabarıklık iyice görünüyordu. “Tabii, ben senin kadar cesur olamam!” dedi küçük bir yönlendirmeyle. “Altındakine dokunmak istersen elini çamaşırın içine sokmak zorundasın.”

Yılmaz derin bir nefes aldı. Sonra gözleri önce onun gözlerine; ardından kırmızı, seksi iç çamaşırına kaydı. Kumaşın zorlukla gizlediği kısmın her milimini çok iyi hatırlıyordu. Hatırlamak istemediği çok an olmuştu. Fakat Mihrimah kolay unutulacak, ezberden çıkarılacak bir kadın değildi. Onun kendisiyle neden böyle oynadığını anlamasa da neticede bir erkekti.

Onun sıkıntıyla duraklaması üzerine Mihrimah omuz silkti. “Sen bilirsin, aşkım! Şansını kaybettin!” Eteğini hafifçe çekiştirdi. Şimdi iç çamaşırı gizlenmişti ama bacakları hâlâ meydandaydı. “Müziğin sesini açabilir misin biraz?”

Yılmaz direksiyon kumandasından müziğin kısık sesini biraz daha açtı. Ajda Pekkan’ın güzel sesi aracın içini doldurdu. O şarkı bitince Barış Manço çalmaya başladı. Bir süre böyle müzik dinleyerek yol aldılar.

“Bizden sonra göreve gittin mi hiç?” diye sordu Mihrimah. Genç adam onaylarcasına başını eğdi. “Kaç tane?”

“Üç...”

Genç kadın gözlerini irileştirdi. “Üç mü? Aman Allah’ım! Biz büyük bir tehlikeden kurtulalı daha yirmi gün bile olmadı! Hani çok sık gitmiyordunuz?”

“Öyle gerekti!”

Mihrimah’ın yüzü düşmüştü. Endişeli bakışları, adamın atletik vücudunda hızla gezindi. Yaralanmış mıydı acaba? Şu lanet ceket yüzünden hiçbir şey görünmüyordu. Melike’nin evinde ceketini çıkarmıştı gerçi ama yine de gömleğinin altını görecektir röntgen gözleri yoktu.

"Peki... Peki, bir sıkıntı oldu mu?" diye mırıldandı. Sanki öylesine soruyormuş gibi davranıyordu.

"Ne gibi?"

"Yani... Başarısızlık falan..."

"Hayır... Görevler başarılıydı."

"Sende bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

"Yahu ne gıcık adamsın! Niye aynı sözleri tekrarlayıp duruyorsun? Yaralanıp yaralanmadığını soruyorum elbette!"

"İyiym ben!"

Mihrimah bu dolaylı sözlerle irkildi. Kesin bir cevap değildi ona göre. Ayaklarını aracın göğsünden indirip ona döndü. "Yani yaralandın!" diyerek âdeta homurdandı. Tüm yüreği sızlamıştı. "Nerenden?"

"Önemsiz bir şey!"

"Doktor olan benim. Nerenden?"

"Omzumda hafif bir sıyrık! Kapandı bile yeri!"

Mihrimah sırtını koltuğa yapıştırmadan önce öfkeyle söylendi. "Aferin sana!" Gözlerini yola dikmişti. Dişlerini sıkıtuğunun farkında bile değildi. Kollarını bir çocuk gibi göğsünde kavuşturdu. "Babam, abim yetmiyormuş gibi... Bir de sen!" diye söylendi. Ağzından çıkan bu cümleye kendisi bile şaşırmıştı aslında.

"Anlamadım?" diye sordu Yılmaz. Kaşlarını çatmıştı.

"Hiç!"

"Öfkелisin sanki?"

"Öfkeli değilim. Sadece... Sadece..." Devam edemedi. Ne olduğunu kendisi de tam bilmiyordu. Otomatığe takmış gibi hızlı hızlı konuşmaya başladı: "Neyse boş ver! Senin işin bu tabii. Kazara seviştığımız için sana ekstra bir değer verdiğimi kabul ediyorum. Tıpkı Melike'nin sana hissettiği gibi, benim de gözümde diğer erkeklerden farklısın. Yani... Çok da farklı değil... Ama... Birazcık farklı işte! Seni bir gün ceset torbasında görürsem üzülürüm elbette. Sen Melike'yi sevmediğin hâlde onun için nasıl üzüldün, nasıl endişe duydun, benim ki de aynı öyle işte! Sanırım yani!"

Yılmaz hafif bir nefes aldı.

"Anladım! Galiba benim için hissettiklerinin özel bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorsun."

"Evet, evet, aynen öyle. Çok özel değil. Hayatımı kurtardın. Sevişmeseydik bile üzerimde büyük hakkın var. Beni koruyup kolladın ve doğal olarak ben de senin üzerinde biraz farkındalık oluşturdum."

Yılmaz hafifçe güldü. "Farkındalık?" Kalın kaşları kalkmıştı. "Öyle mi?"

"Öyle! Neyse! İyi olmana sevindim." Yeniden ve hızla neşeli hâline bürünmüştü. "Peki, sen kaç kişiyi öldürdün bakalım? Bu yetersiz gülüşünle yerinde donup öldürdüklerini saymazsak!"

Yılmaz onun alaycı sorusunu duymazdan geldi. Cevap vermemişti.

"Hım! Peki, daha kolay bir soru sorayım." Mihrimah şimdi dikkatle onun gözlerine bakıyordu. "Benden sonra hayatında kaç kadın oldu peki?"

Yılmaz'ın iri vücudu koltuğunda hafifçe kıpırdandı. Yan gözle ona baktı. "Sen gerçekten yol boyu böyle konuşacak mısın?"

Genç kadın omuz silkti. "Ne yapalım? Daha eğlenceli bir şey yapabilirdik ama sen istemedin!" Ereğini hafifçe çekti. Altındaki iç çamaşırı yine önemli ölçüde ortaya çıkmıştı. "Gerçekten kırmızı çamaşırımı beğenmedin mi?"

"Güzel..."

"Ama bakmadın bile!"

"Kaza yapmamızı mı istiyorsun?"

"Sütyenim de kırmızı ve dantelli..."

"Merakımı uyandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Elbette öyle!" diye itiraf etti Mihrimah. "Beni hiç özlemedin mi?" Genç kadının kaşları hafifçe kalktı. Mavi gözleri keyifli bir ışıltıyla doluydu. "Benimle yine sevişmeyi hiç hayal etmedin mi?"

Yılmaz sessizdi. Birkaç saniye sonra soruyu cevapladı: "Diyelim ki ettim! Ne olacak?"

Mihrimah'ın uzun kirpikleri kırptı. "Belki hayalini gerçekleştirmene izin verirdim! Hoşuma giden bir şey için nazlanacak değilim."

Genç adam derin bir nefes aldı. "İnanamıyorum sana!"

"Doğrusu ben de inanamıyorum ama durum bu işte! Sanırım seks yapmayı gerçekten seviyorum. Seninle olmazsa, başka birisiyle şansımı deneyebilirim bence. Öyle değil mi?"

Yılmaz kaşlarını çatıp ona baktı. "Mihrimah! Saçmalama!" dedi azarlar gibi.

"Anlamadım? Niye?"

"Sırf seks için tanımadığın birisiyle sevişmek çok saçma!" Sesi kızgındı sanki.

"Tanışırız, canım. Ne olacak? Seni de tanı mıyordum!" Sesi o kadar tatlıydı ki sözlerinde ciddiymiş izlenimi bırakıyordu.

"Tamam! Sus artık!" dedi Yılmaz kızarak. Farkında olmadan gaza bastı. "Ne yaparsan yap!"

"Kızdın mı?"

"Hayır!"

"Umurunda değil yani?"

"Kocaman kadınsın!" Fakat ona dönen ela gözleri sertliklerinden kurtulmuş, kızgın ısıltılarla yanıyordu. "Ne yapıp ne yapamayacağını sana söyleyemem! Fakat yapmasan daha iyi!"

"Anlamadım? O niye?"

"Özel bir şeyi sıradanlaştırma!"

Genç kadın sevimli bir kahkaha attı. "Yahu! Olay senin için hiç özel değil! Benim için çok özel bu durum. Yani senin bir sürü sevgilin olmuş. Ben dâhil! Bir saat sonra senin için hepimiz sıradan bir kadın olup hayatından çıkıveriyoruz. Kadınların kaderi bu sanırım."

"Sen..." Boğazını temizledi. Dişleri sıkılıydı. "Sen sıradan değilsin!"

"Aman, çok belli!" Başını çevirdi. "Bana dokunmak bile istemiyorsun." Belli etmese de üzölmüştü. Elinde değildi. Aldırmamaya çalıştı. Böyle olacağını biliyordu. Ne Yılmaz onun dengiydi ne de o Yılmaz'ın dengi...

Yolun kenarında akan manzarayı izlemeye başladı. Zaman zaman yerleşim yerleri görölüyordu. Dakikalar geçtikçe yerleşim yerleri sıklaştı. Binalar, galeriler, lokantalar, alışveriş merkezleri görölmeye başlamıştı.

Müziğin eşliğinde İstanbul'a girdiler. Yılmaz onu en yakın olabilecek yoldan götürüyordu. İkisi de sessizdi. İkisi de kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Yılmaz gözünü yoldan ve gecenin o saatine rağmen yoğun olan trafikten ayırmıyordu. Yüzü asıktı. Direksiyonu iki elle tutmuş olması, öfkelerini belli ediyordu.

Neden öfkeli olduğu ise gerçek bir sırdı!

30. BÖLÜM MASMAVİ

27 Temmuz Pazartesi / 22.55

Üsküdar'a varıncaya kadar hiç konuşmadılar. Sonunda hedeflerine varmışlardı. Evin bahçe girişindeki çelik kapının önüne geldiklerinde Mihrimah ona döndü. Eli kapının koluna gitmişti.

"Burada inirim ben. Getirdiğin için teşekkür ederim."

"Boran evde mi?"

"Hayır! Alanya'da o. Yeni otelin işleriyle uğraşıyor."

"O zaman ben de eve geleceğim!" dedi Yılmaz düz bir sesle. "Kıyıda köşede bir serseri olabilir."

"Burada serseri ne arasın? Hem kara kuşak olduğumu sana hatırlatırım. Kendimi korurum. Zaten her zaman tek başıma geliyorum."

"Ama arabanla! Ben de içeriye girip kontrol edeceğim."

"Ne gıcıksın ya..." Çantasından çıkardığı kumanda ile çelik kapıyı açtı. Kapı açılırken söylenmeye devam ediyordu. "Her yeri korumalı olan bir ev burası! Kale gibi! Ne olacak ki!"

Yılmaz sessizdi. Onu dinlemiyordu âdeta. Kapı açılınca cipi içeriye sürdü. Binanın çevre ışıkları gece olunca otomatik yanmıştı. Hareket sensörleri de onları takip ediyor, ilerledikçe ışıklar yanıp sönüyordu.

Araba kapının önünde durdu. Mihrimah hemen kapıyı açıp aşağıya indi. Çantasını elinde tutuyordu. "Teşekkür ederim getirdiğin için!" dedi genç adama bakarak. Girişteki ışık altında o kadar güzel görünüyordu ki Yılmaz bundan rahatsız oldu.

"Kapıyı aç önce!"

Genç kadın onun huysuz olduğunu fark etmişti. Neyse! Hiç değilse kendi canı kadar onun da canı sıkılmıştı. Başka erkekle bir ilişki kurma düşüncesinin genç adamı kızdırması, kadınca bir haz almasına sebep olmuştu.

Kapıya gidip şifreye bastı. Parmak izi kısmına parmağını dokundurdu. Kapı kolayca açıldı. Onu ittirdi. Geri dönüp yine Yılmaz'a baktı.

"Teşekkür edebilir miyim artık?" dedi hafif bir alayla.

Genç adam onun neredeyse dibindeydi. Çok yaklaşmıştı. Yanından geçip içeri girdi.

"Sonra edersin..."

Evin girişinde de sensörlü bir lamba olduğu için ön taraf hemen aydınlanmıştı. Genç adam iç lambayı yakıp keskin bakışlı gözlerini evin içinde gezindi. Sonra genç kadına döndü. Mihrimah da çantasını bir kenara bırakmış, merakla onu izliyordu.

Bakıştılar birkaç saniye. Birbirlerine çok yakındılar.

Mihrimah kaşlarını kaldırdı. "Ee?" Onun niye öyle baktığını anlamamıştı. "Emniyette miyim?"

Genç adam onun güzel, alaycı gözlerini çatık kaşlarla süzüyordu. Sonra aniden uzandı. İncecik belinden yakaladı ve biraz sertçe kendi vücuduna çekti. Mihrimah neredeyse bir çığlık atacaktı. Elleri adamın kalın kollarını tutarken beli hafifçe bükülmüş, vücudu ona yaslanmıştı.

"Galiba... Değilim!" dedi tatlı bir sızlanmayla.

"Sus biraz!"

"Belim kırılırsa babama ne diyeceksin?"

Yılmaz belindeki bir elini sırtına kaydırırken diğer elini de kalçasına götürdü. Kocaman avucu, genç kadının yuvarlak kalçasını güçlü bir şekilde tuttu. "Bir şey bulurum..."

"Sinirli misin sen?" Neredeyse burun burunaydılar. Genç adamın temiz nefesi öfkesini belli ediyordu.

"Hiçbir şey yapmadan beni kızdırıyorsun!"

"Ama ben bir şey yapmadım ki!" diye safça itiraz etti Mihrimah.

"Evet! Ben de öyle söyledim!"

İkisinin de bakışları birbirlerinin dudaklarına takılmıştı.

Ve kaçınılmaz bir şekilde Yılmaz, onun dudaklarını sertçe kendi dudaklarının arasına hapsetti.

En azından başında öyleydi. Ancak genç kadının lezzetli dudakları tüm dolgunluğuyla ona karşılık verince, saniyeler içinde öpüşü yumuşadı. Aldığı gibi verir oldu.

Mihrimah garip hislerle doluydu. Yeni keşfettiği seksi seviyordu fakat öpüşme işi eskiden beri kendisine itici gelirdi. Hiç favorisi değildi. Buna rağmen neden bu adamı öperken her yeri titriyor, eli ayağı kesi-liyordu? O dudaklar ne kadar usta olursa olsun, iş kendi duygularında gizli olmalıydı.

Ona iyice sokulduğunun farkında değildi. Ceketinin üstünden tut-muş olduğu sert kolları bıraktı. Elleri yumuşakça boynuna dolandı. Göğüsleri âdeta eziliyordu ama bu çok zevkliydi. Diline dokunan dili hissettiğinde elinde olmadan inledi. Kalçasını okşayan el ise bazı güzel hatıraları canlandırmıştı.

Yılmaz onu öpmeyi bırakınca arzudan bulanmış bakışları ile öyle-sine kaldı. Dudakları ayrıldığı için hiç memnun değildi. Fazlasını is-tiyordu. Daha fazlasını istediğini belli etmişti zaten ama genç adamın yüzüne karşı yine söyleyemezdi. Arabanın içinde zaten yeterince arsız-lık yapmıştı.

Fakat ufak bir olta atmasında sakınca yoktu.

“Babam evde değil...” diye fısıldadı. “Abim de evde değil... İster-sen gece burada kalabilirsin.” Yılmaz sessizce o güzelliği süzüyordu. “Yani...” diye devam etti genç kadın. “Bugün epeyce yorul-dun. O ka-dar yolu geri dönmene gerek yok. Bir sürü odamız var.”

“Biliyorum...” Yılmaz ne onun kalçasını serbest bırakmıştı ne de narin kemikli sırtını. Gözleri, dolgun ve hırpalanmış dudaklarından masmavi gözlerine kaydı. Saniiyeler boyunca o gözlere baktı. “Böyle bakmaya devam edersen... Kalacağım sanırım.”

“Nasıl bakıyorum ki?” Parmak uçları genç adamın ensesindeki gür saçları okşuyordu. Kalın teller tertemizdi.

“Masmavi...”

Genç kadın tatlı bir şekilde gülümsedi. “Ama renkleri öyle! Ne ya-pabilirim?”

“Senin yüzünden tüm dengem bozuldu.”

“Komiksin! Bir doksan boyundaki adamın dengesini nasıl bozabi-lirim?”

“Anlamış değilim. Gözlerin gerçekten çok güzel ama tek sebep bu olamaz!”

"Tabii ki! Daha güzel yerlerim var benim..." Kaşlarını hafifçe kaldırdı. Karşı koyulamayacak kadar sevimliydi. "Göğüslerimi de çok beğenmiştin sanki!"

"Evet..." Avucu yuvarlacık kalçalarında gezinirken biraz aşağıya kaydı. İnce kumaş, kalçasının tüm güzel kavisini hissetmesini sağlıyordu. "Ve bu güzel kalçaların da var." İri eli yazlık, kısa eteğinin altına kolayca sızdı.

"Kalçalarım güzel mi?"

"Kesinlikle..." Ve oradan da iç çamaşırının içine girmişti. Artık teni avucunun altında gergince duruyordu. Usul usul okşarken gözlerine bakarak mırıldandı: "Diri... Pürüzsüz... Okşanılası..."

Mihrimah dudağının kenarını ısırdı. Kalbi deli gibi atıyordu. "Fazla... Ayrıntıya girme istersen..." diye fısıldadı. Biraz utanmıştı ama çıplak kalçasındaki güzel baskı da hatırladığı kadar hoştu. İçi zaten kıpır kıpırken şimdi her yeri ürpermeye başlamıştı. Bu adam nasıl okşayacağını çok iyi biliyordu. Demek bütün kadınlar bu elmacık kemikli, asık suratlı, kırık burunlu adamı bu yüzden çekici buluyorlardı!

Yalan söyleme! O seni hiç okşamadan önce de sen onu ilgi çekici bulmuştun! Çirkin diyerek kendini kandırıyorsun.

Yüreğinin kendisine söyledikleriyle ilgilenmemeye çalıştı. Böyle bir adamı ilgi çekici bulması zaten zor değildi ki! Babasından, ağabeyinden çok farklıydı. Onun çevresine yaydığı elektrik neredeyse elle tutulur bir şeydi.

Yok! Delirdiği kesindi.

"Ve... Buran da güzel!" diye mırıldandı Yılmaz. Eli eteğinin içinde hareket edip öne kaydı. Pozisyonlarının müsaade ettiği kadarıyla önden iç çamaşırının içine süzüldü.

Mihrimah nefesini tutmuştu. Bacakları hafifçe aralandı.

"Demek sonunda keşfetmeye karar verdin?" diye fısıldadı.

Yılmaz cevap vermedi. Soruya cevabını parmaklarıyla iletti. Minik bir baskıyla teninin üzerinde gezinirken Mihrimah iyice gerilmişti. İstekle nemlenmiş diri kıvrımlar, genç kadının içinde bulunduğu heyecanlı durumu çok iyi belli ediyordu.

"Bana gitmemi söyle!" diye fısıldadı Yılmaz. Sesinden onun da yaptığından etkilendiği belli oluyordu.

“Ben... Ben bu hâldeyken mi?” diye inlercesine konuştu genç kadın. O el aklını başından almıştı.

“Büyük hata yapıyoruz.” Şimdi dudakları boynunun kenarına inmişti. Bu, Mihrimah için vurucu darbeydi.

“Beni bu hâlde bırakmana izin mi vereyim?” Dudakların etkisi ve istekli parmakların zevkli baskısıyla bir an sustu. Sonra hafif bir nefes aldı. “İnan bana, o kadar gücüm yok. Git diyemem! Kalmak istersen her şeyimle seninim. Söz yok! Bağlanmak yok! Sadece seks! Tam da senin istediğin gibi...”

31. BÖLÜM

ELVEDA ZAMANI

28 Temmuz Salı / 06.05

Mihrimah uyandığında henüz çok erkendi. Gözleri yavaşça aralanmıştı. Sonra çarşafa sarılmış çıplak bedeniyle kıpırdandı. Yattığı yerde sırtüstü döndü. Yatağın ayak ucunda duran Yılmaz'ı görünce, ona doğru mahmur bir şekilde gülümsedi.

“Uyandın mı?” diye sordu genç adama. Hafifçe gerinirken gerin göğüsleri çarşaftan kurtuldu. Fakat aldırmadı. Nasılsa görmediği bir şey değildi. Bir kolu başının üstünde kaldı. Pırıltılı gözlerle bakıyordu. Doymuş, keyifli, mutlu ve hatta neredeyse... Âşık!

Yılmaz sessizdi. Genç kadını dakikalardır izlediğini belli etmedi. Ela gözleri ciddi bir şekilde bakıyordu. Gözleri, güzel yüzüne kilitlenmişti. Duş aldığı belliydi. Giyinmişti ve gidecekmiş gibi görünüyordu.

“Gidiyor musun yoksa?” diye sordu Mihrimah. “Başını çevirip duvar saatine baktı. “Ama daha çok erken!”

“Birkaç hazırlık yapmam lazım.”

“Hım.” Yatakta doğrulup sırtını yastığa dayadı. Şimdi beline kadar çıplaktı. Çarşaf bacaklarına dolanmış bir hâldeydi. Zarif ellerini kucağında birleştirdi. “Göreve mi gideceksin yine?”

“Evet...” Elinde olmadan gözleri genç kadının ince vücuduna kaydı.

“Dönüş ne zaman?”

“Pek bilmiyorum.”

Mihrimah iç çekti. “Beni aramazsın, değil mi?” Sesinde belirsiz bir istek vardı. “Yani telefonla!”

“Hayır...”

“Tabii ki hayır!” Gülümsedi alaycı bir dudak bükmeyle. “Bağlanmak yok, biliyorum. Öylesine sordum.” Üzüldüğünü belli etmemek için alnına düşmüş dağınık saçlarını eliyle geriye ittirdi. “Yine de aramak istersen, yeni telefonuma senin adını ‘Kırık Kale’ diye kaydettim. Bilmek istersin belki. Kırık burnundan dolayı... Kale de sana duyduğum güvenden dolayı. Benim de yalnızlık kalem sensin. Kimse sen olduğunu anlamaz.” Meydan okuyan bir göz süzüşle bakıyordu.

Yılmaz bakışlarını onun gülümseyen güzel dudaklarından kaçırdı. Fakat aşağıda net bir şekilde görünen beyaz göğüsleri sanki daha tehlikeliydi.

“Gördükleri anda anlarlar!”

“İmkânsız! Nerden bilecekler? Sen ara beni!”

“Aramayacağım...” dedi genç adam inatçı bir şekilde.

“Peki ama neden? *Hayırlı cumalar* dersin hiç değilse!”

“Biraz ciddi olabilir misin, Mihrimah!” Onun gülümseyen gözleri ne kadar da tehlikeliydi! Yılmaz böyle hayat dolu bir kadına alışık değildi. “Telefonumda senin numaran bulunsun istemiyorum. Bir sürü düşmanım var benim.” Sesi hafif öfkeli çıkıyordu.

“Saçma! Benimle ne ilgisi var?”

“Sana daha evvel de söyledim. Yaptığım iş çok riskli ve bana yakın olan herkes riskle karşı karşıyadır. Bizim gibi insanlar yalnız yaşar ve yalnız ölür. Değer verdiğimiz insanların hayatını tehlikeye atamayız.”

“Ben, içinde senin olduğun tehlikeden korkmuyorum. Seninle olmayı seviyorum.”

Yılmaz bu içten sözler karşısında bir şey diyemedi. Ellerini pantolonunun cebine sokmuştu. Bunu yapmasa gidip ona sarılacak, dudaklarından öperken her yerini okşamaya kalkışacaktı. Ve bu kadın neden üstünü örtmeyip kendisine eziyet ediyordu? Ondan uzak durmak için harcadığı çaba genç adamı şimdiden yormuştu.

“Ben sevmiyorum!”

“Peki...” dedi genç kadın. “Telefon etme! Ama geri döndüğünde görüşecek miyiz? Yani birbirimize değer vermeden de görüşebiliriz,

değil mi? İş yerime uğrarsan seni muayene de ederim. Özel doktorun olabilirim..." Sesi yine şakacıydı ama sözlerinde içten içe bir gerçeklik payı vardı. "Ücret almam..."

"Gerçekten durumun ciddiyetini anladığını sanmıyorum."

"Aslında anlıyorum ve sana birkaç seçenek sunuyorum be adam!" Gülümsemesi silindi. "Kabul etmelisin ki aramızdaki zıtlıklara, anlaşmazlıklara rağmen yatakta iyiyiz. İlişkimizi bu şekilde sürdürmemizde ne zarar var ki? Beni beğenmiyor musun? Sen de benim kadar zevk almıyor musun yoksa?"

"Mihrimah..." Genç adam ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Yerinde huzursuzca kıpırdandı.

Genç kadın onun sıkıntısına aldırmadı. "Senden, huysuzluktan hâlâ pek hoşlanmıyorum ama garip bir şekilde kollarında mutluyum. Kendimi güvende hissediyorum. Seviştikten sonra sana sarılıp yüzümü omzuna yaslamak ve yaralarını okşarken uyuklamak hoşuma gidiyor. O anlarda senin kırık burunlu bir ruhsuz olduğunu unutuyorum. Hedefimin sadece seks olduğunu söylemek isterdim elbette ama durum o kadar basit değil. Bence neler olduğunu öğreninceye kadar ilişkimizi sadece seksle sınırlandırabiliriz. Tabii, istersen..."

"Baban ve Boran bir ay bile geçmeden fark ederler."

"Ben iyi rol yaparım. Sen de bana delice dakikalar yaşattığını belli etmeyecek kadar ciddi olabiliyorsun. Babam dün hiçbir şey anlamadı. Anlasalar bile kime ne? Kocaman kadını. Kalkıp zorla bizi evlendirecek degiller ya! Belki onlar da bu işin olmayacağını söyleyip bizi ayırmaya çalışırlar. Sen de benden kurtulursun."

Yine tatlı bir şekilde gülümsemişti.

Mihrimah'ın içten sözleri bitmişti ama şimdi Yılmaz'ın kulaklarında bir başkasının söylediği cümle geziniyordu.

'İnan bana, hiç beklemediğin bir anda, hiç beklemediğin bir şekilde ben de çok sevdiğin bir kişiyi senden koparıp alacağım. Senin de canın benim kadar yanacak.'

Bu güzel kadını tehlikeye atabilir miydi?

Bu içten kadının hayatını bir bilinmeze sokabilir miydi?

Saniyeler geçiyordu ve Yılmaz sessizdi. Mihrimah onun ne düşündüğünü ne hissettiğini çok merak ediyordu ancak kendi hislerinin bir kısmını açıkladığı için rahatlamıştı. Şimdi tek önemli olan şey onun cevabıydı. Bu ilişkiyi sürdürmeyi garip bir şekilde istiyordu.

Ve Yılmaz... Başını iki yana salladı.

“Üzgünüm...” dedi yavaşça. Kendisi duygularını çok göstermese de sıkıntısı sesine yansımıştı. “Hayatımda şu anda ciddi bir ilişki istemiyorum. Şimdiki hâlimden memnunum. Sen, üzerinde oynanacak bir kadın değilsin. Seni gerçekten sevecek bir erkeği hak ediyorsun ve ben o erkek değilim. Sana üzüntü ve beladan başka bir şey getirmem. Senin yaşam enerjin bana çok iyi gelse de onu benden ve senden almak isteyen o kadar çok kişi olacak ki... Bu endişe ile yaşayamam.”

Mihrimah olduğu yerde irkilmişti. Başı hafifçe öne düştü. Bu kadar cümleden anladığı tek bir şey vardı.

İstenmiyordu...

“Benimle ciddi bir ilişkiyi o kadın yüzünden mi istemiyorsun?” diye fısıldadı. “Nika?..” Bilinçsiz bir şekilde örtüyü üzerine çekmişti. Âdeta üşümüştü. Güzel göğüsleri örtüldü.

“Nika öleli çok oldu!” dedi Yılmaz umursamaz bir sesle.

Mihrimah gerçek bir şokla ürperdi. Gözler irileşti. “Nika öldü mü?” diye sordu şaşkınca.

“Evet... Yıllar önce.” Genç adamın sesi duygusuzdu.

Mihrimah’ın gözleri onun sert çehresinde gezindi. “Ona hâlâ âşık mısın peki?” Bu düşünce o kadar acıtıcıydı ki Mihrimah’ın sesi titremişti. Canlı bir kadınla, mesela Melike ile yarışabilirdi. Yılmaz’ın onu seçmesini de anlayabilirdi. Ölmüş bir kadınla nasıl baş edecekti?

Yılmaz uzun saniyeler boyunca sessiz kaldı yine. Belki de kalbindeki hisleri tartıyordu. Belki de genç kadına söyleyeceği yalanı hesaplıyordu.

“Ben hiç öyle bir şey söylemedim.”

“Ne söylemedin?”

“Nika’ya âşık olduğumu!”

“Ama o sağken ona âşık olmalısın. Rüyanda bile gördün!”

“Sadece kötü anılar...”

“Nasıl öldü?”

“Konuşmak istemiyorum bu konuyu...”

“Lütfen! Neler olduğunu, niye bir arada kalamadığınızı anlamaya çalışıyorum.”

“Bunu açıkladım sana zaten!”

“Hayır! Bana aptal muamelesi yapma, Yılmaz! Neler söylediğini gayet iyi biliyorum. Açıkladığını sanıyorsun ama beni ikna edemiyorsun! Benim ne istediğim önemli değil mi? Benim yerime niye karar veriyorsun? Senin hayatının tehlikelerini biliyorum ve bu hiç umurumda değil.”

“Benim umurumda!” Genç adamın yüzü sertleşti. “Seninle geçirdiğim her dakikanın kıymetini biliyorum. Bunun benim gibi bir adam için büyük bir onur olduğunun da farkındayım. Fakat kararım kesin, Mihrimah. Ben sana göre değilim ve sen de bana göre değilsin. Ailene karşı olan sorumluluğum da ayrı bir mesele... Ne baban ne de Boran evlenmeyeceğin bir adamla olan ilişkini onaylar. Bu ben olsam bile!”

Genç kadın sessizdi...

Kalbi durmuştu âdeta...

Aklına bir sürü sözcük, bir sürü itiraz geliyordu ancak hiçbir dudaklarından dökülmüyordu.

Onu ikna edemeyeceğini anlamıştı. Yılmaz eskisi gibi kapalı bir kutu olmuştu. Baş, gururunu yeniden kazanmak ister gibi dikleşti. İnce parmakları, üzerindeki örtünün kenarlarını sımsıkı tutuyordu.

“Peki...” dedi yavaşça. Gözlerine gelen gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yapıyordu. Eskisi gibi gülümsemeye çalıştı. Aldırmadığını ona göstermeliydi. Kendisine gerçekten değer vermeyen bu adama aynı şekilde davranmalıydı. Kendisine değer veriyor olsaydı ne olursa olsun kalmaya, birlikteliklerinin devamı için minicik bir çaba harcamaya uğraşırdı. “Seni anladım artık!”

Yılmaz sessizdi. Genç kadın gözlerindeki kırılganlığı görmüştü. Şimdi ona sıkıca sarılmayı, ölünceye kadar terk etmeyeceğini söylemeyi çok isterdi.

Fakat ya onun ölümü?..

Mihrimah'ın kılına bile zarar gelmesini istemezdi. Her zaman onu kollayamazdı. Cavit Fidan, bir gün onun iş yerine hasta kılıklı iki adam gönderip her türlü canılığı yapabilirdi.

"Anladığına sevindim..." diye mırıldandı genç adam.

"Evet... Sonunda." Gülümsedi acısını belli etmemek için. Sonra ne diyeceğini bilemeden durakladı. "Şey... Sana kahvaltı hazırlayayım mı? Ya da yolcu edeyim mi?" Aklına başka bir şey gelmemişti.

Genç adam bu teklifi kabul etmeyi çok isterdi. Onunla birkaç dakika daha geçirmek ve belki son kez öpmek çok güzel olurdu. Kokusunun güzelliği hâlâ burun deliklerindeydi.

"Gerek yok!" dedi düz bir sesle. "Henüz çok erken. Sen uyu biraz daha. Ben kendim giderim."

Mihrimah belli etmeden yutkundu. "Peki! Sen bilirsin." Örtüyü hâlâ sımsıkı tutuyordu. "O hâlde... Size *elveda* diyebilirim, Yılmaz Bey!"

"O kadar da değil!" Yılmaz bu laftan hiç hoşlanmadı. "Zaman içinde karşılaşmamız mümkün. Ayrıca bir süre tehlikelere karşı dikkatli olmanı istiyorum. Dikkatini çeken en ufak bir şeyde bana haber vermeni istiyorum."

Mihrimah omuz silkti. "Sana niye verecekmişim? Öyle bir şey olsa dağ gibi babam var! Ağabeyim var! Onlar halleder."

"Bana da haber vereceksin!"

"Bakarız!"

"Mihrimah!" Yılmaz'ın sesi sabırsızdı. "Çocuklaşma! Aramızda bir ilişki olamasa da her zaman bana güvenebileceğini bilmelisin. Her zaman yanında olacağım."

"Dost olarak yani? Öyle mi?"

Genç adam başını eğdi. "Evet! Elbette!"

Mihrimah çocuksu bir şekilde kıkırdadı. "Peki, Yılmaz Bey!" dedi tatlı bir sesle. "Hâlâ sizden yeterince hoşlanmıyorum fakat nazik teklifinizi mecbur kalırsam değerlendireceğime söz veriyorum."

32. BÖLÜM KIRIK KALE

7 Eylül Cuma / 21.05

Günler yağmursuz, oldukça sıcak geçiyordu. Herkesin hayatı yenisinden düzene girmişti. Mihrimah işine gidip geliyordu. Hastaları ile ilgilenmek aklını biraz meşgul ediyordu. Yılmaz'ı uzun süredir görmemişti. Tam olarak o vedalaştıkları sabahtan bu yana görüşmemişlerdi. Önemsemiyor gibi davransa da bu, elinde olmadan canını acıtıyordu. Neredeyse bir buçuk ay olmuştu. Niye böyle hissettiğini bilmiyordu.

Neredeydi bu adam?

O akşam, uzun süre sonra ailecek yemek yediler. Babasının keyfi yerindeydi. Emekli olmuştu. Tehlikeli hayatını düzene sokmak onu rahatlatmıştı. Üstelik Alanya'da tanıştığı bir kadınla evlenme hazırlığı içindeydi. Orada satın almak istediği otelin sahibi olan bu sarışın, Alman kadın, nasıl olmuşsa yakışıklı babasının kalbini de çalmıştı.

Mihrimah onun hakkında epey bilgi edinmişti. Fotoğraflarını da görmüştü. Kadının Belen isimli, yirmi yaşlarında bir kızı ve Berkin isimli, küçük bir oğlu vardı. Kocasını uzun süre önce ölmüştü. Anne-kız oteli birlikte işletirlerken karşılıklı Deniz Karadağ ve Boran çıkmıştı. Tabii, işler o andan itibaren epey karışmıştı.

Genç kadın babasının evlilik konusundaki ciddiyetinden artık şüphe duymuyordu. Onu ilk kez bu derece mutlu görüyordu. Zaman zaman Alanya'ya gidip o kadının yanında birkaç gün kalıyordu. Yeniden evlenecek olması Mihrimah'ı hiç üzmemişti. Hiç değilse bu evde bir kadının daha varlığını hissedecekti. Duyumlarına göre Della çok tatlı bir kadındı. Aksi ise babasına yakışmazdı zaten.

Belen konusunu çok iyi bilmiyordu. Evde o genç kızdan çok bahsedilmezdi. Galiba Boran bir süre için ondan hoşlanmıştı. Aralarındaki yaş farkı veya başka bir şey, ilişkilerinin ilerlemesini engellemiş gibiydi. Çünkü Belen de ağabeyinin bir devlet ajanı olduğunu ve hayatının tehlikelerle dolu olduğunu biliyordu. Alanya'da çıkan olaylarda bu gerçek ortaya çıkmıştı.

Çok genç bir kızın, bu derece tehlikeli hayatı olan bir erkeği ka-
bullenmesi zordu. Mihrimah daha genç olsaydı, belki o da Yılmaz'dan
tehlikede yaşamasını kabullenebilirdi. Fazlası korkutucu olurdu. Oysa
şimdi düşünceleri çok farklıydı.

Gözleri ağabeyine çevrildi. Boran her zamanki gibi sessizdi. Onun
bu ciddi sessizliği de sürekli Yılmaz'ı hatırlatıyordu. Tabii, yine de Bo-
ran ruhsuzlukta Yılmaz'ın yanına bile yaklaşamazdı. Genç adam hiç
değilse zaman zaman gülümsüyor, kız kardeşinin sözlerini dinlediğini
sıkıntısının Belen kaynaklı olup olmadığını hiçbir zaman belli etme-
mişti. Boran zaten sırlarını paylaşan bir adam hiç olmamıştı. Genç ka-
dın ağabeyinin ağzını aramışsa da pek bir şey elde edememişti.

Bu durumda iki kardeş de birileri tarafından reddedilmişti!

Bu ne ironiydi!

Fakat hiç gülesi gelmiyordu. Eski neşesi kalmamıştı. Çoğu zaman
neşeliymiş gibi rol yapıyordu. Babasına ve Boran'a durumu belli etme-
meye çalışıyordu.

"Çay koyayım mı, baba?" diye sordu. Havuz tarafındaki verandada
oturuyorlardı.

"Evet, iyi olur. Üzümlü kekin de güzel olmuş bu arada. Eline sağ-
lık!"

"Teşekkür ederim. Afiyet olsun." Genç kadın ayağa kalktı. Semaver-
de kaynayan çay taptazeydi. Doktor olup Amerika'dan eve döndükten
sonra yavaş yavaş ev işlerini de becermeye başlamıştı. Bu akşam erken
gelince meşgul olmak için yaptığı kek gerçekten fena olmamıştı. "Sen,
abi?"

"Olur, ben de alayım."

Mihrimah erkeklerin büyük bardaklarına ve kendi küçük bardağı-
na çayları koyarken, cam masanın üzerindeki telefonlardan birisi çaldı.
Mihrimah irkildi. Bu kendi telefonuydu. Sesi diğerlerinininkinden fark-
lıydı. Üstelik bu müziği sadece bir tek kişinin aramasına atamıştı. Ünlü
'Zorba' müziği!

Hayret! Yılmaz bunca zaman sonra onu mu arıyordu? Bu saatte?
İnanılmazdı! Bir şey mi olmuştu acaba? Belki de doktorluk gerektiren
bir şey vardı! Kalp atışları merak ve endişeyle hızlandı.

Tabii, masanın çevresinde oturan diğer iki erkek de göz ucuyla çalan telefonu ve üzerinde yazan ismi görmüştü.

Kırık Kale!

Mihrimah ellerinin titrediğini belli etmeden dolu çay bardaklarını onların önüne nasıl bırakacaktı? Çayların yarısının dışarıya taşacağına emindi. Telaşlandığını ve heyecanlandığını göstermeden nasıl konuşacaktı?

Deniz Karadağ hafifçe kaşlarını çatmıştı. "Bu, tahmin ettiğim kişi mi?" diye sordu.

"Evet!" diyen Boran telefona uzandı. Alıp masanın diğer ucunda duran kardeşine uzattı. "Yılmaz arıyor!" dedi doğal bir sesle.

Yok artık! "Yılmaz arıyor" mu?

Mihrimah yaşadığı şaşkınlıkla heyecanını yendi ve biraz öfkeyle Boran'ın elinden telefonu aldı. "Bu evde insanın hiç sırrı olamaz mı? Ne biliyorsunuz ki o olduğunu?"

"Çok belli!"

"Belki Kırıkkale'den bir arkadaşım? Hani şu şehir olan Kırıkkale!" Sesi de öfkeli gibiydi. Yılmaz'ın haklı çıkması da canını sıkıyordu. Neden bu adamlar böyle zekiydi? Kim ekranda yazan isimle hemen Yılmaz arasında bağ kurabilirdi ki? Oysa onu isimlendirirken nasıl keyif almıştı! Zekâsından dolayı kendisini tebrik etmişti.

Boran gülümsedi. "Doğrusu o değilse sürpriz olur. Kırık burunlu adam, yalnızlık kalesi... Güzel bir montaj olmuş. Aç da konuş bakalım. Öğrenelim kimmiş!"

"O hâlde çayınızı kendiniz alın!" Genç kadın biraz kızgınca onlardan birkaç adım uzaklaştı ancak daha da uzağa gitmesi şüpheleri üzerine çekmedi. Telefonun açma tuşuna dokundu.

"Alo?" dedi hafif bir yutkunmanın ardından.

"Selam, ben Yılmaz!"

"İyi ki söyledin!" Onun bu ters sözlerini duyan Deniz ve Boran birbirlerine bakışıp güldüler. "Sizin sesinizi artık tanırım herhâlde, Yılmaz Bey. Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Çok özür dilerim. Özel bir şey isteyecektim. Sadece senden isteyebilirim gibi geldi."

"Öyle mi?" Yan gözle konuşmasını dinleyen erkeklere ters bir bakış attı. Niye sırıyordu bunlar? "Nasıl yardımcı olabilirim diye sormuştum zaten!"

"Yarın Melike'nin yaş günü..."

"Biliyorum, geçen pazar birlikteydik. Kulaklarınız çınlamadı mı?"

"Hayır..."

"Yarın da buluşup yaş gününü kutlayacağız."

"Güzel... Senden benim için de ona bir hediye almanı rica edebilir miyim?"

"O niye? Kendin alabilirsin. İnternet diye bir şey var! Bunun için beni aramana gerek yoktu."

"Ben bu işlerden hiç anlamam. Pek becerikli değilim. Sen kadınsın ve en doğrusunu bilirsin. Fakat zor olacaksa, zahmet olacaksa eğer..."

"Aslında ben de bir hediye bakacağım ona. Senin için de bakarım, sorun olmaz. Parasını sonra havale edersin!" Sesi biraz alaycıydı.

"Olur... İyi bir şey olsun."

"Elmas nişan yüzüğü alabilirim."

"O kadar ileri değil"

"Birkaç kere görüştüğünüzü söyledi de... Ben de belki aranızdaki işi ilerletiyorsunuzdur diye düşündüm."

"Sadece iyileşip iyileşmediğini kontrol ettim. Bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Yaş gününe katılamayacağım. Yurt dışındayım. Tebrik ettiğimi söyle."

"Telefonla arayıp kendin söyle bence."

"Telefonum kapalı olacak."

"Görevde misin?"

"Evet..."

Mihrimah başını eğdi. "Peki, tebrik ettiğini söylerim."

"Tamam... Baban ve Boran oradaysa onlara da selamlarımı ilet."

"İletirim..." Söylemek istemese de elinde değildi. Telefonu kapatmadan önce düz bir sesle mırıldandı: "Siz de dikkadi olun, Yılmaz Bey!"

Konuşma bittiğinde elinde telefonla döndü. Tam masaya telefonu bırakmıştı ki gözleri iki erkeğe takıldı.

"Ne?" dedi biraz çocuksu bir kabalıkla.

Boran arkasına yaslanmıştı. Tehlikeli görünümü, hafifçe gülümsemesi ile yumuşamıştı. "Senin bu adamla hâlâ ne alıp veremediğin var?"

Genç kadın omuz silkti. "Ne alıp veremediğim olacak? Elimden geldiğince kibar davrandım. Dikkatli olmasını istedim. Eski kız arkadaşına hediye bile alacağım. Daha ne yapayım? Randevu mu vereyim?"

"Neden onu kendi ismiyle kaydetmedin?"

Ne diyecekti ki? Sevgilisi olduğu belli olmaz diye düşünmüştü. Tabii ki sevgili olabilselerdi.

"Adam bir ajan... Ben de sizin oyununuzu oynuyorum."

Deniz sessizdi. Bir şey demeden kızını süzüyordu.

Genç kadın kendi çayını almadan önce onlarınkini uzattı. İkisi de kendi çaylarını almayacak kadar üşengeç veya telefon konuşmasını dinlemeyi daha önemli bulacak kadar meraklıydılar.

Çay bardağını alıp sandalyesine geri oturdu. Bir yudum aldı çayından. "Size bir şey soracağım."

Şekersiz çay severdi ama bu ağzındaki acılık da neydi? Yılmaz yüzünden tüm tadı kaçmıştı. Kaç haftadır aramayan adamın başka bir kadın için onu araması çok adiceydi. Galiba Melike'den nefret etmesi lazımdı.

İki erkek de ona merakla baktı.

"Yılmaz hakkında!" dedi sonra. "Birkaç şeyi merak ediyorum da!"

"O kapalı kutudur." Boran bu ilgiye şaşırmuş gibiydi. "Pek bir şey bilinmez hakkında."

"Tahmin ederim. Adam konuşmayı hiç sevmiyor. Fakat yalnızlık talisine baskın olduğu gece bir kâbus görmüştü. Nika isimli bir kadını sınladı birkaç defa. Siz bu kadını tanıyor musunuz?"

İki erkek de sessizdi.

"Haydi ama baba!" diye ısrar etti Mihrimah. "Yılmaz bizim her şeyimizi biliyor. Sen de onunkileri biliyorsundur eminim. Nika'yı biliyorsun, değil mi?"

"Evet ama bu onun özel hayatı, bizi ilgilendirmez!" dedi Deniz.

"İlgilendirdiğinden değil baba ya! Sadece merak ettim. O biraz bahsetti ama tam açmadı. Sadece ölmüş olduğunu biliyorum. Sanırım âşık olduğu kadındı, değil mi?"

Bu tuzak soruydu. Deniz farkında olmadan Yılmaz'ı korumaya çalıştı. "Yılmaz'ı kandıran kadındı o." Âdeta homurdanmıştı.

"Nasıl kandırdı? O da sizin gibi ajan mıydı yoksa?"

Deniz bir an Boran'a çevirdi gözlerini. Oğlu *söyleme* der gibi bakıyordu. Diğer yandan gerçekleri anlatmazsa Mihrimah'ın Yılmaz'a olan bakış açısının değişmeyeceğini düşündü. Yılmaz'ı kendi çocuğu gibi se-verdi. Boran'ın da onu kardeştan ayırmadığının farkındaydı. Mihrimah ise bu kötü olaylar öncesinde Yılmaz'ı hiç tanımadığı için dış görünüşünün etkisiyle mesafeli duruyordu. Keşke o gencin ne kadar has bir adam olduğunu anlayabilseydi.

"Evet, ajandı ama bizden değildi," dedi Deniz. Sonunda anlatmaya karar vermişti. "Gürcistan'ın istihbarat teşkilatında ajanlık yapan, görünürde balerinlik işiyle uğraşan güzel bir kadındı."

"Sen onu gördün mü?"

"Evet... Yıllar önce bir göreve çıkmıştık. Yılmaz, ben ve bir Azeri Akrep birlikte Gürcistan'a gittik. Ermenistan'a ağır silah satışı yapan büyük bir organizasyonu çökertecektik. Nika çete liderlerinden birinin kızıydı ama tabii, biz dâhil kimse bilmiyordu. Devlet ilişkisini kullanarak babasını kolluyordu."

Çayından bir yudum aldı.

"Biz bu tür çetelere pek karışmayız ama silah satış miktarı gerçekten büyüktü ve Azerbaycan halkı için ciddi bir tehlike oluşturunuyordu. Yeni sevkiyatlarına on gün vardı. Liderlerini bulduk ve onlara on gün süre verdik. Satıştan vazgeçmelerini istedik. Bize inanmadılar tabii. Sonra Yılmaz'ı orada kontrol için bırakarak birkaç günlüğüne başka yere gittik. Bu arada Nika, babasından durumu öğrenmiş ve Yılmaz'ı bulmuş. Ağzından laf alıp kim olduğumuzu öğrenmeye çalışmış. Kendisi de ajan olduğunu söylemiş. Yılmaz çok gençti. Onun samimiyetine inanmış."

"Ona âşık mı olmuş?"

"Bilmiyorum... Belki!" dedi Deniz düşünceli bir şekilde. "Bu konuda bir daha hiç konuşmadı ancak kadına güvendiği belliydi. Verdiğimiz süre dolduğunda çetenin silah teslimatını iptal etmediğini öğrendik. Teslimat sabaha karşı olacaktı. Biz de baskın yaptık. Çete epey kayp

verip dağıldı. Nika durumu biliyordu. Yılmaz'dan o akşam öğrenmişti. Önceden haber verdiği için babası silah teslimatı noktasında değildi. Ülkeden kaçmaya hazırlanıyordu. Yılmaz'ı adamın evine gönderdim. Tam evden çıkış yaparken yakalamış. Peşi sıra birkaç adamla Nika da babasının evine gelmiş. Yılmaz ikisinin baba-kız olduğunu öğrenince çok şaşırılmış. Bir an duraklamış ve o sırada Nika onu tabancasıyla vurmuş. Arkadaşlarını kaybeden diğer adamlar da yerde can çekişen Yılmaz'ı epey hırpalamışlar. Burnu, atılan tekmelerle o zaman kırıldı. Bir sürü kaburgası ve kolu da kırılmıştı. Nika, babası ile oradan ayrıldıktan sonra kalan adamlar delilleri yok etmek için evi yakmış. Yılmaz'ı da yanan bir arabayla uçurumdan aşağıya atmışlar."

Mihrimah buz kesmişti. Yılmaz'ı yaralı ve kemikleri kırık bir hâlde düşünemiyordu. Üstelik de yanan bir arabayla uçurumdan yuvarlanmışlardı.

"Sonra?" diye sordu yavaşça. Ürpertisi sesine yansımıştı.

"Gün aydınlanmak üzereydi. Ben de huzursuzdum. İşimizi bitirince Azeri dostumuzla birlikte Yılmaz'ın yanına gitmeye karar verdik. Adresi biliyordum. Şehir dışındaki eve varmadan çok önce alevleri gördüm. Kocaman evden geriye yanmayan tek bir bölüm kalmamıştı. Kül olmuştu. Neredeyse sadece zemin taşları kalmıştı. Delireceğimi sandım. Yılmaz'dan hiçbir iz yoktu. Sonra gözüm ormana doğru kaybolan tekerlek izlerine takıldı. Çok tazeydi. Bir aracın oraya gitmesi saçma gelmişti. Bir umutla o tarafa koştum. İnanılmaz bir uçurumla karşı karşıya kaldım. En az iki yüz metre vardı. Bir maden çukuruydu. Duvarı dimdikti. Koruyucu çit kırılmıştı. Aşağıdan ise belli belirsiz bir ışık geliyordu."

Hafif bir nefes aldı. O anı sanki yeniden yaşıyordu. Bu hikâyenin bu kadar ayrıntısını Boran bile bilmediği için dikkatle babasını dinliyordu.

"Uçurumun dibi karanlıktı ama şahane bir güneş karla kaplı dik duvarına vurmaya başlamıştı. İnanamıyordum... Elli metre kadar aşağıda Yılmaz'ı gördüm. Araba taklalar atarken camından dışarıya fırlamıştı ve bir ağaç kökünün desteklediği küçücük bir tümsekte yatıyordu. Vücudunun yarısı kara gömülmüştü. İyi yanı, soğuk yüzünden yaralarının kan akışı durmuştu. O dik uçurumu nasıl indiğimi hatırlamıyorum bile. Bir daha asla yapamam. Yanına vardığımda hemen nefesine baktım. Çok kötü durumdaydı. Nabızı hemen hemen hiç yoktu. Başını kucığıma aldım ve kulağına fısıldamaya başladım."

Sustu... Erkeksi, güzel gözleri nemlenmişti.

"*Dayan evlat, dayan... Ölme! Daha yaşanacak birçok güzel günümüz olacak...*" diye fısıldadı. Sanki o anı yeniden yaşıyordu. "Bu bizim yaşam sloganımız oldu sonradan."

Mihrimah'ın gözlerinden bir damla yaş kaydı.

Deniz hemen kendisini topladı. "On dakika içinde bir kurtarma helikopteri geldi. Onu oradan zorlukla çıkardık. Uzun bir süre hastanede yattı. Oradan çıktığında artık iyice suskun, neşesiz bir adam olmuştu."

Birkaç saniye süren sessizlik âdeta elle tutulabilir bir hâldeydi.

"Ya Nika? Babası?"

Çayından bir yudum alan Deniz, o günlerin ağırlığı ile ezilmişti sanki. "Babası hâlâ sağ ve kaderin garip bir cilvesi olarak Necdet denen adamın amcası çıktı."

Genç kadın belli etmeden gözyaşını sildi. "Cavit Fidan denen adam mı?" diye sordu şaşkınca. "Nika'nın babası mıymış?"

"Evet... Nika, ikili çalışan bir ajan olduğu anlaşıncı kaçıp durdu. Sonra bir otel odasında ölü bulundu. İntihar ettiği söylenip dosyası kapandı."

"Yılmaz mı öldürdü?" Buna inanamazdı. Ne olursa olsun genç adamın bir kadını öldürebileceğini ihtimal vermiyordu.

"Hayır... Yılmaz onu bulup konuşmuş ve ne adi bir kadın olduğunu yüzüne vurmuş. Sanırım bunu yaparak rahatlamak istemiş. Oradayken Nika, babasını öldürmemesi için Yılmaz'a yalvarmış. Zaten öldürmezdi. İş şahsileştiği için Yılmaz bu meseleyi kapatmıştı."

"Ama..." Genç kadının aklı karışmıştı. "Cavit Fidan, kızını Yılmaz yüzünden kaybetti sayılır. Peki, şimdi de yeğenini kimin öldürdüğünü biliyor mudur?"

Deniz omuz silkti. "Sanmam..."

"Yılmaz'ın başı o adamla derde girmez, değil mi?"

Boran alaycı bir şekilde gülümsedi. "Yılmaz'ın değil ama Cavit Fidan'ın başı kesin derde girer. Yılmaz'la uğraşma aptallığını yaparsa, onun Nika'ya verdiği sözü tutacağını sanmam."

"Of ya!" dedi genç kadın. Yüzü allak bullak olmuştu. "Ne biçim bir hayatı var bu adamın!"

“Nesi var ki?” diye sordu Boran. “Son derece düzgün, sade bir hayat yaşar. Bizler bu işi yapmasak da düşmanlarımız olabilirdi. İhalelerde karşımıza çıkan manyakları bir bilsen! Bizi tehdit edenler, çekilmemiz için uyarı mesajları atanlar hiç eksilmez. Senin doktorluk yaparken hiç başın ağrııyor mu? İnsanlarla uğraşmak zordur.”

Mihrimah durup düşündü bir an. “Aslında geçen ay iki zibidiyi dışarıya attım. Hasta yakınlarıydı ve üzerime yürüdüler. Ben de son olaylardan dolayı azıcık stresliydim sanırım.”

“Haberimiz var!” dedi Boran. Sesi alaycıydı. “Bir kadından dayak yemek canlarını sıkıyordu. Yılmaz onları buldu ve güzelce uyardı.”

Mihrimah elinde olmadan kıkırdadı. “Buldu mu?” Yılmaz’ın kendisiyle ilgilendiğini duymak garip bir şekilde yüreğini ferahlatmıştı. Nemli gözleri ışıldamıştı. Nasıl uyarmış olabileceğini de tahmin edebiliyordu. “O yüzden mi gelip benden özür dilediler!”

“Bilemem!”

“Demek Yılmaz yaptı!”

“Sen sevme daha onu!” Boran yalandan burun kıvrırmıştı.

“Yahu! Adamı sevmiyor değilim ben!” diye itiraz etti Mihrimah kocaman gözlerle. “Hatta belki tahmininizden fazla *seviyor* olabilirim!”

33. BÖLÜM

SEVGİ KIYAS KABUL ETMEZ

9 Eylül Pazar / 18.46

Pazar günü büyük gündü. Babası cumartesi gününden Alanya'ya gitmişti. Evleneceği kadını ve iki çocuğunu alıp eve getirecekti. Genç kadın, Della'yı çok merak ediyordu. Fotoğrafını görüp çok beğenmiş olsa da hiçbir şey gerçeği gibi olamazdı elbette! Karakterini, konuşmasını, babasına olan sevgisini merak ediyordu. Belki de orta yaşından dolayı sevgi değil, sığınacak bir liman arıyordu. Belki de babasına âşık bile değildi.

Zaman daralmıştı. Kısa bir süre sonra her şey ortaya çıkacaktı. Heyecanla onların gelişini bekliyordu. Boran'ın demesine göre ikisi arasındaki aşk, gençleri bile kıskandıracak kadar güzeldi. Mihrimah'ın bakış açısından ise en azından Deniz Karadağ'ın âşık olduğu çok belliydi.

Yılmaz ve Nika'nın hikâyesini öğrendiği cuma gecesi neredeyse hiç uyumamış ve düşünüp durmuştu. Ertesi gün önce kendisi ve Yılmaz için hediye alışverişi yapmış, sonra Melike ile Kız Kulesi'nin karşısında bir kafede buluşmuştu. Denizin ortasındaki Kız Kulesi'nin manzarası gerçekten harikaydı.

Mihrimah ona kendi hediyesini olan broşu, Yılmaz'ın hediyesi olan deri çantayı vermişti. Hediye göndermek için ısrar eden bir başka erkek olan Deniz'in ipek Bursa şalını da verdiğinde, Melike bir aile bulmuş gibi sevinmişti. Tabii, en çok Yılmaz'la ilgili kısım onu mutlu etmişti. Onu göremediği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Keşke gelebilseydi!" demişti Melike.

"Bir işi varmış. Gelince görürsün eminim ki. Ben senin evden bu yana onu hiç görmedim. Sen hiç değilse arada sırada görüyorsun."

"Ciddi misin?" Güzel gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Mihrimah çok uzatmadan konuyu Yılmaz'dan başka yana kaydırdı.

"Yarın da babamın müstakbel eşiyle tanışacağım."

“Ya!” demişti Melike. Hemen başka bir konuya adapte olabilecek kadar hızlıydı. “Deniz abi çok tatlı ama ya! Vallahi tam âşık olunacak adam. Sen kadını hiç görmedin mi?”

“Hayır! Fotoğrafını gördüm sadece. Çok güzel bir sarışın. Alman...”

“Bence ruhu daha güzeldir. Baban başka türlü bir kadın bulamaz. Kendisi gibi iyi, yumuşak huylu birisidir eminim.”

Mihrimah gülmüştü. “Babam mı? Yumuşak mı?” Babasının tek başına bir ordu olabileceğini ona açıklamak saçma olurdu. Kendisi bile hâlâ inanmakta zorluk çekiyordu.

Pazar günü de çabucak geldi. Tüm gün evde yalnızdı. Babasını ve aileye katılacak yeni bireyleri bekliyordu. Babası yolda aramıştı. Gelmelerine az kalmıştı. Zaman azaldıkça Mihrimah biraz telaşlanmaya başlamıştı. Bu sefer sebebi başkaydı. İki güzel sarışının arasında ezik kalmak istemiyordu. O yüzden ne giyeceğine de karar verememişti.

Sonunda hazırlanıp aynada kendisine bakındı. Hafif bir makyaj yapmıştı. Kot pantolonu ve sarı renkli gündelik bluzu sadeydi ama güzel fiziğini gizleyemiyordu. Kısa saçlarını eliyle son kez düzeltti. Olan buydu işte! Yapacak fazla bir şey yoktu. Saçma sapan dizilerdeki gibi tuvalet giyecek değildi.

Bir araç sesi duyduğunda neredeyse hazırды. Hemen odasındaki cama yöneldi.

Kalbi hızlanmıştı.

Bakalım tanışmaları nasıl olacaktı?

Hızlı adımlarla odasından çıktı. Merdivenleri indi. Evin dış kapısına geldiğinde babasının misafirleri de otomobilden aşağıya inmişler, eve ve çevreye bakınıyorlardı. Mihrimah'ı görünce dikkatler ona çevrildi.

“Hoş geldiniz!” dedi Mihrimah gülümseyerek. Merdiveni çabucak inerek misafirlerin yanına gitti. Ellerini uzattı ve önce Della'nın elini tuttu.

Gerçekten de Della'nın güzelliği karşısında şaşkına dönmüştü. Yüz hatları son derece asildi. Babası gibi eski bir kurt, bu tazecik kadını nasıl avlamıştı? Bir puanlama yapacak olsa, Della isimli güzele yüz bile yetmezdi. Bu nasıl fizikti? Bu güzel kadın nasıl iki çocuk annesi olabiliirdi? Çocukları başkası mı doğurmuştu acaba?

"Hoş bulduk, Mihrimah kızım!" dedi Della da hoş Türkçesiyle. Türk usulü yanaktan öpüşmeye de alışmıştı. İki kadın, aralarına mesafe koymadan yanak yanağa geldiler.

Mihrimah bu samimiyetten çok hoşlandı. İçindeki tüm endişe buhar olup uçtu.

"Kızım demeyin!" dedi içtenlikle. "Otuzuma merdiven dayadım ben de. Aramızda fazla yaş farkı yok." Kısa bir an durakladı. Bu cümle yanlış anlaşılabilirdi. Babasının yaşına göre Della'nın gençliğini yüzüne vurduğunu sanabilirdi. Kadının ellerini henüz bırakmamıştı. İçtenlikle sıktı. "Kusura bakmayın," dedi tatlı bir gülümseyişle. "Bunu, iğnelemek için söylemedim. Babamın hak ettiğinden bile güzel bir kadınsınız. O çok şanslı gerçekten ve ben de böyle güzel bir anneye ve..." Bakışları Belen ile Berkin'e çevrildi. "...kardeşlere sahip olacağım için çok mutluyum."

Sözleri kesinlikle samimiydi.

Della da rahatlamış gibi gülümsedi. Kırkına yaklaşmış olsa da çok daha genç görünüyordu. Saçları kızına göre daha kısaydı. Gerçek sarışın olduğu belliydi. Fiziği gerçekten de yirmili yaşlardaki gibi güzeldi. O da kot pantolon ve beyaz bluz giymişti.

Mihrimah bu sefer Belen'e döndü.

Eğer bu dünyada meleklerin yakın bir akrabası olsaydı, o mutlaka Belen olurdu. Fiziği mükemmeldi. Saçları gür ve uzundu. Arkasında atkuyruğu yapmıştı. Her hâliyle dikkat çekiciydi. Annesinin daha genç bir kopyasıydı. Biraz çekingen gibi duruyordu.

Mihrimah onun da elini tutup yanağını öpünce, genç kızın çekingenliği yok oldu. Hafifçe gülümsemişti.

"Belen ben..." dedi yavaşça.

"Harika bir kıza, harika bir isim." Beyaz pantolon ve askılı, beyaz bluz giymiş olan genç kızı hayranlıkla süzdü.

Belen yine tatlı bir şekilde gülümsedi. "Mihrimah da öyle!"

Genç kadın burun kıvrıdı. "Babamla annemin antikalığı işte. Bir şarkıda geçmesinden başka kimsede adımı duymadım. Eski biraz."

"Ama çok özel..." dedi Belen. "Çok yakışıyor size..."

Mihrimah ona göz kırptı. “Sizli bizli konuşma! Seninle de aramda çok yaş farkı yok. Bana adıyla seslen. Sevdiklerim genellikle *Mihri* der. Bir tek Boran kızdığında öyle seslenir.”

“Çok kızar mı?” Belen’in sesi de güzeldi vurgusu da. Yarı Alman olmasına rağmen ruhu tam bir Türk’tü.

“Korkutucu kısmı da bu! Sevdiklerine pamuk gibidir. *Mihri* dediği anda elim ayağıma dolaşır.”

Mihrimah eğilip Berkin’i de yanağından öptü. Berkin klasik oğlan çocuklarının mesafeli çekingenliğine sahip olsa da karşısındaki esmer güzelinin yakınlığından memnun gibiydi.

“Sen ne yakışıklısın böyle!” dedi. Oğlan, ailesinin iki ferdinin aksine esmerdi. Babasına çekmiş olmalıydı.

“Teşekkür ederim!” dedi çocuk ciddi bir sesle. Fakat bu iltifattan hoşlandığı belliydi.

“Haydi, eve girelim. Yemekten önce size odalarınızı göstereyim.”

Hep birlikte içeriye girdiler. Deniz bagajdan valizleri çıkarmıştı. İki valiz biraz büyük olsa da onun yapısındaki bir adam için oldukça hafif kalmıştı.

Berkin ve annesinin odası yan yanaydı. Önce Berkin’in odasına baktılar. Misafir odası olarak düzenlenmişti ama bundan sonra Berkin orada kalacaktı. Della’nın odası daha büyüktü. Düğün oluncaya kadar şimdilik buraya yerleşecekti. İkinci katta altı oda bulunuyordu. Belen’i ise koridorun sonundaki odaya götürdü. Babası önden gelip valizi bırakmış ve yine Della’nın yanına dönmüştü.

Belen ilgiyle etrafını süzüyordu.

“Babam, müteahhide evde her oda için ayrı bir banyo olması konusunda ısrar etmiş,” dedi Mihrimah. Bir kapıyı açıp geniş banyoyu göstermişti. Beyaz fayanslar örülmüş, çok aydınlık ve modern bir banyoydu. “İçerideki dolapta her şey vardır ama eksik bir şeyin olursa söylersin. Ben veya Ceylan abla tamamlarız. Ceylan abla yıllardır bizimle çalışır. Hafta sonu hariç sabah gelir, akşam gider.”

“Ya yemek işini ne yapıyorsunuz?”

“Babam ve abim genellikle akşam yemeklerinde evde olmaz. Ben de bazen dışarıda yer gelirim, bazen de eve bir şeyler söylerim. Çoğu

zaman da Ceylan ablanın bizim için hazırlayıp dolaba koyduğu yiyeceklerden tırtıklarız.”

“Sen yemek yapmayı bilmiyor musun?”

Mihrimah belirsizce iç çekti. “Annemiz çok küçük yaşta öldüğü için öğretecek pek kimse olmadı doğrusu. Çat pat bir şeyler yapsam da tek başıma yediğim zamanlarda yapmayı da istemiyorum.” Sonra gülümsedi. “Neyse ki siz geldiniz. Bu evin iyi bir kalabalığa ihtiyacı vardı.”

Belen de gülümsedi. “Aslında ben de yemek yapmayı pek bilmem. Hayatım hep bizim otelde geçti.”

Mihrimah tatlı bir şekilde kıkırdamıştı. “Erkeklerin kalbine giden yol midesinden geçiyorsa ikimiz de evde kaldık demektir. Belki de birlikte öğreniriz. Ne dersin?”

“Ben varım. Peki, senin erkek arkadaşın yok mu? O kadar güzelsin ki!”

Mihrimah burun kıvrırdı. “Birisine biraz ilgi duyuyorum ama ümitsiz vaka... Zaten bana göre birisi değil! Ya sen? Var mı bir erkek arkadaşın?”

Belen gözlerini kaçırdı. “Vardı ama o da benim için imkânsızdı. Ben reddettim, o da zaman içinde benden tamamen vazgeçti.” Sesi hafif kısıp çıkmıştı. Sonra kendisini toparladı. “Ben de şimdilik okumak istiyorum,” dedi kararlı bir sesle. “Okulu bitirip senin gibi başarılı bir iş kadını olmak istiyorum.”

“Hım!” Başıyla onaylamıştı Mihrimah. “Güzel düşünceler. Babam sizin oteli daha da büyütecekmiş sanırım. Sen üniversiteyi bitirdikten sonra otelin kontrolünü devralacağını söyledi.”

“İnşallah ama biliyorsun böyle şeyler nasip işi. Dört sene sonra neler olacağını bilemeyiz.”

“Doğru...” Gözü babasının daha önce yere bıraktığı valize döndü. “Neyse... Ben seni yalnız bırakayım da iyice yerleş. Düğün için kıyafet almaya birlikte çıkarız, değil mi?”

“Çok sevinirim. İstanbul’u hiç bilmiyorum.”

Mihrimah onun yanından ayrıldı ve aşağıya inip mutfağa yöneldi. Evin yardımcısı Ceylan Hanım, o güne özel bir sürü yemek yapıp gitmişti. Mutfaktaki büyük masa bile hazırды. Onları ısıtıp son doku-

nuşları yapmak, üç kadın için zor olamazdı. Güzel! Eksik bir şey yok gibiydi.

Birkaç dakika sonra Della yanına geldi. Yabancılığını atması için Mihrimah ona içtenlikle gülümsedi. "Ceylan abla sizin için döktürmüş. İnşallah açsınızdır. Yolda bir şeyler yediniz mi?"

"Öğlen yedik. Şimdi açız gerçekten."

"Güzel..."

O sırada Deniz de mutfığa geldi. Verandada otururken sesleri duymuştu. Elini uzatıp hiç utanmadan Della'nın elini tuttu. Gözlerinde görünen ışıklar ve bu yakınlık Della'yı utandırmıştı.

Mihrimah gülmemek için kendisini zor tuttu. Babasının bu hâli alışık olduğu bir şey değildi ve gariptir ki hoşuna gitmişti. Onun yıllar sonra mutluluğu yakalaması genç kadını da inanılmaz mutlu ediyordu. Belli ki Della bahasının ilgisini sonuna kadar hak ediyordu.

Yemek boyunca elinde olmadan Della'yı süzdü. Güzelliğine, zarafetine, konuşmasındaki düzgünlüğe ve yaydığı sıcaklığa hayran olmamak elde değildi. Puanını vermişti artık. Onun Deniz Karadağ'ı mutlu edeceği belliydi. İnşallah babası da onu mutlu ederdi.

Belen nispeten daha durgundu. Az konuşuyor ve genellikle dinlemeyi tercih ediyordu. Onun yaşındaki kızlar gibi geveze değildi. Genç kız hakkında bildiği birkaç şeyden birisi de onun neredeyse çocukluktan heri otele babasına ve annesine yardım ettiğiydi. Dolayısıyla hiçbir zaman çocuk olamamıştı. Belki gerçek bir gençlik aşkı bile olmamıştı.

Tıpkı kendisi gibi!

"Boran özür diledi!" dedi Mihrimah. Gözleri Belen ve Della arasında gezindi. "Bir işi çıkmış ama bir saate kadar geleceğini söyledi."

"Yaşasın!" dedi Berkin heyecanla. "Ona koleksiyonumdaki yeni taşları göstereceğim."

"Taş koleksiyonu mu?" Mihrimah çocuğa ilgiyle bakmıştı. "Ben de görmek isterim doğrusu!"

"Çoğu Alanya'da kaldı..." diye açıkladı oğlan. "Boran abi hepsini gördü. Ben en yenilerini getirdim. İçinde kalp şeklinde, camdan bir tane var. Deniz ve kum sürtüne sürtüne yapmış."

"Bu harikaymış! Görmeyi isterim."

Konuşmalar yine normal hâline dönmüştü. Üç kadın karşılıklı gevezelik yaparak masayı topladı. Bulaşıkları makineye koyduktan sonra Della alışkın bir edayla çalıştırdı.

“Bu makinenin çalıştığını canlı olarak ilk kez görüyorum!” diye dalga geçti Mihrimah. “Genellikle içinin dolması ayları bulurdu. Ceylan abla birkaç tabakla çalıştırıyorum diye şikâyet ederdi.”

Deniz keyifle gülümsedi. “Artık kalabalık olduğumuza ve ben de akşamlarımı evde geçireceğime göre mutfak daha aktif kullanılır. Ek-sik ne varsa alırız. Hatta istersen komple değiştiririz. Bir de yardımcı tutarız.” Tabii ki bunları söylerken Della’ya bakıyordu.

Della nazıkçe hepsini reddetti. “Mutfak zaten çok modern ve eksiksiz görünüyor. Çok zevkli döşenmiş. Rahmetli eşin zevkliymiş. Bir şeyi değiştirmeye gerek yok. Yemek kısmını ise ben hallederim. Yemek yapmayı çok seviyorum. Ceylan Hanım gündüzleri yardım etse yeterli.”

Yemekten sonra evin yan tarafındaki verandada oturdular. Havuzun içindeki ışıklar ortama hoş bir ambiyans katmıştı. Suyu tertemizdi. Çaylarını cam masanın çevresinde içerken, birkaç gece kuşu güzel sesleriyle geceyi renklendiriyordu. Mihrimah da içerideki müzik setinden bir müzik kanalı açmıştı. Gizlenmiş hoparlörden gelen ses, hiç kimseyi rahatsız etmeyecek kadar kısık ama net çıkıyordu.

Deniz yanında oturan Della’ya doğru eğildi. “Sana bir şey söylemeliyim.”

Genç kadın merakla onun ciddi gözlerine baktı. Deniz’in gizli hayatını, yaptığı işi, tehlikeli bir adam olduğunu bildiği hâlde bunu kabullendiği, korkmadığı belliydi. Yeşil gözlerindeki bakış sevgi doluydu. Pırıl pırıldı. “Ne oldu?”

“Rahmetli eşim hakkında...” dedi adam. Uzanıp onun elini tuttu. “Onun bu evde hiç yaşamadığını bilmelisin. Belki bu seni rahatsız eder diye söylüyorum. O vefat ettikten sonra eski evimizden ve anılardan bunalıp burayı aldım. Yatak odam dâhil her şey yeni.”

Della birkaç saniye boyunca gözlerini bile kırpmadan Deniz’i süzdü. Sonra hafif nemli gözlerle o da avucunu tutan iri eli sıktı. Sevgiyle gülümsedi. “Bu önemli değildi. Kalbini ona tamamen kapatmanı bekleyemem. Onu belki de hep seveceksin. Öyle de olmalı... Çocuklarının annesi bir kere o. Bir zaman sonra sevdiklerimizi unutursak ne kötü insanlar oluruz, öyle değil mi? Onlar kalbimizde hep yaşayacaklar...”

Deniz hafif bir nefes aldı. Biraz rahatlamış gibiydi. “Ne kadar şanslıyım ki seni buldum. Mutluluktan ümidimi kesmişken, artık yalnız yaşayacağımı düşünürken Allah seni karşıma çıkardı. Artık tüm istediğim seninle yaşlanmak. Çocuklarına ve hatta...” Kısa bir an sustu. “... çocuğumuza babalık yapmak.”

Mihrimah onların fısıldaşmalarını izliyordu. Konuyu bilmese de aralarındaki yakınlık biraz kalbini sızlatmıştı. Bu nasıl güçlü bir sevgiydi? Acaba bir gün Della gibi sevilebilecek miydi?

O sırada evin dış kapısı tarafında bir hareketlenme oldu. Siyah bir Audi evin önüne doğru yanaştı. Veranda yanda olduğu için bir süreliğine gözden kaybolmuştu. Herkes gelenin kim olduğunu biliyordu elbette. Birkaç dakika sonra aracı park eden Boran yanlarında belirdi. Lacivert, yazlık bir takım elbise ile beyaz gömlek giymişti. Gecenin o saatine rağmen hâlâ dinç görünüyordu. Esnek adımlarla gelip önlerinde durdu.

“İyi akşamlar!” dedi herkese birden. Sonra ayağa kalkmış olan Della’ya yöneldi. Onun elini tuttu ama genç kadın kendisine sarılınca o da yumuşakça Della’ya sarıldı. Kalın kollar, ince bedeni müşfikçe sardı. “Hoş geldin!” dedi.

“Hoş buldum!” Della geri çekilip Boran’ın gözlerine baktı. “Nasıl-sın bakalım? Kayboldun ortadan.”

Boran hafifçe gülümsedi. “İş güç işte! Son haftalar yoğundu biraz.” Gözleri önce Berkin’e kaydı. Çocuk, günün verdiği yorgunluktan geniş salıncakta uyuyakalmıştı. Sonra Belen’e baktı. Genç kız ayağa kalkmamıştı ama duruşunu düzelterek oturduğu yerde hafifçe doğrulmuştu.

“Hoş geldin, Belen!” dedi genç adam. Ona karşı da hafifçe gülümsemişti. “Nasılsın?”

“Hoş buldum. Gayet iyiyim, teşekkür ederim.” O da hafif bir gülümsemeyle onun hatırını sordu: “Sen nasılsın?”

Mihrimah şimdi ikisini izliyordu. Onların arasında garip bir rüzgârın estiği açıktı. Ağabeyinin hâlâ Belen’den hoşlanıp hoşlanmadığını anlamaya çalıştı ama Boran duygularını iyi gizlerdi. Onu reddeden ve daha da durgunlaşmasını sağlayan bu vahşi görünümlü kıza bakışları oldukça mesafeliydi.

Boran nazikçe cevapladı: "Ben de iyiyim, teşekkürler." Fakat konuşmayı daha fazla uzatmadı. Gözleri yine Della'ya çevrildi. "Kusura bakmayın, geciktim. Bir toplantım vardı."

"Sorun değil. Biz de muhabbet ettik. Hiç sıkılmadık."

"Güzel, sevindim." Della yerine oturunca Boran, babasına döndü. "Baba, birkaç dakikan var mı? Yılmaz da benimle geldi. Seninle konuşması gereken bir konu varmış."

Deniz başını çevirdi. Göremese de görecekmış gibi evin ön cephesine baktı. Oysa Boran'ın arabası görünmüyordu. "Niye buraya geldin?"

"Misafirleriniz var, rahatsız etmeyeyim, dedi."

"Sen çağır onu buraya. Yabancı kimse yok."

"Sanırım benim yüzümden!" dedi Mihrimah hafif şakacı bir sesle. "Onunla bazı sorunlarımız var. Son görüşmemizde pek iyi ayrıldık." Aslında kastettiği bu evdeki son sabahı. O güzel sevişmenin ardından kesin olarak ayrılmak, genç kadına çok koymuştu. Onu özlediğine inanmıyordu.

Deniz'in gözleri kızına döndü. Bazı şeylerden haberi yoktu elbette. "Sağmalama, kızım! Adam senin için hayatını tehlikeye attı! Koca bir çeteden seni korudu. Beraber bir sürü zaman geçirdiniz. İyi ayrıldık ne demek?"

Boran geri dönüp uzaklaşmıştı. Birkaç dakika sonra yanında hâli tonlarında giyinmiş Yılmaz'la geri geldi. Onu ikna etmiş olduğu beliydi.

"İyi akşamlar!" dedi Yılmaz herkese kalın sesiyle.

Her zamanki gibi ciddiydi. Misafirleri başıyla selamladı.

Mihrimah sanki ilk kez Boran ve Yılmaz'ı yan yana görüyormuş gibi inceliyordu. Kalbi ikisini kıyaslamasını ve Yılmaz'ın bu karşılaşmadan mağlup çıkmasını arzuluyordu. Ona olan ilgisinin azalması için bu şarttı. Ne yazık ki adamı görünce ne yaşadığı heyecan ne de duyduğu özlem azalmıştı. Genç adam, yakışıklı Boran'ın yanında bile ezik değildi. Gür saçları, çıkık elmacık kemikleri ve keskin bakışları ile özel bir çekiciliği vardı. Köşeli çenesi ne kadar da seksiydi! O kırık burnunu bile seviyordu. Pek çok şeyini sevdiği gibi!

Oturduğu yerde, düşüncelerinin etkisiyle sarsıldı.

Seviyor muydu?

Yılmaz'ı mı?

34. BÖLÜM ÖZLEM AĞIR YÜK

9 Eylül Pazar / 21.45

|| âliyle Della ve Belen de adını sık duydukları Yılmaz'ı ellerinde olmadan incelemişlerdi. Cana yakın bir adam gibi gözükmesine de Deniz'in onu görünce saygıyla ayağa kalkması, verilen değeri gösteriyordu. Boran yaşlarında, aynı boy posa sahipti. Kasları bol gömleğinden bile belliydi. Gömleğinin eteği pantolonunun dışındaydı ve sebebini tahmin etmek zor değildi. Büyük ihtimalle belinde bir tabanca gizliydi. Zekâsı, ela rengi gözlerinden belli oluyordu.

Tehlikelerle dolu bir başka adam daha işte! Ülkesi için gözünü karan, sevdikleri için canını vermekten çekinmeyen, saf dürüstükten oluşan özel birisi...

Ne yazık ki Yılmaz dürüst olduğunu düşünmüyordu. Mihrimah'a bakmaya çekiniyordu. Hâlâ en yakını sayabileceği Deniz ve Boran'a ihanet ermiş gibi hissediyordu. Allah neden karşısına Mihrimah gibi birisini çıkarmıştı? Neden böyle bir cezayı reva görmüştü? Neden bu kadın, dünyanın en yakışıklı ve iyi erkeklerini elde edebilecekken her şeyini kendisine vermişti?

Üstelik de çıkarsız ve tüm içtenliğiyle! Ondan hoşlanmadığını defalarca söylemiş olmasına rağmen!

Deniz elini uzatıp Yılmaz'la el sıkıştı. Onlar da epeydir görüşmüyorlardı. "Kapıda beklemek ne demek!" dedi babacan bir azarlamayla. "Sen yabancı mısın? Serin bir şey veya çay iç önce."

Yılmaz kibarca reddetti. "Teşekkür ederim. Bir dahakine inşallah. Uçağa yetişmem lazım."

Kısa bir sessizlik oldu.

Mihrimah dışlerini sıkıştı. Daha iki gün önce telefonla görüşmüş, görevde olduğunu söyleyip Melike'ye hediye almasını istememiş miydi bu ruhsuz adam? Parasını da hemen o gün göndermişti. Bu kadar kısa zamanda bu ne göreviydi böyle? Şikâyet edebileceği bi

makam yok muydu acaba? Çok çalışmaktan sanki biraz zayıflamış gibiydi.

Kızgınlığını ve üzüntüsünü belli etmek için işi alaya vurdu. "Bu sefer kimi kurtarmaya gidiyorsunuz, Yılmaz Bey?" diye sordu gülümseyerek.

Genç adam ondan yana dönmüştü. "Sadece iki günlük sıkıcı bir seminer! Bir süre buralardayım."

Deniz araya girdi: "O zaman seni fazla tutmayalım. Gel, içeride konuşalım."

Aynı anda Della ayağa kalkmıştı. "Ben de Berkin'i yatırayım bari," dedi. "Boynu tutulacak."

"Ben götüreyim..." diye başlayan Belen'i de susturmuştu.

"Ben götürürüm. Sen otur..."

Della çocuğunu rahatça kucaklayıp verandadan ayrıldı. Oğlan uykusunda mutlu bir şekilde annesinin boynuna sarılmıştı.

Mihrimah'ın da canı sıkıyordu. Neşesi buhar olup gitmişti. Dünya üzerinde hiç kimse Yılmaz kadar kimyasını bozamıyordu. Huzursuzca yerinde kıpırdandı. Havanın ağırlığı ona fazla gelmişti. Telefonunu eline aldı. Ekranına öylesine baktı. Sonra ayağa kalktı. "Benim de bir telefon açmam gerek. Bir hastam mesaj atmış."

Gece şimdi daha durağandı. Sadece Boran ve sarışın kız kendi aralarında, alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Mihrimah bir an için göz ucuyla onları izlemişti. Sözlerini duyamıyordu. Belki de anne ve babalarının evliliğinden, kendi geleceklerinden konuşuyorlardı.

Sonunda Deniz ve Yılmaz işlerini bitirip verandaya geri döndüler. Konuşmaları gereken her ne ise kısa sürmüştü ve halletmiş gibiydiler. Della da oğlunu yatırıp geri gelmişti.

"Boran? Beni havaalanına bırakacak mısın, taksi mi çevireyim?" diye sordu Yılmaz.

Boran hemen ayağa kalktı. "Seni ben bırakırım!" dedi can dostuna.

"Herkes iyi akşamlar diliyorum!" dedi genç adam. Yine herkese gözleriyle selam vermişti. Bakışları bir an için Mihrimah'ın üzerinde kaldı.

"İyi akşarlar!" dedi Mihrimah da diğerleri gibi. Aklı genç adamın nereye gideceğinde, ne kadar büyük bir tehlikenin içine gireceğindedi. Seminer olayına pek inanmamıştı.

İki erkek oradan ayrıldı. Mihrimah farkında olmadan verandanın köşesine gidip arkalarından baktı. Garip ki hemen arabaya binip gitmediler. Ayakta durmuş, bir şeyler konuşuyorlardı.

İçgüdüsel olarak onlara doğru yürüdü. Boran'ın canı sıkkın gibiydi ve sanki Yılmaz ona öğüt veriyordu.

"Dostum!" diyordu Yılmaz. "Bunları bana değil, git ona söyle. Senin o da heyecan ve endişe içindedir."

Boran duruşunu dikleştirilmiş ve kararlı bir şekilde başını sallamıştı. Yılmaz'ın verdiği öğüt her ne ise uygulayacak gibi gözüküyordu. "Sağ ol!" dedi arkadaşına içten bir sesle.

Genç kadın onun ne için teşekkür ettiğini anlamasa da Yılmazı havaalanına götürmekten karşılıklı anlaşarak vazgeçtikleri belli oluyordu.

"Senin abim seni havaalanına bırakmıyor, Yılmaz?" dedi yumuşak bir sesle. İkisi birden dönüp ona baktı. Mihrimah'ın geldiğini fark etmemişlerdi. "Seni ben götürüyüm mi?"

"Evet, iyi olur!" dedi Boran. Gitmek istememesinin önemli bir sebebi olmalıydı. Belli ki Belen denen güzelle alakalıydı.

Tabii, Yılmaz bu teklifi mesafeli bir şekilde reddetmişti. "Hiç gerek yok! Ben kendim giderim, Mihrimah Hanım!"

"Gecenin bu saatinde mi?" Genç kadın kaşlarını kaldırdı. Güzel gözleri itiraz kabul etmez bir şekilde bakıyordu. "Ayrıca bana Mihrimah diyeceğin kadar yakınlaşmıştık hatırlarsan!"

Kafası karışık olan Boran, bu sözlerdeki anlama hiç dikkat etmedi.

Oysa Yılmaz bu iğneleme ile irkilmmişti. Huzursuzca kıpırdandı. "Dönüşte tek başınıza o trafikte olmanız beni rahatsız eder!"

Boran bu itirazı duymamış gibiydi. Aklındakini yapmak istemesinin verdiği aceleyle elini cebine attı. Aracın kumanda anahtarını çıkardı. Kız kardeşine uzattı. "Al! Fakat dönüşte sakın kimseye bulaşayım deme!" Uyarımadan yapamamıştı.

“Emredersin...” Anahtarı aldı. Gözleri, Yılmaz’ın ela gözlerindeydi. Alaycı neşesi devam ediyordu. “Hiç konuşmayacağım, merak etme! En az senin kadar, olmadı Boran abim kadar suratsız olacağım. Monoton hayat düzenini bozmak istemem!”

Arabanın çevresini dolaşıp siyah Audi’nin şoför koltuğuna oturdu. Yılmaz da kapıyı açıp yanına yerleşmişti. Mihrimah gülümsedi.

“Böyle gergin olursan bizimkiler, aramızdaki ilişkiyi şıp diye anlayacaklar!” dedi şakayla. “Tıpkı seni telefondaki isminden anladıkları gibi.”

Genç adam emniyet kemerini taktı. “Aramızda bir ilişki yok!” Sesi oldukça kuru çıkmıştı. Başıyla işaret etti. “Emniyet kemerini takar mısın?”

“Fakat sen hâlâ varmış gibi davranıyorsun.” Genç kadın emniyet kemerini taktı. Sonra düğmeye basıp arabayı çalıştırdı.

“Öyle davranmıyorum.”

“Peki, durum nasıl?”

“Hangi durum?”

Mihrimah aracı hareket ettirdi. Çelik çıkış kapısına doğru sürdü. “Babamı görünce aklına ben geliyor muyum?” Öndeki kamera plakayı görünce kapı hemen açılmaya başladı. “Yani onu aldatmışsın gibi hissediyor musun? Ya da korkuyor musun?”

Yılmaz derin bir nefes aldı. Geniş göğsü şişerken yanak kasları oynadı. “Hani yolda hiç konuşmayacaktın?”

Mihrimah kıkırdadı. “Elimde değil! Seninleyken tüm kimyam değişiyor. Ne yapayım! Cevap ver haydi...”

“Kızıyla seviştiğimi bilse beni öldürecek bir adamın karşısında rahat olabilir miyim sence?” Âdeta homurdanmıştı.

“Korkak!” Yan gözle ona baktı. “Sırf sevişme olsa iyi!” Sonra gaza basarak evden dışarıya çıktı. “Son gece hamile de kalmış olabilirim, değil mi?”

Yılmaz başını hızla ona çevirdi. Bu sürpriz sözler karşısında şok olmuştu “Ne?” Gözleri inanmazca bakıyordu.

“Hamile isem seni öldürür müydü yoksa bağrına mı basardı acaba?”

Yılmaz sessizdi. Hâlâ ona bakıyordu. Şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu. Mihrimah'ın gözleri ise yoldaydı. Fakat izlendiğini, delici bakışların üzerinde olduğunu biliyordu. Pırıltılı gözlerini en sonunda genç adama çevirdi.

"İyi misin?" diye sevimli bir şekilde sordu.

Sonunda Yılmaz kendisini topladı. "Var mı öyle bir ihtimal?"

"Seni öldürme ihtimali mi?"

"Hamile kalma ihtimali?" diye ters bir sesle tekrar etti Yılmaz. "Senial!.."

Genç kadın umursamazca omuz silkti. "Ben korunmadım. Sen de korunmadın. Öyle değil mi?"

"Hamile misin?" Sesi oldukça değişik çıkmıştı. Kızgın desen, kızgın değildi. Öfkeli desen, öfkeli değildi. Korkmuş desen, o hiç değildi.

Mihrimah gaza basıp iki aracı solladı. Trafik çok yoğun değildi. Onun sorusu üzerine tatlı bir kahkaha attı.

"Rahatla aşkım ya! Şaka yaptım. İnan bana senden hamile kalsaydım hemen aldırırdım. Benimle ilgilenmeyen bir adamdan çocuk yapacak değilim ya! Zaten o sabah çıkıp eczaneden ertesi gün hapı aldım. Ne olur ne olmaz dedim. İşe de yaradı."

Garip ki Yılmaz sevinmiş gibi gözükmedi. Birkaç saniye genç kadının yüzünü süzdükten sonra başını çevirdi. Akan ışıklı yola baktı. Her yer rengârenkti. Bir sürü insan o saatte bile sokakları doldurmuştu.

"Hem sana önemli bir haberim var," dedi Mihrimah. "İyi haber. Duymak ister misin?"

"Babanın evlenmek üzere olduğuyorsa eğer..."

"Yok canım. Onu sağır sultan bile duydu." Dişlerini sıkıp kornaya bastı. Makas atarak araya giren bir adama söylendi: "Şuna bak şurası! Şu dengesizin yaptığına bir bak! Kendi kaza yapacağı yetmiyormuş gibi bizim de canımızı tehlikeye atıyor!"

Öndeki adam yaptığı terbiyesizliğin üstüne bir de elini kaldırıp hareket çekmişti.

“Bırak adamı da bana haberinin ne olduğunu söyle!” Yılmaz sabırsızdı. Meraklanmıştı.

“Dilini kesip kaldırdığı o elini kırmayalım mı?”

“Mihrimah!” Sabırsızlığı ve kızmaya başladığı belliydi.

“Mihri diyebilirsiniz!”

“Demeyeceğim! Lütfen çocukluğu bırakır mısın!”

“Çocuk değilim ben, aşkım. Bunu biliyorsun. Hem güzel haberim bununla ilgili. Bir arkadaşımın abisi beni çok beğenmiş ve görüşmek istiyor. Niyeti ciddiymiş. Anlayacağın, çok yakında evlenebilirim.”

Yılmaz sessizdi. Gözleri genç kadının yüzüne kilitlendi. “Kim dedin?”

“Geçen sene yaş gününe gelen çocukluk arkadaşım, fotoğrafımızı abisine göstermiş,” diyerek sabırla tekrar etti Mihrimah. “Adam Almanya’da ithalat ihracat işleri yapıyormuş. Beni çok beğenmiş. Ben de fotoğrafını gördüm. Fena değil.”

“Ne yani? Bu mu şimdi? Görücü usulüyle evlenecek kadar düştüğünü sanmıyorum!”

“Mantık evliliği en iyisidir derler. Türkiye istatistiklerine göre, en çok sevişerek evlenen çiftler boşanıyormuş.”

Yılmaz boğazını temizledi. “Ben... Ben senin adına sevindim.”

Mihrimah gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Baban bundan bahsetmedi...”

“Her sırrımızı da bilmene gerek yok. Kabalık olsun diye söylemiyorum. Ailemiz seni çok meşgul ediyor.”

“Adamın... Adamın adı ne?”

“Niye?”

“Öylesine sordum.”

“Tanımazsın bence... Neyse, özel haberim buydu. Benden yakında kurtulacağına sevinmişsindir sanırım? Evlenirsem, hâliyle hiçbir şekilde kaçamak yapmam mümkün olmaz. Belki bir daha görüşmeyiz de.”

“Zaten görüşmüyoruz!” diye söylendi Yılmaz. “Kaçamak da yapmıyoruz.” Sustu bir an. “Fakat bilmelisin ki bu tür bir evliliğe yönelmen bana çok... Çirkin geliyor. Saçma ve kötü!”

“Yakında otuz olacağım. Koca bulamazsam ne olacak? Bu fırsatı kaçırmamalıyım diye düşünüyorum!”

Genç adam oturduğu yerde iyice gerilmişti. “Yaşında ne var? Çok gençsin daha! Karşına sevebileceğin birisi mutlaka çıkar. Âşık olabilirsin. Seni seven birisinin çıkması da sadece an meselesi! Daha önce senin kadar güzel bir kadın görmemiştim!”

Mihrimah bir kakhaha attı. “Yılmaz ya! İstemesen de bazen çok tatlı oluyorsun! Bu gece evimizde gördüğün o iki melekten sonra bu iltifatı bana etmen çok nazıkçe gerçekten.”

“İltifat değildi!”

Onun ciddi sesi karşısında Mihrimah'ın gülümseyişi azaldı. Gözleri yoldan ayrıldı. “Ben gerçekten güzel miyim?” diye sordu fısıltıyla “Sana göre yani?”

“Ne olduğunu biliyorsun!”

“Hayır, sen söyle! Senden duymak istiyorum.”

“Az önce söyledim zaten.” Gözleri iri gözlerinde, doğal burnunda, dolgun dudaklarında gezindi. Yaz günü ince boynunu açıkta bırakan bluzu ile gerçekten seksi bir görünümü vardı.

“Olabilir! Yine söyle!” Frene basıp arabayı sağa yanaştırdı. Sıkışık Üsküdar trafiğinde bu boşluk bir mucize gibiydi. Yan dönüp Yılmaz'ın yüzüne baktı. “Beni güzel buluyor musun?”

“Kesinlikle...”

Mihrimah'ın gözleri istemsizce parladı. “Doğru cevap veriniz, bayım. Kaçamak yapmayın.”

Bu ne inatçı kadındı böyle! Genç adam çaresizce onun istediği sözleri söyledi: “Evet, seni çok güzel buluyorum. Güzelden öte...” Sustu ne diyeceğini bilemeden. “Güzelden öte, çok özel birisin. Benim gibi bir insanın hayatını bile kolayca renklendiriyorsun. Yaşama sevincin ve enerjin bana iyi geliyor.”

“Ya?” Bunları duyduğuna sevinmişti. Gülümsemesi daha da içten oldu. “O hâlde beni niye istemiyorsun?”

“Bunu açıkladım...”

“Ama ikna edemedin.” Arabanın içini yoğun bir sessizlik sarmıştı. Genç kadın uzanıp onun alnına düşen kalın saç tellerini geriye ittirdi. “Yılmaz!” dedi sonra yavaşça. Elini yine direksiyona koyacağına genç adamın kocaman elinin üzerine koydu. Hafifçe sıktı. “Ah, Yılmaz! Ben... Ben seninle ne yapacağım? Beni istemediğin hâlde aklımdan çıkmıyorsun. Garip bir şekilde senden çok hoşlanıyorum.” Yanakları kızarmıştı. “Hep senin yanında olmak istiyorum. Sesini duymak, varlığını hissetmek hoşuma gidiyor. Sen de benim hayatımı değiştirdin. Önceliklerim değişti. Ben... Seni... Seni çok özliyorum. Sen beni özlemiyor musun?” Sonlara doğru sesi titremişti. Sevgisi için gururundan fedakârlık ettiğini bilse de umurunda değildi.

Yılmaz bir şey demek için ağzını açtı ama Mihrimah onu susturdu.

“Hayır! Şimdi değil, şimdi sus lütfen!”

Bakışlarını ela gözlerin derinliklerinde gezdirdi. Onun ne düşündüğünü hâlâ anlayamıyordu. O an reddedilmekten ürktü. Daha önce reddedilmişti ve yine aynı şeyi yaşayabileceğini biliyordu. Fakat bu sefer Yılmaz sanki daha farklı bakıyordu.

“Şimdi bunları söylerken bile çok utanıyorum. Gururum inciniyor. Fakat seni gerçekten çok özledim. Bu bir zorlama değil elbette. Sadece bu sözlerimi uçakta iyice düşünmeni istiyorum. Döndüğünde yine konuşalım. Her şeyi ve herkesi boş verip benimle olmak istersen ben hazır olacağım. İstemediğim bir adamla ne zaman evlenirim, bilmiyorum ama o vakit gelinceye kadar istediğim bir adamın yanında, kollarında olmak beni çok mutlu eder. Çok dikkatli oluruz ve ne ailem ne de senin düşmanların olup biteni fark etmez. Kendi hâlinde, güzel bir ilişkimiz olur. İşinin tehlikeli olduğunu da biliyorum. Hiç umurumda değil. Şunu bil ki ölüm beni korkutmuyor. Sen yanımdayken hiç korkmadım. Fakat şu geçen haftalarda, sen çevremdeyken sensiz olmak beni daha çok korkuttu.”

Hafif bir nefes aldı.

Biraz daha devam ederse ona âşık olduğunu, onu hayatındaki her şeyden çok sevdiğini söylemekten çekiniyordu. Bunu yaparsa Yılmaz için bir baskı unsuru olabilirdi. Ona baskı yapamazdı.

Sonunda yüreği rahatlamıştı. Kalbi gerçeği kabullenmişti. Yılmaz'ı o kadar çok seviyordu ki hiçbir şey umurunda değildi. Kalp atışları-

nın sahibiydi bu adam! O suratsız hâliyle bile yüzündeki gülümsemelerin sebebiydi. Onu böyle seviyordu. Bu hâliyle! Her kusuru ve mükemmelliğiyle!

"Babamın dediği gibi..." diye mırıldandı sevgiyle. "Ölmeden önce, birlikte geçen güzel günlerimiz olsun istiyorum. Ölüm bizi bulsa bile pişmanlığım olmayacak bir adamın hayatında, özlenen bir kadın olmak istiyorum."

35. BÖLÜM TESLİMİYET

7 Ekim Çarşamba / 18.02

Eğer âşiksanz her şey daha güzel görünürdü. Usulca yaklaşan sonbahar, aniden yağan yağmur veya sıkışık trafik bile aşkın kıpırtılarını yüreğinde taşıyan birinin moralini bozamazdı. Hiçbir şey sevgiden ve sevgiliden daha önemli gözükmezdi. Olumsuzluklar önemsenmez, küçük anılar büyük anlamlarla dolar, sevgiliye duyulan özlem tatlı bir işkenceden başka bir şey olamazdı.

Mihrimah ne zaman Yılmaz'ın sevgisine düştüğünü, kalbinin ne zaman onun için atmaya başladığını hiç bilmiyordu. Genç adam usul usul tecrübesiz yüreğine çöreklenmişti. Tecrübesizliği sadece aşk konusundaydı. Çocuk değildi. Gençliğinde bir sürü erkek tanıdı. O bir sürü erkeğin içinde daha sakin, düzgün hayatı olan bir adama âşık olabilecekken en olmadık kişiyi seçen kalbi, hata yaptığını bir türlü kabul etmiyordu.

Neden Yılmaz? Neden daha elit, daha sakin, daha hayat dolu bir adam bulmamıştı ki? Seks asla bir cevap değildi. Daha onu gördüğü o ilk anda kırık burunlu yabancı ilgisini çekmişti. Onun farklı olduğunu, diğer hiçbir erkeğe benzemediğini hemen anlamıştı. Bunun aşka giden yol olduğunu bilseydi belki bir önlem, bir çare arardı. Ancak aşk onu hiç beklemediği anda, özel bir adamla arkasından vurmuştu.

Tabii, şimdi olanlara cevap aramak olabilecek en saçma şeydi. Aşkın ne mazereti olabilirdi ki? Bedenini ona verdiği o ilk seferde de aslında genç adamı sevdiğini biliyordu. Bu sebeple hiç pişmanlık duymamıştı. Bu sebeple onun en korkutucu görünen yaralarını, yanıklarını bile tutkuyla sevmişti. Parmaklarını acı ve üzüntüyle üzerlerinde gezdirmişti. Genç adamın madalyalarıydı onlar. Tehlikeli işi hiç umurunda değildi. Ölüm bir gün ve bir şekilde yine onları bulacaktı. Hayat zaten kısaydı. Madem öyle, niye boşa harcayacaklardı?

Genç adama açılmasının ardında işte bu düşünceleri vardı. Sadece onu sevdiğini açıkça ifade etmemişti. O da sırf Yılmaz'ı korkutma-

mak içindi. Nika'dan sonra bir kadını sevmek istemiyor olabilirdi. Ondan sonra bir kadınla ciddi bir ilişki de yaşamak istemiyor olabilirdi. Ve... Ve Yılmaz'la evliliğin hayal olduğunu da biliyordu. Genç adam, onunla asla evlenmeyecekti. Sevse bile evlenmekten kaçınacaktı. Onu korumak için alacağı bir önlemde bu.

Olsun! Evlenmeleri şart değildi.

Evlenemeyeceklerse, ilişkilerini gizli yaşamaları şartı. Yılmaz hâlâ Deniz Karadağ'a ve Boran'a yürekten bağlıydı. Bu bağı gevşeten tek şey, Mihrimah'ın içten tutkusu, fedakârca kendisini ona adanması olmuştu. Yılmaz, Mihrimah'ın karşılıksız sevgisi ve dostlarının güveni arasında hocalasa da genç kadının onda yarattığı büyüye dayanamamıştı. Mihrimah farkında değildi ama Yılmaz'ın üzerinde kimsenin başaramadığı kadar büyük bir etkiye sahipti.

Belki de bu sebeple sonraki günlerde her şey karmaşık bir hâl almaya başladı. Altundan kalkabilecekleri şüpheliydi.

Genç kadın bu karmaşanın başladığını, onu yeniden gördüğü o ilk anda anladı.

İstanbul'a deli gibi yağmur yağıyordu. Damlaları sık ve iriydi. Hiç şimşek ve gök gürültüsü olmaması da ilginçti.

İş yerinden çıkmaya hazırlanıyordu. Sekreteri gitmişti. Önlüğünü çıkarıp ellerini o gün bilmem kaçınıcı kez yıkadı. Özel banyosundan çıkıp odasına geçtiğinde, dışarıdaki kapı ziline çaldığını duydu. Saat geç olduğu için meraklanmış, daha önceki tecrübelerinin verdiği tedirginlikle çelik kapının merceğine dayamıştı gözünü.

Arkada Yılmaz'ı görmeyi hiç beklemiyordu.

Gözleri parladı. Yüzü aydınlandı. O günkü rûm yorgunluğunu unuttu. Hızını artıran yağmurun sesi kulaklarından silindi. Kalbi o kadar hızla atıyordu ki çıkardığı ses başka bir şey duymasını engelliyordu. Kadınca bir içgüdüyle hemen dalgalı saçlarını düzeltti. Keşke birazcık ruj sürmüş olsaydı.

Artık yapacak bir şey yoktu. Elbisesini de düzelterip kapıya uzandı. Kilidi açıp kapıyı ardına kadar çekti.

İşte! Kocaman gövdesiyle oradaydı.

Her zamankinden daha spor giyinmişti. Kot pantolon, krem gömlektten oluşan kıyafetiyle sokaktaki bir gençten hiçbir farkı yoktu. Kö-

şeli çenesi, kırık burnu ve keskin bakışları aynı hatırladığı gibiydi. Özlenesi, öpülesi, sahiplenilesi...

"Yılmaz Bey! Hayırdır?" dedi şakacı bir sesle. "Üzgünüm ama muayene için geç kaldınız. Mesai saatim doldu."

Genç adam sessizdi. İşin doğrusu, genç kadını özlemle süzüyordu. Bu ışıltılı yüzlü kadın, sürekli şişen bir balon gibi hayatını dolduruyor; istemsizce her şeyini ele geçiriyordu. Siyah, kumaş pantolonu ve tutucu sayılabilecek kısa kollu kırmızı bluzu ile olağanüstü güzeldi. İnce beli ve yuvarlak kalçaları ortadaydı.

"İstisna yapamaz mısınız?" diye sordu kalın sesiyle.

"Çok isterdim ama patron kızıyor."

"Yağmur yüzünden dersiniz."

Genç kadın yeniden onu süzdü. "Ama üzerinizde bir damla bile ıslaklık yok!" dedi şaşkınca.

"Kapının önünde yirmi dakikadır beklediğim için olabilir belki!" diye itiraf etti genç adam. Ve... Ve dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öncesi de var tabii!"

Tabancasını çekip Mihrimah'ı vursaydı belki gülümsemesi kadar etkili olamazdı. Genç kadın olduğu yerde sallandı. Bu güzel gülümsemeyi de o kadar özlemişti ki!

"Gerçekten bekledin mi?" diye sordu inanmadan.

"Evet..."

"Ne... Neden!" diye âdeta kekeledi.

"Önce son hastan gitsin diye bekledim. Sonra sekreterin gitsin diye"

"Ama onlar gideli yarım saat oldu!"

"Evet! Öyle oldu. Sonra senin çıkmanı bekledim. Sen çıkmayınca da cesaretimi toplamak için yirmi dakika daha bekledim. Tam da burada! Kapının önünde!"

Genç kadın neşeyle kıkırdadı. "Sana korkak olduğunu söylemiştim, değil mi?"

"Evet..."

"Tabii, bu kadarını hiç beklemiyordum. Neden cesaret toplamak için bekledin? Popona iğne yapılacaksa elim çok hafiftir."

"Yaşadıklarım karşısında kullanabileceğin bir ilaç var ise memnuniyetle o iğneyi yaptırırım."

"Hım!" İri vücudunu hızlıca süzdü. "Bana çok sağlıklı göründün. nüz, beyefendi. Nereniz ağıyor?"

"Böyle kapı ağzında mı konuşacağız?"

"Pardon!" Genç kadın geri çekildi. İçeriye işaret etti. "Buyurun..." Yılmaz girerken o da ardından kapıyı kapatıp alışkanlıkla kilitledi. "Görelim bakalım neyiniz varmış!"

"Gözle belli olmuyor mu?" diye sordu genç adam. Bakışları alışkanlıkla etrafında gezindi. Dairenin giriş kısmı sekretere ve bekleyen hastalara ait gibiydi ve oldukça büyüktü. Kaliteli, sade eşyalarla süslenmişti. Kısa koridorun sağındaki açık kapıdan bir başka odayı kısmen görebiliyordu. Muayene odası olduğu çok belliydi. Koridorun solundaki diğer oda da tıbbi malzemelere ev sahipliği ediyor gibiydi. Ne işe yaradığını bilmediği birkaç tıbbi cihazı görebiliyordu. Koridorun sonundaki oda ise genç kadının dinlenme ve çalışma odası olmalıydı.

"Dedim ya, çok sağlıklı gözüküyorsun. İstersen önce hüroma geçelim." Eliyle sondaki çalışma odasını göstermişti.

Yılmaz'ın tahmin ettiği gibiydi. Muayeneden önce hastalarıyla yüz yüze görüştüğü kısım bu zevkli oda olmalıydı. Renk kullanımı soğuk hastane renklerinin taban tabana zıddıydı. Duvarlar özel bir duvar kağıdıyla kaplıydı. Kullanılan her mobilya, zevkli bir kadının izlerini taşıyordu.

Yılmaz odanın ortasında durdu. Genç kadın onun etrafını incelemesini bitirmesini bekledi. Çok uzun bir süre değildi gerçi. Birkaç saniye sürmüştü.

"Nasıl? Beğendin mi?"

"Çok zevkli!"

"Ben seçtim her şeyi. Bizim çalıştığımız iç mimar Zeynep Hanım diyor ki bende doğal bir yetenek varmış. Tanıyorsun kendisini."

"Zevkli olduğu kesin."

"Sağ ol!"

"Aslında benim de zevkli bir kadına ihtiyacım var!"

“Aşkım ya! Senin evlerin zaten çok zevkli döşenmiş,” dedi Mihrimah. Karşılıklı duruyorlardı şimdi. “Oturmaz mısın?”

Yılmaz onun gösterdiği koltuğa bakmadı bile. “Ben evden bahsetmiyorum zaten!” Yavaşça uzandı. Sanki ince bedenine hasretmiş gibi nazıkçe belini yakaladı. Okşarcasına tutarken Mihrimah’ı hafifçe çekti. “Kendimden bahsetmişim.”

Mihrimah, o iri bedene istemsizce sokuldu. Daha genç adamın elleri dokunduğu anda tüm tüyleri diken diken olmuştu zaten. Bu nasıl bir büyüydü?

“Zeynep Hanım’ın evli olduğunu söylemek zorundayım. Kocası da dağ gibi ve çok yakışıklı bir adam.”

“Allah sahibine bağışlasın. Ben zaten onu da kastetmemiştim. Aslında senin zevkine güveniyorum.”

Onu biraz daha kendisine çekti. Şimdi iki beden birbirine dokunuyordu. “Benim mi?” diye fısıldadı Mihrimah.

“Evet... Pek çok yerden elden geçirilmem gerekiyor. Pek çok şeyimin değişmesi gerekiyor.” Gözleri genç kadının güzel dudaklarına takılmıştı. “Bu çabaya değer miyim? İyi bir şeye dönüşebilir miyim?”

“Bunu niye istiyorsun?” diye fısıldadı Mihrimah. Dudaklarına bakan gözler içini ürpertmişti.

“Bir aydır aklım karmakarışık bir hâlde dolaşıp duruyorum. Bana söylediklerini düşündüm.”

“Bir aydan fazla oldu. O kadar uzun süre düşüneceğin şeyler söylemedim ben sana! Beni hiç aramadın... Geçen hafta bizimkilerin düğününde bile benimle doğru düzgün konuşmadın.”

Düğün aşamasında bir sürpriz olmuştu. Boran ve Belen bir anda aralarındaki sorunları halletmişlerdi. Onların birbirlerine âşık olduğunu zaten herkes biliyordu. Sorunun çoğu Boran’ın tehlikeli işinden kaynaklanıyordu ve nihayetinde Belen onsuz olmaktansa, her şartta yanında olmayı tercih etmişti. Sevgi kazanmıştı.

Sonuç olarak çok kalabalık olmayan, arkadaşlar arasında yapılan, basit ama şahane bir düğünle iki çift birden evlenmişti. Yılmaz ve Tahir, bir sürü işleri olmasına rağmen sağdıç olmayı kabul etmişlerdi.

“Düğün işleri beni epey meşgul etti,” diyerek bahanesini açıkladı Yılmaz. “Sağdıç olmak zormuş. Kafamı kaşıyacak vaktim olmadı.”

"Yalancı..."

Genç adam bir an durakladı. Sonra başını eğdi. "Peki! Aslında... Seninle konuşacak cesareti kendimde bulamadım. Söylediğin gibi, ben korkak bir adamım." Sesinde bir sıkıntı vardı. "Özellikle sana karşı!"

Mihrimah ellerini onun göğsüne koymuştu. Hafifçe okşadı. "Dua et ki ben gayet cesurum."

"Korkutucu derecede..." diye onayladı Yılmaz.

"Benden korkuyor musun?"

"Bir dostum demişti ki kadından korkmayan aptaldır."

"Akıllı adammış." Gülümsüyordu. "Peki, şimdi ben ne anlamalıyım? Muayene olup gidecek misin yoksa *korkunun ecele faydası yok* deyip beni yatağa mı atacaksın?"

Yılmaz yavaşça eğildi. Dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu. "İkinci şikkı tercih ediyorum artık!" diye mırıldandı. "Senden bir daha ayrı kalmak istemiyorum." İtirafı çok içtendi. Dudakları o kadar hafif temas ediyordu ki bu Mihrimah için âdeta bir işkenceydi. "Artık seninle her *an* yaşamak istiyorum."

Mihrimah'ın göğsü bu itiraflarla kabarmış, mutlulukla dolmuştu. Bu inanılmaz bir şeydi.

"Şey... Sorun şu ki burada bir yatak yok!" diye sıkıntıyla mırıldandı. Dudakları küçük küçük öpülüp duruyordu. Sonunda o da bu öpücüklere karşılık vermeye başlamıştı.

"Benim kocaman bir yatağım var."

"Senin evindeki mi?" Dudaklarını isteksizce çekti. Gözleri buğulu bir şekilde bakıyordu. Onunla öpüşmek hâlâ çok zevkliydi! "Orası çok uzak!" dedi çocuksu bir itirazla.

"Zaten önce konuşmalıyız."

Genç adam yumuşak, üç kişilik koltrüğe otururken onu da kendisiyle birlikte çekmişti. Mihrimah yanlamasına onun kucağına oturdu. Kolları boynuna dolandı.

"Demek sonunda hakkımızda bir karara vardın?" dedi alını onunkine dayayarak.

"Evet..."

“Uzun sürdü...”

“Teslim olmak kolay olmadı.”

Mihrimah yutkundu. “Bu bir savaş değil! Ben de ganimet değilim.”

“Bunu bir de bana sormalısın! Birisi iki ay önce böyle bir durumun lafını etseydi, onun yüzünü dağıtırdım. Hâlâ kendime kızıyorum ama aklımı senden uzak tutamıyorum. Sürekli aklımdasın. Önceden ihanet eden insanlara çok kızardım. Onları hiç sevmezdim. Oysa şimdi ihanetin sınırlarının olmadığını anladım.”

“Sen, babama veya Boran’a ihanet etmiyorsun ki!” Gözleri gözlerindeydi. “Biz iki yetişkin insanız. Kendi duygularımız, düşüncelerimiz var. Onlara saygımızda ve sevgimizde bir eksilme olmadan birbirimizi de *sevebiliriz*.”

Sonra söylediği sözün anlamını kavradı. Hafifçe gerildi. Yılmaz’ın yanlış anlamasını istemezdi. Evet, doğru ifade etmişti belki ama bunu belli etmek için henüz erkendi. Belki de hiçbir zaman belli edemeyecekti.

Dudaklarını geniş alnına dayadı. “Yani...” diye açıklamaya çalıştı. “Yani aşk manasında demiyorum. Birbirimize karşı saygı ve sevgi sınırlarımızın olmasını kastettim.”

“Doğru ama...” Genç adam kendisini geriye çekti. “Ya gerçekten sevdiğin birisi çıkarsa?”

Genç kadın gülümsedi. “Senin için de aynı şey geçerli. Dünyayı gezip güzel ajanlarla fink atıyorsun.”

İşte, bir kelime hatası daha yapmıştı. Ona Nika’yı hatırlatmış olabilir miydi? Neyse ki Yılmaz buna takılmamış gibiydi. “Senden daha güzel hiçbir kadını tanımadım ben!”

“O kadar güzel değilim!” Gerçekten öyle düşünüyordu ve Yılmaz’ın bu tavrı hoşuna gitse bile biraz da inanılmaz geliyordu. Oysa bir erkeğin beğenilerinin, zevklerinin ne kadar farklı olduğunu bilseydi öyle düşünmezdi.

“Benim gözümünden kendine hiç bakmadığın için öyle söylüyorsun. Üstelik ben de dünyanın en yakışıklı erkeği değilim. Bana sunduğun tüm güzellikleri nasıl hak ettiğimi hâlâ anlayamıyorum. Aptallığım da korkaklığım da bundan!”

Mihrimah gülerek dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

"Bunun sırrını sana hemen söylemeyeceğim!" dedi öpücüklerinin arasından. Parmakları ensesindeki saçlarda geziniyordu. "Fakat anlama için bol vakit vereceğim. Çok vaktin olacak."

Yılmaz'ın eli de bluzunu alttan sıyrıp içine kaymıştı. Narin sırtında gezindi. İçinde sadece sütyeni vardı. Kopçasını ustaca çözüp elini öne kaydırması ve sütyeni yukarı sıyırması zor olmadı.

Göğüsleri kocaman bir avuç ile kaplanınca Mihrimah iç çekti. Gözleri yumulu bir hâlde o ele yaslandı ve dudaklarını iyice onunkine yapıştırdı.

Çok uzun bir öpüşmeydi. Daha önce şu andaki kadar özlemle, güzel öpülmemişti. Yılmaz, üzerindeki zincirleri kırmış gibi öpüyordu onu. Duygusal, zevkli, aldığı kadar veren ve her şeyi unutturan! Alt dudağı, üst dudağı zevkli bir şekilde hapsediliyordu. Dili, onun diliyle heyecanla buluşuyordu. Bu lezzetin sonu yok gibiydi.

Uzun saniyeler sonra dudakları ayrıldı. Genç kadın heyecanla nefes alıyordu. Göğsü de adamın avucu altında hızla inip kalkıyordu. Bakıştılar bir süre. "Ne olacak şimdi?" diye sordu genç adamın gözlerinin içine bakarak.

"Şu anda mı?"

"Şimdi ve sonra..."

Yılmaz çok kısa bir an düşünmüştü. Ardından kararlı bir şekilde genç kadının bluzunu başından çıkarıp kenara koydu. Sütyeni zaten omuzlarından kolayca sıyrılmaya hazırda. Onu da çekip aldı. "Şimdi ve sonra, benden bıkmıncaya kadar seninle olmak istiyorum. Ya da ölünceye kadar..."

İstekli dudaklar, meydandaki pembe tepeciklere kayınca Mihrimah'ın bedeni zevkle gerildi. Dudakların baskısı göğüs uçlarını iyice canlandırdı.

"Peki, bu güzel bir fikir gerçekten..." dedi heyecanlı bir sesle. "Dinle! O zaman ben senden bıkmadan sakın ölme! Tamam mı? Sana yasaklıyordum."

Yılmaz yüzünü, istekle gömdüğü göğüslerden hiç ayırmadı. "Elimden geleni yapacağım..." diye fısıldadı.

"Evet... Sevinirim." Onun da parmakları genç adamın gömleğinin düğmelerine uzandı. Titriyordu... "Burada sevişebilir miyiz acaba? Banyo da var! Senin evin gerçekten çok uzak!"

"Bunu, bir aydır sevişmeyen bir adama mı soruyorsun?"

Bu sözler genç kadını mutlu etti. "En son ben miydim?" Parmakları düğmeleri açmayı durdurdu.

"Ondan önceki de sendin! Senden başka hiçbir kadını kollarımda düşünemiyorum artık!"

"Ya!" O kadar mutlu olmuştu ki! Yüzü mutlulukla aydınlandı. Başka bir kadının olabileceği düşüncesi gerçekten son bir ayda onu yiyip bitirmişti. "Bu çok ateşli olacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayal bile edemezsin."

"Göster bana o hâlde!"

Son birkaç düğmeyi de çözdükten sonra Mihrimah gömleği omuzlarından sıyırdı. Sonra doğrulup onun kucağından ayağa kalktı. Yerde oldukça temiz bir halı vardı. Kirli bile olsa umurunda değildi. Üzerinde ayakkabılarını çıkardı. Gözleri genç adamın yanan gözlerindeki, kumaş pantolonunun düğmesini çözdü. Fermuarı indirince pantolon ince, uzun bacaklarından kayıp yere düştü.

Şimdi iç çamaşırı ile öylece duruyordu.

"Peki, pişman olacak mısın?" diye sordu ona.

Yılmaz hayranlıkla o güzel bedene bakıyordu. Onunla son seviştikleri o sabah da onu uzun uzun seyretmişti. Ayrılıp gitmesi gerekirken bebek gibi uyuyan genç kadını hafızasına kazımak için dakikalarca baş ucunda durmuştu. Ta ki o uyanıncaya kadar! Ve şimdi, sanki o günden bile daha güzeldi. Uzun bacakları, dümdüz göbeği ve öpmeye doyamadığı bembeyaz göğüsleri, baştan çıkarıcı bir şekilde gözünün önündeydi.

"İhanetim öğrenilinceye kadar... Sanırım hayır!"

"Merak etme! Kimse öğrenmeyecek..."

Ve önce kendi iç çamaşırını indirdi. Meydana çıkan kısmı zaten deli gibi sızlıyordu. Ela gözlerin istekli bakışları altında bu sefer ateş gibi yanmaya başladı. Gözleri yanan bir erkek karşısında çıtırçıtlak durmak ve beğenildiğini hissetmek olağanüstü bir duyguydu.

Sonra ona doğru yürüdü. Eğilip genç adamın pantolonuna uzandı. Hiç acele etmeden kemerini çözdü. Ellerinin titremesi devam ediyordu. Düğmeyi çözüp, fermuarı indirmesi titremesini kısmen artırmıştı. İlk kez yapıyor gibi heyecanlıydı. Pantolonu yavaşça çekip yandaki tek kişilik koltuğa fırlattı. Sonra hevesle uzandı. Genç adamın iç çamaşırından görünen kabarıklığa dokundu hasretle. Evet, özlemişti! Bu adamın her şeyini özlüyordu ve onu özlemeyi seviyordu. Bu, ona cesaret veriyordu. Özlediği bir insandan nasıl bıkabilirdi ki?

Eli iç çamaşırının içine girdiğinde Yılmaz gerildi. Mihrimah daha da gergindi. Sımsıkı tuttuğu şeyi özlemişti.

Fakat kendi bedeni fazlasıyla heyecanlanmıştı. Yılmaz'ın da heyecanlı gözükmesi, sabırsızlığını bir misli artırdı. Bir an önce onun olmak, onu içinde hissetmek, bir bütün olarak sahte cennete erişmek istiyordu.

İç çamaşırını yanlarından tutup kalın bacaklarından çıkardı. Beklemek istemiyordu. Bacaklarını açıp genç adamın kucığına yerleşti. Dudakları dudaklarına kapanırken, kalçalarından tutulduğunu ve en uygun pozisyona yönlendirildiğini hissetti. Zaten onun arzusunun kasıklarında bütün gücüyle hissedebiliyordu. Öpüşmeleri devam ederken kalçalarını istekle hareket ettirdi. Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildi. Sonra... Sonra ani bir baskıyla inledi. Kalçasını tutan eller onu güçlü bir şekilde, biraz sertçe çekmişti. İlk kez sevişme de sahiplenilme sertçe olduğu için bedeni kasıldı. Gözleri hafifçe aralandı.

"Canavar..." diye fısıldadı. Yine de memnuniyeti yüzüne yansımıştı. Bu yakınlığı özlemişti. Genç adam onu kalçasından tutup birkaç çekişle iyice sahipleninceye kadar kıpırdamadan bekledi. Dudakları hâlâ onun dudaklarının üzerindeyken içini usul usul dolduran gücü doyasıya hissetti.

Âşık olmak güzeldi! Sevdigi adamla sevişmek güzeldi. Sadece Yılmaz'ın kollarında kendisini tam bir kadın gibi hissediyordu. Bu sebeple dudaklarını geri çekip genç adamın gözlerine baktığında, içlerinde hazdan öte bir mutluluk pırıltısı vardı.

"Dur..." diye fısıldadı. Yavaşça genç adamın üzerinde kalan son şeye, atletine uzandı. Göğüslerinde, onun tenini de hissetmek istiyordu. Arleri çıkarınca gördüğü erkek bedenini hayranlıkla süzdü. Sonra kendi ince vücudunu bir yay gibi ona yasladı. O kaslı, yaralı bedene

değen vücudu küçücük kalmıştı. Fakat isteği büyüktü. İri ellerin verdiği destekle kontrolü eline aldı.

Ön sevişmesi az olan, hızlı bir birleşme olsa da devamı o ana kadar yaşadıklarının en güzeliydi.

Çünkü bu sefer ikisi de ne istediklerini biliyorlardı.

36. BÖLÜM

UFAK TEFEK PÜRÜZLER

8 Aralık Salı

Tüm belirsizlikler ortadan kalkmış gibiydi ama tabii, bu geçici bir durumdu. Şimdi hayatları bir karmaşaya, dikkat ve çabaya dönüşmüştü. Böyle olacağını elbette ikisi de biliyordu. Gelecek için plan yapmadan sadece birbirleri için var olmak ve anın tadını çıkarmak kısa vadede sorun çıkarmadı. Fakat günler geçtikçe, o küçük pürüzler hayatlarında yer almaya başladı.

Mesela Yılmaz'ın evi gerçekten çok uzaktaydı. Mihrimah birkaç kere onun evine gitmişti ancak uzun süre kalması mümkün değildi. Artık daha kalabalık olan ev halkı, onun eksikliğini hemen hissediyordu. Nerede olduğunu veya neden geç kaldığını merak edip soruyorlardı.

Çözüm olarak genç kadın iş yerinde depo olarak kullandığı odayı boşaltıp bir yatak koydurmayı düşündü. Ancak Yılmaz ile yaptıkları fikir alışverişinde bunun uygun olmayacağı ve insanların dikkatini çekeceği anlaşıldı. Özellikle iş yerine daha sık gelen babası ve arada sırada *merhaba* demek için uğrayan Della, bunun arkasında bir başka amaç olduğunu anlayabilirdi.

Yakın civardaki otellerden bazıları evlilik şartı aramıyordu. Temiz ve rahattı. Ancak o da çok göz önündeydi ve zamanla çalışanlar onları tanımaya, yüzlerine aşına olmaya başlamıştı. Bu da dikkat etmeleri gereken bir başka husustu.

Bir gün Yılmaz gelip onu öğle yemeğine çıkardı. Beraberliklerinin tam ikinci ayıydı. Bir haftalık bir iş seyahatinden erken gelmesi ve Mihrimah'a sürpriz yapması çok güzel olmuştu. Genç adamın yüzü artık daha sık gülüyordu. O gün de keyfi yerindeydi. Karizmasından fedakârlık etmeden verdiği gülümsemeler ise Mihrimah'ın kalbini her seferinde hoplatıp duruyordu.

Genç kadının iş yerine çok yakın bir yerde sıcacık pizza yiyip keyifle sohbet ettiler. Çok kalabalık bir ortam olduğu için kimse kimseye dikkat etmiyordu. İkisi de bu rahatlığın tadını çıkarıyordu. Bir arada olmak için harcadıkları çaba onları yorsa da birlikteliklerinden gerçekten keyif alıyorlardı.

Mihrimah hayatındaki *'küçük pürüzlere rağmen'* sevdiği adamla birlikte olabildiği için memnundu. Mesela genç adamın iş seyahatleri azalmıştı. Bu iyi bir şeydi. Onun kendisinden bıkaacağı konusunda ki korkusu da şimdilik yersiz çıkmıştı. Yılmaz ne onunla zaman geçirmek için çıkan bir fırsatı kaçırıyor ne de sevişmelerinde bedenini kanıksadığı izlenimini veriyordu. Üstelik her sevişmelerinden sonra genç kadını, güzel vücudunu uzun uzun seyretmek âdeta bir alışkanlık olmuştu. Onun çıplak bedenini izleyip bir yandan da okşarken, gözlerindeki pırıltı Mihrimah'ı hem utandırıyor hem de mutlu ediyordu. Böyle bir adam tarafından beğenilmek harika bir duyuydu.

Yemekten sonra el ele muayenehaneye kadar yürüdüler. Biraz yaklaşınca ellerini ayırmışlardı. Burada kiminle karşılaşacakları belli olmazdı. Binadan içeriye girdiklerinde artık mesafeli iki dost gibiydiler. Kapıda bir süredir orta yaşlı yeni bir kapıcı vardı. Doktor Hanım'ı görünce saygıyla selam verdi. Yanındaki uzun adama da aşına olduğu için pek garipsememişti.

Yılmaz asansör düğmesine bastığında genç kadın güldü.

"Üçe basacaksın, şapşal!" dedi sevgiyle. Geçen günlere rağmen ona olan sevgisinde minicik bir azalma bile olmamıştı. "Sen beşe bastın! En üst kat orası."

"Ya?" Genç adamın eli bu sefer üç yazan düğmeye basmak için uzandı ama sonra geri çekti. "İki kat yürüyerek ineriz o hâlde!" dedi gülümseyerek. "İçimden bir ses o kata çıkmamızın iyi olacağını söylüyor!" Gözleri asansörün köşesindeki güvenlik kamerasına takıldı. "Belki seni merdivenlerde öpme şansını da yakalarım. Akşama kadar beklememi sağlar hiç değilse!"

"Hım! Sevdim bu fikri. Dâhice! Peki, bu kamera sesli kayıt yapıyor mu?" Onun da gözü kameraya kaymıştı.

"Hayır, basit bir şey!"

"Sevindim..." Yine sevimli bakışlarını genç adama çevirmişti. "Seni çok özledim desem kaydolmaz, değil mi?"

"Hayır!"

"Bu akşam üzerine tırmanıp o koca şeyini önce öpeceğim, sonra da içime alıp dakikalarca keyif yapacağım dersem peki?" Hafif şımarık, bolca çapkın bir bakış atmıştı.

Bu neşeli sözler, genç adamın heyecanla gerilmesine sebep olmuştu. Bahsettiği şeylerin hayali bir anda zihninde canlanınca yutkundu. "Diyor musun peki?" diye sordu pürüzlü bir sesle.

"Tabii ki!" Pınlıtlı gözlerle bakıyordu. "Baştan söyleyeyim, sana işkence gibi olacak!"

"Akşamı sabırsızlıkla bekliyorum!" dedi Yılmaz yine yutkunarak.

"Anlaştık! O hâlde ben de evi arayıp geç geleceğimi söyleyeyim. Peki, nerede buluşacağız?"

"Yeni bir yerde!" dedi Yılmaz. "Daha güvenli ve daha rahat bir yerde!"

"Arabanın kolnuğu bile olsa fark etmez. Seninle olduğum her yer beni mutlu ediyor!"

Genç adam, onun bu içten sözleri karşısında olduğu yerde sarsıldı. Bu güzel kadının karşısında çok güçsüzdü. Onun enerjisi, yaşam sevinci iliklerine kadar geçiyor ve bolca alınan uyuşturucu gibi mutlu ederken rûm dengesini kaybetmesine de sebep oluyordu. Bu bağımlılıktan kurtulmayı hem istiyordu hem de istemiyordu. Mihrimah'tan bıkaacağı an hiç gelmeyecekmiş gibiydi. Kim böylesine özel bir kadından bıkebilir, onsuz olmayı göze alabilirdi?

Asansör küçük bir ses çıkarıp durunca ikisi de bakışlarını kaçırdı. Aralarındaki yoğun elektrik her yeri sarmıştı.

Beşinci katın koridoru bomboştu. Temiz ve cilalı zemine başkılarında Mihrimah uzanıp onun kocaman elini tuttu. Merdivenlere doğru yöneldi. Fakat... Fakar Yılmaz yerinden bile kıpırdamayınca aniden durmak zorunda kaldı.

"Ne oldu? Merdivenler bu tarafta."

"Biliyorum..."

"Ee, haydi! Niye durdun ki?"

Bu sefer genç adam onun elinden çekmişti. "Gel!"

Genç kadın merakla onu takip etti. Binanın güney ucuna bakan en sondaki daireye doğru yürüdüler. İkisi birden kapıdaki numaraya baktılar. Fakat bir isim falan yoktu. Kapısında parmak izli güvenlik kilidi vardı.

"Burası neresi?"

"Göreceksin..." Bakışıyla kilidi işaret etti. "Sekiz hane... Önce şu anki yaşlarımızı gir bakalım. Önce seninki! Sonra benimki, sonra da 2707."

Mihrimah şaşkıncı ama sanki bir şeyler anlamaya başlamıştı. Gözleri parladı iyice. "Yılmaz?"

"Bas haydi! Sonra parmağını dokundur."

Genç kadın onun dediklerini yaptı. "28332707." Sonra parmak izi olan küçük kısma dokundu. Çelik kapı küçük bir tıklamayla açıldı.

Ve Mihrimah merakla kapıyı itirdi.

Evin içinden yayılan yeni eşya kokusu burnunu doldurmuştu. Girişte ayakkabısını çıkarıp yumuşacık halının üzerinde yavaşça yürüdü. Yılmaz kapıyı kapatıp arkasından geldi. Mihrimah'ın etrafı izlemesine izin verdi. Genç kadın girişteki geniş holün ortasında yürümeyi bırakmıştı. Soran gözlerle sevdiği adama baktı.

"Düşündüğüm şey mi?" diye sordu heyecanlı ve titrek bir sesle.

Genç adam başını eğdi. "Bizim..."

"Gerçekten mi?" Sonra sevinç dolu bir çığlık atarak onun kollarına atıldı. Kendi kollarını da kalın boynuna dolamıştı. "İnanamıyorum! Bizim mi şimdi bu ev?"

"Evet..."

"Ama... Ama nasıl?"

"Buraya gelip giderken kapıcıya haber bırakmıştım. Boşalan bir daire olursa bana bildirsin diye. İki hafta önce buranın satılık olduğunu söyledi. Ben de düşündüm ki..."

"Satın mı aldın yani?" Sesi şaşkın bir mudululukla doluydu. "Hem de iki hafta önce?"

"Evet... Sana yakın olabilmek için güzel bir fırsat gibi geldi."

"Kurnazca!" dedi Mihrimah neşeyle. "Benim niye aklıma gelmedi ki? Harcayamayacağım kadar çok param var."

"Param sende kalsın."

"Ödemesine ortak olalım lütfen!"

"Ödedim hile..." Genç kadını ısıltılı yüzü Yılmaz'ın da gülümsemesine sebep oluyordu. "Yaptığım en iyi yatırım oldu. Haydi, evi gezelim. İçini sizin Zeynep Hanım'a dekore ettirdim."

"Ya?" Kaşları kalmıştı. "Üçüncü katta benim olduğumu biliyor mu?"

"Evet... Bina'nın dışında, kapıda, her yerde senin tabelan var. Bir rastlantı olduğunu söyledim."

"İnandı mı?"

"Bir şey demedi. İkimiz arasında bir ilişki kurduğunu sanmam."

Bütün ev tam bir zevk abidesiydi. Desenli kâğıt kaplı duvarlarda yağlı boya tabloların haricinde zevkli birkaç süs eşyası, el yapımı çerçeveli ayna bile vardı. Oturma odasına bayılmıştı. Krem ve kah-verengi tonlarında koltuklara, aynı tonlarda kocaman bir halı değer katmıştı. Duvardaki televizyon, iki sevgilinin birbirine sarılıp sinema keyfi yapabileceği kadar büyüktü. Bunun kapıdan sığması mümkün olamayacağına göre balkondan vinçle getirmiş olmalılardı.

"Bayıldım! Çok güzel bir ev gerçekten!"

En sevdiği ise yatak odasıydı. Kocaman yatak, üzerinde olabileceklere hazır gibi görünüyordu. İki duvar boydan boya dolapla kaplıydı. Yerdeki dev halı, ayaklarını kaliteli parkelere değdirmelerine bile müsaade etmiyordu. Yatak kenarlarındaki el işi apliklerden penceredeki perdeler kadar her şey mükemmeldi. Klima ve duvardaki tablo, köşedeki makyaj masası... Her şey yepyeni kokuyordu.

Makyaj masası mı?

"Zeynep Hanım bir erkeğin makyaj masasına neden ihtiyaç duyduğunu sorgulamadı mı?" diye sordu gülerek. "Yoksa ona evli olduğunu mu söyledin?"

"Evli olmadığımı biliyor."

"Sormadı mı peki?"

“Sormadı... Akıllı kadın. Belki ileride evleneceğimi düşünmüştür.”

Mihrimah elinde olmadan ürperdi. Onun başka bir kadınla evlenebileceği düşüncesi yüreğini bıçak gibi deşse de dikkatini başka yöne vermeyi tercih etti. “Peki, ben sorayım bari! Bunu gelecekteki eşin için mi aldın yoksa benim için mi? Çok makyaj yapmadığımı biliyorsun.”

“Senin için tabii!” Uzanıp onu belinden tuttu. Kendisine çekti. Yanan ela gözleri, maviliklerin en derinlere daldı. “Bu ev ikimizin. Senin banyodan sonra çıplak gezmeni, yavaşça giyinmeni, saçlarını taramanı, parfümünü sıkmanı seviyorum. O masanın üzerinde sana ait bir şeylerin olması da hoşuma gidecek. Bana hep seni hatırlatacak.”

“Sen bu evde mi yaşayacaksın?”

“Çoğu zaman!”

“İş yerine uzak değil mi?”

“Sana yakın! Önemli olan bu!”

Genç kadın iç çekti. Kollarını kaldırıp sevgiyle boynuna doladı. “Böyle tatlı bir adam olduğunu neden en başında benden gizledin?” dedi dudaklarını uzatarak.

Dudakları yumuşakça buluştu. Pürüzlerden birisi daha çözülmüştü. Öpüşmeleri gittikçe canlanınca, Yılmaz fırsatçı bir şekilde mırıldandı:

“Bu yatağı şimdi deneme şansımız var mı acaba?” Elleri kalçalarına kaymıştı. “Sonra sana yenilenmiş banyoyu da gösteririm.”

“Çok isterdim ama...” Elleri kaslı kollarında gezindi. Gözleri hemen heyecanlanmış olmanın verdiği etkiyle süzölmüştü. “Hastam gelmiştir eminim. Saat dörde kadar çok yoğunum. Sonra kaçabilirim sanırım. İki üç saat idare edebilir misin?”

Yılmaz onu yine öptü. “Dayanırım sanırım.”

“Ben de aklımda sen varken nasıl çalışacaksam artık!” O da öpücüğüne karşılık verdi. Elinde olsa o kollardan hiç ayrılmazdı.

Artık ikisinin yuvası olan daireden ayrılırken bir an durakladı. Kapının ağzında duran genç adama aklına gelen bir şeyi sordu:

"Şifrenin ilki benim yaşıım, ikincisi senin yaşıın. Onun anladım da '27 ve 07' neyi temsil ediyor?"

Yılmaz gülümsedi. "Onu da sen bul!" dedi gizemli bir sesle.

37. BÖLÜM

YILMAZ MESELA

18 Mart Cuma / 22.45

İnsan mutlu olunca günler de su misali akıp geçiyordu. Soğuk veya sıcak olması, kısa veya uzun sürmesi önemli olmuyordu. Sadece birlikte geçirilen zaman ve ayrı kalınan süre önemli oluyordu.

Mihrimah ve Yılmaz ise kış günlerinin soğukluğunu, birbirlerinin sıcaklıklarında geçirdiler. O sene yaz ne kadar sıcak olmuşsa, kış da o kadar sert ve soğuk geçiyordu. Yine de onlar için önemli değildi. Her fırsatta buluşuyorlardı. Bazen aralara bir iki haftalık ayrılığın girdiği oluyordu ama Yılmaz, sonunda dönüp dolaşıp Mihrimah'ın kollarına geri dönüyordu.

Genç kadın geceleri eve çok geç gidemese de yeni evlerinde birlikte geçirebildikleri birkaç saat onlara yetiyordu. Birlikte aynı şehirde olduklarında artık birbirlerine erişim çok kolaylaşmıştı.

Tabii, bu durum hiç dikkat çekmedikleri anlamına gelmiyordu. Eve geç geldiği bir akşam babası onu kapıda karşıladı.

"Bu soğukta dışarıda ne yapıyorsun, baba?" Merdiveni çıkıp onun yanına geldi. Yanağına bir öpücük kondurdu.

"Hava almaya çıktım. Maç seyrediyor içeridekiler."

"Ve sen maç sevmezsin!"

"Aynen..." Gözleri kızının üzerinde gezindi. Onun uzun zamandır daha neşeli, daha mutlu görüldüğünün farkındaydı. "Geç mi çıktın işten? Çaya yetişirsin diye düşünmüştüm."

"Aslında iş değildi. Bir arkadaşım ile buluştum. Della'ya söylemiştim ama sanırım söylemeyi unutmuş."

"Unutmadı da kız kıza gezmek için bile saat geç oldu. O yüzden merak ettim."

Mihrimah belli etmeden yutkundu. "O kadar geç değil. Saat on bir bile olmadı."

"Ne bileyim. Alışık değilim sanırım. Aslında dikkat ettim de evimiz kalabalık olduğundan beri işten eve sık sık geç geliyorsun. Bunun özel bir sebebi yok, değil mi?"

Genç kadın hafifçe irkildi. Yakalanmak üzere miydi acaba? Gülümsemeye çalıştı. "Ne gibi bir özel sebep, baba?"

"Della veya Belen'le aranızda bir sorun yok, değil mi?" Alacağı cevap onu üzecekmiş gibi huzursuzca kıpırdandı. "O yüzden evden kaçmıyorsundur umarım."

Mihrimah rahatlamıştı. Neşeyle güldü. "Baba ya! Ne ilgisi var? İki-sini de çok seviyorum inan ki! Ailemize çok yakışmaları bir yana, sanki hep bizimle yaşamışlar gibi hissediyorum."

Deniz Karadağ yine de şüpheli bir şekilde bakıyordu. "Bana doğruyu söylüyorsun, değil mi?"

"Yemin ederim." Onun koluna girip gözlerinin içine baktı. "Onlardan yana bir şikâyet mi var yoksa?"

"Hayır! Hayır, tabii ki yok. Özellikle Belen, seninle gezip dolaşmayı çok sevdiğini söylüyor. Della da geçen gün yaptığınız kadın kadına gezmeyi çok sevmiş."

"Siz yokken birilerinin onların özlemini yumuşatması lazımdı, değil mi? Hem ben de çok zevk aldım."

"İyi, sevindim."

Mihrimah yutkundu. "Diğer yandan..." Kandırıcı bir şekilde gülümsemeye devam ediyordu. "Ben artık kocaman bir kadınlım ve beni kapılarda beklemen doğru değil. Hele böyle soğuk havalarda!"

"Hâlâ benim küçük kızsın!"

"Benim yaşımdakilerin iki üç çocuğu var."

"Bu bir şey değiştirmez!" Kaşları yine çatıldı. "Sana baskı uyguladığımı mı düşünüyorsun?"

"Bazen... Ufacık... Azıcık sanki!"

Deniz bir an durup düşündü. "Kendine bir çevre edinmen, arkadaşlarının olması aslında hoşuma gidiyor. Merak etsem de senin bir yanlış yapmayacağını biliyorum."

"Yapmam..."

Elinde olmadan yine yutkundu. İşte, şimdi Yılmaz'ın yaşadığı endişe ve huzursuzluğu anlamıştı. En sevdiği erkeklerden birisi olan babasını kandırıyor muydu? Ever, kesinlikle kandırıyordu. Ona gerçeği söyleyemezdi. Ne diyecekti? En güvendiği iş arkadaşıyla fırsat buldukça gezip vakit geçirdiğini, uygun fırsatlarda onunla yattığını mı?

Yaşadığı vicdan azabı bütün vücuduna dolup gözlerine kadar yükseldi. Bakışlarını kaçırmamak için elinde geleni yaptı. Üzüntüsü bir an için gözlerine vurmuştu.

“Peki, bu arkadaşlarının içinde bir erkek var mı yoksa gerçekten kız kıza mı eğleniyorsunuz?” Deniz merakla yüzüne bakıyordu.

“Baba? Bu tuzak soru mu?”

“İki üç çocuğu olan bir kızım olsaydı iyi olurdu.”

“Benimle evlenmek isteyen bir erkek bulursam hemen yaparım. Sizinle yarışacak fazla erkek yok çevremde.”

Gözlerinin önünde uzun, kumral bir adam belirdi. Anında yüreğini bir sıcaklık sarmıştı. O anda babasından gerçeği saklıyor olmak önemini yitirmişti. Yılmaz'ı seviyordu ve bunun sonsuza kadar süreceğine emindi. Bir gün ayrılışlar bile buna sebep kendisi olmazdı. Ondan ayrılmayı hayal bile edemiyordu. O ayrılmak isterse tabii ki direnemezdi. O ayrılmayı isteyinceye kadar da bu oyuna devam etmek zorundaydı.

“Saçmalama!” dedi babası. “En basitinden...” Durup düşündü. “Yılmaz var mesela!”

“Yılmaz mı?” Aynı anda aynı kişiyi düşünmeleri çok ironikti.

“O, tanıdığım en düzgün insandır.”

“Baba ya! Kırık burunlu, çirkin bir adam o!”

“Çirkin mi?” Babasının gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. “Sessiz, asık suratlı, ciddi demeni anlarım da çirkin demeni anlamam!” Sesi de şaşkın çıkıyordu. “Kızım, adamla dünyayı gezdim ben! Daha gözlerine ikinci bakışında ondan hoşlanmayan bir kadın görmedim!”

Mihrimah yalandan burun kıvırdı. “Evet! Gözleri güzel! Değişik bir renk! Ne yeşil ne kahverengi! Aslında hoş bir adam olduğunu da kabul ediyorum ama yine de sizinle yarışamaz.”

“Sen dış görünüşe ne zaman bu kadar önem vermeye başladın?” Babaca, yumuşak bir azarlamaydı bu.

"Sadece görünüş olarak değil. Biraz fazla sert değil mi?" Bunu söylerken yüreği sıcağıydı. O sert görünümülü adamın ne kadar nazik, komutacı, sevmesini bilen bir âşık olduğunu çok iyi biliyordu. Fakat şüphelenmemesi için babasıyla öyle konuşması gerekiyordu.

"Sevdiklerine karşı öyle değildir!"

Evet! İşte, bu doğrudu. Bunu en yakından bilendi. Kalbi bu sefer yeniden bir sevgi şalesine dönmüştü. Az önce kollarından çıktığı adamın güçlü sarılışlarına yeniden dönmek için neler vermezdi.

"Baba!" Merakla gülümsedi. "Yoksa Yılmaz'ı bana ayarlamaya mı çalışıyorsun?"

İşte, bu gerçekten harika olurdu. Babasının desteği olursa, eğer olursa, onunla evlenme şansı olur muydu acaba? Yılmaz, babasının onayını aldığını bilirse kendisiyle evlenmek ister miydi?

Hayır! Bu uzak bir hayaldi. Haftalardır birlikte olmalarına rağmen Yılmaz evlilikle ilgili tek kelime etmemişti.

"Aslında, ikinizi birbirinize yakıştırdığımı kabul ediyorum ama şartlar imkânsız gibi!"

Babasının sözleri Mihrimah'ı şaşırtmıştı. "O niye?"

"Öncelikle sen ondan hoşlanmıyorsun?"

"Öyle bir şey demedim ben, baba! Yılmaz'ın iyi bir adam olduğunu çok iyi biliyorum. Eskiden hoşlanmazdım belki ama şimdi fikrim çok başka."

"Ya ne öyleyse?"

"Dedim ya! Sert, sessiz, fazla ciddi falan filan."

"Burnu?" diye ekledi babası.

"Aslında eskisi kadar dikkat etmiyorum." Durup düşündü bir an. "Hem hence ona yakışıyor," diye itiraf etti. "Yalan yok, karizmasını artırıyor. Sence onu uyartabilir miyim, baba?" Son soruyu masum bir edayla, gözlerinin içine bakarak sormuştu.

"Dalga geçmeyi bırak. Haydi, içeri geçelim."

"Zaten o bana bakmıyor bile!" diye ekledi Mihrimah. "Siz varken bakmaz da..."

"O niye?" Bu sefer merakla soran Deniz'di.

"Adam, sizi ailesi gibi görüyor. Sanırım beni de kız kardeşi gibi."

“Saçma...”

“Sizden korktuğuna eminim!”

“Bu daha saçma! Yılmaz, hiçbir şeyden korkmaz.”

“Saygısından dolayı...”

“Hım!” Belirsiz bir duraklamaydı bu. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kurbağa kadar çirkin değilsem, öyle diyorum.”

Deniz Karadağ’ın duruşu değişti. Şimdi doğrudan kızının gözlerine bakıyordu. Başını da hafifçe eğmiş, loş ortamda daha iyi görmeye çalışıyordu.

“Yılmaz seninle ilgilenseydi hoşuna gider miydi?”

Genç kadın kaşlarını kaldırdı. Keyifle güldü. “Önemli olan senin hoşuna gidip gitmemesi. Ben kızınım, çöpçatanlık yapacağın bir tanıdık değil.”

“Soruma cevap ver!”

“Hangi kadının ilgi görmek hoşuna gitmez ki?”

“Mihrimah!”

“Bence ona kardeş olmadığımızı, akrabalık bağımızın bulunmadığını bizzat söylemelisin.”

Gülümsüyordu.

Deniz Karadağ duruşunu dikleştirdi. Sanki bu cevap kafasını biraz karıştırmış gibiydi.

“Eve girelim haydi!” diye mırıldandı.

38. BÖLÜM GERÇEK KORKUTUR

24 Mayıs Salı / 17.48

*M*uayenehane penceresinden dışarıyı seyreden Mihrimah, son hastasının da gidişiyle rahatlamıştı. O gün yoğun bir Mayıs yağmuru vardı. Sokakra yağmurdan sakınarak koşturan birkaç kişiden başka kimse görünmüyordu. Herkes bir yerlere saklanmıştı.

Yılmaz neredeydi acaba?

Onu sürekli özlemesi aradan geçen aylara rağmen normal miydi? O da kendisini özlüyor muydu? Son görüşmelerinden bu yana neredeyse iki hafta geçmişti. Bu boşluklarda pek telefonla konuşmıyorlardı. Arada sırada anyordu elbette ama operasyondaysa birkaç gün hiç aramadığı da oluyordu.

Sık aramaktan kaçınmasının bir sebebi de yine babasına yakalanmış olmasıydı. O günü hatırlayınca gülümsedi. İki hafta önce babası muayenehanesine gelmişti. Öylesine uğradığını söylemişti. O gün hava güzeldi. Lodos vardı. Mayıs ayının ılık güzelliği sarmıştı çevrelerini. Öğle molası verince baba-kız yemeğe çıkmışlardı. Yılmaz ile sık sık gittikleri yakınlardaki bir kafeye oturdular. Garson çocuk ağzından Yılmaz ile ilgili bir şey kaçırarak diye korktuysa da çok kalabalık olduğu için sıkıntılı bir şey olmamıştı. Ta ki telefon çalincaya kadar...

Masanın üzerindeki telefon hem çalıp hem titrediğinde ekran da aydınlanmıştı. Zorba müziği eşliğinde ekranda beliren ismi tabii ki babası da görmüştü.

Kırık Kale...

Eli ayağına dolanmıştı. Babası ise bir şey demeden yemek yemeyi bırakmıştı. Belli ki kızının telefonu açmasını ve hatta konuşmasını duymayı bekliyordu.

Genç kadın elinin titremesini gizlemeye çalışarak hemen telefona uzanmıştı.

"Alo?" demişti sakın olmasına çalıştığı bir sesle. "Yılmaz Bey?" Bu aralarında bir mesajdı. Birkaç saniye onun konuşmasını dinlemişti. "Evet, teşekkür ederim. İyiyim. Babamla öğle yemeği yiyorduk. Siz nasılsınız?"

Genç adamın durumu hemen anlaması bir mucizeydi.

Yine de babasının yanında durumu asıl kurtarması gereken kendisiydi. Göz ucuyla babasına bakmıştı. Babası hoş adamdı ama biraz meraklıydı galiba!

"Anladım, evet, o ilaç iyi gelir diye size söylemiştim. Geçmiş olsun."

Konuşmasını uzatmadan bitirmiş ve telefonu masaya geri koymuştu.

Babası ise keyifli bir gülümsemeyle sormuştu. "Ne diyor bizim Kırkkale?"

"Kırkkale değil baba, Kırık Kale..."

"Aman, ne çok değişti!"

"Dün gece rahatsızmış da biraz. Beni aradı. Bir ilaç tavsiyesi istedi. Ben de verdim. Şimdi iyiymiş, teşekkür ediyor."

"İlginç! Dün gece ben de konuştum onunla. Sesi gayet iyiydi."

"Belki senden utandığı için belli etmemiştir."

"Hım!" Deniz Karadağ tabağındaki bir parça soslu makarnayı ağzına atmıştı. "Seni araması güzel."

"Niye güzel olsun?"

"Doktor olarak aramasını kastettim. Hâlbuki bizim senden çok daha tecrübeli Akrep doktorlarımız var."

"Aşk olsun baba ya! Ben de iyi doktorumdur."

"Hiç şüphem yok kızım tabii ama mantık olarak önce onları aramasını beklerdim. Neyse, aranızın biraz düzelmesine sevindim. Geçen gün bize yemeğe çağırdım onu. Uygun bir zamanda geleceğini söyledi."

"Öyle mi?"

"Gelmeyecek tabii. Sanırım senin cadılığından çekiniyor."

"Ben cadı değilim. Dedim ya, asıl sizden çekiniyor."

"Kızımı kucağına atacak hâlim yok." Alaycı bir sesle söylenmişti. "Belki sen de biraz yeşil ışık yakabilirsin adama. Ne o resmî konuşmalar? Yılmaz Bey falan?"

"Sen ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Benim değil, senin hoşlanman önemli. Anladığım kadarıyla hoşlanıyorsun da? Doğru mu?"

Yağmuru izlemeyi bırakan Mîhrimah masasına geri döndü. Üzenadaki el çantasını ve telefonu aldı. Artık çıksa ve eve gitse iyi olurdu. Kapıyı kilidirken babasının sorusuna verdiği cevap aklında geziniyordu.

Epey şaşırmıştı tabii.

"Ondan hoşlansam kızmaz mısın?"

"Niye kızayım?"

"Boran kızmaz mı?"

"Ona ne ki?"

Babası öyle demişti ama Boran'ın sağı solu belli olmazdı. Onun, Yılmaz'ı aileden birisi gibi gördüğü ve kimseye yan gözle bakmayacağını ifade ettiği günü de çok iyi hatırlıyordu.

"Yılmaz'ı akşam yemeğine çağırdım," demişti babası başka bir gün. Öğlen saatleriydi. Hava ısındığı için yeniden verandada oturabiliyorlardı. Kuş sesleri içinde pazar kahvaltılarını ediyorlardı.

Boran yandaki elektrikli çaydanlıktan kendisine çay koyarken Belen'e de çay koymuştu. Sarışın güzeli Belen teşekkür etmişti gülümseyerek. Boran ile araları gayet iyiydi. Evlilik ikisine de yaramıştı.

"İyi olur, kendisini uzun zamandır görmedim," demişti Boran.

"Biraz mesafeli, ciddi bir adam!" dedi Della. "Evlendiğimizden beri bir kere eve geldi. Normal hâli mi öyle, bizden mi çekiniyor?"

"Niye çekinsin ki?" diye sormuştu Boran.

"Ne bileyim? Siz Türkler biraz aile olaylarına takıntılısınız. Hem bekâr hem yakışıklı bir adam. Belki... Belki kusanırsınız diye..." Devam etmemişti.

Boran önce anlamamış gibi bakmıştı. Sandalyesine geri oturup çayını yudumlarken içtenlikle gülümsemişti. Belli ki Della'nın kastettiği şey ona çok saçma gelmişti. "Daha neler ya!" demişti rahat bir sesle. "Aklıma bile gelmez. O da aileden sayılır. Kendim gibi güvenirim ona

ben. Size yan gözle bile bakmaz. Biz ona Mihrimah'ı emanet ettik. Daha ne olsun!"

İşte, bu sözler genç kadının cesaretini kırmıştı. Yüreği iki el tarafından sıkılır gibi olmuştu.

Yılmaz'a duyulan güven çok fazlaydı ve gerçekten de genç adam haklıydı. Onların gözünde, en azından Boran'ın gözünde ihanet eder durumuna düşecekti. Boran, babaları gibi olgun ve güngörmüş değildi ki!

O akşam Yılmaz yemeğe gelmiş ama kibar bir erkek kardeş kadar mesafeli davranmıştı. Özellikle Mihrimah'a karşı. Genç kadın artık onun haklı olduğunu bildiği için oyunu devam ettirirken azıcık rahatsızlık duyuyordu. Bu olanlar hem Yılmaz'a hem de kendisine haksızlıktı.

Diğer yandan bu ilişkiyi cesurca söylemenin de bir anlamı yoktu.

Ne diyecekti ki Boran'a?

Bir evlilik planları bile olmadan, sadece cinsellik üzerine kurulu eğlenceli bir birliktelik yaşadıklarını mı?

Evlilik!

Bunu artık o kadar çok istiyordu ki!

Başkasıyla değil, Yılmaz'la! Genç kadın onu hâlâ o kadar çok seviyordu ki sevgisi neredeyse gizlenemez durumdaydı. O akşam yemeğinde bunu belli etmemek için delicesine çaba harcamıştı ancak ertesi gün son kattaki yeni dairelerinde, tüm öğleden sonra onun kollarında keyif yapmıştı. Randevulu hastası olmadığı için öğleden akşama kadar onunla olmuştu.

Artık ondan ayrılmak zor geliyordu. Hep onun yanında olmak istiyor, onunla seviştikten sonra bir suçlu gibi ayrılmak hoşuna gitmiyordu. Çoğu kadın gibi erkeğinin gözü önünde olmasını, hiçbir şey yapmasalar bile bakışarak anlaşmalarını istiyordu.

Çünkü bu güzel aile ilişkisini kendi evinde iki örnekli olarak görebiliyordu. Hem babası hem de Boran gerçek mutluluğu yakalamış gibilerdi. Della ve Belen'in aile içi mutlulukları tarafsız bir gözle bile rahatlıkla görülüyordu.

Yılmaz'a evlilik konusun açsa ne derdi acaba?

Genç kadın asansöre binip aşağıya indi. Kapı önünde yağmuru izleyen kapıcıyı selamladı. Onu gören adam da saygıyla kapıyı açmıştı.

“Çok yağıyor!” dedi genç kadına.

Mihrimah hazırlıklıydı. Şemsiyesini gösterdi. “Baş ederim.” Gülmseyerek uzaklaştı oradan.

Karşı otoparktaki otomobiline bindiğinde yine de biraz ıslanmıştı. Bu ne yağmurdur ya! Şoför koltuğuna oturup kapıları kilitledi. Kapıları hemen kilitlemesi Yılmaz'ın özel isteğiydi. Islak şemsiyeyi yan koltuğun önüne, yere bıraktı. Motoru çalıştırdı ama hareket etmeden önce durup biraz düşündü.

Evlilik...

Kalbi heyecanla atmaya başlamıştı. Onu aldığı görevlerinin dışında sürekli evinde görebilmek, onun için bir şeyler yapabilmek, birlikte çay içerken televizyon izleyebilmek ne güzel olurdu. Kapıda öpüşerek ayrılmak, ailesinin yanında yan yana dururken elini tutabilmek, o güzel ela gözlerine aşkını gizlemeden bakabilmek inanılmaz güzel bir hayaldi.

Bir erkek evlenmek istemiyorsa onu nasıl ikna edebilirdi ki?

Hiçbir zaman kurnaz, fırsatçı bir kadın olmamıştı. Yılmaz'ı yönlendirecek kadar cin fikirlere sahip değildi. Üstelik de korkuyordu. Böyle bir şeyin lafını açarsa ve Yılmaz ters tepki verirse, ondan ayrılıverirse ne olurdu? Perişan olurdu herhâlde! Düşüncesi bile yüreğini sıkımsatıyordu. Onu arada sırada görüyor olmak bile kalbini böylesine bir coşkuyla doldururken ya hiç göremeyecek olmak?

Camı tıklanınca irkildi. Başını yan kapıya çevirdi. Üzerinden delicesine akan yağmur damlalarına rağmen camın ardındaki yakışıklı çehreyi hemen tanımıştı.

Yüzü aydınlandı. Hemen kilidi açma düğmesine bastı.

Genç adam oldukça ıslanmıştı. Ceketinin omuz kısımları, kolları ıslaktı. Saçlarından sular süzülüyordu. Koltuğa oturup kapıyı çektiği anda Mihrimah kendisini onun kollarına bıraktı. Islak olması, yüzünün ve dudaklarının buz gibi olması önemini yitirmişti.

“Yılmaz!” dedi sevgiyle. “Ben de tam seni düşünüyordum!”

Dudakları özlemle birleşti. Kalın kollar genç kadını sardı. Mihrimah onun kokusunu, iri cüssesini çok özlemişti. Dışarıdan görülmeyecek olmanın verdiği rahatlıkla uzun uzun öpüştiler.

"Ben de sana yetişemeyeceğimi sanmıştım." Genç adam dudaklarını çekip onun güzel yüzünü süzdü. Gülümsüyordu artık. "İyisin, değil mi?"

"Mükemmelim..." O da genç adamın ıslak saçlarını, uzun kirpiklerini süzdü. Sonra bakışları gövdesine kaydı. "Ya sen? Yaraların arttı mı?"

"Çiziğim bile yok. Eskisi kadar tehlikeli göreve çıkmıyorum. Dünya şimdilik sakın."

"Böyle bir dünyayı seviyorum." Eli genç adamın elini sımsıkı tutuyordu. Gözleri pırıl pırıldı. "Madem gelecektin, niye aramadın?"

"Sürpriz yapayım istedim. Fakat yağmur yüzünden felaket trafik vardı."

"İyi ki ben de yağmur yüzünden biraz oyalanmışım."

"İyi ki!" Dudakları yeniden birleşti. Genç adamın eli alışkanlıkta onun göğüslerine kaymıştı. Bluzun üzerinden hafifçe okşaması bile bir sahipleniş, belki de bir sevgi belirtisiydi. Genç kadın bu hissi seviyordu. Ona ait olmak güzeldi. Onun kendi bedeni üzerindeki hâkimiyeti ve ilgisi hoşuna gidiyordu.

Tabii, hemen bu kadar heyecanlanmasa çok daha iyi olurdu. Vücudunun tüm zerrisi anında bu okşayışlara ve öpüşe tepki veriyordu.

Cinsel yönü zayıf bir kadın olarak bir erkeğe karşı bu kadar iştahlı olması korkunç bir şeydi! Kabullenmek zordu ama galiba onun bu dünyadaki anahtarı Yılmaz'dı. Hiçbir erkek genç kadını böylesine uyarmıyor, mutlu edemiyordu.

"İslanmışsın!" dedi ona. "Evimize gidelim mi? Üstünü de değiştirsin."

"Çok isterdim ama bir toplantıya katılmam lazım. Eve gidersek seni bırakabileceğimi sanmıyorum."

Mihrimah, mutlu ifadesi hiç değişmeden sordu: "Beni özledin mi?"

"Özlemesem koşa koşa ilk buraya gelir miydim?"

"Sadece seksi kastetmiyorsun, değil mi?"

Yılmaz'ın kaşları hafifçe kalktı. "Sen onu mu kastediyordun?" diye sordu hafif bir alayla.

"Tabii ki hayır, şapşal! Kırık burnunu, şu asık suratını görmeyi özledim. Fakat göğüslerimi böyle okşamaya devam edersen bu arabada üstüne atlamaya hazır hâle geleceğim, haberin olsun."

Uzanıp kapı rafındaki kutudan birkaç kâğıt peçete çekti. Sevdığı adamın saçlarını, kirpiklerini, ıslanmış tenini dikkatle sildi.

“Araban bu kadar küçük olmasaydı düşünebilirdim.”

Mihrimah bir çocuk gibi kıkırdadı. “Hakikaten şapşalsın. Nasıl ajansın sen?”

“Yapmam dediğim şeyleri yaptıran güzel kadına koşarak gelen tutkulu bir ajan!”

“Bu hâlinizi seviyorum, Yılmaz Bey!”

“Ya beni?” Bu soru genç adamın ağzından fısıltıyla çıkmıştı. Dudakları gülümsüyor olsa da cevabını merak ediyordu. Gözleri dikkatle onun tepkisindeydi.

“Hım!” Durup o da ciddi ela gözlere baktı. “Cevabı seni korkutmasın?”

“Seninle ilgili her şey beni korkutuyor...”

Mihrimah bir kahkaha attı. Sonra iki eliyle onun yakışıklı yüzünü kavrayıp dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdu. Sonra dayanamadı; bir tane daha, bir tane daha...

O geldiği anda güneş görmüş bir çiçek gibi açıyordu. Yılmaz bunu fark etmiyor muydu? O yokken bir şeyleri eksik kalmış gibi dengesizce geziniyordu. O yanındayken ise kendisini dünyaya kafa tutacak kadar güçlü hissediyordu.

Öpücükleri bittiğinde, yüzünü ondan çok uzaklaştırmadı. Gözleri birbirinin içinde kaybolmuştu. “O hâlde gerçeği söyleyip seni daha fazla korkutmayayım, yakışıklı!” diye fısıldadı. Sevgisini ona şimdi söylemeye hazır değildi. Hâlâ onun gerçekten korkup kaçmasından çekiniyordu.

“Peki, çok olumsuz mu?”

Mihrimah yine kıkırdadı. “Bunu anlamayacak kadar şapşal bir ajan olduğun için seni işten atmaları lazım. Kalbimde olumlu yönde bir etkiye sahip olduğunuzu söyleyebilirim. Güzel vücudunuzu da seviyorum ama sanırım sizin bu ilginç huyunuzu suyunuzu daha çok seviyorum. Özel bir adamsınız, Yılmaz Bey. Babam ve ağabeyim kadar ben de sizi seviyorum.”

Yılmaz’ın biraz yüzü düşmüştü. Belli ki beklediği cevap bu değildi.

"Ya siz, Yılmaz Bey?" diye sordu Mihrimah. Gözleri masumca ırıl-
dı. "Beni seviyor musunuz?"

Genç adam saniyeler süren bir zaman diliminde sessiz kaldı. Son-
ra gülümsedi. "Babanız ve ağabeyiniz kadar sevdiğimi söyleyebilirim,
Mihrimah Hanım! Fakat bir tık farklı!"

39. BÖLÜM KAN BAĞI

5 Ağustos Cuma / 17.54

"A lo?"

"Benim güzel kardeşim nasıl bakalım?"

Mihrimah gülümsedi. Elindeki kahve fincanı ile birlikte koltuğuna yaslandı. Cuma kalabalığı fırtınası da geçmişti. Hastaları bitmişti. Eve gitmek üzere hazırlanırken sekreteri ona bir yorgunluk kahvesi getirmişti.

"İyiyim, yakışıklı abim. Sen nasılsın?" dedi Boran'a. "Daha doğrusu hepiniz nasılsınız? Beni bırakıp gittiniz Alanyalara..."

Della ve Belen'e ait otel tadilatlayken, babası oradan almış olduğu komşu arazilere çok büyük bir otel yaptıırıyordu. Büyük bir otel kampüsü olacaktı. Hepsi birden Alanya'ya gitmişlerdi. Hem işle ilgileniyorlar hem de tehlikesiz bir tatil yapıyorlardı.

"Onun için aradım aslında. Sen gelmeyecek misin?"

"Ne için?"

"Hani bahsetmiştim ya? Bizim ekipten Hakan'ın annesinin sürpriz yaşı günü var. Sevgi Hanım... Hepimiz davet edildik. Epey kalabalık olacağız. Ghost ekibinden birkaç kişi de gelecek. Belki aralarından kendine yakışıklı bir koca seçersin. Adamlar gerçekten çok iyi."

Mihrimah güldü. "Henüz hiçbir kadın tarafından kapılmamışlar mı?"

"Bilmem ki! Bazıları bekâr sanırım."

"Aman, kalsın! Sizin yüziünüzden renk körü gibi yakışıklı korü olacağım."

"Kızım! Bu gidişle evde kalacaksın. Bakamam ben sana yaşlılığında."

"Aklımda evlenmek istediğim birisi vardır belki! Ne biliyorsun?"

"Ciddi mi?" Boran anında sormuştu. Sesi meraklıydı.

"Ben ciddiym ama o değil!"

"Mihri!" Boran'ın hafif bir nefes aldığı anlaşılıyordu. "Ben sözlerin ciddi mi dedim? Gerçekten birisi var mı?"

"Kim bilir..."

"Yapma Mihri ya! Kim o? Bana söylesene, o kim?"

"Ne yapacaksın?"

"Yahu! Ne yapabilirim ki?" Boran'ın sabırsız sesi Mihrimah'ı güldürdü. "Öldürecek değilim ya!"

"Hım! Sana güvenilmez." Bir an olabilecekleri düşündü. Konuştuğunda sesi neşeliydi. "En azından adamın GBT'sini çıkarabilirsin mesela! İşini, maaşını, yaşını, ailevi durumunu, önceki medeni hâlini, çevresinde sevilip sevilmediğini, arabasının rengini falan filan. Bu liste uzar gider."

"Eee... Ben..." Boran biraz sarsılmış ve utanmış gibiydi. "Çok ayıp bu dediklerin ya! Ben senin abimim. Senin iyiliğini elbette düşünürüm ama diğer yandan kocaman kadın oldun. İsteklerine saygı göstereceğiz mecburen!"

"Ama yine de onu soruşturursun!"

"Belki! Belki de soruşturmam. Senin sözüün yeter bana. Tabii, gerçekten hayatında birisi varsa! Kim o? Hiç belli etmedin. Ne zaman başladınız konuşmaya?"

Mihrimah bu sefer içinden sessizce güldü. Onları kandırıyor olsa da kocaman kadın olduğu ve kendi hayatından kendisinin sorumlu olduğu doğruydı.

Ne konuşması? Neredeyse bir yıldır birlikteyiz o yakışıklı, çekici adam-la!

Yılmaz'ı düşününce yine içi ısınmıştı. Onunla Ekim ayının yedinci gününde sevgili olmuşlardı. Bu hesaba göre ilişkileri tam on aydır devam ediyordu ve gerçekten mükemmeldi. Aralarında tek bir pürüz olmamıştı. Mihrimah onun gibi bir adamın nezaketi, ilgisi, saygısı ve kendisini mutlu etmek için harcadığı özen karşısında şaşkındı.

Yine de Boran'a bir şey belli etmemek lazımdı. Zeki adamdı Boran denen yakışıklı. Şimdi gözlerini üzerine diker, dikkatle yaptıklarını kontrol etmeye başlardı. En iyisi eşiğin aklına karpuz kabuğunu düşürmemekti.

"Hemen atlama abi ya! Belki dedim! Gerçekten birisi var demedim."

"*Seni tanırım ben! Yalan söylemezsin.*"

"Çok da güzel söylerim vallahi! Ruhunuz duymaz. Kadının ben, bebeğim. Şeytan bile anlamamış bizleri!" Konuşurken gülse de gerçeği söylediği için yüreği gizlice sızladı.

"*Peki, birisinden hoşlandığın doğru mu?*"

Mihrimah derin bir nefes aldı. "Evet, doğru..."

"*Neyse, bu da bir ilerlemedir. Haydi, çık gel de bu konuyu burada ayrıntılı konuşalım.*"

"Saçmalama, abiciğim... Buradan orası kaç saat sürüyor, biliyor musun sen?"

"*Biliyorum tabii! Arabayla dokuz saat, uçakla bir saat. Hemen hazırlanırsan bu gece bile gelebilirsin. Yaş günü yarın akşam. Bir gün dinlenir, pazartesi günü dönersin.*"

"Pazartesi geç olur. Randevulu hastalarım var sabahtan, abiciğim!"

"*O hâlde pazar sabahı dönersin. Erkenden bir uçak varmış. Yılmaz'la birlikte dönersiniz. O da sabah uçağına binecek. İstanbul'da işi olduğunu söyledi. Sanırım onun da bir sevgilisi var. Özlemiş olmalı.*"

Tabii ki vardı!

Ardından merakla kaşlarını kaldırdı. Onun dönmüş olduğunu bilmiyordu işte! "Yılmaz da mı orada olacak? Onun Amerika'da, özel bir görevde olduğunu sanıyordum."

"*Yarın akşam gelip sabah İstanbul'a dönecek. Hem sen nereden biliyorsun özel görevde olduğunu?*"

Eyvah! Yine yakalanmıştı. Ne diyeceğini düşünürken duruşunu değiştirdi. Koltuğunda biraz dikleşmişti. "Nereden bileceğim? Büyük ihtimalle babam söylemiştir."

"*Hım... Olabilir. Peki, söyle haydi, ne diyorsun?*" Boran neyse ki çok üstünde durmamıştı. "*Geleksen hemen uçakta yer ayırtayım.*"

İşte, bu fikir gerçekten tehlikeliydi. Yaş günü partisinde, bir sürü insanın içinde Yılmaz'a olan sevgisini nasıl gizleyecekti? Bu gitgide daha zor olmaya başlamıştı. Yalnızlarken sorun değildi ama başkalarının yanında ona olan sevgi dolu bakışlarının yakalanması riski çok yüksekti. Artık kendisine çok güvenemiyordu. Biliyordu ki kadınca bir içgüdüyle

ona yakın olmak isteyecek, belli etmeden eline koluna dokunmaya çalışacak, gözlerinin içine bakarak gülümseyecekti.

Belki Yılmaz'ı bile huzursuz edecekti!

"Yok, kalsın!" dedi gülümseyerek. "İşin içinde o kırık burunlu adam varsa ben almayayım. O kadar yolu onunla mı geleceğim yani?"

Boran hafif, sıkıntılı bir nefes almıştı. "*Şu adamla yıldızın bir türlü barışmadı!*"

Mihrimah birden tavır değiştirdi. Yüreği sızlamıştı. Ağabeyini ikna etmek için bile olsa Yılmaz'a haksızlık etmek hoşuna gitmemişti. "Ben-
ce onu sandığınızdan daha çok seviyorum. Uzun zamandır çevremde
ondan daha düzgün bir insan görmedim."

"*Hah şöyle be kızım! Yılmaz mükemmeldir. Mıknatıs gibidir aslında. Karşısındaki iticiyse o da iter fakat çekiciliğine kapıldığı herkese karşı çok iyidir.*"

"Sor bakalım, beni çekici buluyor mu?"

"*Sen benim kardeşimsin. Sana asla kaba ve itici davranmaz o.*"

Boran'ın saflığı ve konuyu anlayamaması iyi niyetinden kaynaklanıyordu. Tabii, bu iyi niyet de Yılmaz'ın en korktuğu şeydi.

"Peki, sana bir şey soracağım." Mihrimah'ın sesi zayıf ama içten bir merakla doluydu. Boğazını temizledi. "Dinliyor musun beni?"

"*Evet, tabii...*"

"Diyelim ki Yılmaz nasıl olduysa beni beğendiğine karar verdi ve benimle evlenmek istedi. Ansızın! Sizin onayınızı alabilir mi? Yani ikiniz kardeş gibi çok yakınsınız ama..."

Kısa bir sessizlik oldu. "*Saçmalama, Mihrimah!*" Sesi, duydukları karşısında şaşkınlığını belli ediyordu.

Mihrimah buz kesti. Boran'ın karşı çıkması kötü olurdu işte. Yılmaz'ın evlenme teklif ettiği falan yoktu ama ederse de herkesi karşılarına almaları gerekirdi. Eğer Yılmaz buna cesaret ederse kendisi de ederdi. Ailesini seviyordu ama Yılmaz'ı daha başka bir şekilde seviyordu. O, hayatını birlikte geçirmek isteyeceği tek adamdı. Ne işi ne tehlikeli hayatı önemliydi. Onun da zaman içinde babası gibi yakışıklı bir ajan olarak yaşlanıp emekli olacağına adı gibi emindi. Nasıl emin olduğunu bilmesede de tüm içgüdüleri bunu haykırıyordu.

"Saçmalamıyorum..." dedi zayıf bir sesle. "Sadece merak ettim."

Boran bir an susmuştu. Belli ki söyleyeceklerini düşünüyordu.

"Mihrimah..." dedi yavaşça. "Biz Yılmaz'la kardeş gibiyiz. Bunu biliyorsun! Ona çok güvenirim. Bana ait olan her şeyi ona emanet ederim ve gözüm arkada kalmaz..."

"Evet ama..." diye itiraz edecek oldu. Boran onun sözünü kesti:

"Dur, lafımı bitireyim. Onu çok sever ve sayarım. Fakat biliyorsun ki aramızda ne kan bağı var ne de başka bir şey..."

Sustu yine. Saniyeler, saatler gibi uzun gelmişti genç kadına.

Sonra Boran devam etti. Sesi, sözlerindeki ciddiyeti tamamlıyordu.

"Yani seninle de akraba değil. Bu dünyada çok az şey beni, sizin evlenmeniz kadar mutlu edebilir. Ondan daha mükemmel bir enişte mi bulacağım? Kardeşime daha layık olabilecek kimseyi tanımıyorum. Keşke öyle bir şey olsa! Keşke o senden, sen de ondan hoşlanmış olsan. Sizi kendi elimle evlendirip balayına gönderirim."

40. BÖLÜM

LEYLEKLERİN ÜREME ALIŞKANLIĞI

6 Ağustos Cumartesi / 15.41

Koca ev bomboştı. Mihrimah'tan başka kimse yoktu. Her cumartesi olduğu gibi eve biraz erken gelmişti. Sıkıntıdan televizyon izliyordu. Boş evde başka ne yapabilirdi ki? Yılmaz bir süredir Amerika'da özel bir görevdeydi. Arada sırada gidip geliyordu. Şimdi neredeydi acaba? Amerika'dan dönmüş müydü? Alanya'ya gitmiş miydi? Akli onunla meşgulken dikkatini televizyona da veremiyordu.

İzlemeye çalıştığı şamatalı bir bilgi yarışmasına bakarken, televizyonun sesine başka bir ses karıştı. Hafifçe irkildi. Hayır, doğru duymuştu. Kendi telefonuydu bu. Uzandığı koltuktan doğrulup sehpadaki telefonuna baktı. Ekrandaki ismi görünce yüzü hemen aydınlandı.

Kırık Kale...

İşte, bu harikaydı! Heyecan ve aceleyle televizyonun sesini kısıtı. Telefonunu eline alıp hemen açtı. "Yılmaz?"

İsmiyle hitap ettiği için genç adam onun yalnız olduğunu anlamıştı. "Selam, güzel kadın!" dedi o tok sesiyle. Fakat gülümsediği çok belliydi.

"Selam..." dedi o da içtenlikle. "Döndün mü Amerika'dan?"

"Şimdi indim. Sen ne yapıyorsun?"

"Evdeyim tabii! Hoş geldin. Antalya'da mısın?"

"Hayır, İstanbul'dayım. Oraya akşam uçağıyla gideceğim. Önce seni göreceğim. Özledim sevgilimi..."

Mihrimah kendini koltuğuna geri atıp mutlu bir şekilde büzüştü. "Ben de özledim seni... Beni aramayacaksın sandım. Doğruca Alanya'ya gideceksin diye düşündüm. Küsmüştüm sana!"

Yılmaz güldü. "Daha neler! Burnumda tütüyorsun. Beş dakika bile olsa görmek istiyorum seni."

"Evdeyim, çabuk gel o hâlde!"

"Geleceğim... Demek sen de yaş günü olayını duydu?"

"Evet, Boran söyledi. Beni de davet etti ama ben, seni bahane ederek gitmek istemedim."

"Beni çok da kötüleme, güzel kadın. Açık bir kapı bırakırsan belki faydası olur." Sesi keyifliydi.

"Yakalanacağız diye korkuyorum. Senin yanında rahat duramıyorum. Öpüp sevmek istiyorum. Bu ara hep seninle ilgili soru soruyorlar zaten."

"Az önce Boran aradı. Düünden beri beni arıyormuş. Telefonum kapalıydı. Biraz endişelendim aslında. Havadan sudan sohbet etti önce. Anlamadım neler olduğunu. Bana senden bahsetti. Çalışkan ve güzel olduğunu söyledi. Hakkında ne düşündüğümü sordu."

Mihrimah kıkırdadı. "Sen ne dedin?"

"Çalışkan ve güzel olduğunu..."

"Gıcık! Başka?"

"Kelimeleri yuvarladım." Konuşmasını kesti birkaç saniye. "Taksi..." diye seslenmesinden onun peron dışına çıkmış olduğunu anladı. "Neyse..." diye devam etti genç adam. "Sen biliyor musun neler olduğunu?"

"Şey... Biraz."

"Neden öyle konuştu benimle?"

"Gelince anlatırım."

"Şimdi anlat. Gerçekten merak ediyorum. Garip bir hâli vardı."

"Peki, özetle durum şu: Konu her zamanki gibi sana geldi. Seni sevmiyorum sanıyorlar. Ben de Boran'ın senin hakkındaki düşüncelerini merak ettim. Benimle evlenmek gibi bir isteğin olursa ne tepki vereceklerini sordum."

Kapatılan kapı sesi, Yılmaz'ın taksiye bindiğini belli ediyordu. "Ürküdar..." diyerek taksiciye tam adresi verdi genç adam. "Evlenmek mi?" diye konuşmasına devam etti.

"Evet..."

"Niye böyle bir şey sordun ki?"

"Konuşma o yönde ilerledi. Laf olsun diye işte!"

"Laf olsun diye öyle bir şey sorulmaz. Sen evlenmek mi istiyorsun?" Sesi meraklı mıydı, katılmış mıydı? Anlamadı.

"Tabii ki hayır ya!" diye aceleyle itiraz etti Mihrimah. "Dedim ya, onun repkisini ölçmek istedim. İleride yakalanırsak hazırlıklı olalım diye."

"O ne dedi peki?"

"Senden daha iyi bir koca bulamayacağımı, bundan memnun olacağımı!" Önemsemiyormuş gibi konuşuyordu. Bu evlilik kısmı Yılmaz'ın canını sıkıyordu inşallah!

Kısa bir sessizlik oldu. "Ciddi misin sen?"

"Aslında ben de şaşırdım. Önce bir anlığına sustu ve bana, 'Saçmalama!' dedi, fırça atacağını düşündüm. Kalbim durdu. Meğerse sen onun hayalindeki eniştymişsin!" Sesi keyifli bir neşeye doluydu. "Seni gerçekten seviyor bu adam!"

"Mihrimah! Dalga geçmeden konuştuğun bir an olacak mı?"

Yılmaz biraz kızmıştı sanki. Bu evlilik işinin onu korkutması normaldi tabii.

"Vallahi aşkım ya!"

"Sen ne dedin?"

"Hangi konuda?" diye mırıldandı Mihrimah masumca.

"Göç eden leyleklerin üreme alışkanlıklarını bozan ozon tabakası yırtığının hava olaylarına etkisi hakkında!" İşte, şimdi biraz öfkeli gibiydi.

"Hım! Var mı öyle bir şey? Bu konu ile..."

Yılmaz onun sözünü kesti: "Mihrimah! Neden bu kadar zor bir kadınsın sen! Evlilikle ilgili Boran'a ne söyledin? Onu merak ediyorum."

Genç kadın güldü. "Korkma yahu! Evlenmek istemediğimi söyledim tabii. Kimse seni zorla bir evliliğe mecbur edecek değil. Boran bu konuyu bugün unutmuştur bile."

"Unutsa beni aramazdı."

"Aradıktan sonra unutmuştur o zaman. Fakat seviştığımızı öğrenseler kesin başına bir, hayır, iki tabanca dayarlar ve benimle evlenmeni isterlerdi."

Yılmaz yine duraklamıştı. "Öyle mi diyorsun?"

"Evet, o yüzden çok dikkatli olmalıyız ve onların gözü önünde bir araya çok sık gelmemeliyiz."

"Sen hâlimizden memnunsun yani?"

"Sen değil misin?"

Yılmaz'ın duraklaması alışkanlık yapmıştı. "*Memnunum ama...*"

"Evet, biraz zor olduğunun ben de farkındayım ama kör topal götürüyoruz işte. Seninle olmayı seviyorum ben. Ne zaman geliyorsun? Sevişecek vaktimiz var mı? Ona göre hazırlanayım. Güzel kokayım sevgilime!"

"*Sen hep güzel kokarsın!*" Canı mı sıkılmıştı Yılmaz'ın? Sesi öyle gi-biydi. Bu evlilik konusu onu huzursuz etmişti belli ki. "*Maalesef. kalamam. Uçak üç saate kalkacak. Beş on dakika belki.*"

"O hâlde hevesimizi yarına saklarız. Bir hafta boyunca evde kimse olmayacak. Hastalarımı azaltırım. Senin iş durumun nasıl?"

"*Çok yoğun değil. Amerika'daki görev bitti.*"

"Güzel... Sabahları kollarında uyanmak güzel olacak."

Telefonu kapattığında gerçekten de mutlulukla gülümsüyordu. Onun gelmesi heyecanına heyecan katıyordu. Geldiğinde de evlilik konusunu gündemden uzaklaştırmalıydı. Hain ve fırsatçı bir kadın olsaydı belki Boran'ı ateşler, Yılmaz ile evlenmeleri için zorlamasını sağlardı. Bir kere seviştiklerini söylemesi bile yeterdi. Hafif üzgün, ağlamaklı bir yüz ifadesi çok etkili olurdu.

Ne var ki öyle bir kadın değildi. Yılmaz kadar iyi bir insanı evliliğe zorlayamazdı. Evlenmek istiyordu, bu kesindi ama zorla olmazdı. Genç adamın aklına gelmesini ve onun teklif etmesini bekleyecekti. Etmese de böyle idare edeceklerdi. Onu seviyordu ve henüz kaybetmeye hazır değildi. Böyle giderse hiç hazır olamayacaktı. Aradan geçen aylarda ona olan sevgisi altın, dolar piyasasından bile fazla artmıştı.

Ah! Kırık burunlu tatlı sevgilisi! Delice kıskandığı çirkin adam! Her şeyini fütursuzca vermek istediği özel erkek!

Hamile kalıp onu evliliğe razı etmek de fena fikir değildi aslında!

Neşeyle kahkaha attı. Kendi saçma düşüncesine kendisi gülmüştü.

Tam elli iki dakika sonra Yılmaz geldi. Taksi evin önüne kadar yanaştı. Dış kapının açılmasını Mihrimah sağlamış, sonra evin kapısına çıkarak ilk karşılaştıkları yerde onu beklemeye başlamıştı.

Genç adam taksinin içinden çıktığında Mihrimah hemen seslendi.

"Ücretini öde. Ben seni havaalanına bırakırım."

Sesi itiraz kabul etmez çıkınca, genç adam taksinin ücretini ödedi. Bagajından orta boy valizini alıp yere bıraktı. Taksi yavaşça uzaklaştı. Elindeki kumandaya basan Mihrimah en dış çelik kapının yeniden açılmasını sağlamıştı.

Genç kadın keyfinden yerinde duramıyordu. Bir çocuk gibi sevdiği adamın kollarına atlamak istiyordu. Yine de sakın ama gülümseyen bir yüzle onun kendisine yaklaşmasını bekledi. Valizini geride bırakan Yılmaz merdivenleri çabucak çıkarak onun önüne kadar geldi.

Bir saniye karşılıklı baktılar. Genç adam sanki onun iyi olup olmadığını kontrol eder gibi güzel yüzünü, şort ve askılı bluz içindeki vücudunu süzdü. Sonra gülümseyerek ince beline sarıldı.

“Çok güzel görünüyorsun!” diye fısıldadı dudaklarına uzanarak.

Yumuşak, güzel ve uzun bir öpüştü. Mihrimah ne zaman ona sarıldığını, hevesle vücuduna yaslandığını hatırlamıyordu. Tüm bildiği istekle öpüşüne karşılık verdiğiydi.

Dudakları ayrıldığında Yılmaz yan gözle kapı üstündeki kameraya baktı. “Umarım baban geldiğinde sıkıntıdan kameraları izlemek istemez.”

“Artık evli bir adam o. Çok meşgul. Bir sorun olmadıkça kamera görüntülerine haktığını hiç görmedim.” Elinden tutup çekti onu. “Haydi, gel...”

“Nereye?”

“Sevişmeye...” Adamı zorla içeriye soktu.

“Mihrimah, hiç zaman...”

“Ben seni uçurarak havaalanına bırakırım. Hiç olmadı Alanya'ya götürürüm. Fakat şimdi sevişmek istiyorum. Kısa ama güzel bir sevişme olsun lütfen. Seni çok özledim.”

“Delisin sen!”

“Senin yüzünden!” Merdiveni âdeti koşarak çıktı. Elinden tutup çektiği kocaman gövde de uzun bacaklarıyla ona uyum sağlıyordu. Kendi yatak odasına girdiğinde hemen genç adamın üzerindeki yazlık ceketi sıyırdı. Belindeki tabancasını da artık alışık olduğu bir hâlde çekip aldı. Kenara bıraktı. Parmakları hızla beyaz gömleğinin düğmelerine uzandı. Yılmaz da onun bluzunu yukarıya çekti.

“Sutyen mi?” diye sordu alayla.

"Taksici görmesin diye giydim. Uçları seni görünce kocaman oluyor."

"Hım... Bakalım öyle mi?"

Sütyeni arkadan çözüp çıkarması birkaç saniyesini almamıştı. Hayranlıkla beyaz, dik göğüslere baktı. Pembe uçları gerçekten sertleşip meydan okurcasına öne çıkmıştı. Önce uzun ve güçlü parmakları o tepecikleri yokladı. Sonra hafifçe eğildi. Nadide bir şeymiş gibi dudaklarının arasına aldı.

"Gördün mü?" diye sordu Mihrimah hazla. Bir yandan genç adamın kemerini çözmeye uğraşıyordu.

"Evet..."

"Bakalım senin ki de öyle mi?" Pantolon yere düşmüştü. Eli iç çamaşırının içinde girdiğinde gözleri keyifle parladı. "Evet, öyleymiş..." Ve tuttuğu gücü öyle severek okşamaya başlamıştı ki Yılmaz ister istemez gerildi. "Sanırım sen de beni özlemişsin?" diye fısıldadı Mihrimah heyecanlı bir sesle.

"Evet..."

"Çok mu?"

"Çok..."

"Doğru cevap!" İç çamaşırını iyice indirip onu yatağa doğru itirdi. "Ödülün hazır!"

Bu sevişmeleri sanki hepsinden güzel olmuştu. Genç kadın tamamen soyunduktan sonra sabırsızlıkla onun üzerine tırmanmış ve tüm kontrolü ele almıştı. Yani en azından ilk aşamadan sonrasını... O kadar hazırdı ki daha öpüşürken kalçaları çekilmiş ve büyük bir hızla, neredeyse farkında olmadan tek parça oluvermişlerdi. Bu kadar hızlı olmasını beklemese de aldığı haz mükemmeldi. Zevkle inlemişti. Sonra doğruldu. Göğüslerini tutan ellere yaslanarak gerçekten kontrolü ele aldı. Kalçalarını istekle kıvrırırken onu tamamen içinde hissetme çabası, altındaki kocaman adamı da kendisinden geçirmişti.

Mükemmel bir uyumla, birlikte hazzın doruklarına eriştiler. Uzun süren kasılmaların ardından Mihrimah sonunda duruldu. Terlemiş, nefes nefese kalmış ama yine de memnundu. Bir süre onun kucağında, gözleri kapalı bir hâlde durdu. Sonunda güzel mavi gözleri açıldı. Altında yatan adama baktı. Göğüsleri hâlâ ekstra bir keyif olarak okşanıyordu.

“Yeterince hızlı mıydım?” diye fısıldadı. Sesi yaşadıklarından dolayı çatlaktı.

“Şikâyet edemem...”

“Edemezsin tabii! Mükemmelim ben!” İstemsizce kalçalarını oynattı. Hâlâ tek parça olmaları, onun kucağında keyif yapıyor olması çok güzeldi. Şimdi üzerinden kalkmayı, onun yataktan çıkıp uzaklaşmasını hiç istemiyordu.

“Gitmem lazım...” diye mırıldandı Yılmaz. İsteksizliği çok belliydi. Bir resim çizer gibi parmakları göğüslerinin çevrelerinde, küçük uçlarında geziniyordu.

“Biliyorum...” Yavaşça üzerinden sıyrılıp yana kaydı. Bacaklarını yataktan aşağıya sarkıttı. Başını ona çevirdi. Sırtüstü yatan kocaman, çıplak vücudu keyifle süzdü. Bu kalın kollar, bu adaleli göğüs, şu kıvrımlı karın kasları ve hâlâ sertliğini koruyan o güzel organ kendisine aitti. Bu harika bir histi. Eli birkaç saniye sert karnında gezindi. Sonra elini tuttu. “Haydi, gel... Duş alalım birlikte. Yetişmemiz gereken bir uçak var.”

Duşta bile heyecanlanmışlardı ama fazla oyalanamazlardı. Giyinip evden çıkmaları ve Mihrimah'ın otomobiline binmeleri on beş dakikayı buldu. Havaalanına giden yol boyunca pek konuşmadılar. Az önce yaşananların yoğunluğu ve güzelliği ile sık sık bakışıyorlardı.

“Valizim arabanda kalsın,” dedi genç adam. “Lazım olmayacak. Sabah erkenden geleceğim nasılsa.”

“Tamam...”

Otomobil, yurt içi yolcuların gittiği perona yanaştı. “Sen devam et...” dedi bu sefer genç adam. “Beklemene gerek yok.”

“Bekleseydim...”

“Fazla vakit kalmadı zaten. Ancak yetişirim. Eve gidince bana mesaj at, olur mu?”

“Olur... Sen de varınca at.”

“Tamam...” Yılmaz kararsızlıkla durakladı. Gözlerini genç kadından ayıramıyor gibiydi. Aslında biraz da düşünceliydi. “Boran evlenmemize karşı çıkmayacağını mı söyledi gerçekten?” diyerek o an ile alakasız bir soru sordu.

Mihrimah bu beklenmedik soru karşısında biraz şaşırmıştı.

"Evet, öyle dedi."

"Yani korkutmama gerek yok muymuş?"

Mihrimah kıkırdadı. "*Evlennemize karşı değil*, dedim, aşkım. Her fırsatta beni yatağa attığını öğrenirse eminim yine de sıkıntı olur ..."

Bir polis dışarıda düdük çalıp duruyordu. Park eden araçları uyartıyordu. Yılmaz'ın eli kapı kolundaydı ama henüz açmamıştı.

"Peki, sen niye evlenmek istemiyorsun?"

İşte, şimdi Mihrimah cidden şaşırmıştı. Bir an gözlerini kırışıyordu. "Anlamadım?"

"Çok zorlamak istemiyorum seni ama..." Boğazını temizledi hafifçe. "Sanki olabilir gibi geldi. Evlilik! Sen niye istemiyorsun? İşim tehli-keli olduğu için mi?" Dikkade bakıyordu. "Beni sevmediğin için mi?"

"Yılmaz?.." Mihrimah sözlerinin anlamını kavramaya çalışıyordu.

Aynı anda yan camda bir tıklama oldu. Biraz öfkeli bir polis ağzındaki düdüğü çekip, "Devam edin, hanımefendi!" diye âdeta azarladı. "Burada duramazsınız!"

Yılmaz düşünceli bir şekilde genç kadına bakıyordu. Hafif bir nefes aldı. Kapıyı açıp dışarıya çıktı. Kapatmadan önce eğildi. Mihrimah'ın allak bullak olmuş suratını süzdü.

"Bak!" dedi yumuşak bir sesle. "Bunu bir düşün, olur mu? Ben uzun süredir düşünüyordum ama sana açmaya çekiniyordum. Evet, ben iyi bir adam sayılmam. Hayatım hep zorluklarla ve sıkıntılarla geçti. Bir sürü ölümcül şey yaşadım. Bu benim işim... Ama artık eskisi gibi değilim. Senden sonra çok duruldum. Daha dikkatliyim. Tehlikeden daha uzağım. Tabii, gerekirse vatanım için canımı vermekte en ufak bir tereddüt yaşamam. Beni bu hâlimle kabul edersen, geleceğimiz için bir plan yapmak beni mutlu eder. Anlıyor musun? Bak, Belen'le Boran ne kadar mutlular!"

"Sen... Sen düşündüğüm şeyi mi... Kastediyorsun?" diye sordu Mihrimah kekeler gibi.

Yılmaz çok ciddi görünüyordu. "Korkunu anlıyorum. Bu çok normal. Ne karar verirsen ver, ben yine de kabul ederim. İstemiyorsan şimdiki gibi devam ederiz. Sorun yok. Hiçbir şeye mecbur değilsin. Sadece..." Derin bir nefes aldı. Gözleri birbirine kilitlenmişti. "Sadece

uzun süredir seninle evliliğimiz çok güzel olabilir diye düşünüyorum. Seninle bir yuva kurma düşüncesi içimi ısıtıyor."

Mihrimah o kadar şaşkındı ki bir cevap bile veremedi.

"Yarın görüşürüz, güzel kadın!" dedi Yılmaz ciddi bir sesle.

Ve kapıyı kapatıp uzun adımlarla uzaklaştı.

Ardında dünyanın en mutlu kadını bıraktığının farkında bile değildi.

41. BÖLÜM MESAJ, İSTEK, AŞK

19.46

Kırık Kale >

6 Ağustos Cumartesi 19.46

Kırık Kale ile mesajlaşıyorsunuz.

Selam

Selam 😊

Az önce geldim.

Burası sakın. Seninkiler yok henüz.
Side'de bir arkadaşın otelindeyiz.

Sevindim. İyi eğlenceler.

Teşekkür ederim.

Bana kızdın mı?

Ne için?

Evlilikten bahsettim diye...

Evet, biraz kızdım,
biraz şaşırdım. 😊

O sözleri senden duymayı
hiç beklemiyordum.

Kırık Kale >

Anladım. Önemseme o zaman o kadar.

Sen Bora'dan bahsedince, aklıma geldi birden. Unut gitsin.

Ciddi değil miydin yani?

Mantıklı bulduğum için öyle düşündüm. Seni üzmem istemezdim.

Evlenmemizi mantıklı olduğu için mi istiyorsun?

Ayrıca üzülmedim.

Kaçamak buluşmak, ayrı evlerde fırsat kollamak zorunda olmazdık.

Ailene karşı da utanmazdık.

Mantıklı gerçekten.

Stres olmazdık. 🤔

Kırık Kale >

Evet.

Akıllıca Yılmaz Bey! 😊😊

Evet.

Ama sırf bunun için evlenmek saçma değil mi? 😞

Ya zamanla benden bıcarsan? 😞

Doğrusunu söylemek gerekirse bunun olmasını çok umdum.

Her seferinde sana koşarak gelmeyi beklemiyordum.

Ciddiyim.

Evli veya değil, seninle olmayı seviyorum.

Ben de seviyorum. 😊

Ama keşke beni de sevseydin. 😞

Kırık Kale >

Cevap yok mu? 🤔

Neyse, evlilik konusuna dönelim.

Sana birkaç sorum olacak. 🤔

Hazır mısın?

Seninkiler geldi.

Peki o zaman. Ben buraya yazayım.
Sen de müsait olunca bana cevap
verirsin yakışıklı. 😊

Geliriniz nedir acaba? 🤔

Eviniz, arabanız var mı? 🚗

Tıbbi bir sorunuz var mı? 🤔

Senede tahminen kaç defa
yaralı geleceksiniz? 🤔

20.10

Kırık Kale >

Et, balık pişirmesini becerebilir
misiniz? (Önemli) 🍲

Çocuk ister misiniz? 👶

Yukarıdakilerin hepsi mantık sorusuydu.
Asıl soru aşağıda... 😊

Aşkım, bana adamakıllı bir evlilik
teklif edeceksin, değil mi?.....👰

Seninle bir yuva kurma düşüncesi
benim de içimi ısıtıyor. ❤️

Çünkü ben seni SEVİYORUM. 😊

ÇOOOOOOK! ❤️

42. BÖLÜM ÖLÜME BAHANE

6 Ağustos Cumartesi / 20.23

Cavit Fidan, Atina'daki lüks dairesinde, kendisine yemek hazırlıyordu. Kimseye güvenmezdi. Bunu alışkanlık hâline getirmişti. Fırın buldukça kendi yemeğini bile kendisi yapardı. Aynı zamanda yemek yaparken kafası rahatlıyor, dinleniyordu.

Deniz gören dairesi, beş katlı modern bir binanın son katıydı. Gerçekten güzel ve sessizdi. Gürcistan'dan kaçırdığı parayla bu daireyi alması ve zamanla yeni bir güç ve korku imparatorluğu kurması zor olmamıştı. Gürcistan'da öğrenmiş olduğu sert yöntemler, Yunanistan'ın kibar beyefendileri için gerçekten etkileyici olmuştu. Haraca bağladığı pek çok yer, bazı acı kayıplarla ona boyun eğmek zorunda bırakılmıştı. Milyon dolarlık bir restorana sahip hiç kimse üç kuruşluk bir kibritle her şeyinin yok olmasını istemezdi. Büyük galericiler de pahalı arabalarının bir molotof kokteyli ile küle dönmesini arzulamazdı.

Mal kaybetmekten daha da acı vereni, yakın aile bireylerini kaybetmekti. Akrabalar her zaman kesin tehdit unsuru olurdu.

Cavit bu yöntemi daha çok seviyordu. Kimse yakın akrabalarının başına bir şey gelmesini istemezdi. Zengin bir adamı kaçırıp rehin tutmak ve karşılığında para istemektense, doğrudan yakınlarının canı ile tehdit etmek daha çok işe yarıyordu. Üstelik daha tehlikesizdi. Karşılığında az para alıyordu ama sürekliliği vardı.

Demlenmeye bıraktığı pilavın kapağını açtı. Mis gibi bir koku yayıldı. Amerikan mutfaktaki koku, güçlü aspiratör tarafından hemen emilse de burnunu şenlendirmesine engel olamamıştı. Diğer tencereye baktı. Hazırladığı kuru fasulye çok lezzetli görünüyordu. Tahta kaşıkla şöyle bir karıştırdı. Memleket kokuyordu âdeta. Kıvamı güzeldi. Rengi güzeldi. Tadı da güzel olmuştu.

Dönüp dairenin diğer ucuna yöneldi. Yürürken gözü, tek parça cam duvardan dışarıdaki manzaraya kaydı. Durup kısa bir an izledi. Hava kararmaya başlamıştı. Tabii, bunda tepedeki koyu bulutların da etkisi

vardı. Yolun karşısındaki deniz de kararmıştı. Bu bölge aynı Türkiye'ye benziyordu. Özellikle Antalya ve Mersin'in kıyı şeridini andırıyordu. Hemen önünde çift yönlü bir yol vardı. Ötesinde, kıyı boyunca yeşil parklar ve masmavi deniz devam ediyordu. Bu manzara biraz memleket özlemini gideriyordu. Denizin üzerinde hareket hâlindeki tekne ve gemilerin ışıkları yanmıştı. Hafif bir yağmurun düşmeye başladığı çevredeki her nesnenin farklı bir şekilde ışıldamasından belliydi.

Eğer adamakıllı bir yağmur yağmazsa, yarın her şey daha kötü olacaktı. Her yeri bunaltıcı bir nem basacaktı.

Manzaradan uzaklaşıp odanın tek girişi olan kapıya yürüdü. Açıp dışarıdaki adamlarına baktı. Burası dairenin giriş kısmıydı ve yine çok genişti. Üç adam, odadaki değişik koltuklara oturmuşlardı. Gayet rahat görünüyordular. Hatta ikisi televizyon izliyordu. Cavit onların gevşekliğini görmüşse de gözlerini kırmaktan başka bir şey yapmadı. Sürekli koruma olmanın bazen sıkıcı olabileceğini biliyordu. İki adam onu görünce zaten duruşlarını dikleştirmişler, televizyonun sesini kırmışlardı.

Burada yaşadığı süre içinde Yunanca da öğrenmişti. "Nar ekşisi nerede?" diye sordu öndeki korumasına. İki metreye yakın, eski bir bok-sördü.

"Sipariş ettim. Birazdan gelir." Koruma saatine baktı. "Birkaç dakikası var."

"Tamam, gelince biriniz getirsin. Yemeğin kalanını da alsın."

"Ben pizza siparişi verdim, patron!" dedi adam biraz utanarak. "Fasulye pek sevmem. Müthiş gaz yapıyor."

"Türk usulü fasulye yemediğin içindir," diye ters bir sesle söylendi Cavit. Yaptığı yemekleri bazen adamlarıyla paylaşırdı. Hemen hemen hiçbir yemek tek kişilik yapılamıyordu. Artanını ziyan etmektense onlara gönderiyordu.

Kendi yaşam alanına döndü. Kapıyı kapattı. Yeniden camın önüne geçti. Karşıdaki manzara hava karardıkça daha güzel olmaya başlamıştı. Karşıda, denizin üzerinde şimşekler çakıyordu. Yine de sevmiyordu bu şehri. Kendi ülkesindeki pek çok kasaba bu şehirden daha modern yapılarla doluydu. Sokakları dardı. Binaları eskiydi. Tarihî niteliğinden başka özel bir yanı yoktu. Dört veya beş katın üstünde bina bulmak bile zordu. Yine de gece bile yaşayan bir şehirdi. Gece başka, gündüz başka hareketlilik olurdu. Turistler gündüz gezip gece eğlence mekânlarını doldururlardı.

Kendi işinin de çoğu bu hareketli gecelerde gerçekleşiyordu. Yemekten sonra yeni açılan bir gece kulübüne gidip sahibine gereken dersi verecekti. Adam haraç vermemekte diretiyordu. Küçük bir tehditle başlar, malına mülküne veya ailesine zarar verme eğlencesini birkaç gün sonraya bırakırdı.

Başını çevirdi. Yan duvarda kızı Nika'nın ölmeden önce çekirmiş olduğu bir fotoğrafı asılıydı. Kocaman dairede bir sürü kaliteli yağlı boya tablo varken tek fotoğraf oydu. Güzel kızı! Nika'sı...

Doğal olarak aklına Yılmaz Keydanlı gelmişti. Kızını öldüren adam... Tüm kalbiyle nefret ettiği kişi.

Başını bu sefer odanın ortasındaki cam sehpaye çevirdi. Gözleri, üzerindeki dosyaya takıldı. Gidip önündeki koltuğa oturdu ve dosyanın kapağını açtı. İçinde bir tomar fotoğraf vardı. Hepsi de birkaç gün önce gelmişti.

Dişleri sıkıldı. Çok güzel bir kadın ve burnu kırık olsa da gerçekten yakışıklı bir adam görünüyordu en üstteki fotoğrafta.

Gözlerini yumdu öfkeyle. Sonra yeniden açıldı. İçlerinde derin bir ateş çukuru görünüyordu. Eninde sonunda o adamdan intikamını alacaktı. Aylardır onu takip ettiriyordu. Başlarda hiçbir şey bulamamıştı ancak şimdi bir ipucuna sahipti. Kaderin garip bir cilvesi olarak o pislik, milletvekilinin istediği şeyi kendiliğinden yapıyordu. Mihrimah Karadağ'ın, Yılmaz Keydanlı için önemini keşfetmişti. Yeğeni Neco'nun ve milletvekilinin bildiğinden çok daha farklıydı artık ikisinin arasındaki ilişki. Zamanla yakınlaşmış olmalıydı. Arada sırada buluştuklarını öğrenmişti. Hatta birlikte yemek yerken, gülüşürken fotoğrafları bile vardı.

Birbirlerine âşık oldukları o kadar belliydi ki!

Kendi kızı mezarda toza karışmışken onların mutlu olması büyük bir haksızlıktı!

Allah, insanları sevdikleriyle sınamayı ne çok seviyordu! Yılmaz Keydanlı da sınanacaktı nihayet. Ondan kızının ve yeğeninin intikamını alabilecekti.

Mihrimah Karadağ'ın yarın sabaha ölüsünü bulduklarında, bunun bir hırsızlıkmiş gibi gözükmesi acılarına engel olamayacaktı. Özellikle Deniz Karadağ ve Yılmaz Keydanlı için kötü olacaktı.

Bu düşünce öfkesini biraz hafıfletti.

Nerede kalmıştı şu nar ekşisi? O olmadan yaptığı salatayı asla yemezdi. Sırf limonla lezzetlendirilen salatadan nefret ederdi.

Dosyayı kapattı. Arkasına yaslandı. Kısa bir an için yumduğu gözleri, kapının ardından gelen hafif bir sesle yeniden açıldı. Konuşmalar mı vardı? Yere bir şey düşmüş gibi yoğun ses gelince ayağa kalktı. Ne yapıyordu bu adamlar? Bina sallanmıştı âdeta! Neyi düşürmüştü?

Tam odanın ortasına gelmişti ki kapı açıldı.

Sert bir yüzle korumasını azarlamaya hazırlandı. Gözleri kısılmıştı ancak kapının ardından görünen adam hiç tanıdık değildi. Ne zamandan beri kuryeler, siparişleri odasına kadar getiriyordu?

Saniyeler içinde sarışın adamın kurye olamayacağını anladı. Keten pantolon ve ceket ikilisi gayet kaliteliydi. Beyaz gömleği bile tiril tirildi. Mavi gözlerinde keyifli bir gülümsemenin izleri geziniyordu. Üstelik neredeyse egzotik bir film yıldızı yakışıklılığına sahipti. Kalın, sarı teller alnına dökülmüştü. Boyu oldukça uzundu.

Olduğu yerde çakılan Cavit Fidan şaşkınlığını gizlerken içini bir ürperti sardı. Alışık olduğu bir his değildi bu.

“Sen de kimsin?” diye sordu sertçe.

Adam sanki bu sözleri hiç duymamış gibi rahatça içeriye girmiş, gülümseyen bir yüzle gözlerini etrafında gezdirmişti. Böyle gülümseyen bir insanın yaydığı tehlike dalgasının bu derece güçlü olması çok saçmaydı!

Cavit Fidan, onun açık bıraktığı kapıdan diğer odaya göz attı. Yerdeki iki gövdenin bir kısmı görünüyordu. Üç korumasının da sesi çıkmadığına göre, yerde yatanlar onlar olmalıydı. Bakışları bu sefer mutfak tezgâhına çevrildi. Aptal gibi tabancasını Elâzığ mermerinden yaptırdığı vişne rengi tezgâhın üzerinde bırakmıştı.

İçeriye giren adam da bu bakışı fark etmişti. “Hiç tavsiye etmem, Cavit Bey...” dedi kibarca. Şimdi dönmüş, doğruca Cavit’e bakıyordu. Ellerini cebine sokunca ceketinin önü açılmış, belindeki siyah tabanca gözükmüştü. Atletik göğsü gömleğini zorladığına göre sadece boydan ibaret, yakışıklı bir adam olamazdı.

“Kimsin diye sordum!” Sinirli sesi, sabırsızlığını belli ediyordu.

“Hım!” Mavi gözler kısıldı hafifçe. Gülümsemesi azaldı. “Tahmin edemiyor musun?”

Ediyordu ama yine de emin olamıyordu. Bir sürü düşmanı vardı. Bir sürü hasım edinmişti. Yine de bu daireye elini kolunu sallayarak girecek, üç iri korumayı etkisiz kılacak çok fazla insan tanımıyordu.

“Hayır...” dedi sakın olmasına çalıştığı bir sesle. Elinde olmadan bakışları yine tezgâh üstündeki tabancasına kaymıştı. “Sen söyle!”

“Peki, söylerim...” Gözü duvardaki fotoğrafa kayınca sustu. Gidip Nika’nın fotoğrafı önünde durdu. Bir süre güzel, gülümseyen yüzünü süzdü. “Kızın Nika’yla tanıştım, biliyor musun?” Başını çevirip Cavit’in gözlerine baktı. “Yılmaz’la beraberdim. Gizlendiği evi ikimiz birlikte ziyaret etmiştik.”

Cavit yerinde sarsıldı. Yanak kasları dalgalandı. Elleri neredeyse yumruk olacak şekilde kasılmıştı.

“Kızın hiç iyi görünmüyordu. Bu fotoğraf sanırım sağlıklı olduğu günlerden birinde çekilmiş. Gerçekten güzelmiş. Yılmaz’ın ona tutulmasına şaşdırmamak lazım fakat tabii, benim gördüğüm Nika bu değildi. Biraz rahatlamak için kullandığı uyuşturucu, o pislik yuvasında müptelalığa dönüşmüştü. Epey çökmüştü. Cenazesine gidebildiysen eminim ki başındaki delikten başka kollarındaki iğne deliklerini de görmüşsündür.”

“Gidemedim...” Sesi buz gibiydi. “Fotoğraflarını gördüm.”

“Bir baba için üzücü olmalı!” Sesi sakindi. “Senin gibi bir pislik bile evladı için üzülebiliyor anladığım kadarıyla.”

Cavit bu sözler üzerine öfkelenildi. Öne doğru bir adım atacaktı ki sarışın adam elini kaldırıp onu durdurdu. “Sakin ol! Belki bu akşam sen de ölmeden önce, kızına neler olduğunu duymak istersin?”

Cavit durakladı. “Gerçekte ne olduğunu biliyorum ben! Onu öldürdünüz.”

İri yapılı adam hâlâ fotoğrafı süzüyordu. Sonra döndü ve Cavit’in karşısına geçti. Aralarında bir metre ya vardı ya yoktu. Gülen gözleri ciddiydi artık.

“O gece Nika kötü görünüyordu ama kendindeydi. Henüz uyuşturucu almamıştı. Belki de parası yoktu. Senin yüzünden tüm hayatı mahvolan bir zavallı vardı karşımızda. Kabul etmelisin ki kızının hayatını, geleceğini mahveden sensin! Onu yönlendiren, kariyerini kötü anlamda değiştiren hep sen oldun. Bu durumlarda başkasını suçlamak

çok kolaydır. Bunu bilirim. Suçu kendimizde arayacağımıza şunda bunda, canını sıkabileceğimiz bir yabancıda ararız.”

Dikkatle bakıyorlardı şimdi.

Bir şimşekle birlikte oda aydınlandı. Ardından yalıtımı çok iyi olan daireye bile gürültüsü doldu.

“Nika bir şekilde öldürüleceğini çok iyi biliyordu,” dedi sarışın adam. “Bundan korkuyordu.”

“Kim vurdu onu? Sen mi, Yılmaz mı?” Sesi soğukluğunu kaybetmişti. Öfkeliydi ve hatta sinirden titriyordu. Yüz mimikleri öfkesini belli ediyordu.

“Gerçekten bu düşünce seni rahatlatıyor, değil mi?” Şimdi sesi alaycıydı. “Elle tutulabilir bir düşmanın olması seni mutlu ediyor. Ona erişebilmek ve canını yakabilmek düşüncesi acını azaltıyor.”

“Öyle de olacak!”

“Ölmek üzere olan bir adam için çok iddialısın!”

“Beni bu gece öldürsen bile sonuç değişmeyecek!” diye tısladı Cavit.

“Acaba?..”

Aynı anda sehpanın üzerinde duran telefonuna bir mesaj geldi. Cam üzerindeki telefon birkaç kere titredi. Sarışın adam bakışlarıyla telefonu işaret etti.

“Önemli bir mesaj olabilir. Bak istersen.” Gülümsemesi yine dudaklarına yerleşmişti.

Cavit bu uyarıcı istek ile telefonu eline aldı. Kendisine gönderilen mesaja baktı.

“Adamımızı yakaladılar. Benim de peşimdeler. İş bozuldu. Ben ortadan kaybolacağım. Beni ara, yardımın lazım.”

Sarışın adam uzanıp onun elindeki telefonu kolayca aldı. Mesaja baktı. Sonra gülümseyerek sehpanın üzerine geri fırlattı. Gözleri, bembeyaz kesilmiş Cavit’e döndü.

“Bir süredir Mihrimah Hanım’ı takip ettiğinizi bilmiyor muyuz sanıyorsun? Yılmaz da biliyordu. Onu gözetleyen adamının her hareketini biz de takip ediyorduk. Yılmaz işini şansa bırakır mı sence? Adamın aptalca yakalandı. Şimdi de elimizde. Öldürmesi için yüz bin dolar verdiğin diğer adam da bir iki saate kadar sağ veya ölü olarak yalanlanacak. An meselesi. Biliyorsun, bizim öldürme yetkimiz var. Şartsız

şurtsuz hem de! Ne var ki bizler katil değiliz. Saygın insanlarız. Katil olmadığımız için de dışarıdaki adamların şimdi baygın ve sen karşımda hâlâ canlısın.”

Susup gözlerinin içine dik dik baktı. O mavi gözlerde zerre kadar korku yoktu.

“Belki hayal kırıklığına uğrayacaksın ama kızını da biz öldürmedik. Öyle sansan da öyle olmadı.”

“Kim öldürdü öyleyse?”

“Kendi çalıştığı teşkilat tabii. Senin yüzünden ikili oynadığı hayat, bir gün ona zaten sırtını dönecekti.”

“Yalan bu! Evinden uzun boylu bir adamın çıktığı görülmüş.”

Sarışın adam keyifle güldü. “Beni mi yoksa Yılmaz’ı mı görmüşler acaba? Çok merak ettim. Dünyadaki tek uzun adam biz miyiz? İçeride şimdi baygın yatan koruman bile ayakta dururken iki metreydi.”

Cavit sessizdi. Yüzü düşmüştü. Olayları anlamaya çalışıyordu.

“Kızını biz öldürmedik. Yılmaz onunla yüzleşmek istemişti. Ben kapının ağzında durup bekledim. Nika’nın Yılmaz’a yalvardığını duyabiliyordum. Kendisini affetmesini istedi. Sanırım kendince Yılmaz’ı seviyordu. Tıpkı seni de kendince sevdiği gibi. Tabii, Yılmaz için aralarındaki yakınlaşma bitmişti. Sonra seni bulacağını söyledi. Bu sefer Nika senin için yalvardı. Bu rezil sonu kendisi seçmişti. En azından babasının kurtulmasını umuyordu. Senin içindeki kötülük kızında da vardı ama henüz seninki kadar çağlamıyordu. Sonunda Yılmaz ona bir söz verdi. Karşısına çıkmadığın sürece seni arayıp bulmayacağını söyledi. Kaderin cilvesi olarak sen onun karşısına çıktın. Yılmaz seni mezarlıkta uyarmasına rağmen peşine adam taktın. Saman altından su yürütmeye çalıştın.”

Hafif bir nefes alıp adamın durumu anlaması için bekledi. Yıllarca bir başka gerçeğe inanmış olan Cavit’in şimdi bu sözleri kabullenmesinin zor olacağını biliyordu.

“Emin ol, onu öldürmek isteseydik ne bizi gören olurdu ne de senden saklardık.”

Sesi tam bir kesinlikle doluydu.

“O gece ölmeseydi, sabahında onu yanıma aldıracaktım!” diye âdeta kendi kendine konuştu Cavit.

"Kader denen şey de bu sanırım." Kaşları kalktı. "Başka zavallılara çektiirdiğin acıların bir gün senden çıkmayacağını mı sanıyordun? Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır. Tuzağa karşı tuzak kurandır. Eğer Allah inancın yoksa belki buna da inanmayabilirsin ama o ilahi güç çeşitli yöntemlerle sana varlığını hatırlatır."

"Kızımı Allah öldürmedi..."

Onun itikatsızlığı karşısında sarışın adam güldü. "Büyük meleklerle görevleri dağıtıldığında Azrail demiş ki, '*Allah'ım, bana öyle güç bir görev verdin ki herkes benden nefret edecek!*' Allah da demiş ki, '*Merak etme, ölümleri için öyle sebepler yaratacağım ki sen akıllarına bile gelmeyeceksin.*' Sen kızının ölümündeki sebebi Yılmaz sanıyorsun. Yılmaz'ın tek şanssızlığı, biz kızının yanından ayrıldıktan hemen sonra öldürülmesi oldu. Teşkilat içi bir infaz olduğunu tahmin etmen gerekirdi. Kafasına sıkılan tek mermi intihar süsü vermek için de yeterlidir. Kızın hiç acı çekmeden öldüğü için sevinmelisin. Temiz ve sade bir ölüm olmuş."

"Anlattıklarının hiçbirine inanmıyorum."

"Benim için sorun değil. Saçma gelecek ama bir babanın yüreğini hak etmese bile soğutmaya çabalıyorum. Neyse, sen bilirsin."

Kendine olan tüm güveniyle, inandırıcı bir şekilde konuşsa da Cavit'in hemen ikna olmayacağı açıktı.

Elini ceket cebine soktu. Küçük bir taşınabilir USB diski çıkardı. Onu da cam sehpanın üzerine, telefonun yanına attı.

"Bu diskte aynı kattaki bir daire kapısında bulunan kameranın görüntüleri var. Daire sahibi hırsızlar için taktırmış. Yılmaz kızınla yüzleştikten sonra dairesinden birlikte ayrıldık. Görüntüleri izle, kendin karar ver. Biz ikimiz binadan ayrıldıktan on dakika sonra başka bir adam içeriye giriyor. Koridorda birisi nöbet tutuyor. İçeriye giren adamın elindeki tabancayı, daire içinde ateş ettiğinde yansıyan ışığı görebilirsin."

"Öyle bir görüntü olsa bilirdim."

"Bilemezdin! Emniyetin elindeydi ve bizim de erişmemiz çok zor olmadı. Sonra yedeğini alıp tüm kayıtları sildik. Bu işleri yapacak dostlarımız var. Kızını öldüren teşkilat ele geçirseydi onlar da silecekti zaten. Evet, kaydı izle ve kararını ver. Sana yapabileceğim bütün yardım bu kadar. Bundan sonrası, Azrail için bahane bulmana kaldı. Bu gece ölmek veya ölmemek hakkında kararını kendin vereceksin. Ben iki gün

daha Atina'da olacağım. Seni takip edeceğim ama takip ettiğimi ruhun bile duymayacak. Kararının ne olduğunu bileceğim.”

“Nasıl?”

“Seni izleyeceğim dedim ya! Buradaki tüm işlerini tasfiye edeceksin. İki gün içinde başka bir ülkeye gideceksin. Uzak bir ülkeye... Orada artık yasal işlerle uğraşmanı bekliyoruz. Senin gibi adamlar Akreplerin işi değil ama aksi olursa ilgilenecek başka teşkilatlar var. Tabii, kararını şu anda da verebilirsin. Bak, tabancan şurada... Ben kapıdan çıkıncaya kadar onu alıp arkamdan ateş etmeyi deneyebilirsin. Eğer sen ölmez de ben ölürsem, yarın kapına başka bir Akrep dayanır. Durum bu! Son derece basit.”

Bakıştılar bir an.

“Sen kimsin peki?” diye sordu Cavit.

Sarışın adam bir an kararsızca durdu. Sonra gülümsedi. “Adımın anlamı *mızrak* demektir. Bu bilgi şimdilik yeter. Umarım bir daha görüşmeyiz, Cavit Bey. İyi akşamlar...”

Ve uzun adımlarla kapıya yöneldi.

Cavit bir an için tezgâhın üzerinde duran tabancasına baktı. Ona erişmesi zor değildi. O daha kapıya varmadan atılıp eline alabilirdi. Arkasından ateş edebilirdi.

Ancak içgüdüleri bunu yapmamasını söylüyordu.

Mızrak isimli bu adam her ne kadar hep gülümseyerek konuşmuşsa da yüreğine korku salacak kadar ciddi şeyler söylemişti.

“Bu arada...” diye kapıda durup ona baktı sarışın adam. Saç rengine rağmen teni esmer, kirpikleri ve kaşları koyuydu. “Beklediğin nar ekşisinin başına iyi şeyler gelmedi. Maalesef, şişesi iki metrelik gorilinin kafasında parçalandı. Zaten markası iyi değildi. Yeniden sipariş vermek zorundasın.”

43. BÖLÜM SENSİZ OLMAZ

6 Ağustos Cumartesi / 23.46

*M*ihrimah o geceyi nasıl geçirdiğini hatırlamıyordu bile. Bir türlü uyku tutmamıştı. Heyecandan yatağında dönüp durmuştu.

Bunca zaman genç adamın evlenmek istemediğini düşünüp kendi kendini yemiş, evlilik lafını bile açmaya çekinmişti. Giderken söylediği o güzel sözleri duyacağını hayal bile edemezdi. Keşke o konuşmayı kaydedebilmiş olsaydı. Sürekli dinlemeyi çok isterdi. Neyse ki hepsi aklındaydı. Ona da yazdığı gibi hem kızmıştı hem mutlu olmuştu.

Kızmıştı çünkü keşke daha önceden böyle bir düşüncesi olduğunu söyleseydi. Bir sürü zaman kaybetmişlerdi. Demek bir düzine adamın karşısına çıkacak kadar yürekli olsa da bir kadına düşüncelerini söyleyecek kadar cesur değildi.

Şapşal sevgili!

Neden sevindiği ise aşıkardı. Ona mesajlarında sorduğu saçma sorular tamamen eğlencesineydi. Ne onun parasını merak ediyordu ne de diğer şeyler önemliydi. Hastalığına, yaralarına direnebilirdi. Tabii, et yemeklerini onun ele alması da önemliydi ama asıl sorun çocuk ve evlilik meselesiydi.

Uyumadan önce telefonuna baktığında ondan gelen yeni bir mesaj görememişti. Acaba espri yapıp eğlenirken onu kızdırmış mıydı? Sözlerini yanlış mı anlamıştı?

Sonunda gözleri kapandı. Haftanın yorgunluğu ve son yaşananlar üzerine çökmüştü.

7 Ağustos Pazar / 07.32

Yılmaz sabahın erken saatinde Üsküdar'a geldiğinde, genç kadının henüz uyuyor olacağını biliyordu. Uçuşu gerçekten çok erken saatteydi ama elbette Yılmaz için oldukça geç sayılırdı. Elinde olsa bir an

bile vakit kaybetmezdi. Yolda geçen zaman, peronda ve uçakta beklediği anlar onun için önemli bir kayıptı. Yapabileceği bir şey olmaması daha da kötüydü.

Şu ışınlamayı ne zaman bulacaklardı?

Sonunda İstanbul'a inmiş ve bir taksi tutarak Mihrimah'ın evinin önüne gelmişti. Pazar olduğu için yollar o saatte bomboştu. Bahçe kapısının şifresini yazıp içeriye girmesi hiç zor olmadı. Sonra eve kadar yürüdü. Bahçe sanki daha da mı büyümüştü? Yürümekle bitmiyor gibiydi.

Binanın kapısının önüne geldiğinde yaşadığı heyecana inanamıyordu. Bu mavi gözlü kadın kendisine nasıl bir büyü yapmıştı? Onsuz kaldığı her anda onu özleyiyor olması çok saçmaydı. Mihrimah'a olan düşkünlüğü gün geçtikçe artıyordu. Bunun seksle pek bir ilgisi yoktu. Onunla sevişmeyi sevse de olay çok daha büyüktü. Onun gülüşü, sürekli keyifli olan ruh hali, her şeyi eğlenceli tarafından ele alması, moralini hep sağlam tutması özel bir şeydi. Genç adamı hiç sıkıkmaması ve hiçbir şey için zorlamaması da özeldi tabii.

Onun yanında her şey güzeldi. Mihrimah ile hayat bir anlam kazanmıştı. Bu yaşına kadar boşuna yaşamış gibi hissediyordu. Hatta ölüm, onun için sıradan bir şeydi. Ölmekten korkmuyordu. Şimdi ise ölümün anlamı farklıydı. Yine korkmuyordu ama artık ölmek de istemiyordu. O tatlı kadınla, hayatını yaşanır kılan güzelle yaşlanmak istiyordu.

Gece boyunca kendisine yazdığı mesajları okumuştu. Son yazdıklarına inanamıyordu. Gülmeyi bilmeyen dudaklarına sabaha kadar bir gülümseme yerleşmişti.

Demek o da evlenmeleri taraftarıydı!

Daha da önemlisi, kendisini sevdiğini yazmıştı. Bu kelimenin mesajların içinde kullanılışı konusunda hafif endişeleri varsa da ümitlenmeden yapamıyordu. Üstelik Mihrimah, sonuna güzel bir kelime daha eklemişti. Tek bir kelime!

Çookk!

Bu konuda ciddi miydi? Sevgisi hangi anlamdaydı? Birlikte olmayı mı seviyordu, kendisini mi?

Gece yaş günü partisine dikkatini tam olarak verememişti. Akli hep yazılanlardaydı.

Ne olursa olsun yüreğini Mihrimah'a açacaktı. O kelimenin tam anlamını soracaktı. Kendisini sevip sevmediğini öğrenmeliydi. Gerçi sevmese de razıydı. Evlenmeleri önemliydi. Genç kadın kendisiyle evlenirse, düşündüğü manada sevmese bile belki ileride kocasına âşık olabilirdi.

Kapının önünde heyecanla durakladığında, aklından binlerce şey geçiyordu.

Şu kırık burnunu yaptırса ona daha çekici gelir miydi acaba?

Kapının şifresine dokundu ve parmak izini okuttu. Küçük bir tı-kırtıyla kapı açıldı. Aferin! Akıllı kadın! Ona tedbirli davranmasını söylediğinden beri Mihrimah'ın emniyet tedbirlerini uyguladığını görmek güzeldi.

İçeriye girdi ve kapıyı ardından kapattı. Bir hırsız gibi sessizce merdivenleri çıktı. Genç kadının oda kapısı aralıktı. Kolayca içeriye süzüldü. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Gözleri yatakta yatan kadından hiç ayrılmadan ona doğru yaklaştı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi yine.

Ne kadar güzeldi! Kocaman yatakta yan dönmüş, bacaklarını kı-vırmıştı. Saçları beyaz yastıkta dağılmasın diye bir tokayla tutturul-muştu. Derin bir uykudaydı. Askılı, beyaz bir bluz ve çok sevdiği bej renkli yatak şortu vardı üzerinde. İnce bir örtü beyaz bacaklarına dolanmıştı.

Birkaç dakika onu izledikten sonra böyle doyamayacağını anladı. Önce genç kadının odasındaki banyoya yöneldi. Elini yüzünü yıka-yıp yolculuğun verdiği kirden kurtulmak niyetindeydi. Sonra ani bir kararla duş kabinini açtı. Hızlıca yıkanıp temizlendi. Vücudundaki yorgunluk izleri de suyla birlikte akıp gitmişti. Raftan aldığı büyük havluyla kurulandı. Yatağın yanına geri döndü. Mihrimah hâlâ uyu-yordu. Banyo kapısı kapalı olduğu için duş sesini duymamıştı.

Üzerindeki havluyu çekip bir kenara koydu.

Tamamen çıplak hâlde yatağa süzüldü. İnce örtüyü üzerlerine çekerken, bir yandan da genç kadına arkadan sarılmıştı. Mihrimah uyku sersemi bir şekilde bu yakınlığı benimsedi. Sırtını sevdiği ada-

min göğsüne yasladı. Kalçaları dâhil her yeri arkasındaki iri gövdeye yapıştı. Üstelik kocaman bir el bluzunun üzerinden göğüslerini kavrayınca, tanıdık bir mutluluk sardı bedenini. Âdeta bir kedi gibi uykusunda keyifle mırıldandı. Sonra yaşadığının rüya olmadığını hissetti.

Uzun kirpikleri yavaşça aralandı. Mahmur bakışları arkasındaki adamı göremiyordu ama göğsünü tutan bu iri el tanıdıktı. Bir hırsız eli olmadığı kesindi. Dudaklarında tatlı bir gülümseme belirdi.

“Yılmaz?..” diye uykulu bir sesle mırıldandı.

Adamın dudakları onun boynunun kenarına dokunurken biraz daha çekti o ince bedeni. Bu güçlü baskı derin bir sevgi belirtisiydi.

“Hım...” diye kulağının arkasını öptü.

Mihrimah gözlerini yine yumdu. Bu tek bir öpücük bile onu kendisinden geçirmeye yetmişti.

“Geldiğini duymadım,” dedi mutlu bir sesle.

“Çok erken daha...” Yılmaz da gözlerini yummuş, Mihrimah’a olan yakınlığının tadını çıkarıyordu.

“Evlenme teklif etmek için de erken mi?” diyen Mihrimah elini arkasına doğru attı. Yanlamasına yatan kocaman atletik bedenin çıplak olduğunu hissetmişti. Parmak uçları belinin kenarından kalçasına, uzun bacaklarına doğru gezindi.

“Evet...”

“Hayır! Bence geç bile!” Başını çevirmeye korkuyordu. Boynunu, kulağının arkasını ve bazen de kulak memesini öpen dudakların uzaklaşmasını istemiyordu. “Neden daha önce teklif etmedin? Aylarımız heba oldu,” diye sızlandı uykulu sesiyle.

“Sen istemiyorsun sanıyordum!”

“Saçma! Her kadın ister.”

“Her seferinde evlilik konusunu değiştiriyordun.”

“Sen korkma diye! Seni hiçbir şeye zorlamak istemedim!”

Yılmaz gülümsedi. Öpücükleri devam ederken sevgiyle mırıldandı: “Tatlı kadını benim.” Ve eli usulca bluzunun altına kayd. “Gerçekten birbirimizi yanlış anlamışız.”

"Ama sen de evlenmek istemiyordun!"

"En başta evet... İşin doğrusu, benim gibi vasıfsız bir adamdan hemen bıkaçağını sanıyordum. Bir anda aklına dank eder dedim. Kırk burunlu, çirkin adamı terk edersin dedim!"

Mihrimah kıkırdadı. Uykusu iyice açılmıştı. Elbette göğüslerinin iştahla okşanması ve kalçasında hissetmeye başladığı sertliğin de bunda etkisi vardı. "Burnunu seviyorum. Sana hava katıyor. Ayrıca aileme öyle demek zorundaydım. Ben seni ilk gördüğüm anda etkilenmişim. Yaş günümde ise bunu kesinlikle anlamıştım. Sadece kabul etmem zaman aldı."

"Sadece etkilenme mi?"

"Hım! Nasıl bir itiraf bekliyorsun ki?"

"Bana cesaret verecek kadarı olsa yeterli!"

"Deli!" Güldü keyifle. "Daha ne diyeyim sana? Yazdıklarımı okumadın mı? Söz uçar, yazı kalır derler."

"Okudum... Defalarca..."

"Ee, peki neresine takıldın?"

"Sondan mı başlayayım, baştan mı?"

"Hangisi önemli gelmişse..."

"Son kısmı önemliydi."

"Yemek?"

"Hayır..."

"Çocuk?"

"Hım... O da önemli tabii. Sana benzeyen güzel bir kızımız olursa sanırım dünyanın en muclu adamı olurum. Fakat o da değil. En sondaki..."

"Hatırlatsana! Gece uyku sersemi ne yazdığımı unutmuş olabiliyim." Sesi gülmek için zor tutulduğunu belli ediyordu.

"Beni sevdiğinle ilgili kısım."

"Onu da mı yazmışım? Bundan sonra geceleri sadece bir şişe şarap içeceğim. İki şişe fazla geliyor." Dayanamayıp gülmüştü.

"Beni mi seviyorsun, benimle olmayı mı?"

Mihrimah bu soru karşısında bir an sessizce durdu. Sonra kıpırdandı. Olduğu yerde dönüp yüzünü ona çevirdi. Şimdi yüz yüze bakıyorlardı. Bu sefer elini onun beline koymuştu. Dar kalçasına doğru gidip geliyordu.

“Söylersem kazancım ne olacak?”

Yılmaz da gülümsüyordu. Bir kadın yeni uyandığında ancak bu kadar güzel olabilirdi. Bu, hayatı boyunca yanında görmek istediği yüzdü.

“Seni seven bir adam...”

Mihrimah'ın nefesi kesilmiş olmalıydı. Çünkü bu sözlerin ardından kocaman açılmış gözlerle ve gerçekten nefes almadan ela gözlere bakıyordu. Saniyeler sonra kendisine geldi. Derin bir nefes aldı.

“Beni mi seviyorsun, benimle olmayı mı?” diyerek onun sorusunu yumuşakça tekrarlardı.

“Bana kalırsa ikisi de aynı şey!”

“Bence de ama... Yine de duymak istiyorum.”

“Seni ne kadar çok sevdiğimi mi?” diye sordu Yılmaz.

“Evet...”

“Sen yanımda değilken her şeyin anlamsız olduğunu mu?”

“Evet...”

“Kalbimin senin yanında nasıl deli gibi attığını mı?”

“Sanırım...” Sesi sabırsızdı.

“En sevdiğim iki insana ihanet edecek kadar sana tutkun olduğumu mu?”

“Evet, ilkinden başla lütfen!” Elinde olmadan dudaklarına uzandı ve keskin hatlarına tatlı bir öpücük kondurdu. “Seni sevdiğim kadar beni sevdiğini duymaya ihtiyacım var.”

“Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Hiçbir kadını böylesine sevebileceğimi hayal bile edemezdim.”

“Yılmaz...”

“Seni seviyorum, mavi gözlü kadın! Ateşlerle yanan hayatımı soğuk bir su gibi etkiledin. Gözlerinin derinliklerinde, gülüşünün kenarlarında, yaşam sevincinin coşkusunda kendimi buldum. Seni o

kadar sevdim ki benden dolayı sana hiçbir zarar gelmesin istedim. Senden uzak durmaya çalıştım. Aileni bahane olarak kullandım. Evet, onları hayal kırıklığına uğratmaktan da korktum ama asıl korkum, gerçeği öğrendiklerinde seninle bir daha görüşmemizin imkânsız olacağıydı. Seni benden uzak tutabilirlerdi.”

Mihrimah mutlulukla gülümsedi. “Neredeyse otuz yaşında kocaman kadını ben!”

“Aile her şeydir! Nika bile babası için bana ihanet etti.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Ya ona olan sevgin?”

“Ona hiç âşık değildim ben. İlgili görünmesi elbette hoşuma gitmişti. Fakat kısa zamanda gerçek yüzü ortaya çıktı.”

“Ya ben?” Dudaklarına yeniden bir öpücük kondurdu. “Biz on aydır beraberiz. Beni sevmediğini anlayacak kadar uzun bir süre gibi, değil mi?”

“Sana doyamayacağım kadar kısa bir süre bence!” O da bu öpücüklerle küçük küçük karşılıklar vermeye başlamıştı. “Ömrüm boyunca da doyamayacağımı garanti ederim. Ben kendimi bile tanıyamıyorum. Gecenin gölgesinde yaşarken kocaman bir ışıkla her şeyimi ortaya çıkardın. Sana olan ihtiyacım dayanılmaz oldu. Kocaman bir adam olarak bundan utanmam lazım ama senin yanında iken yüreğimde gittikçe büyüyen, devasa mutluluk patlamaları var.”

Mihrimah sevgi ve mutlulukla ona sokuldu. “Romantik yanını biliyordum ama bu kadar tatlı konuşabileceğini bilmiyordum.” Yatağa sırtüstü ittirip üzerine tırmandı. “Oldukça inandırıcısın, kırık burunlu çirkin şey!” Uzanıp o sevdiği burnu öptü önce, sonra çıkık elmacık kemiklerini, ardından çenesini ve son olarak dudaklarını...

“Evet, maalesef seni seviyorum...”

“Maalesef mi?”

“Bu kadar sevmemeyi isterdim. Biraz korkutucu değil mi sence?”

Mihrimah durup bir an düşündü. Sonra başını salladı hafifçe. “Evet, korkutucu gerçekten. Seni sevdiğim sürece korkacağımı da biliyorum. Della gibi, abime âşık Belen gibi ben de senin için korkacağım ama sana hiç sahip olamamak daha da korkutucu! Seni o kadar çok seviyorum ki sensizliğe dayanamam. Dayanamayacağım için de on aydır sevgilinim. Ben böyle bir ilişkiyi kabul edecek bir kadın de-

ğilim. Sadece cinsel ilişki üzerine kurulu beraberlikleri onaylayacak bir yapıda hiç olmadım. Oysa sen karşıma çıktığından beri yapmam dediğim her şeyi yaptım.”

“Tıpkı beni tarif ettin...”

Elleri genç kadının kalçalarına kaymıştı. Şortunun içine girdi. İç çamaşırı olmadığı için yuvarlacak, pürüzsüz kalçalarını kavraması zor olmadı. Üstelik hafifçe çekiştirince genç kadının açık bacakları arasındaki baskı dayanılmaz olmuştu.

Mihrimah bu dokunuş ile iyice gerildi. Gözleri hazla kısıldı.

“Peki, güzel kadın...” dedi genç adam yavaşça. “Sana bir sorum var...”

“Sor bakalım...”

“Tüm korkuna ve arada sırada yalnız kalacak olmana rağmen ve çocuklarımızdan da uzun süre işimi gizlemek zorunda olmana rağmen benimle...”

Genç kadın merakla ve heyecanla cümlesini bitirmesini bekledi.

“Kısacası, her türlü dezavantajıma rağmen benimle evlenir misin? Acaba gölgelerimin ışığı olur musun? Yatağımı ve kalbimi ömrüm boyunca doldurur musun?”

Mihrimah mutlulukla gülümsüyordu. “Evet...” diye fısıldadı. “Evet...”

“Fakat birlikte çok uzun yıllarımız olacağını söylemeliyim. Seni neden bu kadar sevdiğimi anlamaya çalışırken saçlarım dökülebilir, göbeğim çıkabilir. Dişlerim yerinde kalır belki ama cildim kırışır...”

“Sus artık, şapşal!” dedi genç kadın dudaklarını uzatarak. “Evet dedim ya! Evet... Evet... Seninle evlenirim.”

Yılmaz gülümsedi.

Ve yeniden dudakları aşkla, gerçek bir sevgiyle birleşti. Evlilik taahhütleri şahane bir öpücükle pekişmişti.

Sonunda aşk kazanmıştı.

Her türlü tehlikeyi, her türlü endişeyi, imkânsızlıkları yenmişti. Zaman geçtikçe aşklarının alevi sönecek, yerini daha güçlü bir kora bırakacaktı. Hiç sönmeyecek olan, rüzgârlardan etkilenmeyen, hep

canlı kalan bir kor olacaktı. Belki birkaç çocukla daha da güçlenecekti. O kadar büyüyecekti ki etraflarında hiç gölge kalmayacaktı.

EPILOG KISA KISA

8 Ağustos Pazartesi / 06.55

Boran dalgın gözlerle denize bakıyordu. Alanya'da yeni yapılan orelin plajındaydı. Hemen arkasındaki ağaçların arasında, eskiden Della ve Belen'in yaşamış olduğu güzel ev gözüktüyordu. Şimdi o evde hep birlikte yaşıyorlardı. Kocaman bir aile olmuşlardı.

Gözleri durgun suyun üzerinde gezindi. Mavi deniz, ona kardeşi Mihrimah'ın gözlerini hatırlatmıştı. O da tıpkı bu deniz gibi bazen hırçın, bazen de dupduru oluyordu. Yine de genellikle sahip olduğu o bulaşıcı neşesi çevresinin üzerinden hiç eksik olmazdı. Özellikle hayatı pek önemsemeyen bir erkek için yaşam kaynağı olabilecek kadar özel bir kadındı.

"Neye bakıyorsun öyle?" diyen bir ses duyunca başını çevirdi. Yakışıklı babasını görürnce şaşırdı.

"Denize bakıyordum. Bana Mihrimah'ın gözlerini hatırlattı."

"Kızımın gözleri daha güzel!" dedi Deniz Karadağ haklı bir gururla.

"Doğru! Daha güzel... Sen niye erken kalktın, baba? Saat daha yedi bile değil!"

Deniz Karadağ'ın üzerinde uzun bacaklarını gösteren bir şort ve yaşına göre gelişkin olan kaslarını gizleyen bol bir gömlek vardı. Eliyle güre saçlarını geriye attı. "Uyuyamadım ki! Dün gece epey hareketli geçti. Ben de kalkıp biraz deniz kenarında yürüyeyim dedim. Belki yüzerim de."

"Ben de uyuyamadım."

İkisi de birkaç saniye sessizce sakin denizi, üzerinde uçan birkaç martıyı ve epeyce uzaktan geçen bir yük gemisini izlediler. Ağustos böcekleri o saatte mesaiye başlamışlardı bile.

"Sana bir şey soracağım, baba..." dedi Boran düşünceli bir sesle.

Deniz yan gözle ona baktı. "Hayırdır?"

"Kõnũ bir Şey değil ya! En azından benim için değil. Seni bilemem..."

"Sor haydi!"

"Mesele Yılmaz!" dedi genç adam yavaŐa.

Deniz bu sefer tamamen ona dõnmüŐrũ. Merakla gözlerini kıstı, "Anlamadım? Ne olduŐ ona?"

"Dũn gece partide biraz durgun gibiydi. Fark ettin mi?"

"Ever ama her zamanki hãli bence."

"Hayır, değil. İki dakikalık boşlukta onunla konuşmaya alıŐtum."

"Sakın tartıŐuk deme!" Sesi biraz endişeli gibiydi.

Boran ender gülüşlerinden birini attı. Onun da Yılmaz'dan geri kalır yanı yoktu. Aslında pek çok huyları birbirine benzerdi. "Daha nelei! Onu kardeşim gibi severim."

Deniz hafif bir nefes aldı. Rahatlamıştı. "Aman iyi! Ben de korktum bir an."

"Tabii, kardeşim olmadığını da biliyorum. Yani kardeşim gibi sevsem de aramızda bir akrabalık, kan bağı yok. İkiisi ayrı Şeyler."

Deniz anlamamıştı. "Ne anlatmaya çalışıyorsun, oğlum?"

"Yılmaz'ı hep aileden birisi gibi gördük. Mihrimah'a karşı mesafeli olacağını, aklından bir kötölüğün geçmeyeceğini biliyorduk. Onu kendi kardeşi gibi koruyacağını düŐündük." Sustu bir an. "Fakat Yılmaz'ın kadınları çarpan o değişik cazibesini unuttuk. Mihrimah'ın ondan hoşlanabileceğini düŐünemedik. Hatta kalbini kaptıracağını!" diye ekledi yavaŐa.

Babası sandığı gibi kötũ bir tepki vermemişti. Pek Şaşırmamıştı bile.

"Mihrimah ondan hoşlandığını mı söyledi sana?" diye sordu merakla.

"Belen öyle olduğunu düşünüyor ve ben de artık buna inanıyorum. Geçen gün kardeşimin ağzını aradım. Kesin bir Şey diyemedi. Gevleyip durdu."

"Öyle olsaydı bu partiye gelip Yılmaz'la yan yana olmak istemez miydi?"

"Öyle! Ben de deminden beri bunu düşünüyorum. Mihrimah niye gelmedi? Eğer gerçekten ondan hoşlanıyor olsaydı gelirdi diyorum."

Diğer yandan belki de hoşlandığını belli etmemek için gelmedi diye düşünüyorum. Bence Yılmaz'dan hoşlanıyorsa bu konuda bir şeyler yapmamız lazım."

Deniz biraz tehlikeli bir sakinlikle sordu. "Ne gibi? Yılmaz'ı unutmamasına mı çalışacağız?"

"Ne ilgisi var, baba?" Boran çok ciddi bir şekilde itiraz etmişti. Sonra inanılmaz bir şey söyledi: "Düşünsene bir! İkisi bir araya gelirse ne harika olur! Yılmaz gibi durgun bir adam ve Mihrimah gibi kaçık bir kadın." Bu fikrin güzelliği karşısında gözleri parlamıştı.

"Şşt! Kardeşin hakkında güzel konuş."

Deniz şaşkınlığını yenmek için zaman kazanmaya çalışıyordu. Boran'ın böyle bir ilişkiye kötü tepki verebileceğini sandığı zamanlar olmuştu. En yakın arkadaşı ve kız kardeşi!

Boran onu daha da şaşırtan bir cümle kurdu:

"Sanırım Mihrimah senin itiraz etmenden çekiniyor!"

Deniz'in kaşları havaya kalktı. "Ne? Ne itirazı? Benden niye çekinsin ki?" diye homurdandı.

"E, şimdi söyledim ya! Yılmaz'ı hep aileden birisi gibi gördün! Zor zamanda kızını ona emanet ettin! Birbirlerine yakıştırmayabilirsiniz!"

Deniz dudak büktü. "Çok saçma! Ben Mihri'nin ondan hoşlandığını zaten biliyorum. Aptal değilim. Bir sürü ipucu vardı."

"Gerçekten mi?" Bu sefer şaşıрма sırası Boran'daydı.

"Tabii! Sen bunu geç fark ettin. Mihri belki de benden değil, senden çekiniyordur?"

"Daha neler! Ben ikisini bir arada görmekten çok mutlu olurum."

"Mihri bunu biliyor mu? Belli ettin mi hiç?"

"Yılmaz'dan hoşlanmıyor gibi davranıyordu. Sürekli ona gıcıklık ediyordu. Aksi hiç aklıma gelmedi ki belli edeyim."

"İlgisini göstermemek için yaptığı şeylerdi. Belki o da Yılmaz'dan hoşlanmanın şaşkınlığını yaşıyordu."

Boran başını eğdi. "Evet, olabilir."

"Ya Yılmaz? Sence onun duyguları nasıldır? Ben bir türlü çözemedim onu."

"Bilemiyorum... Dün gece bir bahaneyle ağzını aradım. Hayatında başka bir kadın olup olmadığını sordum."

"Ne dedi?"

"Evlenmeyi düşündüğü bir kadın olduğunu söyledi ama henüz bazı pürüzler varmış. Bir an kadının adını söyleyecek gibi oldu sonra sustu."

"Tahminin?"

"Tüm kalbimle Mihrimah olmasını umuyorum." Boran'ın sesi o kadar içtendi ki! "Eğer o pürüz biz isek bunu nasıl düzeltiriz diye düşünüyorum. Yılmaz bize ihanet ettiğini düşünüyor olabilir. Onun ne kadar ince düşünceli olduğunu bilirsin."

"Gerçekten de aslında emanete ihanet etmiş olmuyor mu?" diye öylesine sordu Deniz. Oğlunu son kez denemek istiyordu. Kesin düşüncelerini öğrenmek zorundaydı. İleride kalbinde bir gölge kalsın istemezdi.

"Yapma, baba ya!" Boran'ın bu konuyu farklı gördüğü belliydi. "Ciddi olamazsın! Yılmaz'dan bahsediyoruz. Öyle bile olsa, kimin umurunda? Önemli olan onların mutlulukları. Eğer birbirlerini seviyorlarsa, aşk için yapılmışsa tüm ihanetler geçersizdir."

"Evet! Bu konuda sen de epey sinsiydin!" Deniz gülümsüyordu şimdi. Zaten Mihrimah'ın neşesinin çoğu babasından mirastı. "Yalanların gölgesinde gezinip durdun geçen sene! Beni, Della'yı, Belen'i ayakta uyuttun."

"Ama sonunda mutluluğu yakaladım. Hiç pişman değilim. Şimdi de kardeşimin mutlu olmasını istiyorum."

"Yılmaz bunu yapabilir mi? Mihri'nin tam zıddı. Belki sürekli kavga edecekler?"

"Sanmam.... Aslında sen haklısın! Nasıl oldu da geç fark ettim? Aylar öncesini düşünüyorum. Mihrimah'ın, Yılmaz'ı görünce nasıl değiştiğini, gözlerinin nasıl parladığını niye göremedim? Onu havaalanına bırakmak için ısrar edişini, kırık burunlu çirkin adam derken bile sesinin titreyişini gözden kaçırmamam lazımdı. Üstelik Mihrimah aylardır çok daha mutlu! Gülümsemesi artık yalancı değil. Gözleri hep ışıltıyor. Geceleri geç geliyor. Hafta sonları birileriyle buluşacağım diyerek evden çıkıyor."

“Bunların ben de farkındayım. Hatta ona sordum bile. Kafamı karıştıran bir sürü şey söyledi. Sence... Sence mutluluğunun sebebi Yılmaz mı?”

“Keşke öyle olsa! Keşke Yılmaz’a olan ilgisini örtmek için abuk sabuk birisiyle zaman öldürmüyor olsa! Fakat ip uçlarına bakarak ben Yılmaz olabileceğini umuyorum. Bu beni gerçekten mutlu eder.”

İkisi de suskundu şimdi. Yeniden mavi denize bakmaya başlamışlardı. İkisinin de aklından binlerce düşünce, binlerce alternatif ve Mihrimah için olabilecek en iyi kurgu geziniyordu.

“Eğer Yılmaz bizden çekiniyorsa buna bir çare bulmamız lazım,” diye mırıldandı Boran. “Çarşamba günü İstanbul’a döneceğim. O zamana kadar bir gelişme olmazsa doğrudan Yılmaz’a sormaya niyetliyim. Eğer o beni zorlamasaydı ben Belen’i yeniden kazanamazdım. Onun sayesinde mutluluğu yakaladım. Şimdi aynı kardeşliği ben ona yapmalıyım fakat kardeşim olmadığını da hatırlatmalıyım. Eniştem olması daha güzel bir fikir!”

10 Ağustos Çarşamba / 16.45

Boran, bürosundaki pencereden dışarıyı seyrediyordu. Kendisine ve Yılmaz’a tanıdığı süre dolmuştu. Bugün onunla konuşmaya kararlıydı. Takım elbisesinin ceketini çıkarıp çalışma masasının yanındaki askıya asmıştı. Gidip iç cebinden telefonunu aldı.

Gariptir ki Yılmaz’ı aramaya cesaret edemiyordu.

Ya aralarında bir şey yoksa? Ya her şey kendi aklında bir kurguysa? Yılmaz’ın kızabileceğini de dikkate almalıydı. Onun gibi değerli bir dostu kaybetmeyi göze alamazdı. Elinde telefonu tutarak sıkıntıyla koltuğuna bıraktı iri bedenini.

Sekreteri Seval kapıda görününce şaşırdı. Kırklı yaşlarında, hafif tombul bir kadındı ama işini çok iyi yapardı.

“Yılmaz Bey geldiler, efendim. Sizinle görüşmek istiyor.”

Boran şaşırmışsa da hemen toparladı kendisini. Artık endişe etmek için çok geçti. Yılmaz’ın kendiliğinden gelmiş olması belki de ilahi bir mesajdı. Bugün Mihrimah hakkındaki düşüncesini mutlaka öğrenmeliydi.

"Al hemen..." Ayağa kalktı. İçeriye giren ciddi yüzü misafirinı karşıladı. Elini uzatmıştı ona dostça. "Hoş geldin, Yılmaz."

"Hoş buldum!" dedi genç adam. Olduğundan daha ciddiydi ve garip bir sakinlik barındırıyordu.

"Buyur..." dedi Boran. Ona koltuklardan birisini gösterdi. "Otur sana. Çay içer misin?"

"Olur..."

Hâlâ kapı ağzında bekleyen Seval Hanım'a döndü Boran. "Bize iki çay... Fincanda olsun, Seval Hanım." Sonra bakışları arkadaşındayken onun karşısındaki koltuğa yerleşti. "Ben de seni arayacaktım!" dedi dü-rüstçe. "İyi ki geldin."

Yılmaz hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Hayırdır?"

"Yok, hayır elbette. Fakat senin hâlin de biraz farklı. Canını sıkın bir şey mi oldu? Buraya geliş sebebin ne?"

"Aslında benim de geliş sebebim, hayırlı bir iş için diyebilirim." Belirsizce yutkundu. "Biraz özel."

"Ciddi galiba? Akreplerle mi ilgili?"

"Benimle ilgili..."

"Meraklandırdın beni. Söyle haydi!" Gerçekten de yerinde endişe ile kıpırdanmıştı. "Hasta falan mısın?"

"Değilim..." Dudak kıvrırdı belirsizce. "Ya da farklı bir tür hastalık diyebilirim."

"Söyle haydi! Neyin var?"

Yılmaz'ın geniş göğsü hafifçe şişti. İri elleri de huzursuzluğunu belli ediyordu. Boran, onu daha önce hiç böyle görmemişti. On kişilik bir Çeçen mafyası tarafından sıkıştırıldıklarında bile böyle gergin olmamıştı bu adam.

"Şimdi söyleyeceklerim dostluğumuzu bozar diye korkuyorum. Fakat başka çarem de yok." Yılmaz ağır ağır konuşuyordu. "Biraz da senin Mihrimah'a söylediklerinden yola çıktım."

"Mihrimah mı?" Boran şaşkınca kaşlarını kaldırdı. Yılmaz, acaba ikisini birbirine yakıştırdığını tahmin etmiş ve Boran'ı azarlamaya mı gelmişti? Belki de Mihrimah'ı gerçekten bir kadın gibi değil de bir yakını gibi görüyordu. "Bak! Benim niyetim aslında kötü değildi." Farkında olmadan bu cümle ağzından çıktı.

“Evet, eminim...”

Seval Hanım elinde iki fincanla içeriye girince sustular. Kadın içi çay dolu Kütahya Porseleni fincanları önlerine bıraktı. Hatta küçük birer tabak atıştırmalık da getirmişti. İkisi arasındaki hafif gerilimi fark etmişse de bir şey demeden oradan uzaklaştı.

“Mihrimah’la...” Adıyla hitap edince utanmış gibi değiştirdi. “Kardeşinle konuştun mu hiç?” diye sordu Yılmaz.

“Daha geleli iki saat oldu. Akşama görüşürüz sanırım. Ne oldu?”

“Hiç...” Yılmaz çayına bir şeker atıp karıştırdı ama içmeye yeltenmedi. Birkaç saniye bardağın içindeki minik girdabı seyretti. Sonra aniden gözlerini Boran’a çevirdi. “Bu konuyu aslında Deniz abiyle konuşmam gerektiğini biliyorum ama daha önce senin rızanı almak istedim. Senin düşüncelerin önemli.”

“Hangi düşüncem?”

Yılmaz’ın alnı biraz endişeyle kırıştı. “Ben... Olmaması için çok direndim ama... Sonunda kadere teslim oldum.” Hafif bir nefes aldı. “Boran! Ben kardeşini seviyorum ve onunla evlenmek istiyorum.”

13 Ağustos Cumartesi / 20.45

“Ne? Mihrimah’ı mı?” diye sordu Deniz Karadağ.

Alanya’daki eski otelin yakınındaki iki katlı, sevimli ev şimdi daha kalabalık olmuştu. Herkes evin önündeki çimlik alanda, bir masanın çevresinde toplanmıştı. Boran’ın ve küçük kayınçosu Berkin’in birlikte pişirdikleri çipuraları afiyetle yemişlerdi. Şimdi masa toparlanıyor ve ortam, yemek sonrası keyif kahvesi içmeye hazırlanıyordu.

Mihrimah, bu güzel evi ve inşaatı neredeyse tamamlanan yeni oteli ilk kez görüyordu. Eski otel ise mimarisi korunarak çok güzel tadilattan geçmişti. Daha önceden Belen ve Della’nın işlettiği eski otelin önceki hâlini tam bilmesede son hâlini beğenmişti. Küçük, sevimli ve tamamen doluydu.

Yemekten sonra o da diğer kadınlar gibi yerinden kalktı ve masanın üzerini toplamaya yardım etti. Babasının son sözlerini duyduğunda mutfaktan bahçeye geri dönüyordu. Masayı silmek için elinde tuttuğu sabunlu bezle öylece kalakaldı.

Masanın çevresinde üç erkek kendi aralarında konuşuyorlardı. Dela ve Belen de evin içinde kahve yapmakla meşguldü.

“Evet, Mihrimah’ı seviyorum!” dedi Yılmaz. Arkasında duran genç kadını fark etmemişti. “Ömrüm boyunca da seveceğim. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı tahmin ediyorum abi fakat durum bu. Kızın için senin rızanı talep ediyorum. Onunla evlenmek istiyorum.”

Boran arkasına yaslanmıştı. Keyifli bir gülümseme ile Yılmaz’ın cesaretli konuşmasını izliyordu. Arkada bekleyen Mihrimah’ı görmüştü ama belli etmedi.

Deniz bir Yılmaz’a bir oğluna baktı. “Senin bundan haberin var mıydı?” diye sordu Boran’a düz bir sesle.

Genç adam gülümseyerek başını eğdi. “Evet ama sana söylemek istemedim. Sürpriz olsun istedim. Ben bir mahsuru olmadığını söyledim. Son karar senin...”

Deniz, bu sefer de Yılmaz’a çevirmişti gözlerini. O da arkalarında duran Mihrimah’ı fark etmemişti. Genç kadının heyecanla beklediğini, kalbinin deli gibi attığını göremiyordu.

“Ne münasebet!” dedi Deniz. Sesi gerçekten de düşüncesini belli etmiyordu. O iyi bir poker oyuncusu gibi hislerini gizleyebilirdi. Yılmaz ise bu konuda o kadar becerikli değildi. Deniz’in itiraz ettiğini düşünmüş, hafifçe irkilmişti. Deniz yüzünün mimiklerini hiç değiştirmede. “Son karar benim değil, kızımındır!” dedi sonra rahat bir tavırla. Yılmaz’ın hâlâ gergin olduğunu görünce aniden gülümsedi. Kendisini daha fazla tutamamıştı. “Fakat karar vermek bana kalırsa, bu evlilik olayını ayakta alkışlarım. Bu düşüncen çok güzel. Aklımın bir köşesinde hep senin, damadım olman fikri vardı!”

Hem Mihrimah hem Yılmaz aynı anda şaşkınca sordu:

“Gerçekten mi?”

Soru iki ağızdan çıkınca sanki bir yankı gibi olmuştu. İki erkek de arkalarından gelen o şaşkın soruyu duymuştu. İkisi birden dönüp arkaya baktılar. Mihrimah’ın gözleri parlıyordu. Hem şaşkındı hem de bir miktar kızgınlık var gibiydi.

Demek babası çok öncesinden beri Yılmaz’ı ona yakıştırmıştı ha? Bu inanılmazdı! Niye kimseye bir şey belli etmemişti?

Masanın çevresinde üç erkek kendi aralarında konuşuyorlardı. Dela ve Belen de evin içinde kahve yapmakla meşguldü.

“Evet, Mihrimah’ı seviyorum!” dedi Yılmaz. Arkasında duran genç kadını fark etmemişti. “Ömrüm boyunca da seveceğim. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı tahmin ediyorum abi fakat durum bu. Kızın için senin rızanı talep ediyorum. Onunla evlenmek istiyorum.”

Boran arkasına yaslanmıştı. Keyifli bir gülümseme ile Yılmaz’ın cesaretli konuşmasını izliyordu. Arkada bekleyen Mihrimah’ı görmüştü ama belli etmedi.

Deniz bir Yılmaz’a bir oğluna baktı. “Senin bundan haberin var mıydı?” diye sordu Boran’a düz bir sesle.

Genç adam gülümseyerek başını eğdi. “Evet ama sana söylemek istemedim. Sürpriz olsun istedim. Ben bir mahsuru olmadığını söyledim. Son karar senin...”

Deniz, bu sefer de Yılmaz’a çevirmişti gözlerini. O da arkalarında duran Mihrimah’ı fark etmemişti. Genç kadının heyecanla beklediğini, kalbinin deli gibi attığını göremiyordu.

“Ne münasebet!” dedi Deniz. Sesi gerçekten de düşüncesini belli etmiyordu. O iyi bir poker oyuncusu gibi hislerini gizleyebilirdi. Yılmaz ise bu konuda o kadar becerikli değildi. Deniz’in itiraz ettiğini düşünmüş, hafifçe irkilmişti. Deniz yüzünün mimiklerini hiç değiştirmemişti. “Son karar benim değil, kızımındır!” dedi sonra rahat bir tavırla. Yılmaz’ın hâlâ gergin olduğunu görünce aniden gülümsedi. Kendisini daha fazla tutamamıştı. “Fakat karar vermek bana kalırsa, bu evlilik olayını ayakta alkışlarım. Bu düşüncen çok güzel. Aklımın bir köşesinde hep senin, damadım olman fikri vardı!”

Hem Mihrimah hem Yılmaz aynı anda şaşkınca sordu:

“Gerçekten mi?”

Soru iki ağızdan çıkınca sanki bir yankı gibi olmuştu. İki erkek de arkalarından gelen o şaşkın soruyu duymuştu. İkisi birden dönüp arkaya baktılar. Mihrimah’ın gözleri parlıyordu. Hem şaşkındı hem de bir miktar kızgınlık var gibiydi.

Demek babası çok öncesinden beri Yılmaz’ı ona yakıştırmıştı ha? Bu inanılmazdı! Niye kimseye bir şey belli etmemişti?

3 Eylül Pazar / 22.45

Bir yıl sonra...

“Buna inanamıyorum!”

Boran hayretle bakıyordu. Karşısında duran asık yüzlü adamın ciddiyeti inanılmazdı.

“Evet...”

“Eniştem olmana izin verdik diye bu yaptığın hiç hoş değil!”

“Ne yapabilirim ki?”

Boran geriye yaslandı. Yan taraflarında oturan Belen gülümseyerek ikisini izliyordu. Yanlarına yaklaşan Mihrimah ise merakla bu konuşmayı anlamaya çalışıyordu.

“Ne oldu?”

Diğer tarafta oturan Deniz Karadağ keyifle güldü. Bir kolunu Della'nın omzuna atmıştı. Sırf ona rahatça sarılabilmek için verandaya iki kişilik bir koltuk satın almıştı. Okullar yakında açılacağı için Alanya'da geçen yaz tatilini bitirmişler, Üsküdar'daki eve dönmüşlerdi.

“Kocan, Boran'ı satrançta yendi!” dedi Deniz keyifle.

“Ee, ne olmuş ki? Bunu hep yapıyor!” diye dalga geçti Mihrimah.

“On hamlede değil ama!” diye söylendi Boran. “Evlendiğinizden beri Yılmaz'ın zekâsı arttı sanki. Adama ne yedirip içiriyorsan aynısını ben de istiyorum.”

“Sana bir sır vereyim mi?” diye yalandan fısıldadı Mihrimah. Hafifçe ağabeyine doğru eğilmişti. “Seni yenebilmek için boş vakitlerinde satranç oynuyor. Hem de bilgisayarla! Tüm kestirme hamleleri öğreniyor.”

Tabii, bu konuşmayı herkes duymuştu. Boran'ın etkileyici gözleri kısıldı. Karşısında duran adam şimdi açıkça sırıtıyordu. Yılmaz'ın artık daha sık gülümsediği herkesin dikkatini çekiyordu.

“Senin nasıl boş vaktin oluyor ki?” diye ona karşı söylendi Boran. “İnsanın işi, evi, karısı, çocuğu tüm vaktini alıyor. Satrançla uğraşacağına hamile karınla uğraşsana sen, enişte!”

Yılmaz gülümsemeye devam ediyordu. Mihrimah yanına gelmiş, ayakta durmuştu. Bir eli kocasının omzuna dolandı. Satranç tahtasındaki taşların son hâlini kontrol ederken genç adam da hamile karısının beline nazikçe sarıldı. Henüz iki aylık hamile olan Mihrimah'ın karnı belli bile olmuyordu.

"O benim birincil uğraşım. Asla aksatmam."

"Henüz bebek doğmadığı için öyle diyorsun. Uykusuz geceleri anlayamazsın. Tadını çıkar şimdiden. Söyle şimdi, hangi bilgisayar oyunuyla satranç öğreniyorsun?"

"Söylemem..." derken burun kıvırmıştı genç adam.

Boran yalandan dişlerini sıktı. "Tanıdığım en gıcık Akrep'sin sen."

O sırada konuşmalarını çılgın bir bebeğin feryadı kesti. Uykusundan uyanan ve meme isteyen, güçlü sesli bir canavardı. Herkes oturduğu yerde irkilmişti.

"Benimki sanırım..." dedi Della. Kocasının koruyucu kollarından sıyrılacakken Belen yerinden doğruldu.

"Hayır, benimki, anne!" dedi emin bir sesle. "Yeni diş çıkarıyor. Huzursuzluğu ondan oğlanın."

Günler İstanbul'da biraz serinlemiş olsa da bahçe hâlâ ailecek oturulacak favori alanlarıydı. Evin çevresindeki ağaçlar ve çimler gündüz sıcaklığını epeyce hafifletiyordu.

Belen evin içine girdi. Boran da kalkıp arkasından gitmişti. Birkaç dakika sonra oğullarını sakinleştirmiş olarak geri döndüler. Kaderin bir cilvesi olarak anne-kız üç ay arayla doğum yapmıştı. Önce Deniz ve Della'nın kızları doğmuştu. Üç ay sonra da Boran ve Belen'in oğulları... İkisi de çok sağlıklıydı. Üstelik şimdi bu güzel bebeklere yedi ay sonra yeni bir birey daha katılacaktı. Mihrimah'ın hamile oluşunu o gece öğrenmişlerdi. Herkes hayatından memnun, herkes huzurluydu.

Zaman birlikte güzel ilerliyordu ama elbette bazılarının ertesi gün çalışması lazımdı. "Kalkalım mı artık?" diye sordu Mihrimah. Gözleri kocasındaydı. Bu ciddi, durgun adamı gerçekten çok sevdiği herkes tarafından görülebiliyordu. Mavi gözleri ona çevrildiğinde, elini tuttuğunda, kocasını dinlerken veya şimdiki gibi bir şey söylerken sesinin tonunda, aşkın o evrensel ışıltısı genç kadını sarıyordu. "Vakit epey ilerledi. Sabah erken gideceksin."

“Doğru...” Yılmaz uslu bir oğlan çocuğu gibi ayağa kalktı. “Bu güzel gece için teşekkürler. Haftaya bizim evde görüşürüz.”

Ciddi gözleri bir an herkesin üzerinde gezindi. Kimsesiz bir oğlan çocuğu olarak başladığı zorlu hayatında şimdi elde edilmesi zor, çok güzel bir aileye sahip olmuştu. Gölgele dağılmış, apaydınlık bir gelecek sarmıştı onu. Bu insanların önce dostları; sonra damattan öte, evlatları olmuştu. Sadece bir korumayken sevilen, değer verilen mutlu bir kocaya dönüşmüştü. Bu hayatta hiç kimsesi yokken, şimdi baba olmanın hazırlığını yapan şanslı bir eşe dönüşmüştü.

Kader ne garipti! Yalnız bir erkek daha başka ne isterdi ki?

4 Eylül Pazar / 00.12

Yılmaz'ın beyaz cipi Beylikdüzü'ndeki bahçeli, korunaklı evin içine girdi. Çelik kapı arkalarından kapandı.

Mihrimah ve Yılmaz evlendikten sonra bu evde oturmaya başlamışlardı. Moda'daki yerini kapatan genç kadın Beylikdüzü'nde bir muayenehane açmıştı. Hasta sayısında hiç azalma olmamıştı. Evine çok yakın olduğu için gidiş gelişi de çok daha kolay oluyordu. Trafik daha rahattı. Üstelik bu egzotik evi seviyordu. Hem güvenliydi hem de sürekli bir görsel şölen gibiydi. Moda'da bir süre aşk yuvaları olan daire ise hâlâ duruyordu. Şimdilik satmaya kıyamamışlardı.

Odalarına çıkıp yatmak üzere hazırlanmaya başladılar. Mihrimah kocasından önce hazırlanmıştı. İnce bluzu ve şortuyla yatağa uzanıp Yılmaz'ın gelmesini bekledi. Banyodaki genç adamın dişlerini fırçalayışını duyabiliyordu.

Onunla evlenişi, gizli mesleğinden dolayı çok gösterişli olmamıştı. Gazetelere çıkıp göz önünde olmamaları gerekiyordu. Tabii, bir sürü dev adam düğünü basınca, olay farklı bir boyuta dönüşmüştü. Küçük düğün salonu bir anda yetmez olmuştu. Kimisi sevgiliyle, kimisi karısıyla gelmişti. Erkekler gibi kadınlar da güzel ve dikkat çekiciydi. Bu adamların hepsinin tehlike dolu hayatları olduğunu bilmek ve buna rağmen kadınlarına özel yer ayırdıklarını görebilmek, Mihrimah'ın içindeki son endişe kırıntılarını da uçurmuştu. Evet, kimisi *Akrep*, kimisi *Hayalet* hayatı yaşıyordu ama asla özel hayatlarını etkilemesine izin vermiyorlardı. Dengeyi çok iyi kurmuşlardı.

Ve galiba diğer kadınlar da tıpkı kendisi gibi, böyle özel erkeklere sahip oldukları için gurur duyuyorlardı.

Düğünde Melike hiçbir kıskançlık belirtisi göstermemişti. “Bu bir yarış değil!” demişti bir gün şakayla karışık. Onunla iyi dosttular ve sık sık görüşüyorlardı. “Yılmaz seni severek bence hayatının en doğru işini yaptı. Mutlu olun!” Üstelik nikâh şahidi olarak bu sevgiye ne kadar değer verdiğini de göstermişti.

Yılmaz banyodan çıkınca düşüncelerinden sıyrıldı. Sırtüstü yatmış bir hâlde onu bekliyordu. Genç adam yatağa uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Sonra boynunun kenarına. Ardından başını göğüslerine yasladı. Bir eli genç kadının dümdüz karnına gidip sevecen bir şekilde gezindi.

“Miden bulanıyor mu?” Sırtüstü yattığı için biraz endişelenmişti.

“Şimdi değil. Genellikle sabahları.” O da koynunda yatan adamı koluyla sardı. Eli sırtında, geniş omuzlarında geziniyordu. Yüzünü göremiyordu ama nefesini göğsünde hissediyordu. “Geçer yakında...”

“İnşallah!”

“Ama gittikçe şişmanlayacağım...”

Yılmaz başını kaldırdı. Karısının pırıltılı gözlerine baktı. “Harika olacaksın! Sana yine bayılacağım.”

“Cidden mi?”

“Sen benim için hayatımın en büyük görsel şölenisin! Seni her hâlinle severim ben!”

Mihrimah'ın gülümsemesi tüm yüzüne yavaşça yayıldı. Bu sözler onu eritmişti. Sırtüstü ona doğru uzanması zordu ama ensesinden hafifçe çekince mesele halloldu. Kırık, karizmatik burnuna sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

“Ben de seni her hâlinle seviyorum be adam!” Bu gerçektir. O gerçekten sevicecek birisiydi. “Her şey düzene girdiği için öyle mutluyum ki!” dedi içten bir şekilde. Gözleri kocasına doğru masmavi parlıyordu. “Bazen rüya gibi geliyor.” Yılmaz sessizdi ama onaylarcasına gülümsemişti. “Seni ilk gördüğüm o anla şu anın arasını böyle yaşayacağımı hayal bile edemezdin. Büyük bir maceraydı, değil mi?”

“Romanı bile yazılabilir bence...” Sesi alaycıydı. Karısına bakan ela gözlerinde ona olan aşkı bir an gözle görünür oldu, sonra sanki utanç

içinde kayboldu. Yılmaz hislerini kolayca söyleyebilen bir adam değildi. Neyse ki sevgisini sık sık karısına hissettirmeyi becerebiliyordu. “Kırık burunlu çirkin adamı seven güzel doktor.”

Mihrimah mutlulukla kıkırdadı. “Ama seni evin kapısında gördüğüm o ilk gün çok yakışıklı gelmiştin bana! Mesafeli ve karizmatik bir hırsız sandım. Gerçi yanlışladım da.”

“Anlamadım?”

“Mesafeliydin çünkü çıplak vücuduma bir kez bile bakmadın. Bu on puan kazandırdı sana. Karizmatiktin çünkü boyun posun ve konuşman sana güvenip etkilenmemi sağladı. Fakat gerçekten hırsız olduğunu doğru anlamışım.” Hâlâ gülümsüyor ve kocasının elini tutuyordu. “O konuda yanlışlamışım.”

“Hırsız mı?” Genç adamın sesi şaşkındı.

“Hım! Evet, kalp hırsızı...”

Yılmaz güldü. “Bunu bana daha önce hiç söylememiştin.”

“Tabii, sen benden hiç etkilenmeyince biraz bozulmuş olabilirim.”

“Herkesin bahsettiği efsane Mihri gerçeğini karşımda görünce şoke olmuştum aslında. O küçücük bikiniyle çok çekiciydin.” Alevli gözlerle karısına baktı. “Fazla çekici... Telefonunu yüzüme vurmaya hazırlanırken bile çok seksiydin. Seni unutmam bir haftamı aldı.”

“Demek unutmaya çalıştın?”

Yılmaz birkaç saniye sessiz kaldı. “Yaş gününde seni görmeyeceğimi umarak bir iş için evinize gelmişim. Açıkçası seni yine görüp etkin altına girmek istemiyordum. Senin bana olan tavrın da uzak durmam gerektiğini hatırlatıyordu. Ayrıca sen en sevdiğim insanların en sevdiği varlığıydın. Aklımda gezinmen doğru değildi.”

“Yılmaz!” dedi genç kadın yumuşak bir sesle. “Bana bunları daha önce niye söylemedin?”

“Kendi acizliğimden hâlâ utanıyorum sanırım. Hiçbir kadının beni etkileyemeyeceğini düşünürdüm. Sen karşıma çıkıncaya kadar hayat güzeldi. Sonra sana tosladım. Beni fena çarptın.”

Mihrimah hâlâ gülümsüyordu. “Yalancı! Yahu seni banyoda çıplak görüp ayartıncaya kadar ilgini bile çekmiyordum.”

“Dağ evindeki baskın gecesini unutma!”

“Kâbus yüzünden sığınacağın bir arayıştı o gece yaptıkların! Diğer hiçbir zaman benimle ilgilenmedin. Sana kızgındım. Çirkin olmadığımı biliyordum. Hatta sana karşı epeyce yumuşamıştım. Yoksa o gece her yerimi mıncıklamana niye izin vereyim?”

“Senden uzak durmam lazımdı. Her yanından yayılan o seksi koku buram buram beynime işliyordu.”

“Belli etmiyordun ama maşallah! İpleri ben ele almasam şimdi kim bilir, hangi kadının koynunda yatıyor olacaktın! Banyoda seni çıplak görünce tüm dengem bozuldu. *Bu adam benim olmalı*, dedim.” Keyifle gülmüştü. “Kapıyı açıp bana her yerini göstermen de aklımı başımdan aldı.”

“Seni korkutmak istemiştin. Korkarsın sandım.”

“Başka bir erkek olsaydı çıplak vücudu ilgimi bile çekmezdi. Kaçardım sanırım. Sonra o güzel şeyini tam olarak görünce...”

“Neyimi?” diye hafif bir alayla sordu Yılmaz.

“Terbiyesiz! Ne olduğunu biliyorsun. Ona baktığımı görünce dokunmam için çanak tutun.”

“Okşamak istiyorsun gibi gelmişti!”

Mihrimah yutkundu. Gözleri sevimli bir utançla parladı. “Çok istiyordum hem de! Öpmemi istediğinde bile korkmadım. Korkmadığımı da belli ettim sanırım. Üstelik çok hoşuma gitmişti. İğrenç değildi. Özeldi...”

“Ya şimdi?”

“Hâlâ seviyorum onu.”

“Hım!” Genç adamın gözlerinde sevimli, şeytanca bir ışık dolaştı. Meydan okuyan bir sesle mırıldandı. Üzerinden yana kayıp sırtüstü uzandı. “Göster o hâlde bakalım!”

6 Nisan Cuma / 11.59

Yılmaz, özel hastanenin bekleme salonunda oturuyordu. İçindeki sabırsızlık bedenine yansımıştı. Bir sağa bir sola bakıyor, yerinde kıpırdıyor, âdeta oturduğu yerde duramıyordu. İçeride hasta yakını fazla kimse yoktu. Tanıdık olarak ise sadece Boran ve Belen vardı. İkisi el ele tutuşmuş, Yılmaz'ın heyecanını oturdukları yerden gülümseyerek izliyorlardı. Aynısını kendileri de aylar önce yaşamışlardı. Bu tatlı heyecan,

bebekleri büyüdükçe bile hiç geçmiyordu. Boran her zaman karısını ve çocuğunu göreceği düşüncesiyle eve koşarak geliyordu.

Sonunda doğum olmuştu. İki saat önce Mihrimah, sağlıklı bir kız çocuğu dünyaya getirmişti. Yılmaz hariç henüz hiç kimse bebeği görmemişti ancak duyumlara göre küçücük, gür saçları olan bir şeydi. Feriadinin da oldukça güçlü olduğunu öğrenmişlerdi.

Della evde gelişmeleri telefonda takip ediyordu. Hem kendi kızına hem de torununa bakıyordu. Evin emektar yardımcısı Ceylan Hanım da ona yardım ediyordu. Bebekleri hastaneye götürmek doğru olmaz diye düşünmüşlerdi.

Kapı açılınca ister istemez herkesin gözleri o tarafa çevrildi.

En önde Doğan Dorukan gözüktü. Koyu yeşil, keskin gözler salonunda oturan Yılmaz'ı hemen fark etmişti. Doğan'ın yanında esmer güzeli Pınar da vardı. Elinde kocaman bir buket gül tutuyordu. Arkalarında ise Tahir Serran göründü. Kır saçlı, egzotik adam, yanında beyazımsı sarı saçlı, daha da egzotik bir kadınla birlikteydi. Onun Güney olduğunu biliyordu.

Hepsi birden onları karşılamak için ayağa kalktı.

"Hoş geldiniz!" dedi Yılmaz içten bir gülümsemeyle. Gelen bu erkeklerin ikisi de *Ghast* diye bir teşkilatta devlet için çalışan sağlam adamlardı. Boyları kendisi kadar vardı. Akrepler ve Ghostlar birkaç görevde ortak iş birliğinde bulunmuşlardı. Şimdi de buraya gelerek dostluklarını tescil ediyorlardı.

"Bebek nasıl? Ya Mihrimah Hanım?" diye sordu Tahir.

Yılmaz'ın içi içine sığmadığı her hâlimden belliydi. "İkisi de çok iyi! Çok şükür!" dedi gülümseyerek. "Odaya çıkardılar. Muayene ve kontrol işleri bitince yanlarına gideceğiz."

"Çok sevindik ama artık uykusuz geceler başladı desene!" Bu alaycı sözler rabîi ki dünyayı takmayan Doğan'a aitti. Pınar onu yumuşakça dürttü.

"Korkutma adamı hemen." Menekşe rengi gözleri tatlı bir uyarıyla doluydu.

"Allah'ım analı babalı büyütsün, Yılmaz Bey..." dedi Güney. Sırf gözleriyle bile derdini anlatabilecek kadar duru bir kadındı.

"Teşekkür ederim."

Güney ve Pınar, ayağa kalkmış olan Belen'in yanına gidip elini tutular. Yanağını öptüler. Hepsi daha önceden tanışıyorlardı.

Onlar kendi aralarında konuşurken kapı yine açıldı.

Sinan elinde kocaman bir orkide demetiyle içeriye girmişti. Yanında kızıl saçlarıyla nefes kesen ajan Karmen ve kocası Hakan vardı. Yolda karşılaşmışlardı. Bekleme salonunun ortasında ayakta duran üç uzun adamı görünce hemen o yana yöneldiler.

Ortam bir anda sıcacık olmuştu.

Dev gibi adamların kucaklaşmaları, kader birliğindeki o güçlü bağı açıkça gösteriyordu. Salonda oturan yabancı birkaç kişi, bu devasa topluluğa şaşkınlıkla ve hayranlıkla bakıyordu.

Ve kapı yine açıldı. Yılmaz şaşkıındı. Daha doğum olalı iki saat olmuşken bu kadar adam ne çabuk çıkıp gelmişti?

"Doğumun başladığını haber alır almaz yola çıktım!" dedi Başsavcı Muhsin. Yanında iki koruması vardı ama biraz uzakta bekliyorlardı. "Tamer ve Akın görevde oldukları için gelemediler. Selamlarını iletip tebrik ettiler. Hani, Deniz nerede?"

"Evde bir iki şey unutmuşuz. Onları almaya gitti. Bir süredir onların evinde kalıyorduk."

"Anladım..." Tüm erkekleri selamladı ve onlara duyduğu saygıyı açıkça belli ederek ellerini sıktı.

Bundan sonraki bekleme süreci artık daha keyifliydi. Ayaküstü sohbetler, zamanın çabucak akmasını sağlamıştı. Sonunda taze annenin odasına çağrıldıklarında heyecan doruk yaptı.

Taze annenin odasına girerken, çiçekler kapısının önüne bırakıldı. Oda o kadar büyüktü ki doktor herkesin kısa bir süre için girmesine ses çıkarmadı. Mihrimah doğumdan sonra yorgun görünse de sanki güzelliği katlanmış gibiydi. Biraz uzamış olan saçları yastığa dağılmıştı. Kollarında küçük bir canlı vardı. Küçük, beyaz tenli bir kız bebek... Annesinin güvenli kollarında mışıl mışıl uyuyordu.

Mihrimah herkese doğru tatlı tatlı tebessüm etti. Sözlü tebriklerini nazikçe kabul etti. Ziyaretçiler mikrop bulaşması riskine karşı yatağa çok yaklaşımadan biraz mesafeli bir şekilde duruyordu.

Yılmaz hariç...

Genç kadının yorgun ama ısıltılı gözleri tabii ki yatağın kenarına oturan kocasına çevrildi.

Gurur ve heyecanla Yılmaz'a bakıyordu. Gururluydu çünkü böyle güzel bir bebeğe, böyle iyi bir kocaya ve böyle iyi dostlara sahipti. Heyecanlıydı çünkü baba-kızın bu ilk yakın karşılaşmalarının nasıl olacağını merak ediyordu.

Yılmaz'ın bakışları hayranlıkla kızının yüzündeydi. Bebeğin yüzü tertemizdi. Doğum stresi geçmişti. Annesinin kollarında huzurluydu.

Ve sanki bebek, babasının kendisini seyrettiğini anlamıştı. Yumulu gözleri yavaşça açıldı. Başını küçücük oynattı.

İşte o anda, herkes o iri gözlerin karşısındaki erkeğe âdeta büyük bir hayranlıkla baktığını gördü. Rengi bile belliydi. Belki de onun kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yeşil pırıltılarla dolu gözleri babasını süzdü. Belki de meleklerin yönlendirmesiyle bakıyordu. Belki de daha ilk saniyede, bu güçlü adamın hayatının en değerli erkeği olduğunu, ilk aşkı olduğunu kavramıştı.

"Selam, Yeşim Hanım..." diye fısıldadı Yılmaz sevgiyle.

Bebek bu sesi de tanımış olmalıydı. Dokuz ay boyunca babasının güzel sesini annesinin karnında duymuştu. Dokuz ay onu görmenin sabırsızlığını çekmişti. Annesine yakışan bir adam olduğunu da anlamış olmalıydı.

Çünkü dudakları tıpkı annesininki gibi tatlı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Yılmaz olduğu yerde ürperdi. Artık bu dünyadaki her erkeği kısacacağını biliyordu.

SON